

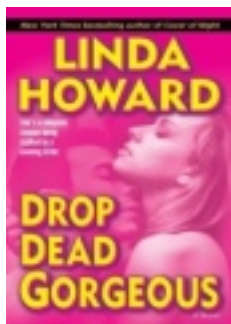
# Drop Dead Gorgeous

## Contents

|                           |          |
|---------------------------|----------|
| <b>Drop Dead Gorgeous</b> | <b>1</b> |
| 1. Chương 1 . . . . .     | 2        |
| 2. Chương 2 . . . . .     | 7        |
| 3. Chương 3 . . . . .     | 12       |
| 4. Chương 4 . . . . .     | 17       |
| 5. Chương 5 . . . . .     | 21       |
| 6. Chương 6 . . . . .     | 27       |
| 7. Chương 7 . . . . .     | 32       |
| 8. Chương 8 . . . . .     | 36       |
| 9. Chương 9 . . . . .     | 41       |
| 10. Chương 10 . . . . .   | 45       |
| 11. Chương 11 . . . . .   | 50       |
| 12. Chương 12 . . . . .   | 54       |
| 13. Chương 13 . . . . .   | 59       |
| 14. Chương 14 . . . . .   | 62       |
| 15. Chương 15 . . . . .   | 67       |
| 16. Chương 16 . . . . .   | 72       |
| 17. Chương 17 . . . . .   | 76       |
| 18. Chương 18 . . . . .   | 82       |
| 19. Chương 19 . . . . .   | 86       |
| 20. Chương 20 . . . . .   | 88       |
| 21. Chương 21 . . . . .   | 92       |
| 22. Chương 22 . . . . .   | 95       |
| 23. Chương 23 . . . . .   | 98       |
| 24. Chương 24 . . . . .   | 102      |
| 25. Chương 25 . . . . .   | 106      |
| 26. Chương 26 . . . . .   | 110      |
| 27. Chương 27 . . . . .   | 114      |
| 28. Chương 28 . . . . .   | 119      |
| 29. Chương 29 . . . . .   | 121      |
| 30. Chương 30 . . . . .   | 128      |

## Drop Dead Gorgeous

---



### Giới thiệu

Blair Mallory #2Chuyển ngữ: Hientran (Tranh)Blair Malory đã sống sót sau vụ tấn công của kẻ giết

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/drop-dead-gorgeous>*

## 1. Chương 1

Tên tôi là Blair Mallory, và tôi chuẩn bị kết hôn, nhưng Ba vị thần mệnh chẳng thèm hợp tác... Tôi ghét cay ghét đắng họ, hử? Chẳng qua cũng chỉ là những mụ già phản trắc vô tri vô giác câm lạng mà thôi.

Các Thần mệnh ba nữ thần trong thần thoại Hy Lạp và có thể là: Moirae, Parcae, Norns,

Tôi ngồi tại bàn ăn, mắt nhìn chăm chăm vào cuốn lịch, kiểm tra tất cả các ngày rảnh rỗi còn lại không vướng vào các ngày có hẹn nào trong xấp giấy xếp lịch làm việc giăng đầy trên bàn: của tôi, của Wyatt, của bố mẹ, của các cô em, của mẹ Wyatt, của chị gái Wyatt, của các con và chồng chị ấy... nhiều đến nỗi chẳng thấy hồi kết thúc. Không hề có ngày nào rảnh cho tất cả trừ ngày sau lễ Giáng Sinh mà rõ ràng không thể nào là ngày cưới của tôi được. Nếu chúng tôi cưới vào ngày sau Giáng sinh thì các ngày lễ kỷ niệm sau này của tôi sẽ tẻ ngắt đến chết mất, vì hẳn Wyatt sẽ tặng cho tôi bất cứ thứ gì mà anh có thể nghĩ ra. Không đời nào. Tôi không phá hỏng bản thân mình đâu.

“Em đang phùng mang trộn mắt đấy.” Wyatt quan sát mà không thèm rời mắt khỏi bản báo cáo anh đang đọc. Tôi cho đó là một loại báo cáo nào đó của cảnh sát, vì anh là trung úy của lực lượng cảnh sát địa phương, nhưng tôi không thèm mở miệng hỏi lấy một câu. Tôi sẽ đợi cho đến lúc anh rời khỏi phòng để đọc tập giấy ấy, điều đó cho thấy nó có liên quan đến một người tôi quen biết. Bạn sẽ lấy làm ngạc nhiên về những việc một số người sẽ làm, những người mà bạn sẽ không thể nghĩ được trong cả triệu năm nữa sẽ tạo ra nhiều phiền toái; tôi dứt khoát là đã được mở mắt từ khi tôi hẹn hò với Wyatt – ờ, đúng ra là từ khi tôi đọc được các bản báo cáo của anh, thử nghĩ đi, dầu sao đi chăng nữa cũng là trước cuộc hẹn hò của chúng tôi. Cặp kè với một cảnh sát thật có nhiều ích lợi, đặc biệt là với một người có chức vụ khá cao.

“Anh cũng sẽ phùng mang trộn mắt nếu phải cố mà xử lý cho xong cái đồng lịch công việc chồng chéo này thay vì chỉ việc ngồi đó mà đọc thôi.”

“Anh đang làm việc,” anh vặn lại, thú nhận rằng anh thực đang đọc một loại báo cáo nào đó; Tôi chỉ hy vọng là nó hay ho, và rằng nó sẽ bị để quên đấy khi anh đi vào phòng tắm hay vào đâu đó. “Em sẽ không gặp bất kỳ rắc rối nào với những tờ giấy ấy nếu như em làm theo gợi ý của anh.”

Gợi ý của anh là tổ chức ở Gatlinburg, một tiệc cưới giản dị và chẳng cần đồ đạc vấy xống gì nhiều. Giải quyết vụ tiệc cưới thì dễ thôi, nhưng đã từng trải qua công cuộc khăn gói cho một sự kiện quan trọng, tôi đã học được một bài học đắt giá: bạn luôn có cái dễ mà quên. Tôi không muốn trong ngày cưới của mình phải chạy loanh quanh cố tìm thứ thay thế cho vật mà tôi lỡ quên bồng đi mất.

“Hay chúng ta tổ chức cưới ngay tại trụ sở tòa án ở đây?” Anh đề nghị.

Bulloch County Courthouse in Statesboro, Georgia, in the United States.

Đàn ông thật chẳng có nổi một cái xương sườn lằng lằng trong người, mà thật ra thì tốt thôi, vì tôi cũng không lằng lằng cho lắm, ướm át quá chỉ tổ làm tăng thêm trạng thái kích động mà thôi. HỒN nữa, tôi thừa

biết tiến trình Giải Quyết Mọi Chuyện Thế Nào, và tôi muốn có những bức ảnh để còn khoe mẽ với đám con cháu sau này.

Và tôi cần phải nhấn mạnh thêm, sinh nhật lần thứ ba mươi một của tôi đã đến và đã qua, đưa tôi đến rất gần với phương pháp chọc ối (khi sinh con). Bất kỳ em bé nào mà tôi sinh ra, tôi muốn sinh chúng trước khi bước vào thời kỳ mà bác sỹ sản khoa nào cũng tự động chỉ định phương pháp chọc ối để bảo toàn mạng sống và tránh nỗi sợ bị kiện tụng sau này. Tôi không muốn bị một cái kim dài ngoẵng chọc vào trong bụng. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu nó đụng vào mắt hay bất kỳ phần thân thể nào của con tôi? Chuyện gì sẽ xảy ra nếu cái pitton (gậy mê) đâm vào cột sống của tôi? Trong truyện Peter Pan, con cá sấu nuốt nguyên một cái đồng hồ và bạn có thể kể rằng con cá sấu đó càng tiến lại gần thì tiếng tích tắc trong bụng nó càng rõ? Cái đồng hồ sinh học trong tôi đang kêu tích tắc giống y như con cá sấu chết tiệt đó đấy. Hoặc nó là một con cá sấu Mỹ. Chả vấn đề gì. Thay vì kêu “tick-tock” thì nó chuyển thành “Amnio” (từ này hoàn toàn chẳng hợp với nhịp “tick-tock” chút nào.) và tôi đang gặp ác mộng vì chuyện này.

\* Amnio : Viết tắt của Amniocentesis (phương pháp chọc ối). Ở đây ngụ ý thay vì cái đồng hồ kêu tích tắc thì đồng hồ sinh học của Blair kêu “Chọc ối, chọc ối”, nghe ác mộng thật rồi.

Tôi phải cưới thật nhanh, để quảng cho hết cái đồng thuốc tránh thai của mình đi.

Còn Wyatt chỉ việc ngồi kia mà đọc bản báo cáo chết tiệt của anh trong khi tôi gần như khựng hoảng đến mức thét lác loạn cả lên. Anh thậm chí còn không cố làm tôi vui bằng cách nói cho tôi biết có gì trong đó vì thế tôi nảy ra một ý tưởng hay ho là liệu sau đó tôi có cần phải nghiên cứu để biết thêm chi tiết hay không—anh chưa từng để tôi làm thế. Anh là một gã tham lam tuyệt đối khi dính dáng đến công việc có liên quan đến nghề nghiệp cảnh sát của mình, giữ tất cả làm của riêng.

‘Em bắt đầu cho là điều này sẽ chẳng bao giờ xảy ra, chúng ta sẽ không lấy được nhau.’ Tôi rầu rĩ nói, quăng cái bút xuống mặt bàn.

Không thêm động đậy tư thế ườn ra thoải mái của mình, anh ném cho tôi cái nhìn chằm chọc. “Nếu em thấy quá nhiều, anh sẽ xử lý hết mọi việc,” anh lên tiếng. Nếu như có một sự chỉ trích nhẹ nhàng nào đó trong giọng nói của anh thì là bởi anh bắt đầu trở nên thiếu kiên nhẫn với việc có vẻ giống như một cuộc diễu hành vô tận của các trì hoãn và cản trở. Anh muốn cưới tôi; anh không thích nỗi bất tiện phải ngủ vạ vật tại căn hộ của tôi—chưa tính đến việc anh thấy chẳng có lý do gì để tôi vẫn sống ở đó, thay vì ở đây với anh—và anh sẵn lòng để tôi xoay sở với những việc lật vật dành cho con gái mà anh cho là có liên quan đến đám cưới, để anh có thể xoay sở với những việc thuộc lĩnh vực đàn ông. “Em sẽ là Blair Bloodsworth trước khi hết tuần này.”

“Giờ đã là thứ Tư rồi, việc đó —” Tôi ngừng phất lại, bộ não của tôi đúng là bị đông cứng khi câu nói của anh ào vào. Không. Không! Tôi không thể đã bỏ sót một việc quá rõ ràng đến thế, nó lù lù ngay trước mặt ấy chứ. Đơn giản là không thể nào, trừ phi tôi đã mù hết cả người vì ham muốn đến nỗi không nghĩ được cho thông suốt. Khi cái cơ này xuất hiện, nó hoàn toàn tác động đến tôi. Quyết định làm thế nào mà sơ suất lại xảy ra, tuy thế, không bỏ qua được. Tôi chụp lấy cây bút và viết nguệch ngoạc những lỗi phạm phải, rồi viết thêm lần nữa chỉ để chắc rằng các dây thần kinh của tôi không bị chập mạch. Quả là vận đen.

“Ôi không!” Tôi nhìn trừng trừng khiếp hãi vào thứ tôi vừa viết, thứ mà tất nhiên thực sự chẳng làm Wyatt để tâm, thứ hiển nhiên là ý của tôi. Không phải là tôi lên kế hoạch cho những tiểu tiết này, nhưng một khi thời cơ tự nó đến — thì tôi nhìn anh đầy bị kích và phát âm rõ đến từng tiếng một, “Em không thể lấy anh được.”

Wyatt Bloodsworth, một trung úy cảnh sát, người đàn ông hoàn hảo, gã trai mạnh mẽ từ đầu tới chân và là người tôi tôn thờ, cúi người và đập đầu vào bàn “Sao lại là tôi?” Anh rên rỉ. Bịch. “Kiếp trước tôi có làm gì sai trái nào?” Bịch. “Tôi còn phải trả giá bao lâu nữa?” Bịch.

Bạn sẽ nghĩ ý của anh là hỏi tại sao mà tôi lại không lấy anh, nhưng không, anh cư xử như thể một quả bom laze vậy. Thực ra mà nói, tôi nghĩ anh đang cố đóng kịch với tôi, về lý thuyết thì cách tốt nhất là lấy độc trị độc. Tôi không thể quyết định xem tôi bức bối với cái nào hơn, cái ý tưởng anh nghĩ tôi là nữ hoàng kịch nghệ, hay ý tưởng anh có thể đóng kịch với tôi. Gã đàn ông này không tiếp tục mãi được — đừng bận tâm. Tôi không xuống nước đâu.

Tôi vòng tay dưới ngực và chiếu vào anh cái nhìn giận dữ. Không phải lỗi tại tôi trong việc vòng tay nâng ngực và kéo chúng gần vào nhau, cũng không phải lỗi của tôi khi Wyatt là gã đàn ông thích chạm vào ngực, vào chân, vào hông vào vào bất kỳ phần thân thể nào khác – phần bạn muốn đặt tên kiểu gì cho nó cũng được – của người phụ nữ– do đó không phải lỗi của tôi khi anh ta ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm theo kiểu xuyên thấu vào cái phần hở ra (của bộ ngực) và quên đi những gì anh sắp nói. Tôi vừa mới tắm và đang mặc có mỗi một cái áo choàng khoác ngoài và quần lót, vì thế cũng hợp lý là cái áo choàng được dùng theo đúng chức năng của áo choàng, phần nào đã hở ra, có nghĩa là tôi cũng chẳng lỗi lầm gì trong việc hở hang hơn mức cần thiết.

Tôi luôn sửng sốt với tác dụng của việc hở ngực ra trước một người đàn ông có suy nghĩ bình thường – tạ ơn Chúa.

Tôi cũng không bao giờ thất bại trong việc gửi lời cảm ơn tính chân thực của cuộc sống. Con xin tạ ơn người lần nữa

Nhưng Wyatt được làm bằng thứ vật liệu mạnh hơn mức trung bình, vì anh không bao giờ quên chỉ ra cho tôi, là anh đang giúp một gã đàn ông khác vì cảm thấy thương hại gã bằng việc cưới tôi cho chính anh, thay vì quẳng phứt tôi ra ngoài đường ngoài chợ. Bằng cách nào đó anh đã nảy ra ý tưởng rằng tôi đang luôn cố chơi trên cơ anh trong mối quan hệ giữa hai người, điều đó cho bạn thấy anh láu cá đến thế nào. Chết tiệt, tôi ghét là anh đã đúng.

Anh dán mắt vào ngực tôi, khuôn mặt biểu hiện cái nhìn tập trung, không ngừng nghỉ mà các gã đàn ông thường có khi họ muốn sex và khá chắc là họ sẽ tiến tới luôn. Rồi cái nhìn chăm chăm thu hẹp lại và chuyển trở lại mặt tôi.

Trước tiên, hãy để tôi nói với bạn rằng cái nhìn của Wyatt rất mãnh liệt. Đôi mắt anh màu xanh xám có thể rất lạnh lùng. Anh cũng là một cảnh sát, như tôi đã đề cập đến một hay ba lần gì đấy, vì thế mà khi anh ở địa vị một gã cảnh sát khó gần nhìn vào bạn, bạn chắc chắn mình bị ghim chặt như đinh. Nhưng tôi, cũng được tạo ra từ một loại vật liệu cứng rắn, tôi đã đáp trả lại anh theo cách mà tôi đã nhận. Một giây sau đó tôi nhìn lại mình như thể tôi chẳng có hiểu biết gì về thứ mà anh đang nhìn chăm chăm vào, tôi giặt mạnh cái áo về vị trí cũ trước khi tiếp tục cái nhìn giết dữ.

“Em cố tình làm chuyện đó.” Anh buộc tội tôi.

“Một cái áo choàng thôi mà.” Tôi chỉ ra. Tôi thích tuyên bố rõ ràng, đặc biệt là với Wyatt. Điều đó khiến anh thành gã ngốc. “Em chẳng bao giờ nhìn thấy một cái áo choàng mặc nhà buộc chặt lại hết.”

“Thế nên em đừng có mà chối.”

Tôi không biết anh lấy đâu ra cái suy nghĩ rằng nếu tôi không trả lời thẳng vào câu hỏi hiển nhiên tôi đang thừa nhận bất cứ lời buộc tội nào từ phía anh. Tuy thế trong trường hợp này, tôi thấy hoàn toàn hợp lý trong việc đưa ra một lời từ phủ nhận không chút do dự, vì việc hở ngực là sự trùng hợp ngẫu nhiên, bất kỳ người phụ nữ nào cũng nhanh tay chớp lấy cơ hội khi chúng xuất hiện. “Em phản đối.”, tôi nói, có dấu hiệu thách thức trong giọng nói. “Em đang cố nói chuyện tử tế, và tất cả những gì anh có thể nghĩ chỉ là sex mà thôi.”

Tất lẽ dĩ ngẫu anh phải chứng minh rằng tôi sai, anh thả bản báo cáo xuống bàn.”Okay, giờ hãy nói chuyện tử tế nào.”

“Em phát bóng rồi. Bóng đang ở sân bên anh.”

Theo cách anh nheo mắt tôi có thể tả là anh đang tính toán trong đầu, song anh thông minh nên chỉ mất có vài giây đồng hồ. “Thôi được, sao em không thể lấy anh? Nhưng trước khi em bắt đầu, hãy để anh chỉ ra rằng chúng ta đang làm đám cưới, và anh đang cho em một tuần nữa để tìm ra một ngày phù hợp hoặc tiến hành nó theo cách của anh nếu anh có phải bắt cóc và lôi em đến tận Las Vegas đi chẳng nữa.”

“Las Vegas?” Tôi lắp bắp. “Las Vegas? Britney đưa Las Vegas lên đầu cái danh sách tồi tệ (tacky list) khi làm đám cưới ở đó. Em thêm vào cái đám cưới ở Vegas.”

Anh nhìn như thể muốn đập đầu lần nữa. “Em đang nói về cái chết tiệt gì vậy? Britney nào?”

“Đừng bận tâm, Ngài Không Manh Mối (Mr. Clueless – mình chẳng hiểu nghĩa là gì trong câu này cả. Ý Blair nói là Wyatt ko liên hệ nổi cái điểm mà Blair ko đồng ý với Wyatt đó). Vút Las Vegas vĩnh viễn ra khỏi đầu óc của anh đi”

“Anh không quan tâm cho dù là chúng mình có đứng mà cưới nhau ngay giữa đường cao tốc đi chẳng nữa.” Anh sốt ruột.

“Em muốn cưới trong vườn nhà mẹ anh, nhưng giờ thì cần phải xem xét lại vì em không thể lấy anh được.”

“Cố quay lại việc này lần nữa. Tại sao không?”

“Vì tên em sẽ là Blair Bloodsworth.” Tôi rên rỉ. “Anh tự nói ra đấy nhé.” Làm sao mà anh ta lại quên tiết đi thể chứ.

“Ồ...thì đúng thể.” Anh đáp, vẻ bối rối.

Anh thực sự là chả hiểu gì. “Em không thể làm thể được. Nghe hay quá đi mất. Anh gọi em là Buffy cũng được mà.” Yeah, tôi thừa biết mình không cần phải lấy họ của anh, nhưng một khi bắt đầu thương lượng thì bạn luôn phải xuất phát thật nhanh, thật chính xác, đúng không nào? Tôi đang thương lượng đây. Anh không cần biết làm gì cho mệt.

Cơn thịnh nộ dâng tới đỉnh, anh gầm. “Cái quái gì mà Buffy? Sao em nói về những người này?”

Giờ thì tôi mới chính là người muốn đập đầu vào bàn. Anh không bao giờ đọc báo à? Ngoài các trận bóng bóng và các kênh tin tức trên ti vi thì còn xem cái gì nữa hử? Thật kinh hoàng khi nhận ra chúng tôi khác biệt hoàn toàn về văn hóa, trừ mỗi môn bóng đá mà tôi yêu thích, thì chẳng thể ngồi xem ti vi cùng nhau, chẳng thể có lấy một buổi tối thoải mái, hòa hợp trước ánh sáng lãng mạn của ngọn đèn. Tôi mà bị buộc tội ngộ sát anh thì chắc cũng chẳng bà nào trong bồi thẩm đoàn bỏ phiếu kết án tôi.

Trong giây lát tôi hình dung ra được cuộc sống chung sẽ như thế này này: Tôi sẽ dành riêng cho mình một cái tivi, điều đó có nghĩa là sẽ phải kèm thêm phòng coi tivi... có nghĩa ngôi nhà của Wyatt sẽ phải tu sửa lại, hoặc ít nhất là phải sắp xếp lại đồ đạc. Tôi hết sức hờ hững với ý tưởng này, vì tôi đang tự hỏi trước tiên làm thế nào tôi báo tin này cho anh biết được. Tôi thực sự thích ngôi nhà, hay ít nhất là cách bố trí của nó, nhưng mà kiểu trang hoàng thì lại là hoàn toàn dành cho đàn ông độc thân, vừa đủ để ở. Tôi cần phải thể hiện dấu hiệu đặc trưng của mình vào ngôi nhà này.

“Anh không biết Buffy là ai?” Tôi thì thầm, đôi mắt mở to vẻ đầy khiếp hãi. Vụ đóng kịch này cũng đáng lắm.

Anh suýt phát khóc lên. “Làm ơn. Nói cho anh lý do tại sao em lại quyết định không lấy anh đi xem nào.”

Một sự thỏa mãn dâng lên đột ngột ngập tràn trong lòng tôi. Thật hài lòng làm sao khi nghe thấy một gã đàn ông trưởng thành khóc thút thít. Và nếu mà không phải Wyatt đúng là đã phát ra cái âm thanh ấy thì anh hẳn đang che giấu khá tốt, thế là đủ tốt đẹp với tôi rồi, bởi vì, hãy tin tôi đi, anh không phải là loại hay khóc thút thít đâu.

“Vì Blair Bloodsworth là hai chữ không thể chấp nhận được.” Ôi trời ơi, tôi bị toàn chữ B bủa vây. “Mọi người nghe thấy tên em và nghĩ, okay, hẳn là cô ả tóc vàng hoe, một trong những kẻ chỉ biết xoắn ngón tay vào tóc và nhai kẹo cao su, Sẽ chẳng ai đánh giá em nghiêm túc hết.”

Anh bóp trán như thể đang lên cơn đau đầu. “Thế ra chỉ vì Blair và Bloodsworth đều bắt đầu bằng chữ B hả?”

Tôi quăng cái nhìn hướng ra ngoài “Trời tối rồi.”

“Chuyện đó thật vớ vẩn.”

“Và đèn đường vừa sáng lên kia.” Aaargh! Khi nào thì cái vụ chữ B dài dòng văn tự này dừng lại nhỉ?. Lúc nào cũng có chuyện xảy ra với tôi. Khi chuyện gì đó bắt đầu làm tôi phát cáu (lại aaargh), tôi không thể thoát khỏi cái việc cứ lặp đi lặp lại mãi.

“Bloodsworth không phải là cái tên xấu, tên thánh thế nào thì có quan trọng gì đâu. “ Anh nói, cau có nhìn tôi . “ Có từ blood (máu) trong đó, vì Chúa. Cũng như là trong từ máu hay lòng ruột gì đó thôi. Đâu có xấu xa chút nào.”

“Anh thì biết gì? Anh thậm chí còn chẳng biết Britney hay Buffy là ai nữa.”

“Anh cóc cần, vì anh có lấy họ đâu. Anh đang chuẩn bị kết hôn với em. Sớm thôi. Chắc anh cần đi bác sỹ kiểm tra lại đầu óc xem sao.”

Tôi muốn đá cho anh một cú. Nói cứ như thể tôi là một thảm họa không bằng, bao giờ tôi chả dễ sống; thử hỏi bất kỳ nhân viên nào của tôi xem. Tôi làm chủ và điều hành trung tâm thể dục thể thao Great Bods, nhân viên ở đó ai cũng nghĩ tốt về tôi vì tôi trả lương khá, đối xử tốt với họ. Người duy nhất mà tôi gặp rắc rối trong việc hòa thuận, trừ cô vợ hiện thời của người chồng cũ của tôi, kẻ đã cố tình ám sát tôi ấy, thì chính là Wyatt, và chỉ vì chúng tôi vẫn đang tung mảnh khoe ra với nhau để chiếm thế thượng phong – Wyatt và tôi, chính xác. Vấn đề là tính cách cả hai đều bướng bỉnh, thế nên phải phân chia phạm vi mối quan hệ ra.

Thôi được, tôi cũng không hợp lắm với Nicole Goodwin, cô ả tâm thần bắt chước một cách mù quáng đã bị sát hại trong bãi đỗ xe ở Great Bods, nhưng mà cô ả thì chết rồi nên không tính. Thỉnh thoảng tôi gần như tha thứ cho cô ta vì cô ta tâm thần, vì chính tên giết người đã đem Wyatt trở lại cuộc đời tôi sau hai năm vắng bóng- đừng để tôi lại phải nhắc lại vấn đề này – rồi thì tôi nhớ cô ta hẳn là một cái nhọt trên mông ra sao thậm chí ngay cả khi đã chết nghèo từ đời nào, còn tôi vượt qua được vụ này thật chẳng hề dễ dàng.

“Để em giữ hộ anh hóa đơn của bác sỹ tâm thần.” Tôi nói, thu hẹp cái nhìn trừng trừng vào anh. “Đám cưới chấm dứt.”

“Gì thì gì đám cưới vẫn diễn ra.”

“Em không chấp nhận là Blair Bloodworth. Cho dù...” Tôi gõ ngón tay vào cằm và nhìn ra phía hiên nhà còn tối; những cây lê Bradford trước hiên được thắp sáng bởi những dây đèn màu trắng khiến cho khoảng sân nhỏ sau nhà của tôi trở nên đặc biệt. Đó là một khung cảnh rất đẹp và tôi sẽ phải bỏ lại khi chuyển sang chung sống với Wyatt, vì thế anh bằng cách nào đó phải đền bù cho tôi chứ. “Em muốn giữ họ Mallory của mình.”

“Không đời nào.” Anh đáp thẳng thừng.

“Phụ nữ lúc nào mà chẳng giữ lại tên riêng của họ.”

“ Anh cóc cần biết phụ nữ khác làm gì. Em sẽ mang họ anh.”

“Tên Blair Mallory đã có uy tín trong công việc làm ăn rồi. Và em thích tên của em cơ.”

“Chúng ta sẽ có chung một họ. Chấm hết.”

Tôi mỉm cười ngọt ngào với anh. “Ôi, anh thật tốt đã đồng ý đổi sang họ Mallory. Cám ơn. Giải pháp thật hoàn hảo, và chỉ người có tính cách đàn ông thực sự mới có thể làm được điều đó\_\_\_\_\_”.

“Blair.” Anh đứng bật lên, cao chót vót trước mũi tôi, đôi lông mày sẫm màu nhăn lại thành chữ V ngay trên trán. Anh cao 6 feet 2, vì thế nên mỗi khi anh đứng vượt người ta, thì đứng là lấy thịt đè người.

Không để bị áp đảo, tôi cũng đứng thẳng lên, quắc mắt giận dữ đáp trả. Thôi được, quả là vẫn có khoảng khác biệt cả 10 inch giữa hai chúng tôi, nhưng tôi kiễng gót, hất cằm cho đến khi hầu như mũi chạm mũi. “Mong đợi em đổi tên trong khi anh vẫn giữ tên của em thì thật cổ hủ\_\_\_\_\_”.

Mắt anh hẹp lại, quai hàm bạnh ra, môi mím lại thành một đường thẳng mỏng dính, anh mở miệng phun ra hàng tràng như thể bắn súng liên thanh. “ Trong thế giới loài vật, con đực đánh dấu lãnh địa bằng cách tè vào. Mọi điều anh đang đòi hỏi em làm chỉ là đổi mỗi cái họ sang thành họ anh thôi. Làm đi. Hiểu chưa. “

Tóc gáy tôi dựng đứng cả lên, đó là một sự thể hiện ra ngoài thực ngu ngốc, vì còn làm thế nào khác được nữa? “Thách anh dám tè vào em đấy.” Tôi thét lên phần nộ. Wyatt có thể cởi nút áo của tôi ra nhanh hơn bất kỳ kẻ nào, mà tôi đoán là vẫn giữ thái độ bình thản, nhưng đó là vì phải mất vài giây trước khi hiểu được hoàn toàn cái hình ảnh trong đầu ấy và tiếng thét inh tai của tôi đột ngột biến thành một cái phì cười.

Anh quá giận dữ và nản lòng mất một giây, nhưng khi anh chiếu cái nhìn chăm chăm vào phần đã hoàn toàn hở ra dưới cái áo choàng của tôi, nét mặt anh thay đổi ngay và tóm lấy tôi. “Đừng có lấy làm phiền.”, anh gầm gừ lúc tôi cố kéo cái đai áo vào để buộc lại.

Sex với Wyatt có chiều hướng cực kỳ mãnh liệt. Chúng tôi chạm vào nhau, thế là phản ứng hóa học xảy ra. Tôi không đời nào thoát được, vì nghĩa là mặc dù chúng tôi đã đính hôn vài tháng rồi nhưng cái tình trạng này vẫn chẳng giảm bớt đi được chút nào, anh sẽ nhảy bổ vào tôi mỗi khi chúng tôi ở cạnh nhau, tất nhiên là chỉ trừ lúc đang ở nơi công cộng.

Anh không cởi áo choàng ngoài của tôi ra, vì lẽ nó không phải cách của anh, anh chỉ cần tuột phẳng quần lót của tôi. Cái áo giống như một tấm thảm giúp tôi khỏi bị bắn người, vì anh đặt tôi nằm xuống sàn phòng ăn, chuyển vào vị trí giữa hai chân tôi đang giang ra.. Đôi mắt xanh của anh đang ánh lên ham muốn, chiếm hữu, niềm vui chiến thắng và những điều thuộc về đàn ông không thể gọi tên khi anh nằm đè lên tôi.

“Blair Bloodsworth,” anh nói với chất giọng không hề khoan nhượng, đưa tay vào chỗ cái ấy của anh. “Không thương lượng.”

Tôi thở gấp khi anh đẩy vào tôi, mập mập, cứng cáp, chết tiệt là quá kích động đến nỗi tôi khó mà chịu được. Tôi cào móng tay vào vai anh và ghim chặt chân vào hông anh, cố giữ anh nằm yên cho dù tim tôi đập thình thịch và mắt tôi nhắm chặt lại.

Anh vòng bàn tay trái quanh đầu gối tôi và kéo chân tôi tách ra rộng hơn, để anh vào trong tôi sâu hơn. Anh rùng mình, hơi thở khó nhọc và gay gắt. Dù thế nào đi chăng nữa thì cuộc làm tình đã khiến tôi tiêu tan hết, anh đang ở ngay trên tôi đây này.

“Thôi được.” tôi thở hổn hển, với một chút minh mẫn còn sót lại. “Nhưng anh phải có nghĩa vụ với em! Suốt cuộc đời còn lại anh phải có nghĩa vụ với em.” Không thương lượng, cái mông tôi ấy; anh nghĩ chúng tôi đang làm cái gì đây?

Anh cầu nhàu câu gì đó không thể nào hiểu được, chuyển động thật mạnh trong tôi lúc anh kéo đầu tôi vào để hôn lên cổ tôi, và rồi tôi đứng là nổ cả đom đóm mắt.

Hai mươi phút sau cả hai chúng tôi đều đầm mồ hôi. kiệt sức thì anh mới ngẩng đầu lên và gạt nhẹ một lọn tóc ra khỏi khuôn mặt tôi. “Một tháng.” Anh nói. “Anh sẽ cho em chính xác là một tháng kể từ ngày hôm nay. Lúc đó hoặc chúng ta kết hôn hoặc sẽ tiến hành theo cách của anh, không quan tâm đến việc ở đâu hay ai tham dự. Hiểu chưa?

Huh. Khi nghe vậy tôi liền hiểu đó là một mệnh lệnh. Tôi cũng biết anh không đùa. Tôi phải vất chân lên cổ mà chuẩn bị mọi việc thôi.

## 2. Chương 2

Việc đầu tiên tôi làm trong sáng ngày hôm sau là gọi điện cho mẹ. “Con cãi thua Wyatt rồi, và chúng con sẽ kết hôn trong vòng một tháng.”

“Blair Elizabeth. Chuyện xảy ra thế nào?” Sau một khoảng khắc choáng váng, mẹ mới lên tiếng hỏi, và tôi biết bà đang muốn biết cái về đầu trong câu nói của tôi cơ.

“Cuộc tranh luận mang tính chiến lược.” tôi nói. “Ngu ngốc là tận tới qua con mới nhận ra việc tên con sẽ thành Blair Bloodworth, con bảo sẽ giữ lại họ Mallory, anh ấy nổi điên lên và rút cuộc là : hoặc anh ấy tề vào con để đánh dấu chủ quyền hoặc con sẽ phải mang họ của anh ấy.”

Mẹ cố lắm mới nín được cười trước khi chịu hết nỗi. “Thì giờ nó phải có nghĩa vụ với con thôi.”. Tôi yêu mẹ; tôi không cần phải giải thích gì cho mẹ hết. Bà hiểu tôi ngay tức khắc, có thể là do chúng tôi quá giống nhau. Thừa biết tính ương ngạnh và ngoan cố của Wyatt, cộng thêm cả những tính cách khác như là tính chiếm hữu, vân vân nữa thì cái kết cục của cuộc tranh luận tới qua là tất lẽ dĩ ngẫu, trừ khi tôi muốn chia

tay., mà tôi thì không hề muốn thế, nên tôi phải khéo léo luồn lách làm sao để giành được lợi thế tốt nhất trong cuộc đấu tranh này. Anh nợ tôi. Món nợ muôn đời này cũng tốt thôi.

”Nhưng ... anh ấy ra tối hậu thư cho con. Hoặc kết hôn trong vòng một tháng, hoặc sẽ phải làm theo ý anh ấy.”

“Vậy các điều khoản là gì?”

“Nếu may mắn ra thì sẽ có một đám cưới trong một nhà thờ nhỏ. Còn không, thì là Las Vegas.”

“Ugh. Không bắt chước Britney. Thế là kịch cỡm.”

Thấy chưa? Tôi đúng là bản sao của mẹ mà.

“Đó chính là điều con nghĩ, nhưng anh ấy biến đám cưới thành một thách thức. Con phải vất chân lên cổ mà lên kế hoạch cho đám cưới.”

“Trước tiên con phải lên kế hoạch đã.. “Kết hôn” không hẳn là kế hoạch. Nó là kết quả cuối cùng.”

“Con biết. Con đang cố sắp xếp cho phù hợp với lịch công việc của mọi người đây, nhưng kín hết rồi. Hai mươi chín ngày kể từ hôm nay – từ lúc vụ thách thức này chính thức bắt đầu tối qua- chúng con sẽ kết hôn, và mọi người hoặc phải sắp xếp lại lịch của mình, hoặc sẽ để lỡ đám cưới”

“Sao lại là hai chín mà không phải là 30, hay 31?”

“Anh ấy cãi là vì bốn tháng trong năm có ba mươi ngày, thành một tháng đúng .”

“Tháng hai có hai tám ngày.”

“Hoặc hai mươi chín. Cũng tùy, vậy coi như không tính,”

“Hiểu rồi. Thôi được, hai mươi chín ngày kể từ hôm nay. Có nghĩa là con sẽ cưới vào ngày thứ ba mươi. Nó tính vậy hả?”

“ Thế nên anh ấy mới cho con đủ ba mươi ngày.” Tôi chụp lấy giấy note cùng cái bút mà tôi đã dùng tối hôm trước rồi bắt đầu viết ra các đầu mục. “Áo cưới, hoa, bánh, đồ trang trí, thiệp mời. Không phù dâu. Không áo tuxedo cho anh ấy, chỉ một bộ comple thôi. Chắc đủ rồi.” Một đám cưới không cần phải quá khác thường thì mới được nhớ đến. Tôi không cần khác thường, nhưng tôi phản đối nếu nó không đẹp. Ban đầu tôi nghĩ sẽ cần một phù dâu cho tôi và một phù rể cho anh, nhưng chắc tôi phải giảm bớt càng nhiều thứ càng tốt.

“Bánh cưới sẽ là cả vấn đề. Đồ ăn thức uống thì có thể đặt được bất cứ chỗ nào, nhưng bánh cưới thì...”

“Con biết.” Tôi đáp. Cả hai chúng tôi đều thở dài. Bánh cưới là một tác phẩm nghệ thuật. Cần nhiều thời gian. Thợ làm bánh ngon thường là bị đặt hàng kín đặc trước hàng tháng trời.

“Mẹ sẽ lo vụ bánh.” Mẹ nói. “Mẹ sẽ kêu gọi giúp đỡ. Mẹ cũng sẽ lôi dì Sally vào cuộc. Giờ dì cần thoải mái để khỏi nghĩ về dựng Jazz nữa .”

Đó là một đề tài đáng buồn. Dì Sally và dựng Jazz Arledge đang trên bờ vực tan vỡ cuộc hôn nhân dài ba mươi lăm năm nếu họ không giải quyết hết mọi mâu thuẫn giữa hai người. Sally là người bạn thân nhất của mẹ, vì thế chúng tôi hoàn toàn đứng về phe dì, dù có thông cảm cho dựng Jazz vì dựng thật quá ngây ngô. Dì Sally từng lái xe tông vào dựng đến gãy cả chân, thật ra chính dựng đã để yên cho dì làm thế thay vì nhảy tránh đi, bởi vì sau đó dì sẽ cảm thấy cân bằng lại và sẽ tha thứ cho dựng trong chuyện quảng thẳng cánh cò bay những món đồ cổ vô giá trang trí trong phòng ngủ của dì, nhưng tôi đoán bản năng sống đã bắt dựng phải nhảy tránh đi. Thế nên dì Sally đã đâm ngay vào một bên nhà, túi khí bung ra làm vỡ mũi, chính việc đó đã khiến cho tình hình thậm chí còn tồi tệ hơn. Dựng Jazz đang gặp rắc rối lớn, rất lớn.

“Hôm nay đến phiên con mở cửa, Lynn sẽ đóng cửa Great Bods” – Lynn Hill là cô trợ lý của tôi ở Great Bods – “Tối con sẽ đi sắm đồ.” Tôi nói với mẹ. “Mua nhiều thứ lắm. Mẹ có gợi ý gì không?”

Bà đọc tên một vài cửa hàng, và chúng tôi đập máy. Tôi đoán chúng tôi sẽ còn nói chuyện vài lần nữa trong suốt cả ngày, mẹ sẽ bắt tôi cập nhật thông tin để mẹ còn góp ý. Siana và Jenni, hai cô em gái của tôi, cũng sẽ bị bà điều động, chắc chắn là thế rồi.

Mục tiêu trước mắt của tôi thật rõ ràng: nhanh chóng tìm ngay một cái áo cưới, để nếu cần thiết sẽ có đủ thời gian mà thay đổi lại. Tôi không nói đến một cái váy cưới kiểu như trong chuyện cổ tích; tôi đã có một cái rồi, thời điểm tôi cưới lần đầu tiên ấy, và chuyện đó chả có hiệu quả gì: không có câu chuyện thần tiên nào hết. Thứ tôi muốn lần này là một cái gì đó đơn giản, cổ điển làm cho tôi trông đáng giá cả triệu đô và khiến Wyatt phải mờ mắt vì ham muốn. Hey, không phải vì lý do chúng tôi đã ngủ với nhau rồi mà tôi lại bỏ qua đêm tân hôn đáng nhớ, đúng chưa?

Chắc tôi nên kiểm soát gì tránh xa anh ra trong vòng một tháng tới để đảm bảo anh phải mờ mắt vì ham muốn. Dù thế thì cho đến tận bây giờ, một khi chuyện đó đến với Wyatt thì tôi khó mà phòng thủ được. Anh có cách khuất phục tôi và tấn công tôi không thương tiếc, thật ra phần lớn chính tôi mới là người ham muốn mờ mắt vianh mới chết.

Tôi nghĩ đến việc chuyển tới sống với mẹ anh một thời gian. Điều này sẽ ngăn cản những mong muốn thể xác của anh – mặc dù anh hoàn toàn có khả năng bắt cóc tôi và mang tôi về hang ổ của mình cho một đêm sung sướng. Đức Chúa Trời, tôi yêu gã đàn ông này phát điên.

Ý nghĩ chợt nảy ra trong óc tôi là nếu như anh không thể có sex, thì tôi cũng sẽ không. Gần một tháng trời thiếu anh... chắc tôi sẽ để cho anh bắt cóc mình đi hơn một lần.

Thấy không? Tôi thật đáng khinh, sự thực thì trước kia anh đã từng tận dụng lợi thế ấy hơn một lần rồi.

Ôi trời, vài tuần tới có vẻ hay ho lắm đây.

\* \* \*

Wyatt điện vào di động của tôi đầu giờ chiều.. Tôi đang mê mải với bài thể dục của mình – vì tôi là chủ trung tâm thẩm mỹ Great Bods, tôi buộc phải giữ thân hình thon thả hoặc là mọi người sẽ nghĩ Great Bods không phải là một địa điểm tốt – nhưng tôi vẫn dừng lại nghe điện thoại. Không phải tôi biết là Wyatt gọi, vì tôi không biết thật cho đến lúc nhìn thấy số của anh hiện lên trên màn hình Caller ID; với những gì xảy ra sáng nay, mẹ có thể gọi đến bất cứ lúc nào.

“Anh nghĩ mình được nghỉ làm đúng giờ, chỉ lần này thôi.” Anh nói. “Có muốn ra ngoài ăn tối không?”

“Không, em đi mua đồ.” Tôi bước vào văn phòng của mình và đóng cửa lại.

Mối quan tâm của anh đến việc mua bán quá thờ ơ; không muốn nói là chả có tý ty nào. “Em để sau hẵng làm, được không?”

“Không, vì không còn sau siết gì nữa.”

Đầu dây bên kia lặng phắc, bởi vì mỗi lần tôi cứ tuyên bố điều gì đại loại giống thế này thì anh im bật, như thể anh đang xem xem mình có bị hớ hay có bị tôi giảng bậy gì không ấy. Thật là chân tình nhỉ, mối quan tâm mà anh dành cho tôi và mấy cái trò của tôi.

Cuối cùng anh lên tiếng, “ Nếu hồi tận diệt rồi, sao còn phải lo đến chuyện sắm đồ?”

Tôi đảo tròn mắt, dù anh không thấy được cử chỉ ấy của mình. Xin lỗi, nếu đến hồi tận diệt rồi, thì bạn còn làm được gì nữa ngoài việc đi mua sắm? Bạn đang nhìn chăm chăm vào những đôi giày mới nhưng không mua vì không biết phải diện chúng khi nào, và dù gì thì chúng cũng quá mắc tiền? Mua hết đi, honey. Bạn không phải lo đến hóa đơn thẻ tín dụng nữa, vì đến hồi tận diệt rồi. Bạn chẳng mang được chúng theo, nhưng bạn có muốn thử liêu không? Chuyện gì xảy ra nếu như bạn có thể mà lại nhận ra rằng quá muộn? Bạn sẽ đứng đó, trên tay chẳng cầm thứ gì mình thực sự ước ao mà lại không có được vì bạn không thấy cần phải để dành.

Tôi vút thẳng ý tưởng ấy ra khỏi đầu và quay lại với Wyatt. “ Em không nói thế giới đang kết thúc. Chuyện này là về anh và cái thời hạn quý báu của anh mà thôi.”

“Ah. Hiểu rồi. Hạn chót của anh.” Giọng anh nghe có vẻ cực kỳ tự mãn; thời hạn cuối của anh đã thực hiện chính xác những gì anh định làm, là kích động tôi xắn tay vào đàn áp đồng lịch công việc chống chèo của mọi người. Tôi biết anh quá đủ để hiểu đích xác ý anh đang nói gì, bằng không thì mọi thủ đoạn kích động của anh sẽ chẳng có hiệu quả.

“Chỉ vì hạn chót của anh,” tôi ngọt ngào tiếp tục.”mà có khi em chẳng còn thì giờ để ăn một bữa cho tử tế đang hoàng nữa. Em sẽ phải tìm cho ra một cái váy cưới ngay tối nay thì mới đủ thời gian để chỉnh trang cho vừa . Anh có lẽ phục rồi phải không?

“Dĩ nhiên.”

“Vậy là anh định mặc bộ đồ đó trong lễ cưới, trừ khi nó bị sờn, thế thì tốt hơn hết anh nên sắm đồ đi, vì nếu anh mà mặc đồ rách vào ngày đó thì chẳng ai trong bọn em tha thứ cho anh đâu, em sẽ biến cuộc đời anh thành bất hạnh.”

“Nếu em thích thì anh lúc nào cũng sẵn lòng li dị.” Giọng anh có vẻ thích thú uể oải. tôi mừng tượng ngay ra đôi mắt xanh của anh lấp lánh.

“Anh cứ thử ly dị em xem, vì em sẽ quyết chiến một mất một còn, em sẽ săn đuổi anh đến tận cùng trái đất. Siana cũng sẽ đuổi theo anh. Và mẹ sẽ huy động cả một liên đoàn các bà đuổi theo anh.” Siana là luật sư, chuyện đó có thể ngăn anh lại, nhưng anh quen biết cả đồng luật sư nên với anh chẳng quan trọng gì. Mặt khác, anh cực kỳ tôn trọng mẹ tôi, thực ra sợ mẹ thì đúng hơn. Mẹ sẽ huy động một liên đoàn các bà đuổi theo anh là cái chắc.

“Vì thế em định lôi chuyện này vào hả?”

“Đánh cuộc cả cái mông anh là em sẽ làm thế đấy.” Tôi chờ một cú phản kích và thêm vào.

Thật khó chịu khi anh cười phá lên vào thứ mà tôi đã định dâng tặng cho anh điều đáng phải suy ngẫm.

“Anh sẽ kiểm tra các vết rách.” Anh nói. “Áo sơ mi màu gì?”

Thôi được, rốt cục thì anh cũng đã chú tâm đây. “Trắng hoặc xám. Em sẽ cho anh biết.” Tôi không tin chú rể dứt được mắt ra khỏi cô dâu. Ừ thì tôi hiểu đây cũng là đám cưới của anh, nhưng thứ mà anh lo đến chỉ là làm sao hợp thức hóa cái đám cưới này để rồi cuối cùng tôi phải bằng lòng chung sống dưới một mái nhà, sinh con cho anh, tôi khá chắc là phần sinh con không phải là mối bận tâm trước mắt của anh.

“Anh thì đơn giản thôi. Anh có sơ mi trắng.”

“Phần anh đơn giản thôi? Sau những gì anh làm với em vì cái thời hạn ngõ ngẩn của anh ư?”

“Trừ việc phải đi mua sắm tối nay thì chính xác là anh đã làm gì em?”

“Anh nghĩ giấy mời tự chúng lên danh sách hả? Hay chúng tự gửi đi? Hay đồ ăn thức uống phục vụ tiệc bỗng dưng mà xuất hiện?”

“Vậy thuê một công ty dịch vụ nào đó đi.”

“Em không thể.” Tôi nói thậm chí còn ngọt ngào hơn lúc nãy. “Người ta đã đặt trước các công ty ấy hàng tháng nay rồi. Em không có thời gian kiểu đó. Còn vụ bánh cưới nữa. Em phải kiểm tra trang trí bánh cưới ngay cơ.”

“Mua một cái ở cửa hàng bánh ấy.”

Tôi giờ cái điện thoại ra xa khỏi tai và nhìn trừng trừng vào nó, tự hỏi bằng cách nào mà nó lại nổi máy cho tôi đến một kẻ hoàn toàn xa lạ thế chứ. Đặt nó lại vào tai tôi hỏi, “Anh làm gì trong đám cưới lần trước của anh?”

“Anh bước tới và đứng vào chỗ mà anh được bảo là phải đứng.”

“Lần này anh phải làm nhiều hơn thế. Anh chịu trách nhiệm vụ hoa hoét. Hãy gọi mẹ anh giúp anh. Em yêu anh, em phải đi bây giờ. Bye.”

“Này!” Tôi còn nghe tiếng anh gầm lên khi tôi tắt máy.

\* \* \*

Tôi tự thưởng cho mình nguyên một buổi chiều nằm ườn, tưởng tượng nỗi hoảng hốt của anh. Nếu nhanh trí thì hẳn anh đã gọi điện ngay cho mẹ, nhưng dù có tài trí đến thế nào đi chăng nữa thì trước tiên và trên hết anh là Đản Ông, thế nên tôi đoán thay vì gọi cho mẹ, anh lại đi hỏi các thám tử và cảnh sát xung

quanh, những người đã kết hôn xem xem họ còn nhớ gì về cưới hỏi hay không, và loại hoa nào mà tôi đang nói đến. Cuối ngày chắc anh sẽ hiểu loại hoa tôi muốn không phải là loại trồng trong chậu đất bần. Chắc anh nghĩ tôi đang nói tới một bó hoa cô dâu, thứ mà tôi không đời nào lại giao cho một gã đàn ông quyết định, dù cho tôi có yêu anh ta nhiều đến thế nào đi chăng nữa. Ngày mai đột nhiên một anh chàng nào đó sẽ nhớ ra một cái cổng hoa, hoa hồng chẳng hạn, và Wyatt cũng sẽ phát hiện ra tối mai tôi không rảnh, sự thật xấu xa này sẽ trở nên rõ ràng với anh: đời sống tình dục bị tiêu tan cho tới tận tháng sau, và anh tự thân mà vận động.

Tôi chỉ yêu thích việc này nếu kèm theo một kế hoạch, đúng không?

Không phải là tôi phó thác may rủi một việc quan trọng đến thế. Tôi gọi cho mẹ anh, bà dễ thương đến nỗi tôi gần như tin mình may mắn khi có bà là mẹ chồng, và kể hết cho bà nghe.

“Bác sẽ giữ nó khỏi nhảy chồm lên,” bà hứa. “Chắc sẽ có nhiều việc xảy ra không theo ý muốn, nhưng đừng lo, bác cam đoan mọi thứ sẽ theo ý cháu.”

Xong xuôi mọi việc, tôi kết thúc buổi tập luyện, đi tắm và sấy khô tóc, nhanh chóng chải mascara, bôi chút son môi rồi thay đồ. Lynn điều hành công việc rất tốt như thường lệ, vì thế tôi chuẩn bị sớm hơn và lái xe đến một trong hai trung tâm mua sắm. Có vài cửa hàng bán lẻ phục nằm rải rác quanh thị trấn, nhưng tôi tìm được cửa hàng mà tôi muốn trong khu bán toàn hàng sang trọng ở trung tâm. Các cửa hàng bán trang phục dạ hội thường hay có mẫu mới nhất.

Có một bãi đỗ xe ở trung tâm, còn thêm một bãi đỗ xe ngoài trời rộng rãi. Dĩ nhiên là mọi người đều cố đậu ở bên trong, thường có những chỗ để xe tốt và miễn phí. Tôi vòng xe chậm chậm, chiếc Mercedes nhỏ màu đen của tôi luồn lách như một con mèo tràn đầy năng lượng, và dừng tại một chỗ còn trống ngay bên ngoài một gian hàng. Tôi đánh xe vào, mỉm cười khi xong màn trình diễn của mình. Không gì bằng việc lái một chiếc Mercedes.

Bước vào trong cửa hàng có đôi chút ngại ngùng. Có gì đâu mà lo, thêm nữa sứ mệnh thiêng liêng của tôi là để hết tâm trí vào mà thử đồ. Thi thoảng các hành tinh xếp thẳng thành một hàng, hay đại loại thế và điều kỳ diệu nho nhỏ xảy ra. Tôi màu hạnh phúc nào. Tôi không buồn cho lắm khi cửa hàng đầu tiên không có thứ mà tôi muốn, vì tôi đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng cho một công cuộc tìm kiếm kéo dài. Tôi tìm thấy một đôi giày mà trước đó tôi đã hình dung ra, có quai và thoải mái, gót cao 2 inch để tôi có thể đi lại trong nhiều giờ. Cái hay nhất là chúng sáng lấp lánh lên với những miếng kim loại tròn mạ vàng và hạt pha lê đính kèm. Tôi thích loại giày nhìn lồi cuốn như thế để diện trong đám cưới, và tôi gắng tìm trang phục xem liệu chúng có hợp với nhau hay không.

Tôi đang kiểm một mẫu váy màu sâm panh nhạt. Không lấy màu trắng, thậm chí không cả màu trắng ngà hay màu kem, vì rằng, thực tế đi nào, được không? Màu trắng vẫn mang thông điệp truyền thống, nên có vẻ thật ngớ ngẩn trong lần cưới thứ hai. Ngoài ra, tôi trông rất được trong màu vàng sâm panh, và cũng vì toàn bộ cái ý tưởng là làm cho Wyatt phải mờ mắt vì ham muốn...

Tôi lòng vòng coi đồ, dùng một thoáng ăn cho xong bữa tối bằng món salad tại quầy thực phẩm. Suốt dọc đường tôi kiểm thêm được vài bộ đồ lót đẹp tuyệt vời, một vài đôi bông tai bắt buộc phải sắm, một đôi giày nữa – lần này là đôi màu đen đẹp chết người – một cái váy xòe hợp cực kỳ và thậm chí thêm ít quà Giáng sinh khi mà việc mua quà tặng năm nay tăng lên gấp đôi so với năm trước, vì tính cả gia đình của Wyatt nữa, thế nên tôi cần mua sắm sớm hơn.

Thứ mà tôi kiểm không ra là cái váy cưới màu vàng sâm panh.

Vào tầm 9 giờ, tôi bỏ cuộc. Tôi sẽ phải bắt đầu tấn công các cửa hàng lẻ phục khác trong thị trấn vào ngày mai, trừ khi chúng khác đi so với hồi tôi còn học trung học thì – okay, thật ra đã 15 năm rồi, và hoàn toàn có thể khác xưa – thậm chí nếu tôi có kiểm ra một cái váy cưới mình thích đi chăng nữa, nó chắc phải là cái váy nhiều người đã mặc qua, vì một cái váy mới thường phải phải đặt trước, việc đó mất nhiều thời gian, mà thời gian là thứ tôi hoàn toàn bỏ tay.

Khi tôi rời khỏi trung tâm mua sắm, suy nghĩ của tôi đang chạy đua. Một thợ may. Tôi cần thợ may. Giải pháp dễ nhất là tôi sẽ cố thử tìm mua váy cưới may sẵn thêm lần nữa, nhưng nếu không tìm được vào tối

mai thì tôi sẽ theo kế hoạch dự trù, là mua nguyên liệu về may vậy. Lâu hơn, nhưng rõ là có thể thực hiện được.

Tôi thừa nhận mình đang không chú ý xung quanh. Tôi có nhiều việc quan trọng trong đầu. Lúc rời cửa hàng tôi nhận ra không còn lại nhiều ô tô ở bãi, đèn đường vẫn sáng, không kẻ lạ nào đáng nghi đang lảng vảng quanh xe tôi, những người khác đang cùng lúc rời đi.

Tôi sắp lại các túi đồ để lấy chìa khóa xe ra khỏi túi, bấm nút mở cửa xe trên remote lúc bước chân xuống đường. Một chiếc xe tải đỗ trái luật ngay đầu hàng, và xe tôi ở vị trí thứ hai. Chiếc xe nhỏ bé xinh xắn của tôi nhá đèn chào mừng tôi quay lại.

Tôi nghe tiếng động cơ xe êm ru đang tăng tốc và dừng lại cách lề đường một vài feet, với một cái liếc nhanh đánh giá mình dễ dàng có đủ thì giờ băng qua ngay trước cái ô tô đang tới gần, và tới được phía đường trải nhựa.

Mọi thứ dường như vẫn bình thường. Tôi không chú tâm lắm đến cái xe khi nó lại gần; cánh tay trái của tôi bắt đầu tê đi vì sức nặng của các loại túi tẩm tôi đang mang, tôi chỉnh lại tay. Tuy vậy, - một điều gì đó - một cái thoáng qua của bản năng mách bảo tôi về tiếng động cơ đang sát ngay bên - làm cho tôi phải ngoái lại nhìn, cái xe dường như lao thẳng về phía tôi, như thể gã lái xe đạp hết ga vậy.

Cái xe khổng lồ sắp tông thẳng vào tôi. Ánh đèn pha sáng rực làm tôi lóa mắt; tôi chỉ mơ hồ cảm nhận được bóng người sau tay lái, tại chỉ có ánh đèn bãi đỗ xe phát ra. Còn rất nhiều chỗ đỗ xe để nó tránh tôi, nhưng nó không làm thế.

Tôi nhảy ngang một bước khỏi đường đi, và một phần giây sau đó tôi thề là gã lái xe cũng chỉnh hướng, nhằm vào tôi.

Đầu óc nổ tung vì hoảng loạn. Tất cả những gì bật ra trong đầu tôi - đó không phải là suy nghĩ mạch lạc, đầy đủ mà chỉ là một kiểu nhận thức “Ôi chúa ơi!” - nếu nó đâm vào tôi, tôi sẽ bị nghiền nát banh giữa nó và chiếc xe tải kia.

Xin vĩnh biệt lễ cưới. Chết tiệt, vĩnh biệt tôi luôn.

Tôi nhảy lên. Thật ra là tôi lao vọt lên. Để tôi kể cho bạn nghe, đó là một nỗ lực đẳng cấp thế giới. Không gì giống như việc bạn nghĩ mình sẽ biến thành cháo ngô chảy một đồng ngay dưới chân đầu. Thậm chí cả khi tôi đang cổ vũ ở trường cao đẳng tôi cũng không thể đạt đến một khoảng cách như thế.

Chiếc xe gầm ngay bên cạnh đến nỗi tôi cảm thấy hơi nóng từ ống xả của nó; tôi vẫn còn lơ lửng ở trên không, gần đến mức tôi sắp va phải nó. Tôi nghe tiếng lốp xe rít lên ken két, rồi tôi rơi xuống mặt đường nhựa sau xe tải và ánh đèn xe khuất dần.

### 3. Chương 3

Tôi không bất tỉnh nhân sự, hay ít nhất không hẳn là như vậy. Mọi thứ xung quanh chẳng còn gì ngoài vệt tối mờ lộn xộn. Tôi nhớ ra cảm giác nhói buốt, bỏng rát khi trượt đi và lộn nhào xuống mặt đường nhựa. Tôi nhớ mình đã nghĩ “Giày của tôi!” khi cố liều mạng giữ chặt các túi đồ. Tôi nhớ tai mình kêu vo vo, và vị máu tanh nóng đột ngột trào ra trong miệng. Và tôi nhớ tựa hồ như một làn sóng đau đớn dội thẳng vào người.

Sau đó tôi nằm ì không động đậy trên mặt đường nhựa vẫn còn hơi ẩm dù đêm đã đến từ lâu, tôi không chắc lắm chỗ mình nằm và chuyện vừa xảy đến. Tôi nghe được mọi tiếng động diễn ra xung quanh, nhưng chịu không đoán được từ đâu và là gì. Tôi chỉ muốn nằm yên tại chỗ và cố kiềm chế cơn phần nộ đang dâng ào ào trong cơ thể thương tích của mình. Tôi đau đớn. Đầu tôi toàn tiếng rung thành thịch đến phát ốm lên cùng lúc với nhịp tim mình. Tôi thấy nóng, rồi lại lạnh, và muốn nôn ra. Tôi cảm thấy được những cơn đau nhức nhối, những vết bỏng, những vết bầm dập đầy người. Tôi chỉ không thể giữ các giác quan của

mình đừng có mà gào thét, không thể xác định được vị trí hay mức độ nghiêm trọng của vết thương, hay làm bất cứ điều gì khác nữa.

Ít nhất thì tôi vẫn chưa chết lần quay ra. Đó mới là đáng kể

Sau đó một ý nghĩ cực kỳ rõ ràng chui thẳng vào não tôi: "Tên chết dẫm nào đó cố săn đuổi mình."

Ý nghĩ thứ hai đến tiếp theo: "Ôi, chết tiệt, không phải lần nữa chứ!"

Tôi thậm chí còn buột mồm hét tướng lên, và chính cái âm vực giọng nói của tôi lại làm tôi giật mình, dội vào cơ thể tôi choáng váng, à mà, cái thân tôi đang nằm ở chỗ chẳng đẹp đẻ một chút nào. Tôi không muốn quay trở lại trạng thái thiếu mạch lạc đó, không kể tôi sợ rằng gã tài xế sẽ vòng xe và quay lại dẫm thêm nhát nữa vào tôi, nếu tôi chỉ nằm một chỗ, tôi sẽ làm mồi cho kẻ giết người ngay ngoài đường xá. Theo đúng nghĩa đen.

Bị thúc bách bởi sự giải phóng đầy kinh hoàng của chất adrenaline, tôi ngồi phắt dậy và vội vàng nhìn xung quanh. Đó không phải là cử động thông minh hơn bao giờ hết. Well, có thể là vậy, bởi vì tôi phải chắc chắn là mình sẽ không trở thành một mớ hỗn độn nhầy nhụa trên vỉa hè, nhưng ngay lập tức cơ thể của tôi nổi loạn: đầu óc nổ tung, ruột gan nhộn nhạo, mắt đảo quanh đầu, và tôi đổ sập người lại xuống mặt đường nhựa.

Lần này tôi để cho mình nằm nguyên ở đó, vì việc nổ-đom-đóm- mất quả thật không bình thường. Chắc chắn mọi người sẽ đổ xô đến để giúp tôi ngay bây giờ ấy mà.

Thẳng thắn mà nói, tôi đang rất mệt mỏi với việc người ta cứ cố tình giết tôi. Hãy đọc tập truyện trước nếu bạn không hiểu tôi đang đề cập đến chuyện gì. Tôi đã bị bắn (bởi cô vợ hiện tại của chồng cũ của tôi); vụ cắt phanh xe của tôi (do người chồng cũ của tôi), dẫn đến một tai nạn xe chồng chéo; và giờ thì là vụ này. Tôi mệt mỏi vì đau đớn rồi. Tôi mệt mỏi vì vụ việc chết dẫm này đưa cột với kế hoạch mà mình dự tính. Tôi mệt mỏi chết đi được với việc trông tôi xấu xí lắm rồi.

Vỉa hè thô ráp dưới một bên mặt nằm nghiêng. Cơn đau gào thét từ khắp mọi nơi trong cái thân xác khốn khổ, tôi nghĩ mình phải để cả một lượng lớn các mảng da trên mặt đường trải nhựa. Cảm ơn chúa vì tôi mặc quần dài, nhưng thật sự là chỉ có da mới bảo vệ được làn da của bạn; thế nên tôi ngờ vực rằng cái quần cũng chẳng giúp đỡ được gì nhiều. Sẹo ngoài là thứ cực kỳ xấu xí. Tôi bắt đầu lo lắng, trông tôi sẽ thế nào trong lễ cưới đây? Liệu 4 tuần có chữa lành lặn lại được không, hay tôi sẽ phải đầu tư vào một bộ trang điểm toàn thân to bự lây nhay và dính lấm tẩm vào bộ váy cưới? Có lẽ kiểu váy lụa không tay đây về sexy mà tôi đã hình dung sẽ phải ra đi, thay vào đó tôi sẽ mặc một thứ đại loại chẳng khác nào tấm vải phủ, giống như một cái lều, hay cái áo choàng đen (của phụ nữ Hồi giáo che cả người lẫn mặt) – giữa hai thứ đó thì chẳng khác nhau cho lắm.

Ôi trời, lạy thánh pete, có ai đó không đây? Tất cả mọi người sẽ ở trong cái trung tâm mua sắm đồng bóng kia cho tới tận nửa đêm hay sao hả? Tôi còn phải nằm đây trước khi ai đó thấy tôi và chạy tới cứu đến khi nào nữa? Tôi gần như nhào nhoét ra rồi đây này. Tôi cần chút quan tâm, một tý tý thôi cũng được.

Tôi bắt đầu trở nên hết sức bất bình. Xin chào... có người đang nằm ở bãi đỗ xe đây này, có ai nhận ra không? ừ thì trời tối, nhưng bãi đỗ xe đèn cao áp đang sáng từng bừng, và tôi đâu nằm lọt thỏm giữa hai cái xe ô tô hay bất cứ thứ gì đâu. Tôi đang... tôi mở bừng mắt và cố ngồi thẳng dậy.

Tầm nhìn của tôi mờ mịt, tất cả những gì tôi thấy được là những cái bóng đen sì và những mảng sáng loang loáng, chúng cứ đảo qua đảo lại xoắn vào với nhau. Tự động, tôi cố chà mắt, chỉ để thấy hai cánh tay mình, chẳng cái nào chịu tuân theo lệnh. Chúng sẽ phải động dậy thôi, nhưng miễn cưỡng và chắc chắn là không đủ khỏe, có khi lại chọc vào mắt của tôi ấy chứ; tôi có thể tự làm mình bị mù, nhưng chuyện này có tính thêm chấn thương vào tình trạng hiện thời của tôi không nhỉ?

Okay, vì thế tôi không chắc lắm về chỗ mình đang nằm. Tuy nhiên tôi hẳn là ở cuối dãy xe gần với khu trung tâm nhất, nơi mà rốt cuộc ai đó phải nhìn ra tôi chứ.

Tôi lơ mơ nghe thấy tiếng xe ô tô khởi động đâu đó. Miễn là nó không phải cái xe sẽ quay trở lại cán tôi, thì tốt thôi, nhưng tôi đoán trong trường hợp này, gã lái xe sẽ phải vượt qua cái xe phía trước mới bước

được qua xác tôi, vậy kịch bản này là không thể xảy ra. Hơn nữa, nhiều lần lúc vội vội vàng vàng tôi vẫn phải suy tính xem liệu có cần bước qua xác ai đó không, tôi sẽ để việc này lại sau vậy.

Hồ sơ có ghi chép về việc một người mất bao nhiêu thời giờ nằm bẹp ngay giữa bãi đỗ xe mà chẳng ai phát hiện ra không? Thế nếu như kiến và các loài vật khác bò lúc nhúc quanh tôi? Tôi đang chảy máu. Có khi những con côn trùng nhỏ nhỏ đang bò với tốc độ cao nhất về phía tôi hăm hở tìm cách đánh chén cho no bụng.

Ý nghĩ này xuất hiện trong đầu gồm nghiến đến nỗi đầu tôi mà không nhúc nhối quá thể thì tôi đã đứng phắt dậy rồi. Không, tôi không thích bọ. Tôi không sợ, nhưng tôi nghĩ là chúng bẩn thỉu, nhầy nhụa, và tôi không hề muốn chúng lại gần tôi ở bất cứ nơi nào.

Hãy nghĩ thử xem, tự cái bãi đỗ xe nó đã bẩn thỉu và dơ dáy rồi. Người vô gia cư, kẻ nghèo đói, khắc khổ trên vỉa hè, và thỉnh thoảng họ phun phì phì chứ không còn là nhổ bọt nữa. Tất cả các loại phân gio đều đổ bộ xuống vỉa hè, thêm cả, ờ, phân.

Lạy Đức Chúa Trời, tôi phải đứng dậy trước khi tôi chết nghèo ở cái nơi dơ dáy này. Chả ai giúp tôi, ít nhất là không phải bây giờ. Tôi phải tự cứu lấy mình thôi. Tôi sẽ tìm túi xách, mò lấy điện thoại di động – tôi hy vọng cái vật chết tiệt này còn hoạt động, pin đừng có mà tắt ngúm đi hay hỏng hóc gì gì ấy, vì thời điểm này mà đi tìm và thay pin khác vào thật không tưởng – rồi gọi điện cho 911. Tôi phải ngồi dậy, nhắc thân mình ra khỏi cái vỉa hè bẩn thỉu này, tinh thần của tôi sẽ sớm mà kết nối với cơ thể.

Tôi nghĩ mình sẽ ngồi dậy được vào lần đếm thứ ba. Một, hai, ba. Chả có gì động đậy. Tâm trí hiểu việc tôi muốn làm, nhưng mà cơ thể thì cứ kêu rên ư ử. Nó đã cố gắng lắm rồi.

Nó làm tôi điên tiết, gần bằng việc nằm ẹp ở đây không ai thèm ngó ngang gì. Thôi được, tôi đang nằm đây mà suy ngẫm. Chối với chỗ này không ai biết chuẩn bị đứng đầu danh sách. Nếu tôi phải xếp thứ tự những thứ làm bực mình ngay lúc này đây thì việc có kẻ cố tình hại chết tôi – lần nữa – sẽ ở vị trí số một. Không ai quan tâm đến tôi xếp thứ ba. Một thân thể bất phục tùng xếp thứ tư, và chuẩn bị đến cái thứ năm.

Tuy nhiên, tôi từng là đội trưởng đội cổ vũ nhiều năm liền suốt từ lúc học trung học đến lúc vào trường đại học. Cơ thể tôi đã chịu nhiều lần đau đớn, và hầu như cái thân thể này bắt buộc phải nghe theo lệnh. Giờ nó cho tôi thấy nó không còn phục tùng nữa khi mà cuộc đua này phải trả cái giá đắt hơn nhiều so với việc nhào lộn cổ vũ hay đại loại thế. Cuộc đời tôi chắc đi đến hồi chung kết ở đây rồi. Không những thế, cứ như là con gì đó đang bò lổm ngổm trên mặt tôi ấy. Không nghi ngờ gì nữa, tôi phải ngồi dậy thôi. Tôi phải tìm người giúp.

Chắc là tôi đang cố quá. Tự ngồi dậy mà nỗi sợ thúc không đằng sau lưng quả là quá sức với tôi. Tôi nên thử nhúc nhích chân tay một lần nữa..

Hóa ra việc đó lại khá dễ dàng. Cánh tay phải của tôi bị thương, nhưng nó làm theo lệnh của tôi bảo nó phải làm, rất chi là chăm chỉ vâng lời (tôi không nói về cái tay đó, chỉ là cách nó cử động thôi) khi đưa bàn tay lên để tôi phải đi được bất cứ thứ gì đang còn bò lổm ngổm trên mặt tôi.

Tôi chắc chắn sẽ thấy một con rệp, một con to bự. Nhưng thay vì thế, thứ mà tôi sờ được lại ẩm ướt và nhớp nháp.

Được rồi, tôi đang chảy máu. Tôi hơi ngạc nhiên, dù không nên. Không phải là tôi ngạc nhiên vì mình chảy máu, mà vì máu chảy ra từ trên đầu hoặc mặt tôi, hoặc là ở cả hai nơi. Tôi biết đầu mình bị va đập, nó là nguyên do gây ra đau đầu và buồn nôn, rồi dẫn đến choáng váng, nhưng tình hình ngày càng tệ hơn, như ai đó từng nói. Nếu mặt tôi bị rách, có nghĩa tôi sẽ phải bị khâu? Chuyện đó mà xảy ra, thì lúc tôi và Wyatt làm đám cưới, tôi hẳn trông giống y như Cô dâu của Frankenstein.

Nhận thức được ra điều này đã bắn một phát vào nỗi sợ hãi như con mèo cong đuôi của tôi. Dự định tôi dành cho Wyatt sẽ tan tành theo mây khói một khi khuôn mặt tôi sọc chẳng chịt, rồi tôi bị chứng phù nề da mặt, bởi vì làm sao mà ham muốn đến mờ mắt được khi ngó vào cái bản mặt tôi như thế kia chứ?

Ít nhất thì anh cũng không đi cùng tôi lúc này. Anh đã ở bên tôi cả hai lần khi người ta cố giết chết tôi, và việc đó làm cho anh tuột hết cỡ xuống địa ngục. Ở địa vị một cảnh sát, anh đã nổi cơn thịnh nộ. Ở địa vị là đàn ông, anh cực kỳ bị xúc phạm. Là một gã đàn ông yêu tôi, anh đã cực kỳ khiếp sợ. Đương nhiên,

anh thể hiện tất cả các tâm trạng đó bằng cách trở thành thậm chí ngạo mạn, hống hách hơn, xem xét mức độ hai tâm tính ấy thì bạn tưởng tượng được ra anh khó chịu mức độ nào rồi đấy. May là tôi yêu anh chân thành, chứ nếu không thì tôi hẳn sẽ phải giết chết anh mất.

Hướng tâm trí đến Wyatt sẽ không kêu gọi sự cứu giúp đến nhanh hơn với tôi. Tôi thật sự giỏi trong việc lần lữa giải quyết những sự vụ khó chịu, nhưng tôi không thể lần lữa việc này lâu hơn được nữa. Chắc sẽ đau nhiều, nhưng tôi phải buộc mình động đây.

Tôi nằm nghiêng về bên trái, dè lên cánh tay mình. Tôi dùng tay phải, thậm chí là cả vai vụng về nâng thân mình lên cho tới khi hoàn toàn chống được bằng khuỷu tay. Rồi tôi dừng lại, chiến đấu với cơn buồn nôn và cơn đau dội thành thành khủng khiếp trong đầu, chờ cho tới lúc nó đỡ hơn trước mới vật lộn đứng thẳng lên..

Được rồi. Không gãy cái gì hết. Tôi có thể thao thao bất tuyệt về vấn đề này khi đã quá kinh nghiệm với những cái xương gãy. Bị va đập, bị thâm tím, bị chấn động, và bị dọa nạt, nhưng không gãy tay chân. Nếu trong đời từng bị khiếp hãi tôi đã vắt chân lên cổ mà chạy trốn chết, nhưng ả chó cái săn đuổi tôi rõ ràng là ngáng hết cả đường đi. Không có nhu cầu bức thiết đó, tôi đã ngồi đây, dùng vạt áo mà lau máu chảy xuống mắt để nhìn cho rõ rồi.

Tôi tìm ra được túi xách của mình mà mắt mũi còn mờ tịt. Cái túi treo lủng lẳng ở ngay khuỷu tay, cùng mấy cái túi nhựa nằm chồng chéo lên nhau mà tôi nhất quyết không buông. Quai xách xoắn vào khiến tay tôi khó cử động, và mấy cái túi quần vòng quanh dưới chân. Làm thế nào với việc này bây giờ nhỉ? Các món đồ có vẻ như bảo vệ thêm cho làn da của tôi khỏi bị xây sát. Hẳn là dấu hiệu Chúa muốn tôi đi mua sắm đây mà.

Tinh thần tươi rói như chết đuối vớ được phao, tôi vụng về lúi di động ra từ trong túi xách và bật màn hình. May mắn thay màn hình vẫn sáng, tôi bấm số 911. Tôi từng gọi cho 911, lúc Nicole Goodwin bị giết và tôi nghĩ những viên đạn đáng nhẽ nhắm vào tôi, thế nên tôi biết hết các thủ tục cần thiết. Khi giọng nói bình thần đều đều cất lên hỏi về hiện trạng tình hình khẩn cấp của tôi, tôi đã được chuẩn bị sẵn sàng.

“Tôi bị thương. Hiện tôi đang ở trong bãi đỗ xe của siêu thị – “ tôi nói với họ về tên siêu thị, khu bán hàng số mấy, và số cổng vào mà tôi đang nằm ở ngoài, dù giải thích về mặt ngữ nghĩa thì hiện tôi đang ngồi ngoài cửa.

“Vết thương của cô kiểu gì?” giọng nói cất lên không có tí ti nào khẩn cấp hay thậm chí là chút quan tâm. Tôi đoán người trực tổng đài 911 cho rằng nếu tôi còn gọi được điện thoại thì hẳn không bị thương nặng lắm, và tôi cho là cô ta đúng.

“Vết thương ở đâu; tôi nghĩ tôi bị choáng. Bầm tím, xây xước, nói chung là như tử. Ai đó đã cố tông xe vào tôi, nhưng giờ cô ta đi rồi.”

“Có phải là cuộc cãi cọ cá nhân không?”

“Không, tôi không đồng tính.”

“Ma’am?” Lần đầu tiên, giọng nói của nhân viên trực tổng đài có chút biểu hiện thay đổi. Thật không may, cái biểu hiện đó lại là một sự bối rối.

“Tôi đã nói “cô ta đi rồi” và nếu chị hỏi đó có phải một cuộc cãi cọ cá nhân không, thì tôi nói là không, tôi hoàn toàn không đồng tính chút nào.” Tôi giải thích một cách bình tĩnh, mà xem xét việc tôi đang ngồi chảy máu be bét ở trên vỉa hè bẩn thỉu này thì quả là tấm gương sáng chói cho sự bình tĩnh của tôi. Tôi thực sự cố không trêu chọc gì người khác, nhưng người có thể sẽ đến giải cứu cho tôi. Tôi nói “có thể” vì cho tới tận bây giờ thì vụ giải cứu vẫn chưa hề xảy ra.

“Tôi hiểu. Cô có nhận ra người đó không?”

“Không.” Tất cả những gì tôi biết là ả khốn đó không được phép lái một chiếc xe cút kít, chứ đừng nói gì cả một chiếc Buick.

“Tôi sẽ gửi một chiếc xe tuần tra và nhân viên y tế đến chỗ cô,” người trực tổng đài lên tiếng, nhanh chóng lấy lại thái độ tự chủ chuyên nghiệp của mình. “Tôi cần thêm thông tin, vì vậy xin vui lòng giữ máy.”

Tôi vui lòng. Khi được hỏi, tôi cung cấp tên, địa chỉ, số điện thoại nhà, số di động, tôi nghĩ cô ta hẳn đã cập nhật thông tin, vì hệ thống 911 rất hiện đại, thêm vào di động của tôi cài đặt chế độ GPS (Global Positioning Systems – Hệ thống định vị toàn cầu). Tôi có thể định vị, xác lập thông tin, nổi máy. Tôi cau có nghĩ ngợi. Tên của tôi chắc đã được truyền đi trên sóng bộ đàm của cảnh sát, đồng nghĩa với việc một Trung úy J.W.Bloodsworth sẽ nghe thấy và có thể đã nhảy bổ vào xe và bật đèn nháy lên. Tôi thực sự hy vọng nhân viên y tế tới đây dọn dẹp đồng máu chảy trên mặt tôi trước khi anh đến. Anh mà nhìn thấy tôi máu me be bết ... quả là vô vọng.

Cửa tự động của gian hàng mở ra và hai người phụ nữ xuất hiện, trò chuyện vui vẻ sau khi đã vợ vệt chiến lợi phẩm và bắt đầu rẽ vào lối ra bãi đỗ. Người đầu tiên nhìn thấy tôi liền kêu thét lên và dừng phắt lại giữa đường.

“Đừng bận tâm đến tiếng huyền não đó làm gì.” Tôi bảo với người trực tổng đài 911. “ Có người bị giết mình.”

“Ôi chúa ơi! Ôi chúa ơi!” Người thứ hai lao về phía tôi. “Cô bị tấn công hả? Cô có sao không? Chuyện gì xảy ra vậy?”

Hãy để tôi kể cho bạn nghe, thật là bức mình khi sự giúp đỡ lại xuất hiện lúc bạn chẳng còn cần đến nó nữa.

Bãi đỗ tràn ngập đèn nháy, xe đậu khắp các góc đường, và những người đàn ông mặc đồng phục đứng xung quanh bàn tán. Vụ việc không chết người nên chẳng có gì cấp bách. Chiếc xe cứu thương nhá đèn mang theo các nhân viên, tên họ là Dwight và Dwayne. Bạn không thể sắp đặt việc này. Tôi không thích cái tên “Dwayne” vì đó là cái tên của gã đã giết Nicole Goodwin, nhưng tôi im lặng trước Dwayne vì anh ta thật sự dễ chịu, rất dịu dàng và bình tĩnh khi lau sạch vết máu và băng vết thương trên đầu tôi lại. Trán của tôi bị trầy xước, nhưng mắt thì không rách, tôi đoán là lúc rơi xuống, tôi đã va đầu xuống đất. Tin tốt với khuôn mặt, còn tin xấu với cái đầu.

Họ đồng ý với chuẩn đoán của tôi về cơn chấn động, ở một cấp độ là hài lòng - tôi thích mình đúng - và nản lòng là vụ động đầu xuống đất sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến kế hoạch kín đặc không chèn thêm bất cứ điều gì bất lợi của tôi.

Một cảnh sát tuần tra là sỹ quan Spangler – tôi biết anh ta, hồi Nicole bị giết. Tôi đang được nằm dựng lên trên xe đẩy, anh ta lấy lời khai trong khi nhân viên cứu thương lau sạch và băng vết thương và sẵn sàng chuyển tôi đi thì Wyatt trở xe tới. Thậm chí không cần nhìn tôi cũng biết đó là anh, vì kiểu máy chiếc lốp rít lên ken két cùng với tiếng cửa xe đóng sầm sập.

“Wyatt kia rồi,” tôi nói với Sỹ quan Spangler. Tôi không quay đầu lại, vì tôi cử động rất khó khăn.

Anh ta liếc về phía người mới đến và hơi nhếch môi lên một chút chưa đến mức một nụ cười. “Phải, ma’am.” anh ta lên tiếng. “Anh ấy đang nói chuyện qua bộ đàm.”

Có chút mâu thuẫn giữa Wyatt và một số cảnh sát cùng phòng, bởi anh được thăng chức quá nhanh so với họ. Sỹ quan Spangler mới đến, ngay thẳng, và còn trẻ, thế nên anh ta không để ý đến sự oán giận đó. Anh ta đứng lại và lễ độ gật đầu chào khi Wyatt tiến tới gần nhìn chăm chăm xuống tôi, hai tay đặt bên hông. Anh đang mặc quần jeans và áo sơ mi dài tay ống tay áo xắn tới tận khuỷu. Bao súng ngắn treo bên phải, huy hiệu cài ở thắt lưng. Anh cầm di động (cũng là bộ đàm luôn) trên tay, trông cực kỳ dữ tợn.

“Em không sao,” tôi bảo với Wyatt, ghét cay ghét đắng cái nhìn hiển hiện trên mặt anh. Trước đó tôi đã thấy rồi. “Hình như thế.”

Ngay lập tức anh chuyển cái nhìn như sấm sét tập trung sang Dwayne. Dwight đang bận rộn với mấy dụng cụ y tế, do đó Dwayne trở thành mục tiêu nhắm vào. “Cô ấy thế nào?” anh hỏi, như thể tôi không còn hơi sức mà thốt lên lời.

“Chấn động tạm thời, “ Dwayne trả lời, anh ta hẳn làm trái với quy định, nhưng tôi nghĩ hầu hết các nhân viên y tế và cảnh sát đều quen biết nhau, và các cảnh sát có thể lấy được thông tin được cho là bảo mật. “Rách da đầu, va đập thâm tím vài chỗ “

“Chà mặt xuống đường.” tôi rầu rĩ đáp

Dwayne mỉm cười nhìn xuống tôi. “Đúng.”

Wyatt cúi người sát xuống xe đẩy. Ánh đèn nhấp nháy từ xe cứu thương hắt những cái bóng khắc nghiệt lên khuôn mặt anh. Anh nhìn cứng rắn và cực đoan, nhưng bàn tay anh thì dịu dàng nắm lấy tay tôi.

“Anh ở ngay sau xe cứu thương,” anh hứa. “ Anh sẽ gọi bố mẹ em trên đường đi.” Anh bắt cái nhìn sang Spangler. “Cậu có thể lấy nốt lời khai của cô ấy ở bệnh viện.”

“Vâng, thưa ngài,” Sĩ quan Spangler đáp, anh ta gập cuốn sổ ghi chép lại.

Tôi được kéo ra đằng sau xe – chính xác là cái xe đẩy được kéo về sau xe cứu thương, nhưng khi tôi còn nằm trên đó, thì kết quả cuối cùng giống nhau cả thôi. Các anh chàng mở cửa xe, và cảnh cuối cùng tôi nhìn thấy được là Wyatt đang đứng ở ngay đó trông vừa lạnh lùng vừa dữ tợn.

Rồi chúng tôi rút khỏi bãi đỗ, đèn flash nhấp nháy nhưng không có tiếng còi hú chói tai, tôi mừng vì đầu tôi hiện giờ đau như búa bổ.

Ồ, chuyện này quen thật. Trong tình huống này, còn quen thuộc hơn

## 4. Chương 4

Wyatt là hình ảnh cuối cùng tôi nhìn thấy trước khi hai cánh cửa xe cứu thương đóng lại và cũng là hình ảnh đầu tiên khi chúng được mở ra.

Anh trông cực kỳ dữ tợn, lạnh lùng và giận dữ đến nỗi tôi phải nắm chặt lấy tay anh lúc tôi được người ta đẩy khỏi xe. “Em ổn thật mà,” tôi nói. Không kể cơn chấn động thì tôi ổn thật. Bị tông mạnh, nhưng không sao. Tôi cố tỏ ra can đảm, điều này sẽ thuyết phục anh rằng tôi vẫn khỏe, nhưng phần đầu thì đau như búa bổ đến nỗi không thể tập trung được, vì thế mặc cho tôi làm ra vẻ chân thành, anh cũng chẳng tin tưởng chút nào.

Đối phó với kiểu người lúc nào cũng tỏ ra có uy quyền với tôi thật phức tạp. Bạn tưởng rằng anh sẽ bớt căng thẳng hơn, nhưng không, tôi có thể tả cho bạn qua cách quai hàm anh siết chặt lại vì anh cực kỳ lo lắng như quý ấy. Đàn ông đúng là đồ ngang bướng.

Tôi tập trung hết tất cả sức mạnh thoát lên.” Tất cả là do lỗi của anh, “ tôi nói với niềm căm phẫn tột độ.

Anh đang đi bên cạnh chiếc xe đẩy nắm chặt tay tôi, và liếc ánh mắt nheo lại sang tôi.”Lỗi của anh?”

“Tôi nay em phải đi sắm đồ vì cái thời hạn ngu ngốc dở dẩn của anh. Nếu mà anh nghe em thì em đã đi vào ban ngày như người văn minh ấy, nhưng không, anh tổng cho em tới hậu thư để em phải nằm ở bãi đỗ xe với ả tâm thần chết tiệt đầy thịnh nộ trong một cái xe Buick.”

Mất anh thậm chí trông còn thu hẹp hơn. Trước thái độ văn vẻ của tôi, cái nhìn dữ dội phần nào tỏ ra thoải mái hơn. Anh đoán nếu tôi còn đủ sức chọc tức một cái đầu máy xe lửa, tức là tôi thật sự ổn rồi. “Nếu em tính toán lên kế hoạch đám cưới đơn giản thôi,” anh nói với sự thiếu quan tâm cáu kỉnh với hàng triệu chi tiết tiến hành đám cưới.” thì anh đã không cần phải can thiệp vào.”

“Đơn giản?” tôi nói lấp bắp “Đơn giản? Anh nghĩ đám cưới là đơn giản hả? Phóng tên lửa lên trời chả có gì khó khăn. Vật lý lượng tử cũng dễ ợt. Lên kế hoạch cho một đám cưới mới giống như việc lên kế hoạch cho một cuộc chiến tranh...”

“So sánh tài đấy.” Anh lăm bằm trong cổ họng, nhưng gì thì gì tôi cũng đã nghe thấy hết.

Tôi hất tay mình ra khỏi tay anh. Thỉnh thoảng tôi chỉ muốn đập cho anh một trận.

Dwight đang đẩy cang cứu thương chở tôi nằm trên phià ra cười. Dwayne dễ thương hơn Dwight nhiều. tôi nói “Tôi không muốn anh đẩy xe cho tôi. Tôi muốn Dwayne cơ. Dwayne đâu rồi?”

“Anh ấy đang đang sắp xếp thủ tục giấy tờ, vắc đồ đặc cho cô, và các việc linh tinh khác nữa.” Dwight nói nhẹ nhàng, vẫn tiếp tục đẩy xe.

Tối nay chả có gì diễn ra theo đúng ý tôi, nhưng tôi hớn hờ nghe tin Dwayne đang xách túi của tôi. Đó là phương pháp điều trị hiệu quả cho một cái đầu đang nhức nhối, tôi đã không nghĩ ra những túi đồ vừa mua, đặc biệt là hai đôi giày mới. “Anh ấy cầm giày cho tôi hả?”

“Em đang đi giày đó thôi.” Wyatt nói, liếc tôi như sao xẹt, rồi lại nhìn qua tôi sang phía Dwight, ra dấu hỏi xem liệu tôi có bị chấn thương sọ não hay không.

“Em không điên, mà em muốn hỏi mấy đôi giày mới mua tối nay.” Trong lúc tôi giải thích thì Dwight đẩy tôi vào một phòng nhỏ. Dwayne theo sau trong vòng 30 giây, trên tay anh đầy những bìa kẹp hồ sơ, giấy tờ, túi xách của tôi và mấy cái túi đồ kèm theo. Tôi ngó cái túi của cửa hàng nơi tôi vừa mua giày và thở ra nhẹ nhõm. Chúng đã không hề bị thất lạc. Rồi một đội ngũ các y tá ào đến; Wyatt bị đuổi ra khỏi phòng, Dwayne và Dwight ghi báo cáo về tình trạng của tôi, khá hơn nhiều so với tôi dự đoán. Rồi họ cũng bị tổng ra, bức màn được kéo xuống và quần áo của tôi nhanh chóng bị cắt rời từng mảnh. Tôi thực sự ghét cái cách mà phòng cấp cứu xử lý với quần áo, dù tôi thừa biết là cần phải thế.

Không thèm đếm xỉa đến việc đó, tôi thực sự căm ghét khi mà áo lót của mình cũng bị những nhát kéo nhẩn tâm cắt be bét. Tôi thích đồ lót của mình. Cái áo lót màu cà phê mô ca đẹp tuyệt, với những bông hoa nho nhỏ trên nền vải satin, và đính những viên ngọc trai bé xíu ở giữa. Giờ thì nó đã bị hủy hoại. Tôi thở dài đưa mắt nhìn, thôi thì nó cũng đã vậy máu mất rồi.

Nghĩ mà xem, đồ trên người thì tan nát hết, hoặc vì vết kéo hoặc vì vết máu, hoặc cả hai. Những vết thương ở đầu tôi mới thật sự chảy rất nhiều máu. Tôi thở dài nhìn lại mình, rồi xem xét đồng quần áo vừa bị vứt sang bên cạnh, tôi có thể nhìn mà không cần quay đầu vì cánh cửa thương đã được nâng lên để tôi ngồi dựa dậy.

Không, chẳng còn gì cứu vãn được nữa, có lẽ ngoại trừ đôi giày. Chiếc tất liền quần màu đen của tôi bị cắt tan thành những mảnh lớn, dừng bặt tâm khi hai ống bị những nhát kéo cắt gọn gàng từng đường dọc xuống để cho y tá dễ dàng kéo nó ra. Hai bàn chân trần của tôi vừa bỏng vừa dính máu, chứng tỏ cho tôi thấy nỗi sợ phi lý về chuyện mấy con bọ bám vào lúc ở bãi đậu xe là hoàn toàn có cơ sở. thực tế thì cả người tôi hầu như đều bỏng thối và dính máu. Bộ dạng tôi thật tệ, quả là thất vọng, vì Wyatt đã từng thấy tôi trong bộ dạng như thế này.

“Tôi xộc xệch quá.” Tôi buồn phiền thốt lên.

“Không tệ lắm đâu,” một cô y tá trả lời. “Nhìn vậy thôi. Dù tôi cho là nó đủ tệ với cô lắm rồi, đúng không?” Giọng nói của cô vui vẻ, nhưng đầy cảm thông. Nói đúng ra là cô đang muốn an ủi tôi, nhưng những lời nói lại khiến tôi cảm thấy thảm hơn vì nghe chính xác như là điều tôi lo lắng. Ừ, thì tôi không làm được gì để cứu vãn việc này, nhưng tôi đang phải chịu áp lực dưới cái mốc thời gian đặt ra cho đám cưới và tôi không muốn mình giống như một kẻ tị nạn chiến tranh trong những bức hình. Bạn biết là đám con cháu của tôi sau này sẽ giở ra xem; tôi đâu thích thú gì nếu như chúng tự hỏi nhau không hiểu cha chúng tìm thấy được điểm gì hay ho ở mẹ chúng đây.

Tôi cũng không ở vào tâm trạng của một “nạn nhân”, tôi mệt mỏi vì bị bỏng, bị va đập và bị thâm tím. Tôi không muốn Wyatt nghĩ rằng anh phải có nghĩa vụ chăm sóc cho tôi. Tôi muốn tự lo cho mình, cảm ơn nhiều – trừ khi tôi tự cho phép mình được nuông chiều, trong trường hợp ấy tôi muốn thấy bản thân xinh xẻo để còn sung sướng mà tận hưởng.

Tôi bị nhồi trong cái áo bệnh viện hở lưng khi một ông bác sĩ phòng cấp cứu đẩy về mệt mỏi lê bước vào phòng. Ông khám sơ qua cho tôi, nghe báo cáo của y tá, kiểm tra đồng tử xem chúng có phản ứng tốt không, rồi gửi tôi đi CT đầu và một xét nghiệm gì đó giống như chụp X-quang. Hàng giờ buồn chán và đau đớn trôi qua, cuối cùng bệnh viện bắt tôi phải ở lại qua đêm sau khi các bác sỹ đều đồng ý với kết quả chuẩn đoán cơn chấn động của tôi.

Tất cả các vết xây xước của tôi được sát trùng và dán băng cá nhân, người ta lau sạch các vết máu – trừ phần đầu cực kỳ khó chịu vì cảm giác nhóp nhép. Tệ nhất là việc họ cạo một đám tóc để khâu vài mũi khép lại vết rách sâu trên da đầu. Tôi chắc sẽ phải sáng tạo ra kiểu tóc mới trong vài tháng tới. Cuối cùng

tôi cũng được đặt nằm xuống một cái giường sạch sẽ, mát mẻ, ánh đèn sáng mờ mờ giúp tôi thoải mái hơn. Tôi đã kể cho bạn nghe đầu tôi đau thế nào chưa nhỉ?

Cách Wyatt và toàn bộ gia đình tôi bao vây quanh giường nhìn chăm chăm câm lặng vào tôi chẳng giúp ích được gì.

“Việc này không phải lỗi của con” tôi nói một cách phòng thủ. Thật kỳ cục, mọi thứ đều liên kết chống lại tôi, như thể tôi đã chủ ý thực hiện chuyện đó hay gì gì ấy. Thậm chí cả Siana cũng bày tỏ thái độ nghiêm nghị, tôi hoàn toàn có khả năng trông mong vào nó tại phiên tòa của chính tôi. Tôi nhận thức rất rõ, vì nếu Wyatt bị thương nhiều như tôi trong vòng mấy tháng qua hẳn tôi sẽ đòi anh phải chuyển ngay chỗ làm rồi chúng tôi sẽ dọn nhà đến Outer Mongolia để anh tránh xa khỏi vòng nguy hiểm.

Mẹ xông vào. Mẹ đã kiểm chế y như Wyatt, nhưng giờ mẹ bước vào phòng với phong cách của một bà mẹ, và tiến về phía cái bồn rửa nhỏ, nơi mẹ nhúng ướt một cái khăn. Quay trở lại bên giường tôi, mẹ bắt đầu nhẹ nhàng lau đi những vết máu đã khô mà các y tá bỏ qua. Tôi đã không còn được mẹ lau tai khi còn nhỏ, nhưng có nhiều điều chẳng bao giờ thay đổi.

Cuối cùng Wyatt cũng mở lời, “Bọn anh sẽ lấy những cuộn băng ghi hình ở bãi đỗ, có thể lấy được biển số chiếc xe ấy.”

Tôi đã ở bên anh đủ lâu để hiểu được một vài nét tinh túy của luật pháp. “Nhưng cô ta không đâm em. Khi cô ta đạp ga, em đã nhảy tránh ra. Vì vậy, đây không phải là một vụ gây tai nạn rồi bỏ trốn.”

“Cô ta?” Anh nắm bắt ngay ý tôi vừa nói, dĩ nhiên rồi. “Em thấy cô ta? Em biết cô ta không?”

“Em đoán là phụ nữ, nhưng về chuyện em có biết cô ta hay không thì...” tôi định nhún vai, nhưng tôi chỉ đang gắng gượng nâng lên được một chút. “Đèn pha chiếu vào mắt em. Tài xế là phụ nữ, còn chiếc xe hiệu Buick đời cũ, đó là tất cả những điều em biết chắc. Vì ánh đèn của bãi đỗ xe làm đổi màu, nhưng em nghĩ cái xe màu nâu sáng.”

“Em có chắc một chiếc Buick không?”

“Làm ơn đi.” Tôi nói với thái độ tự cao hết mức. Tôi hiểu biết về xe ô tô. Nó là một trong các loại gen di truyền kỳ lạ mà Bố truyền sang tôi, vì dù là xe to, xe bé, hay xe tải thì các bà mẹ cũng chỉ tả được mỗi màu sắc của nó. Hiệu xe và đời xe chẳng nghĩa lý gì với họ.

“Nếu nó nói đó là một chiếc Buick thì là Buick,” Bố lên tiếng bênh vực tôi, và Wyatt gật đầu. Vào lúc khác tôi sẽ lấy làm khó chịu vì anh tự động trả lời bố câu hỏi đặt ra chính tôi, nhưng giờ tôi bị hạ gục, rõ ràng tôi không bất tỉnh nhưng hoàn toàn kiệt sức, cả thể xác lẫn tinh thần. Tôi thấy kiệt quệ, không hẳn vì đau, mà còn vì quá nhiều chuyện đã xảy đến. Ý tôi là, người ta định cố giết bạn bao nhiêu lần nữa trước khi có đôi chút nản lòng? Tôi không đi lòng vòng chọc phá và thoi vào mặt người ta. Thậm chí tôi còn chẳng cợt nhả với những gã tài xế ngu ngốc vì làm sao biết họ có sử dụng thuốc thần kinh hay lái xe loanh quanh tâm trí bất định với khẩu súng lên đạn sẵn hay không. Tôi mệt mỏi với việc này rồi, tôi bị tổn thương, và tôi thực sự muốn bật khóc.

Tôi không thể khóc trước mặt mọi người. Tôi đâu còn là đứa trẻ con nhõng nhẽo, chỉ ít cũng không phải loại khóc nhè. Tôi chỉ rút nước mắt khi xem một bộ phim buồn, còn khi gặp chuyện khó khăn của bản thân tôi chỉ việc quẳng sang một bên và từ từ tính. Tôi đã từng bị thương nặng hơn ấy chứ, và tôi không hề khóc. Nếu giờ có gào ầm ĩ lên thì sẽ chỉ vì cảm thấy thương tiếc cho mình, nhưng tôi chẳng hề muốn thể hiện ra điều đó. Nhìn tôi giống hệt một kẻ ăn mày là tệ lắm rồi, tôi từ chối thêm chuyện khóc lóc sụt sùi vào danh sách các phẩm chất kém hấp dẫn hiện thời của tôi.

Nếu tôi mà tóm được ả chết dẫm đã gây ra chuyện này, tôi sẽ siết cổ cô ả đến chết.

“Chúng ta bàn chuyện này sau.” Mẹ lên tiếng. “Nó cần nghỉ ngơi, chứ không phải làm rối tung mọi thứ lên thế. Mọi người về nhà đi, mẹ sẽ ở lại với nó tối nay. Đây là lệnh.”

Wyatt không phải là người biết vâng lệnh, thậm chí là lệnh từ mẹ tôi, và bà thường e ngại tính cáu kỉnh của anh. “Con cũng ở lại.” anh nói với giọng của một gã cảnh sát biết lẽ phải và nghiêm túc.

Mắt nhắm mắt mở tôi cũng thấy được họ đang thủ thế với nhau. Vào lúc khác chắc tôi sẽ hớn hờ đứng quan sát trận chiến này, nhưng giờ thì tôi chỉ muốn chút yên ổn. “Con chẳng cần ai ở lại với con hết. Ngày mai mọi người đều phải đi làm, thế nên về nhà hết đi. Con ổn mà, thật đấy.” Ghi chú: Khi ai đó nói từ “thật đấy” có nghĩa là họ đang nói dối, như tôi này.

“Chúng ta sẽ cùng ở lại, “ Wyatt nói, lơ phất đi lời đề nghị và sự cam đoan dững mành của tôi. Tôi liếc xuống xem xem mình có phải đang vô hình hay không mà mọi người cư xử cứ như là tôi đã biến mất tầm mắt tích vậy. Lúc đầu tôi nằm ở bãi đậu xe bắn thủ cả giờ đồng hồ dài dằng dặc mà không ai ngó ngang tới, còn giờ dù tôi có nói gì đi chăng nữa cũng chả ai thêm nghe tôi.

“Mình hẳn vô hình rồi.” Tôi lẩm bẩm một mình.

Bố vỗ hai tay vào với nhau. “Không, chúng ta chỉ quá lo lắng thôi,” bố nói nhẹ nhàng, cắt ngang vẻ làm ra vẻ của tôi. Bố sở trường trong việc dập tắt thái độ này của tôi, nhưng bố cư xử với tôi rất dễ thương, có thể vì tôi quá giống mẹ. Tôi sợ Wyatt cũng cư xử y như bố, thật ra chúng tôi mà cưới nhau được 30 năm như bố mẹ hiện giờ thì mọi chuyện đều ổn, nhưng trong lúc giằng co đặt tôi vào thế bất lợi thì tôi phải tự thân vận động thôi. Trong chuyện này Wyatt tiến xa hơn hẳn Jason – gã chồng cũ của tôi – kẻ chẳng bao giờ nhìn ra thứ gì ngoài mái tóc vàng và bộ móng đẹp đẽ của chính anh ta.

Jason là một kiểu đàn ông eo ợt; bạn lúc nào cũng phải phì ra mà cười khi tưởng tượng mình nhìn thấy anh ta ngã lộn cổ xuống cầu thang.

Hãy quay lại bệnh viện nào. Mẹ nhanh chóng đẩy hết mọi người ra khỏi phòng. Bố và các em tôi rời khỏi chỗ của họ, vì đã gần 2 giờ đêm và chưa ai được ngủ nghe gì hết. Mẹ và Wyatt đều tỏ ra căng thẳng, mắt quàng lại – nhưng trông họ vẫn còn khá hơn một kẻ khác đang chiếm đóng căn phòng là tôi đây.

Một cô y tá đến xem tôi đã buồn ngủ chưa, và để đánh thức tôi dậy nếu tôi ngủ rồi. Tôi chưa buồn ngủ, thế nên cô ấy đo huyết áp và mạch của tôi rồi đi ra, với lời hứa vui vẻ là sẽ quay lại trong vòng hai giờ nữa hoặc ít hơn. Không có gì bằng cơn đau đầu khủng khiếp, phần tệ nhất về chuyện bị chấn thương não là bọn họ – đội ngũ nhân viên y tế – không hề muốn cho bạn ngủ. Chính xác hơn nữa, bạn ngủ cũng được thôi, nhưng với điều kiện là họ sẽ đánh thức bạn dậy, hỏi bạn đang ở đâu cùng với đủ thứ chuyện linh tinh. Nghĩa là ngay khi họ hoàn tất việc giữ bạn tỉnh táo và hỏi bạn xong, lúc bạn thiếp đi thì một y tá lại bật tung cửa xông vào và lặp lại việc họ mới vừa làm xong với bạn. Tôi hình dung ra một đêm dài không hề yên tĩnh.

Wyatt chuẩn bị cho mẹ cái ghế loại có thể mở ra thành một chiếc giường nhỏ, bất tiện và mẹ nhận lấy mà không hề tranh luận gì, chấp nhận bất kể mọi thứ mà mẹ đặt lưng xuống được. Anh kéo cái ghế dài dành cho khách đến cạnh giường và ngồi xuống, với tay qua thành giường nắm lấy tay tôi. Tim tôi đập loạn xạ mỗi khi anh làm vậy, vì tôi yêu anh quá nhiều và anh biết tôi cần những cái chạm nho nhỏ, thầm lặng đến như thế nào.

“Hãy nghỉ đi một chút,” anh thì thầm.

“Còn anh?”

“Anh chớp mắt ở ngay đây. Anh từng nghỉ hàng giờ ở những cái ghế khó chịu hơn nhiều.”

Đúng thế – anh là một cảnh sát. Tôi nắm chặt những ngón tay anh và cố thư giãn, rất khó vì đầu tôi cứ động thình thịch còn các vết xây xước đang bỏng rát. Nhưng tôi vẫn nhắm mắt lại, gỡ cái sở trường cũ rích của tôi là bất kỳ ở đâu, bất kỳ lúc nào cũng lăn ra ngủ được.

Tôi tỉnh giấc trong bóng tối, sau khi tôi ngủ Wyatt đã tắt ngọn đèn mờ mờ trong phòng. Tôi nằm đó lắng nghe tiếng thở của hai người: của mẹ ở phía cuối giường, của Wyatt ở ngay bên cạnh. Thứ tiếng động thật dễ chịu. Tôi không nghe thấy tiếng đồng hồ để biết mình đã ngủ bao lâu, nhưng không vấn đề gì, vì tôi không chuẩn bị đi đâu cả.

Đầu tôi vẫn đau nhiều như lúc trước, nhưng cơn buồn nôn thì giảm hẳn. Tôi bắt đầu nghĩ đến những việc cần làm: gọi cho Lynn, sắp xếp cô ấy điều hành Greats Bods một mình ít nhất trong hai ngày tới, nhờ Siana tưới giùm cây, nhờ lấy xe ra khỏi khu mua sắm, và nhiều thứ linh tinh khác nữa. Chắc tôi động đậy nên Wyatt ngay lập tức ngồi bật dậy và nắm lấy tay tôi. “Em ổn không?” anh thì thầm vì không muốn đánh thức mẹ. “Em ngủ chưa đến một giờ đồng hồ.”

“Em chỉ đang nghĩ thôi,” tôi thì thầm đáp trả.

“Về việc gì?”

“Những việc em cần làm.”

“Em không cần làm gì cả. Chỉ nói cho anh, anh sẽ lo.”

Tôi mỉm cười thầm, đó là cách duy nhất vì trời tối và anh không thấy tôi. “Điều em nghĩ là cố nhớ ra mọi việc em cần nhờ anh làm.”

Anh khịt mũi. “Đáng lẽ anh phải đoán ra.”

Trời vẫn còn tối nên tôi lấy dũng khí tiếp tục. “Em cũng nghĩ không biết anh thấy em nhếch nhác đến thế nào và liệu anh còn muốn em nữa không. “ Tôi hạ thấp giọng hết cỡ, vì, xin chào, mẹ ở ngay đằng kia căn phòng, tôi vẫn nghe nhịp thở của mẹ bằng một tai, nhịp thở đó đều đều là mẹ vẫn còn ngủ say.

Wyatt lặng yên một lát, đủ cho tôi bắt đầu cảm thấy ruột gan mình lộn tùng phèo, rồi anh mới dịu dàng đưa một ngón tay vuốt ve cánh tay tôi. “Anh luôn muốn em,” anh thì thầm, giọng anh ấm áp và mơ hồ như căn phòng này. “Em nhìn như thế nào không quan trọng. Là em chứ không phải cơ thể em – dù anh thích đến chết đi được đôi mông em, ngực em, đôi môi tươi tắn và cả mọi phần ở giữa nữa.”

“Còn chân thì sao?” tôi gợi ý. Ôi trời, tôi cảm thấy khá khẩ hơn. Thoáng chốc tôi đang hồi phục. Nếu anh cứ tiếp tục nói nữa tôi sẽ chạy nhảy tung tăng trong vòng nửa giờ nữa.

Anh cười khe khẽ. “Anh cũng thích chúng. Anh đặc biệt thích chúng quàng quanh eo anh.”

“Suyt, mẹ đang ở ngay kia.”

“Mẹ ngủ rồi.’ Anh nhấc tay tôi lên và đặt một nụ hôn ấm áp, ẩm ướt vào lòng bàn tay tôi.

“Còn lâu.” Lời bình luận sắc bén cất lên từ phía cuối giường.

Sau giây phút giật mình, Wyatt phì cười, anh đáp :’Vâng, thưa bà.”

Tôi yêu người đàn ông này. Tôi đã trở nên vui vẻ hơn sau cuộc nói chuyện nho nhỏ trong bóng tối, đúng thế, có quá nhiều việc mà bản thân bạn phải cảm thấy nuối tiếc. Tôi nắm chặt lấy tay anh và hạnh phúc quay về với giấc ngủ của mình. Nếu như đầu tôi vẫn còn đau nhiều thì có sao? Mọi chuyện đều ổn mà.

Tôi ngủ chỉ khoảng hơn mười phút nữa rồi một cô y tá ghé qua, bật đèn lên hỏi tôi dậy chưa. Đều đặn.

## 5. Chương 5

Wyatt sáng sớm đã rời bệnh viện về nhà, tắm rửa thay đồ rồi chạy thẳng đến chỗ làm, nơi tôi đoán anh sẽ dành nhiều thời gian tại đó hơn là ngồi kiểm tra các cuộn băng ghi hình ở bãi đỗ xe để tìm biển số chiếc Buick. Anh không ngủ được nhiều, dù chỉ là một giấc ngủ ngắn cũng khó với một cô y tá đều đặn đến kiểm tra xem liệu tôi có lịm dần đi vì chứng chảy máu não hay không.

Mẹ dậy vào khoảng bảy giờ, rời phòng và quay lại với một tách cà phê bốc mùi thơm lừng – nhưng không phải là cho tôi – rồi bận rộn nói chuyện qua di động. Tôi cũng bắt chước mẹ, gọi điện cho Lynn ở Great Bods báo về vụ tai nạn đáng tiếc của mình và sắp xếp cho cô ấy thay tôi quản lý ít nhất là trong hai ngày tới. Đầu tôi vẫn còn đau nhiều, tôi đoán sẽ mất một thời gian mới hồi phục lại được.

Vừa nói chuyện vừa nghe lỏm là cả một nghệ thuật cần nhiều thời gian luyện tập. Mẹ làm được vậy mà không cần phải nỗ lực gì. Khi tôi còn là một cô gái nhỏ, tôi cũng giỏi y như mẹ. Giờ tôi vẫn giỏi việc đó, nhưng không tốn nhiều công sức. Qua những mẩu đối thoại tôi nghe lỏm được thì mẹ giao dịch xong một căn nhà trong ngày và sẽ giới thiệu một căn khác nữa, mẹ sẽ hoàn việc đó cho tới cuối ngày. Mẹ cũng điện cho Siana, nhưng hoặc tôi nghe không rõ hoặc mẹ không nói tới tên Siana nên tôi ngạc nhiên khi Siana bước

vào phòng lúc 8 rưỡi, mặc một cái quần jeans cực kỳ vừa vặn và một cái áo sơ mi bó nhỏ xíu buộc túm vạt, cùng với cái áo khoác da vắt trên vai.

Bộ quần áo không phải là đồ công sở nên tôi đoán nó nghỉ làm cả ngày hôm nay. Siana là một luật sư – như tôi đã kể cho bạn nghe lần trước – còn trẻ so với các lão làng trong công ty, nhưng lại giữ chức vụ cao hơn nhiều người trong số họ. Tôi không nghĩ nó sẽ làm việc cho công ty này lâu dài vì một mình nó xử lý công việc cũng rất tốt. Siana sinh ra là để điều hành một công ty riêng, và sẽ gặt hái nhiều thành công. Ai mà chẳng muốn thuê nó cơ chứ? Nó thông minh, tài giỏi, có hai má lúm đồng tiền chết người và lạnh lùng, mọi tính cách cần ở một luật sư.

“Sao em không đi làm?” tôi hỏi.

“Em thay cho mẹ vì mẹ bận việc.” Nó yên vị ở cái ghế mà Wyatt đem qua đã nằm, và ăn ngon nhồm một quả táo.

Tôi liếc quả táo. Bệnh viện chưa cho tôi cái gì ăn, ngoại trừ chút nước đá lạnh, chắc như bấp tôi sẽ không được ăn cho đến khi một bác sĩ nào đó ở một nơi nào đó quyết định tôi không cần đến một cuộc phẫu thuật não nữa. Vị bác sĩ mà tôi vừa đề cập đến ấy hẳn đang thư giãn, còn tôi thì đang chết đói. Hey! Ngạc nhiên chưa này, tôi tự làm một cuộc kiểm tra nhanh. Chà, cơn buồn nôn đã giảm hẳn. Nếu tôi chưa xử lý được trứng, thịt xông khói và bánh mì nướng thì yogurt cùng một quả chuối là hoàn toàn ổn.

“Ngừng dán mắt vào quả táo của em đi,” Siano nói tỉnh bơ. “Chị không có nó đâu. Thèm khát một quả táo là việc xấu.”

Tôi tự động phòng thủ. “Chị không thèm táo. Chị đang nghĩ đến cả một nải chuối cơ. Và nếu hôm nay em không đi làm thì chị nên được xuất viện lúc nào đó trong sáng nay. Cả đêm qua ở đây đủ rồi.”

”Cả đêm” chẳng nghĩa lý gì với bác sĩ mà chỉ có nghĩa với người bình thường thôi,” mẹ lên tiếng, lơ đi hoàn toàn cái thực tế của nghề y. “Dù gì đi nữa thì Bác sĩ phòng cấp cứu cũng không phải là người cho con xuất viện. Bác sĩ khác sẽ kiểm tra kết quả xét nghiệm, khám lại và với chút may mắn con sẽ được về nhà tối nay.”

Chắc là mẹ đúng. Đây là lần đầu tiên tôi thực sự nhập viện, dù tôi đã bị nằm ở phòng cấp cứu vài lần và thấy nơi này định nghĩa về thời gian khác hẳn. “Một vài phút” lúc nào cũng có nghĩa là một vài giờ, nếu bạn hiểu ra điều này thì tốt thôi, nhưng nếu ai đó mà mong đợi cụm từ “trong vài phút nữa” theo đúng nghĩa đen thì chắc hẳn sẽ nản lòng và bực chết đi được.

“Quên đi, con đâu cần bảo mẫu.” tôi thấy mình vênh chỉ ra điều đó, dù bọn họ đều biết thừa là tôi không hề muốn ở một mình, họ sẽ chẳng để tôi lại một mình, và tranh cãi vô ích. Dù sao thỉnh thoảng tôi cũng thích những cuộc tranh cãi vô vọng.

“Thỏa thuận xong,” Siana nói, cười toe toét trưng hai má lúm đồng tiền ra với tôi. “Em nghĩ công ty vắng em một ngày cũng chẳng sao. Em bị cho nghỉ phép, và không hề thích chút nào.” Nó cắn thêm một miếng táo nữa rồi vứt cái lõi vào thùng rác. “Em cũng tắt luôn điện thoại.” Nó đây ngáp về tự hài lòng, thế nghĩa là người mà cho nó nghỉ phép có muốn cũng khó lòng gặp được nó nguyên cả ngày hôm nay.

“Mẹ phải đi,” mẹ nói, dựa người hên lên trán tôi. Trông mẹ vẫn tuyệt sau một đêm thiếu ngủ và phải lo lắng cho tôi. “Nhưng mẹ sẽ gọi điện kiểm tra suốt đây. Xem nào, con cần quần áo để về nhà. Mẹ sẽ ghé qua lấy cho con rồi mang lại đây buổi trưa. Không lý gì con lại được xuất viện trước trưa nay cả. Mẹ cũng đã lùng ra một thợ làm bánh cưới, có địa chỉ, tối nay mẹ sẽ đến nhà Roberta” – Roberta là mẹ của Wyatt – “và chúng ta sẽ giải quyết hết các thủ tục cưới xin gấp gáp này. Mọi thứ đều dưới sự kiểm soát, đừng lo.”

“Con phải lo; đó là việc của cô dâu. Làm sao mà các vết xây xước trên mặt con biến hết nhanh được.” Thậm chí khi chúng có biến mất – ôi, các vết xước, dễ thương làm sao – những vết mờ màu hồng lên da non vẫn sẽ còn nguyên.

“Con sẽ cần áo tay dài hay kiểu gì đó quấn kín vào cho tới tận tháng Mười.” Thời tiết Bắc Carolina rất đẹp vào tháng Mười, nhưng nó có thể chuyển lạnh rất nhanh. Mẹ tỉ mỉ khám cho tôi. “Mẹ nghĩ mặt con sẽ ổn thôi, không xây xước nhiều lắm. Với lại, việc trang điểm sẽ giấu đi được.”

Tôi chưa nhìn vào gương để ước lượng thiệt hại của bản thân nên tôi hỏi, “Còn tóc con? Trông thế nào?”

“Ngay lúc này thì khá tệ,” Siana trả lời tôi. “Em đã mua cho chị dầu gội và máy sấy tóc.”

Tôi yêu nó thiết tha.

Mẹ xem xét vết khâu trên đầu tôi và khoảng tóc bị cạo. “Có thể xử lý được,” mẹ thông báo. “Một kiểu tóc mới sẽ che đi phần này, thật ra nó cũng không lớn lắm.”

Tốt! Mọi thứ đều đang tiến triển.

Một y tá trạc tuổi tôi bước vào phòng, tươi tắn và bảnh bao trong bộ đồng phục màu hồng rất hợp với làn da của cô. Cô rất xinh, những nét khuôn mặt đẹp cổ điển - thế mà phải chịu đựng cái nghề nghiệp thật chán chết này. Khi nói đến màu tóc, thì từ “xấu” tương đương với từ “tự làm lấy ở nhà.” Nhuộm thành màu nâu nhạt khiến tôi tự hỏi không hiểu tóc thật của cô màu gì, ai nhuộm cho cô cái màu đó? Cuộc khủng hoảng tóc tai của tôi làm tôi đâm ra cảnh giác, không phải vì tôi chưa từng ý thức được mà là mức độ chú tâm của tôi đang bị đẩy lên cao. Khi cô mỉm cười và tiến lại gần, bắt mạch, tôi ngẩng ngửa đôi lông mày và lông mi của cô. Rõ là lông mày của cô màu đen, và hàng mi rợp được chuốt mascara. Tôi ghen tị với hàng mi dài cong vút của cô, chúng nhắc tôi rằng hiện giờ mascara trên mắt tôi chắc đang biến tôi thành gấu trúc Mỹ.

“Cô thấy trong người ra sao?” cô ta miệng vừa hỏi tay vừa bắt mạch cho tôi và dán mắt vào đồng hồ đeo tay của mình. Cô hẳn là kiểu người cùng lúc làm nhiều việc, vừa đếm vừa nói chuyện cùng một lúc.

“Khá hơn. Thêm nữa tôi đói.”

“Đó là dấu hiệu tốt.” cô mỉm cười và liếc qua tôi. “Để tôi xem xem có mang cho cô chút gì ăn được không.”

Đôi mắt là sự kết hợp giữa màu xanh nước biển và màu lục cực kỳ quyến rũ. Cô bình thản và tự chủ, nhưng cũng có một tính cách sôi nổi đang bị kìm nén bên trong khiến tôi cho rằng toàn bộ các anh chàng bác sĩ nào mà còn độc thân, có khi cả số đã lập gia đình rồi chắc cũng tìm mọi cách vây quanh.

“Mấy giờ thì bác sĩ đi khám lần lượt từng người?” tôi hỏi.

Cô lắc đầu, hơi mỉm cười. “Còn tùy thuộc vào việc ông ấy có ca cấp cứu hay không. Đừng nói với tôi là chị không vui vì lòng hiếu khách của chúng tôi đấy nhé.”

“Ý cô là ngoài việc không cho tôi ăn ư? Còn chuyện đánh thức tôi đều đều cứ mỗi lúc tôi gà gậy để cam đoan rằng tôi vẫn còn tỉnh táo? Lair còn cạo đầu tôi trước đám cưới hai mươi tám ngày? Ngoài những chuyện đó ra thì tôi hoàn toàn thoải mái thôi.”

Cô ấy phì ra mà cười. “Hai mươi tám ngày? Tôi còn xử sự y như con ngốc trước đám cưới cả hai tháng liền. Gặp tai nạn mới đúng lúc làm sao.”

Mẹ túm lấy chùm chìa khóa trong túi tôi và vẫy tay chào lúc rời khỏi phòng. Tôi vẫy tay chào lại rồi quay về với cuộc nói chuyện còn dang dở. “Còn tệ hơn. Tôi thật sự đau đớn thay vì chỉ chịu vài vết xây xước và một vết rách nhỏ.”

“Các bác sĩ nói tình trạng của chị còn tệ hơn nữa nếu không chị đã không ở đây.” Cô có vẻ hơi phật lòng, nhưng thường thì các y tá đều chịu đựng sự khó bảo của bệnh nhân mọi lúc – thật ra tôi không hề khó bảo một chút nào; tôi chỉ phát rồ lên vì mất hết kiên nhẫn. Còn có hai mươi tám ngày, mà thời gian thì cứ trôi đi vun vút.

Đoán chừng cô đang đọc phác đồ điều trị, tôi không thấy cần phải nói cho cô là việc ở lại nguyên đêm ở bệnh viện để theo dõi không có nghĩa là bị thương nặng lắm. Có khi cô ấy chỉ muốn tôi lo lắng thêm để đừng quấy rầy cô hoặc y tá khác là khi nào tôi được mới được phép xuất viện. Dù sao đi nữa tôi cũng không có tâm trạng quấy rầy ai; nếu rảnh quá thì tôi sẽ vui mừng nằm ẹp ở bệnh viện để cho mọi người xung quanh phụ vụ mình. Cơn buồn nôn hoàn toàn đã dịu xuống, nhưng đầu tôi vẫn còn đau. Tôi phải đi vệ sinh hai lần, mỗi lần cử động lại nhức nhối, nhưng cũng chưa đến nỗi nào.

Cô y tá đeo biển tên trước ngực đút tay vào túi áo khoác, nhưng tôi không thể nào hiểu nổi cái cách cô đứng dựa vào giường - đặt giấy tờ xuống vừa khám sơ các vết xước và thâm tím của tôi vừa hỏi về đám cưới. Bao giờ tổ chức, vậy cưới tôi ra sao và nhiều thứ linh tinh khác nữa.

“Đám cưới sẽ diễn ra ở nhà mẹ Wyatt,” tôi vui vẻ kể, mừng vì có việc để lờ tịt đi cơn đau đầu. “Trong vườn của bà. Các bụi cúc rất rực rỡ, tuy tôi không thích cúc lắm do người ta thường trưng cúc trong các đám tang. Nếu trời mưa chúng tôi sẽ chỉ việc chuyển vào trong nhà, nhưng tháng Mười khó mưa lắm.”

“Cô mến bà ấy không?” Giọng của cô hơi nhanh cảm tưởng như là cô đang gặp rắc rối trong quan hệ với mẹ chồng. Các rắc rối mẹ chồng – nàng dâu thực sự ảnh hưởng đến cuộc hôn nhân. Tôi quý mẹ Jason cũng vừa thôi, nhưng tôi ngưỡng mộ mẹ Wyatt. Bà chia sẻ với tôi những điều thầm kín và thường đứng về phía tôi trong những chuyện giữa đàn bà đàn ông.

“Bà tuyệt vời. Bà giới thiệu tôi với Wyatt và giờ bà rất mừng vì nghĩ là chúng tôi hợp nhau.”

“Hắn dễ chịu, có một người mẹ chồng yêu quý chị.” cô lẩm bẩm.

Tôi bắt đầu cho rằng có thể công việc chán chết này làm cô hơi khó chịu, nhưng tôi dừng lại ngay. Chắc một công việc làm tại nhà là thứ mà cô đủ khả năng, tuy các y tá thường kiếm khá tiền. Theo tôi đoán thì cô đang nuôi khoảng ba hay bốn đứa con gì đấy, và chồng cô bị thương tật, hoặc đơn giản là sức khỏe kém nên ảnh hưởng đến chuyện tóc tai.

Cô lột phẳng miếng băng vết xước lớn nhất trên đùi trái của tôi, đau tàn bạo. Tôi thở hổn hển, siết chặt lòng bàn tay vào chống lại cơn đau.

“Xin lỗi,” cô nói, nhìn chăm chú vào vết xây xước. “Vết này lành thôi. Cô đã làm gì thế, lái xe mô tô hả?”

Tôi gắng sức mở mồm, “Không, một ả ông ọ thần kinh nào đó đã cố đâm tôi ở bãi đỗ xe tối qua.”

Cô ngược lên, đôi lông mày nhíu lại. “Cô biết là ai không?”

“Không, nhưng Wyatt đang xem băng ghi hình khu siêu thị và bãi đậu xe để tìm biển số và nhận dạng.” Nếu anh tìm ra số xe mà không kèm theo chứng cứ thì tôi nghi ngờ việc thẩm phán chấp thuận lời buộc tội, do mức độ tai nạn hoàn toàn chưa nghiêm trọng lắm.

Cô gạt đầu và đặt miếng băng về chỗ cũ. “Bạn trai làm cảnh sát cũng ích lợi thật.”

“Đôi khi thôi.” Trừ phi anh lôi tôi đến đồn cảnh sát mà tôi không hề muốn hay theo dõi tôi qua các giao dịch thẻ tín dụng. Anh mà muốn gì thì hẳn phải làm cho bằng được. Dĩ nhiên, tôi không phàn nàn gì nhiều, vì toàn bộ thứ anh muốn là tôi – anh cũng tóm được tôi rồi. Thậm chí dù đang nhức đầu đến chết thì ký ức về việc anh tóm được tôi cũng khiến tôi run rẩy. Chất testosterone trong cơ thể anh( kích thích tổ sinh dục nam) gần như lên mức độ đáng báo động, nhưng lợi ích của nó thì ... ôi trời, những lợi ích mới tuyệt vời làm sao.

Cô y tá ghi vào mảnh giấy nhỏ vừa rút ra từ túi áo khoác vừa nói, “Cô đang tiến triển tốt. Để tôi xem mang cho cô chút gì ăn nhé.”

Siana chưa hề thốt lên một lời nào này giờ, không có gì khác thường vì nó thích đánh giá người khác trước khi nó bắt chuyện. Ngay khi cửa vừa đóng, nó hỏi luôn. “Mái tóc đó bị sao vậy?”

Siana bào chữa một vụ trước Tòa án Tối cao – giờ thì chưa –nó sẽ nhìn ngó tóc tai của mọi người trong phòng xử án, kể cả bồi thẩm đoàn ngồi trên, nghĩ ra thì thật đáng sợ khi bạn phải đối diện với họ. Jenni và tôi cũng vậy, chúng tôi thừa hưởng gen di truyền từ mẹ, mẹ lại thừa hưởng từ bà. Tôi hay băn khoăn không hiểu bà trông như thế nào. Có lần tôi kể cho Wyatt về bà. Anh gặp bà vào buổi lễ chúc mừng sinh nhật cách đây một tháng; tôi nghĩ hoặc bà đã gây ấn tượng với anh hoặc dọa dẫm anh gì gì đó, nhưng anh vẫn giữ được thái độ bình thản, nhưng sau buổi tiệc bố đã phải nhét cho anh một ly whiskey đúp to tướng.

Tôi không nhận thấy bà khó tính đến vậy. Nhưng tôi muốn được như bà khi tôi về già. Tôi muốn sống phong cách, tôi muốn lái những chiếc xe sắc sảo, tôi muốn đám con cháu mình sau này quan tâm tận tụy tới tôi. Khi thực sự già đi, tôi sẽ đổi xe ô tô của mình lấy một cái to bự nhất mà tôi tìm được, lúc ngồi lên tôi sẽ bị thụt đầu thấp tới mức mái tóc ngang với tay lái, rồi tôi sẽ lái xe thật chậm, vẫy tay chào những kẻ bấm còi inh ỏi chờ từng hàng dài phía đằng sau. Tôi lên kế hoạch để đón chào tuổi già sầm sập đến.

Nếu mà tôi sống lâu được thế thì có khi những kẻ khác lại tiếp tục những kế hoạch phá phách tôi nữa ấy chứ. Thật là phiền toái.

Tôi đợi dài cổ, nhưng chả có tí đồ ăn kì diệu nào hiện ra. Siana và tôi ngồi tán chuyện với nhau. Một lúc sau một cô y tá nữa tới và khám cho tôi. Tôi lại hỏi về đồ ăn. Cô ta kiểm tra bệnh án rồi lại trả lời “Để xem tôi đã,” và bỏ đi.

Siana và tôi đoán là phải đợi, sau đó chúng tôi quyết định gội đầu cho tôi. Cám ơn trời vì các vết khâu không cần phải giữ cho khô ráo nữa, không có lý gì tôi lại phải chịu cả một tuần với mái tóc bết máu giống như gã thổ dân vùng Bắc Mỹ. Các vết khâu tạm ổn, nhưng vụ chấn thương não thì chưa. Miễn là tôi cử động chậm thôi thì không sao nhưng đầu tôi vẫn đau. Tôi không muốn chỉ gội đầu mà còn muốn cả người mình được tắm rửa sạch sẽ cơ. Siana hỏi một cô y tá, cô ta nói chắc là khi tắm các miếng băng sẽ trôi đi và rồi tôi gội đầu, tắm rửa một cách cẩn thận nhưng cực kỳ vui sướng. Tôi để các miếng băng trôi tuột hết trong lúc tắm thay vì phải dứt chúng ra.

Xong xuôi Siana sấy tóc cho tôi, nó không đả động gì đến kiểu cách nhưng vì tôi để tóc thẳng nên không quan trọng lắm. Chỉ nội được tắm rửa sạch sẽ cũng đã khiến tôi khá khảm lên rất nhiều.

Vẫn chưa có đồ ăn.

Tôi bắt đầu nghĩ đội ngũ nhân viên bệnh viện đang lên kế hoạch thay phiên nhau bắt tôi nhịn đói đến chết, Siana xuống căng tin mua cho tôi chút gì đó để ăn, và rốt cục thì nó cũng mang về. Cà phê chỉ còn hơi ấm nhưng tôi chop lấy một cách đầy biết ơn và uống một hơi hết nửa cốc trước khi tôi kịp nhìn vào đĩa thức ăn. Trứng bác toe toét, bánh mì nướng lạnh ngắt, thịt xông khói mềm xèo nhìn ngó tôi lom lom. Siana và tôi liếc nhau rồi tôi nhún vai. “Chị đang chết đói đây, ăn được hết.” Nhưng tôi sẽ ghi tâm khắc cốt viết cho ban lãnh đạo bệnh viện này về các dịch vụ ẩm thực ở đây. Đồ ăn dành cho người ốm ít nhất cũng phải ngon lành một tí chứ.

Sau khi tôi nghiền ngấu xong một nửa số thức ăn, cơn đói đầy phần nộ trong dạ dày tôi dịu đi, tôi đẩy lại cái nắp lên khay thức ăn để khỏi phải nhìn ngắm đám trứng trên đĩa nữa. Đám trứng lạnh ngắt trông thật kinh. Đầu tôi đã bớt đau hơn, và tôi nhận ra đó là nhờ một phần của chất cafein vừa này.

Vì cảm thấy khỏe hơn, tôi bắt đầu gặm nhấm khoảng thời gian vừa qua. Chưa có vị bác sĩ nào đến khám cả, theo đồng hồ trên tường thì đã qua gần mười rưỡi.

“Chắc người ta chưa chỉ định bác sĩ cho chị.” Tôi mơ mơ màng màng. “Chị bị bỏ quên ở đây mất.”

“Chị đáng ra phải có một bác sĩ riêng,” Siana gợi ý

“Em có không?”

Nó trông ra vẻ tội lỗi. “Bác sĩ phụ khoa có tính không?”

“Ảnh hưởng gì đâu nào. Chị cũng có đấy thôi.” Hey, bạn phải được cấp đơn thuốc tránh thai ở một phòng khám nào đó chứ. “Chắc chị nên gọi cho bà ấy.”

Vụ ở trong bệnh viện này thật ngán đến tận cổ. Siana bật ti vi và chúng tôi cố tìm ra thứ gì đó đáng xem. Chẳng ai trong hai đứa ở nhà nhiều nên không quen lắm. Có vẻ phim “The Price is Right” (Giá cả là quyền lợi) là sự lựa chọn tốt nhất của chúng tôi hiện giờ, ít nhất thì cũng đỡ buồn. Siana và tôi đều giỏi tranh cãi và lý luận nhưng mà mua sắm mới là cả một tài năng xuất chúng.

Tiếng ồn từ sảnh phát ra làm chúng tôi phân tán tư tưởng, một quý bà đang mang khay đồ ăn sáng vào đã để cửa khép hờ, nhưng chúng tôi lơ đi vì muốn không khí trong phòng được lưu thông để cho thoáng đãng hơn. Bầu trời trong xanh bên ngoài cửa sổ báo với tôi rằng mùa hè vẫn còn ở lại, cho dù theo đúng lịch thì bây giờ đã chính thức vào thu. Tôi muốn ra ngoài hưởng ánh nắng mặt trời rực rỡ. Tôi muốn ra ngoài tìm cho mình một bộ váy cưới thật lộng lẫy. Bác sĩ đâu rồi, có ai không?

Phim The Price is Right đến hồi kết thúc, tôi hỏi Siana, “Buổi hẹn tối qua của em thế nào?”

“Tạm thôi”

Tôi liếc nhìn nó đầy cảm thông và nó thở dài. “Một anh chàng dễ thương, nhưng không một tia lửa xẹt. Em muốn một thứ tình yêu sét đánh. Em muốn những gì chị có cùng Wyatt, ai đó nhìn em như thể anh ấy muốn nuốt chửng em và em cũng thế.”

Chỉ nội dùng hai từ “Wyatt” và “nuốt chửng” trong cùng một câu thôi cũng đủ làm tôi kích động lên rồi. Không nghĩ ngợi gì về việc anh luôn làm tôi kích động.

“Chị đã chờ đợi Wyatt lâu rồi. Thậm chí chị đã đợi hai năm sau khi anh ấy bỏ rơi chị.” Việc này vẫn còn là nỗi đau nhức nhối với tôi, anh bỏ rơi tôi chỉ ngay sau ba buổi hẹn hò vì anh nghĩ tôi hờn hĩnh, khó chiều.

“Chị thật ra có chờ đợi gì đâu,” nó nói, vẻ thích thú. “Chị hẹn hò. Theo em nhớ thì là rất nhiều gã.”

Qua khoeo mắt tôi phát hiện cánh cửa phòng động đậy. Rồi cánh cửa ngừng lại. Không thấy ai bước vào phòng.

“Nhưng chị không ngủ với bất kỳ ai trong số họ.” tôi chỉ ra. “Thế là đợi rồi.”

Wyatt vẫn chưa bước vào. Anh đang đứng khuất ở ngoài kia và lắng nghe. Tôi biết rõ ràng là anh, tôi đoán anh sẽ tới thăm khoảng giữa trưa, tầm đó anh mới rảnh. Anh có một tính xấu rộng cả dậm ruộng; trên cương vị một cảnh sát, việc nghe trộm chỉ để tìm ra xem liệu có bắt được thông tin nào thú vị hay không.

Tôi liếc Siana, và nheo mắt ra dấu ra phía cửa. Nó toét miệng cười “Chị lúc nào chả kể là chị muốn dùng cái SDS của anh ấy.”

Tôi không hề nói thế bao giờ, nhưng theo Mật Mã Các Phụ Nữ Miền Nam thì nếu kẻ nghe trộm là đàn ông thì họ sẽ luôn được nghe đây lỗ tai. Cái tư duy nhanh chóng của Siana làm tôi hứng khởi. “SDS của anh ấy là thứ chị quan tâm đến đầu tiên. Chị cực muốn kiểm soát nó.”

“Hắn gây ấn tượng lắm nhỉ.”

“Ừ, nhưng sự đáp ứng nhiệt tình ít nhất cũng quan trọng bằng. Không lý gì mà có một cái SDS lớn mà nó lại không làm theo những gì chị bảo – kiểu giống như một cái nhà băng ấy.”

Siana phì ra cười. “Em cũng đang tìm một cái SDS lớn đây. Em thấy chả có lý do nào lại không chết đứ đừ vì một gã như thế đáp ứng được yêu cầu của mình cả.”

‘Chị cũng vậy. Chị ... Xin mời vào.’ Tôi gọi, tự ngừng lại để trả lời cái gõ cửa nhanh gọn và mạnh mẽ của Wyatt. Anh đẩy cánh cửa đang khép hờ và bước vào, vẻ mặt nghiêm trọng và khó đoán. Cơn giận làm đôi mắt anh thậm chí sáng rực lên, và tôi phải phải cố nuốt cơn bốc đồng muốn cười phá lên ngặt nghèo của mình. Chúng tôi đã không có thời gian nhiều với nhau nhưng ngay từ đầu việc thắng thế trước anh quả là khó.

Siana vừa đứng lên vừa mỉm cười. ‘Tốt.’ nó nói. “Em cần duỗi chân tay một chút. Em sẽ xuống căng tin để ăn đây. Muốn em mang về cái gì không?”

“Không cần đâu,” anh gầm gừ. “Cám ơn.” Từ cám ơn được tung ra giống như một lời giải thích cuối cùng vậy. Wyatt điên rồi, anh quyết làm cho ra lẽ về cái SDS của mình với tôi ngay khi Siana đi khỏi. Anh không tránh né một cú phản công, hầu hết mọi đàn ông đều thế, và cho dù là tôi đang bị chấn thương sọ não thì cũng chẳng hề làm anh lung lạc đến một tẹo.

Anh đóng sầm cửa vào ngay sau lưng Siana, không thèm để ý đến cái nháy mắt kín đáo/ ranh ma/ láu cá của nó dành cho tôi ngay khi nó lẩn ra ngoài. Rồi anh oai vệ tiến đến bên cạnh giường với vẻ một gã trai hung hăng đầy hăm dọa. Đôi lông mày rậm của anh cau lại với cái nhìn trừng trừng giận dữ ghim chặt vào tôi.

“Được rồi,” giọng anh cất lên đều đều. “Giờ anh muốn nghe tất cả mọi điều về chuyện làm sao mà em lại quan tâm đến anh chỉ vì muốn kiểm soát cái SDS của anh.”

Tôi nghĩ đến hai từ Wyatt và nuốt chửng thế là hai má tôi ửng hồng lên. Rõ ràng rành rành thế chứ. Chuyện khám phá ra dễ ợt phải không nào? Tôi quanh co một cách thích thú. “Anh nghe thấy hả?” tôi hỏi, liếc mắt nhìn anh rồi cố hết sức làm ra vẻ hối lỗi.

“Anh nghe thấy hết.” Anh dẫn giọng. Anh tóm lấy cằm tôi nhưng không giật ra tôi vì thậm chí có giận dữ đi nữa anh cũng luôn để ý đến chấn thương đầu của tôi. Anh đơn giản chỉ bắt tôi phải nhìn thẳng vào anh. Tôi thấy cái nhìn chằm chằm đầy cấu kính, và tôi vờ vệt mở to mắt.

“Em không nói là em chỉ quan tâm đến cái SDS của anh thôi.”

“Nhưng em muốn kiểm soát nó.”

Tôi quát ánh mắt vào anh, trong đầu nghĩ đây hẳn là lúc ném cho anh một lời gợi ý. “Khoác lác thôi. Em nghĩ anh phải hiểu chứ.”

“Làm thế nào mà anh hiểu nổi?” Giọng anh thậm chí còn sầm sét hơn nữa. “Anh...” đang nói anh im bật, cái nhìn chăm chăm chiếu vào tôi khi tôi mở to đôi mắt vô tội ngây ngô. “Vậy SDS là cái quái gì thế?”

Tôi mở to mắt, thưởng thức chiến thắng của mình. “Bộ phận phóng tinh.” (“Sperm delivery system.”)

## 6. Chương 6

Anh oai vệ bước tránh xa tôi và đứng nhìn ra ngoài cửa sổ, hai tay chống nạnh khi anh hít những hơi thở sâu đầy kìm chế. Tôi ngó anh với vẻ hân hoan vui sướng. Chọc tức anh trong chuyện này gần như vui hơn là chọc tức anh theo cách khác – gần như thôi, vì kết quả cuối cùng bao giờ cũng tốt đẹp hơn nhiều.

Rốt cuộc anh cũng lên tiếng, “Em thật quá thể,” và xoay người nhìn thẳng vào tôi. Tia lấp lánh trong mắt anh báo hiệu một sự báo thù sầm sét.

Tôi cười toe toét.

Về hòa nhã đầy dối trá, anh hỏi, “Em và Siana đang tranh luận về cái ấy của anh hả?”

“Chỉ tại anh nghe trộm. Em nghĩ anh nên được nghe việc gì đó thú vị một chút, thế rồi anh bước vào đây gây chuyện.”

Anh không hề có tí ti xấu hổ vì bị bắt quả tang, chắc việc rình mò người khác hẳn là ngón nghề của anh rồi. Thay vì thế anh tiến lại phía giường, vòng tay qua người tôi lúc anh cúi xuống. Nếu mà anh nghĩ tôi sẽ bắn khuôn và thiếu thoải mái với cái kiểu lượn lờ xung quanh và tìm cách cho người ta vào trông đó thì không hề. Vì một điều duy nhất, đó là Wyatt. Vì điều khác, well, đó cũng là Wyatt luôn; tôi thích anh làm vậy với tôi. Những chuyện hài hước và thú vị thường xảy ra khi anh lại gần tôi như thế.

Tôi không nhắc đầu lên khỏi gối, nhưng tôi chạm tay vào mặt anh, cảm nhận nét cương nghị nơi quai hàm và má, hơi ẩm tỏa ra từ làn da, cái thô ráp của bộ râu anh vừa cạo chỉ vài giờ trước. “Bắt được rồi nhé,” tôi tự mãn. Ừ, tôi biết hể hả cũng hơi tệ, phần vì Wyatt không phải là kiểu người chỉ biết đứng chịu trận mà cười trừ. Anh sẽ nghĩ ra đòn để phản công, giống như anh lừa tôi đánh cược vào thứ mà anh biết chắc tôi sẽ thua be bét và bắt tôi phải xem các trận đấu cúp thể giới. Chả trách tôi ghét cay ghét đắng môn bóng chày.

Anh quay lại nhìn tôi với cái cười đầy tự mãn khiến tôi trở nên cảnh giác. “Vậy ra em đã không ngủ với bất kỳ kẻ nào trong vòng hai năm kể từ khi chúng ta chia tay, hử? Em vẫn đợi anh.”

“Không hẳn. Em chỉ chọn lọc thôi.” Chết tiệt gã đàn ông này, anh sẽ tìm ra được bất kỳ kẻ hở nào đó để xoay chuyển tình thế bất lợi của anh.

“Em đã bị ấn tượng vì phần cơ thể dùng cho việc sinh sản đó của anh.”

“Em nói điều đó vì em biết anh đang nghe lén.”

“Em đã muốn kiểm soát nó. Nếu anh nhớ chính xác thì em muốn sử dụng nó.”

Một trong nhiều điều tồi tệ của những gã cảnh sát là họ nhớ mọi thứ. Anh có thể trích dẫn nguyên văn từng câu từng chữ một cuộc nói chuyện của tôi với Siana. Ngoài ra, rõ ràng là tôi luôn rất thích cái SDS của anh. Làm ơn đi mà. Nếu tôi không thích cái gì đó, hẳn tôi không phát ngôn ra đằng mồm hay bất kỳ bộ phận cơ thể nào của tôi.

Thôi được, thỉnh thoảng cách duy nhất để lấy lại thể thượng phong trong tình huống này là đầu hàng hoàn toàn. Tôi mỉm cười với anh và đưa tay vuốt dọc khuôn mặt anh xuống dưới ngực, hạ xuống phía bụng cho

tới khi tôi úp tay vào cái SDS của anh. Tôi lấy làm hài lòng vì cảm thấy được anh đã bắt đầu cương cứng. Đó mới là Wyatt của tôi; cứ đề cập đến vấn đề sex là anh luôn sẵn sàng. Tuyệt vời, hử? “Anh nhắc lại cực kỳ chính xác. Em đã muốn nó, và giờ em có nó.” Tôi hơi rùng mình, vì việc chạm vào anh cũng đủ khiến tôi hào hứng.

Anh dựa vào tôi, hơi thở của anh nhanh dần, đôi mắt nhắm lại khi anh đẩy mạnh hơn về phía tay tôi. Giờ thì không phải là mới “bắt đầu” nữa mà là anh đã hoàn toàn sẵn sàng và rắn chắc. “Chết tiệt” anh thốt lên với giọng điệu đầy giận dữ, đứng bật dậy và rời xa tôi.”

“Ôi trời,” tôi nói. Có gì không rõ ràng à?

Anh bắn cái nhìn mãnh liệt về phía tôi lúc anh quay lại phía cửa sổ. “Em đang bị chấn thương,” anh cộc lốc.

Rên rỉ, tôi nhận ra vấn đề. Không có bất cứ cú đụng chạm nào ít nhất cho đến vài ngày tới, và nếu ai đó tính được làm thế nào để có sex mà không hề động chạm vào nhau thì tôi ước bạn nói nhỏ cho tôi biết. Không sex hôm qua, không sex hôm nay, không sex cả ngày mai nữa – không sex cho đến khi nào cơn đau đầu chấm dứt, chắc phải vài ngày nữa. Giờ thì tôi thật sự bị ả tâm thần lái chiếc xe Buick làm phiền thật rồi, vì đã gây ra sự vụ mất mát không mong đợi này – bởi vì vụ mất mát này không như thể bạn cất những lần cực khoái vào kho cho đến lúc cần thì lấy ra đâu.

Nhắc đến đó tôi lại nhớ ra, còn thời điểm nào thích hợp để bắt đầu câu chuyện hơn lúc này đây, tôi đang bị thương và anh ở trong tâm trạng muốn che chở? Không còn gì tốt hơn nữa. “Em cần sửa lại nhà anh.”

Việc đó làm anh quay phắt lại. Đứng quần anh vẫn dựng đứng lên như cái lều, nhưng sự chú ý của anh lại tập trung vào tôi. Từ cái nhìn đầy cảnh giác của anh tôi tưởng mình vừa nói câu, “Em đang có một khẩu súng nhắm thẳng vào anh đây.”

Anh đưa mắt nhìn chằm chằm vào tôi một lúc, trong đầu điên cuồng suy tính về cuộc đối thoại vừa rồi. Cuối cùng anh cất lời, “Anh bỏ cuộc. Làm sao chúng ta đang nói chuyện về cái SDS của anh và chấn thương của em thì em lại chuyển sang việc muốn sửa lại nhà anh?”

“Em đang nghĩ về những cái kho chứa đồ.” Đó không hẳn là tất cả những gì tôi nghĩ, nhưng tôi không hề muốn đề cập tới vụ cất kho những lần lên đỉnh khi tôi tạm thời đang đứng ngoài biên. Ngoài ra, anh không cần biết tiểu tiết làm gì.

Anh từ bỏ việc cố kết nối sự vụ cho mạch lạc. “Về những phòng kho thì sao nào?”

“Em không có một cái.”

“Anh chắc vậy. Đó là cái phòng nhỏ bên cạnh bếp, nhớ chứ?”

“Anh làm văn phòng ở đó rồi, nên nó không phải là phòng kho. Và dù sao đi nữa ngôi nhà của anh lộn xộn hết. Đồ đạc của anh cũng vậy luôn.”

Đôi mắt anh nheo lại. “Có gì không đúng với nhà anh? Nó ổn. Đồ đạc cũng tốt.”

“Nó chứa toàn đồ của đàn ông.”

“Anh là đàn ông,” anh chỉ ra. “Em muốn loại đàn ông nào?”

“Nhưng em không phải là con trai.” Làm sao mà anh lại có thể quên phắt một việc quá rõ ràng như thế nhỉ? “Em cần những thứ của con gái. Vì vậy hoặc là em trang trí lại nhà anh, hoặc chúng ta sẽ chuyển đến nơi khác ở.”

“Anh thích nhà anh” Anh đang bắt đầu tỏ thái độ ương bướng mà mọi gã đàn ông đều tỏ ra khi họ không thích làm điều gì đó. “Anh để đồ chỗ mà anh muốn.”

Tôi đưa mắt nhìn với cái nhìn không cần nói lên lời, thế là đầu tôi lại nhức nhối hơn, vì bạn phải làm kiểu như đảo tròn mắt để thực hiện một cái nhìn đích thực. “Thế giả dụ là nó trở thành ngôi nhà của chúng ta?”

“Đến khi nào em chuyển tới.” Anh nói về chuyện đó như thể đó là một kết luận rõ ràng và đơn giản nhất trần đời vậy. Tôi đoán với anh thì thế thật.

“Nhưng anh không muốn việc em động vào bất kỳ thứ gì, việc mua một cái ghế vừa vặn cho em, việc sắp xếp một phòng làm việc của em, hay đại loại thế.” Đôi lông mày nhướng lên của tôi nói cho anh biết tôi nghĩ gì về cái ý kiến này, và một lần nữa, việc nhướng lông mày lên cũng làm tôi đau đớn, nhưng nếu bạn mà sử dụng Botox thì còn lâu mới diễn đạt được cử chỉ đó khi nói chuyện. Vài ngày tới, tôi nghĩ mình nên cố hết sức bắt chước Nancy Pelosi.

(Nancy Patricia D'Alesandro Pelosià vị Chủ tịch thứ 60 của Hạ viện Hoa Kỳ thuộc đảng Dân chủ. Bà là phụ nữ đầu tiên, người California đầu tiên, và người Mỹ gốc Ý đầu tiên trong lịch sử Hoa Kỳ được bầu vào chức vụ này. Bà là người sử dụng Botox để giữ lại tuổi thanh xuân)

Anh cau có. “Chết tiệt thật.” Anh nhìn ra chủ đề của cuộc đối thoại là không cách quý quái nào tôi lại hài lòng với cái hiện trạng đồ đạc của anh, và nếu còn muốn tôi sống chung thì hẳn phải có một số thay đổi, mà anh lại chúa ghét điều đó. Đôi mắt anh nheo lại còn hẹp hơn, xuyên thấu vào sự việc một lần nữa. “Cái ghế tựa của anh để nguyên chỗ cũ. Ti vi cũng vậy.”

Tôi định nhún vai và ngừng lại ngay khi nhớ ra đó không phải là việc nên làm. “Được thôi, cứ coi như em không ở đó”

“Cái gì?”. Trông anh vừa bực tức vừa không hài lòng khi nghe thấy câu nói của tôi.

“Hãy nghĩ đi. Chúng ta có xem chung các chương trình chiếu trên tivi không? Không hề. Anh muốn xem bóng chày, em ghét bóng chày. Anh xem tất cả các môn thể thao. Em thích mỗi bóng đá và bóng rổ. Chấm hết. Em thích các chương trình trang trí, còn anh thà nhét những mảnh vụn xuống móng chân còn hơn là xem một chương trình giải trí. Vì thế nếu anh muốn em không phát điên lên và giết chết anh, thì em sẽ phải mua một cái ti vi riêng và phải có chỗ mà để nó chứ.”

Sự thật là, tôi không xem tivi nhiều lắm, trừ môn bóng đá ở trường mà thực tế là tôi nhảy tránh xa. Thêm nữa, buổi tối tôi ít khi về nhà trước 9h và thậm chí nếu tôi có về sớm tôi cũng còn đầy giấy tờ cần làm. Có chừng hai chương trình tivi I'll TIVO mà tôi xem vào các ngày chủ nhật, còn lại thì tôi không bận tâm. Điều đó không có nghĩa là tôi đang sẵn sàng chiến đấu với Wyatt vì việc giành lấy tivi mỗi khi tôi muốn xem thứ gì đó, và thậm chí không có nghĩa nhiều lắm rằng tôi sẵn sàng từ bỏ những chương trình game show. Anh không cần phải biết được việc tôi ít xem tivi; đó là quy tắc.

“Thôi được,” anh nói miễn cưỡng vì rốt cuộc công bằng là công bằng. “Anh thà có em bên cạnh còn hơn.”

“Chúng ta sẽ xem chương trình mà em muốn trong một nửa thời gian.”

Thật hẳn là một thảm họa. Anh hiểu việc đó cũng như tôi. Sau một hồi lặng phắc, anh bỏ hẳn cái ý tưởng đó và xông lên. “Em sẽ lấy phòng nào? Một trong những phòng ngủ ở trên gác?”

“Không, bởi vì sau này đám trẻ phải có phòng riêng, em sẽ lại phải sắp xếp và chuyển đồ đạc lần nữa.”

Về mặt anh không dịu đi chút nào, nhưng hơi nóng đã bao trùm- cái kiểu trạng thái nóng vì tôi-muốn-lột-trần-em-ra chứ không phải kiểu giận dữ đáng sợ. “Có bốn phòng ngủ,” anh chỉ rõ, nghĩ về quá trình tạo trẻ con để lấp đầy các phòng trống.

“Em biết. Chúng ta sẽ có hai đứa – em không loại trừ việc có ba, nhưng em nghĩ là chỉ hai thôi là vừa đủ và chúng ta sẽ dành một phòng ngủ cho khách. Em đang nghĩ về việc sử dụng hết phòng khách. Ai còn cần một phòng khách trang trọng kiểu cách chứ? Ồ, và em sẽ cần phải trang trí lại cửa sổ. Không xúc phạm đâu, nhưng mà khiếu thẩm mỹ của anh về cửa tệ lắm.”

Anh chống hai tay vào hông và hỏi với giọng nhần nhịn. “Còn gì nữa không?”

Hừ. Anh đang dễ dãi hơn tôi tưởng. Đùa một chút cho vui nào. “Còn sơn nữa. Không phải là anh không thông minh khi chọn màu trung tính, nhưng việc trang trí nhà cửa không phải sở trường của anh.” Tôi vội vã thêm vào. “Việc đó là của em, vì thế bây giờ anh có thể nghĩ ngơi và để mọi thứ cho em. Hãy tin em đi, một chút màu sắc trên những bức tường sẽ làm ngôi nhà rực rỡ hẳn lên đấy. Đám cây cũng vậy.” Anh không có cây trồng trong nhà, một điểm mà tôi hẳn đã biết. Làm sao mà người lạnh mạnh lại có thể sống trong một ngôi nhà thiếu cây xanh nhỉ?

“Anh đã mua cho em một cây rồi còn gì”

“Anh đã mua cho em cả một bụi. Và nó là loại trồng ngoài vườn, nơi mà nó thuộc về. Đừng lo, anh không phải làm gì với chuyện cây cối này đâu, ngoài việc chuyển chúng tới nơi mà em bảo anh thôi.”

“Sao em không vứt quách chúng tới chỗ em muốn và để chúng ở đó?”

Đây là quan điểm gì của đàn ông vậy? “Có lẽ em sẽ làm. Hoặc em sẽ đặt chúng ở ngoài cổng lúc thời tiết ấm áp và chỉ mang vào nhà khi mùa đông đến. Hãy tin vào em chỉ chuyện cây cối này thôi được không?”

Anh nhận thấy hẳn tôi không thể làm gì vụng trộm với đám thực vật nên anh miễn cưỡng gật đầu. “Okay, chúng ta có thể mua một vài cây.”

Một vài? Sao mà chậm hiểu thế. Dù sao đi chăng nữa tôi vẫn yêu anh.

“Và thăm chùi chân nữa.”

“Anh có trải thảm rồi.”

“Thảm chùi chân đặt lên trên thảm.”

Anh vò tay lên đầu với tâm trạng cực kỳ nản chí. “Tại sao em lại phải đặt thảm lên thảm làm quái quỷ gì chứ?”

“Để nhìn, gốc ạ. Và nên có một cái phía dưới bàn phòng ăn sáng.” Cái sàn phòng góc dùng để ăn sáng lát cùng loại gạch với phòng bếp, và chúng lạnh ngắt. Một tấm thảm sẽ là một trong những phi vụ mua bán đầu tiên của tôi. Tôi mỉm cười với anh; mỉm cười thì không hề gây đau đớn gì hết. “Thế nhé.”

Đột nhiên anh toét miệng cười. “Okay, nghe có vẻ khá yên ổn ấy nhỉ.”

Một mối ngờ vực xấu xa bắt đầu hình thành. Tôi đóng kịch à? Anh đang can thiệp vào tôi hử? Một nguyên tắc chung, ít nhất một nửa những điều tôi nói là vì tôi thích can thiệp vào chuyện của anh, nhấn nút điều khiển anh và cố làm cho anh phát khùng lên. Tin tôi trong chuyện này đi. Trêu chọc vào Woody Allen sẽ không đáng sợ bằng một nửa chuyện này đâu, nói cho nghe, Hugh Jackman thì còn tạm được.

Nhưng chỉ vì tôi thích nhấn nút điều khiển anh không có nghĩa xoay qua chuyện khác là chơi đẹp đâu.

“Anh nói chuyện với Bố rồi à?” tôi hỏi một cách đầy ngờ vực.

“Tất nhiên là anh có. Anh biết anh đang làm một việc đại sự, cưới em, nên anh sẽ nghe lời khuyên nhủ của một chuyên gia. Bố bảo anh phải biết chọn lọc các trận đánh, không được để cảm xúc lấn át. Chừng nào mà em còn tránh xa cái ghế tựa của anh và cái tivi ra thì anh ổn thôi.”

Tôi chẳng biết tôi có được hờn dỗi hay cảm thấy bớt căng thẳng đi không. Mặt khác, bố sẽ không dẫn anh lạc lối, và cuộc đời tôi sẽ đơn giản hơn nếu tôi không phải thực hiện công cuộc cải tổ của Wyatt. Mặt khác nữa, ờ, tôi là một người-nhấn-nút.

“Anh chỉ việc viết cho em một tấm séc để em bắt đầu,” tôi thốt lên vui vẻ. “Em sẽ nói cho anh biết khi nào em cần nhiều hơn. Em biết một thợ mộc rất cừ, dù ông ấy có thể sẽ không bắt tay vào việc ngay lúc này đâu nhưng tuần tới em sẽ gặp và chỉ cho ông ấy biết những việc em muốn làm rồi để ông tiến hành theo kế hoạch.”

Anh đứng chết lặng, vẻ cảnh giác “Séc? Thợ mộc? Kế hoạch gì?”

Một cái nút bự vừa được nhấn đúng lúc. Cuộc đời mới đẹp làm sao.

“Anh có nhớ rõ là cuộc nói chuyện này bắt đầu như thế nào không?”

“Có. Em và Siana đang nói về cái ấy của anh.”

“Không phải đoạn đó, đoạn này cơ. Về việc trang trí lại nhà ấy.”

“Hiểu rồi. Anh vẫn chưa liên hệ được giữa cái ấy của anh và việc sửa lại cửa sổ.” Anh nói về chế giễu. ‘nhưng giờ anh sẽ bắt kịp thôi. Còn cuộc nói chuyện bắt đầu thế nào thì sao?’

“Một phòng kho. Em chưa có. Em cần một cái.”

Anh nhìn ngờ vực hiện lên trong mắt anh. “Em đang đuổi anh ra khỏi phòng làm việc của chính anh? Rồi em trông đợi anh thanh toán khoản phí đó hả?”

“Em trông đợi anh trả phần lớn số tiền thôi. Anh làm ra nhiều tiền hơn em.”

Anh khịt mũi. “Anh đi xe hiệu Chevrolet. Còn em thì lái một cái Mercedes đấy.”

Tôi gạt phăng đi. Tiểu tiết quá. “Em không đuổi anh. Em đang chuyển anh sang một phòng làm việc khác. Chúng ta sẽ ngăn phòng khách ra.” Đó là một phòng lớn mà tôi thì không cần sử dụng hết cho phòng làm việc ở nhà của chính tôi. Lấy phần lớn nhất chứ không lấy hết cả. “Dù sao thì anh cũng cần chỗ làm việc lớn hơn, anh nhồi nhét quá nhiều vào một kho chứa đồ bếp.”

Sự thật hiển nhiên. Thật là thảm họa cho tôi khi anh mua ngôi nhà tại sao anh lại sửa lại rộng ra như thế chứ, anh không nghĩ ra một phòng làm việc cho riêng mình. Giải thích duy nhất cho việc đó: anh là đàn ông. Ít nhất thì anh cũng đã làm thêm đủ số phòng tắm, cho dù điều đó có là sáng kiến của nhà thầu thì chắc chắn cái sáng kiến xây một phòng kho cũng không phải đến từ Wyatt.

Tôi quan sát anh suy nghĩ quanh cái sáng kiến về một phòng làm việc lớn hơn, và nhận ra là tôi đúng- anh cần thêm không gian, và tôi thì cần một phòng chứa đồ. “Thôi được, thôi được. Hãy làm bất kỳ điều gì mà em muốn, anh sẽ thanh toán hết.” Anh nhảu tít sống mũi “Anh đến báo cho em về chuyện những cuốn băng ghi hình, và không biết làm sao mà anh phải tiêu tán ít nhất cả hai mươi ngàn đô.” Anh lăm bằm chỉ cho anh nghe thấy.

Hai mươi ngàn? Anh mong vậy thôi. Dù sao tôi cũng giữ ý tưởng đó cho mình. Anh sẽ sớm khám phá ra. “Anh có băng ghi hình ở bãi đỗ xe rồi à?” Tôi hơi chút hoài nghi. “Em không nghĩ là anh sẽ có, vì cô ta không đâm vào em. Siêu thị đưa cho anh hả?”

“Thực tế thì vậy, nhưng dù thế nào đi nữa anh vẫn lấy được.”

“Anh cần xin lệnh của tòa, và đâu có ai phạm tội.”

“Hành vi gây nguy hiểm coi thường tính mạng người khác là có tội, em yêu.”

“Tối qua anh không hề nói gì về hành vi gây nguy hiểm đến tính mạng người khác.”

Anh nhún vai. Theo quan điểm của anh thì chuyện điều tra là việc của anh, cũng giống như việc khử trùng hồ bơi ở Great Bods hoàn toàn là của tôi vậy; tôi không tranh cãi chi tiết với anh, hãy nghĩ về việc đó đi, anh tranh luận với tôi về công việc vụn vặt của cảnh sát. Tôi không đồng ý một cách hoàn toàn, nhưng công việc của cảnh sát hẳn thú vị hơn là việc khử trùng bể bơi, thế nên thỉnh thoảng tôi cũng ngó nghiêng qua đồng giấy tờ của anh. Thôi được, tôi thú thật là bất cứ khi nào tôi có cơ hội.

Tôi bỏ qua vẻ thiếu cộng tác liên quan đến công việc của anh, dù sao thì anh cũng không hề có ý định khắc phục tình trạng ấy. “Anh tìm thấy gì?”

“Không nhiều,” anh thừa nhận, vẻ thất vọng hiện lên trong mắt. “Siêu thị sử dụng hệ thống băng cũ thay vì kỹ thuật số. Cuốn băng bị mòn đi. Anh không thể đọc được biển số xe, chỉ chắc chắn đó là một chiếc Buick. Các nhân viên IT nói người ta nên thay cuốn băng đó hàng tháng trước rồi chứ không phải để đến bây giờ, theo đúng nghĩa thì nó đã bị rở tổ ong hết rồi. Họ không thể lấy được bất kỳ thông tin nào hữu ích từ nó cả.”

“Siêu thị không thay băng mới định kỳ à?” tôi phần nộ hỏi. Nội quy ở siêu thị không chặt chẽ? Tôi cảm thấy bị lừa dối ghê gớm.

“Nhiều nơi cũng vậy, ít nhất thì cho đến khi xảy ra sự cố. Rồi ai đó chịu trách nhiệm về hệ thống giám sát này sẽ bắt được tội phạm, và thỉnh thoảng thì các cuộn băng ghi hình cũng được thay theo cách mà chúng nên vậy. Em sẽ không tin rằng có những việc tào lao mà bọn anh bị tổng cho giả quyết đầu.” Giọng anh gay gắt. Wyatt không nản lòng vì những người không làm những việc họ nên làm.

Anh đưa tay vào trong chăn và siết chặt lấy bắp đùi tôi, bàn tay anh mạnh mẽ, hơi dữ dội, và thật quá ám áp. “Cô ta suýt đâm vào em.” Anh nói một cách cộc cằn. “Anh đã gần như lên cơn đau tim khi thấy nó sát như thế nào. Cô ta không chỉ muốn dọa em đâu, thật ra cô ta đã cố giết em.”

## 7. Chương 7

Sau đấy mẹ quay lại đem theo quần áo cho tôi, mẹ treo chúng trong cái tủ nhỏ và đặt trả lại chòm chìa khóa vào trong túi xách. “Mẹ không ở lại được đâu,” mẹ bảo tôi, mẹ nhìn có vẻ nản và phiền muộn nhưng vẫn đẹp đến mức khó tin, vì đó là mẹ mà, mẹ không thể trông khác đi được. “Con cảm thấy thế nào, bé con?”

“Khá hơn rồi ạ,” tôi trả lời, vì đúng thế thật. Tôi đã cố nuốt được mớ trứng phát kinh đó, phải không nào? “Cảm ơn đã mang đồ đến cho con. Giờ mẹ đi việc của mẹ đi, đừng lo gì cho con cả.”

Mẹ đưa mắt nhìn tôi về chế giễu, cái nhìn như thể “phải, chắc rồi” ấy. “Bác sĩ tới khám chưa?”

“Chưa ạ.”

Tâm trạng thất vọng của mẹ tăng lên. “Siana đâu?”

“Lúc cháu tới cô ấy chạy xuống căng tin.” Wyatt trả lời, anh nhìn vào đồng hồ đeo tay của mình. “Cô ấy đi được khoảng hai mươi phút rồi.”

“Mẹ không ở cho đến lúc nó quay lại được đâu, đáng ra mẹ phải đi 5 phút trước.” Mẹ cúi xuống hôn vào trán tôi, rồi phớt nhẹ lên má Wyatt khi mẹ quay ra phía cửa, “Hãy gọi vào di động của mẹ nếu con cần nhé” và mẹ biến mất khỏi tầm nhìn.

“Em đã không kể về những cuốn băng ghi hình ở bãi đỗ xe,” Wyatt quan sát. Anh vẫn đang tiếp tục giải đoán động lực học gia đình của chúng tôi. Trong khi anh vẫn tin tưởng rằng cái thực tế lạnh lùng khó chịu là tôi và mẹ đều có cùng một khuynh hướng luôn đi chệch ra khỏi vấn đề đang bàn thể nên chúng tôi sẽ không suy nghĩ nhiều đến sự vụ tôi tệ này cho đến khi chúng tôi xử lý dứt điểm cho xong. Tôi đã ngẫm nghĩ cả một đêm dài rồi, cộng với tôi đã, đang, sẽ phải ở đây và biết đích xác mức độ bị nguy hiểm của mình, nên tôi đã tìm hiểu kỹ càng các vấn đề và giờ tôi hoàn toàn sẵn sàng đương đầu với sự vụ chết chóc này.

“Mẹ biết có kẻ muốn tông xe vào em rồi. Nói với mẹ về cô ả đó thực tế đã chạy sát sạt vào em chẳng ích gì đâu. Mẹ đã căng thẳng lắm rồi, việc này chỉ làm mẹ lo lắng thêm thôi.” Tai nạn thì đã qua...trừ khoản bình phục sau đó. Không cách nào tìm ra dấu vết ả đó, vì thể mọi người nên quên phứt đi và tiếp tục cuộc sống là hơn cả. Tôi cũng vậy. Tôi phải vậy. Tôi còn công việc mua sắm nữa cơ. Mất toi của tôi một ngày rồi, có khi còn mất thêm cả đôi ba ngày nữa, và tôi chẳng thừa thời gian mà đi lo mấy chuyện vặt vãnh ấy đâu.

Wyatt lại liếc vào đồng hồ. Mấy ngày này anh cực kỳ bận rộn, nên tôi biết anh đã phải cố lắm mới dành thời gian đến bệnh viện với tôi. Tôi nắm lấy tay anh. “Anh cũng cần đi thôi.” Hey, tôi có thể thông cảm được mà.

“Ừ, anh đi đây. Em cầm chìa khóa vào nhà anh rồi hả?”

“Nó ở trong túi xách của em. Sao vậy?”

“Để em vào được nhà, nếu anh không rảnh đến đón em lúc em ra viện. Siana chở em được không?”

“Không thành vấn đề, nhưng em sẽ không đến nhà anh đâu, em về nhà em cơ.” Tôi thấy lông mày anh bắt đầu nhú lại và tôi bóp chặt tay anh. “Em hiểu anh muốn bảo vệ em, em không cố tình làm khó dễ đâu, thật đấy.” – khó mà tin được – “nhưng mà giấy tờ và các thứ em đều để ở nhà. Em chắc không muốn đi ra ngoài mua đồ nhưng em có thể mua các thứ qua điện thoại và máy tính. Em vẫn còn khỏe, không cần ai ở cùng hết. Em hứa sẽ không lái xe một mình đi bất cứ đâu. “Đó. Tôi biết điều đến thế rồi còn gì?

Anh ghét chuyện này, chính là bởi vì anh muốn tôi ở luôn nhà anh ngay bây giờ, hoặc đúng hơn là phải ở đó từ hai tháng trước cơ, anh không chịu được việc không có những thứ mà anh muốn. Một tuyên ngôn sáng suốt ở đây là: nếu bạn muốn ai đó người mà thoải mái, không gây sự và không kiêu căng ngạo mạn, thì đừng có mà để ý tới một gã cảnh sát. Một khi gã cảnh sát đa nghi nguyên là một cầu thủ chuyên nghiệp thì bạn chỉ sẽ nhận ra rằng bạn đang phải đối phó với một nhân cách có thể đá đít và đặt tên.

Tôi thừa nhận thỉnh thoảng tôi cũng cố làm cho anh điên tiết lên, chỉ vì việc đó rất vui, nhưng lần này tôi rất thật thà. Anh hiểu, vì vậy anh kiềm chế khuynh hướng muốn đưa ra mệnh lệnh bắt người khác phải

làm theo. “Okay. Sau giờ làm anh sẽ về nhà và lấy đồ. Anh không biết mấy giờ anh mới đến được chỗ em, thế nên hãy đảm bảo em có đồ ăn trước khi Siana đi đấy.”

“Không cần anh ở lại với em, một mình em cũng ổn.” Tôi nói thế vì đó là lời nói kiểu lịch sự.

“Hắn rồi,” anh trả lời với âm thanh phát ra như tiếng khịt mũi. Anh đủ thông minh để thậm chí còn không thèm lắng nghe tôi. Nếu anh để tôi tự xoay sở lấy lúc tôi bị choáng thì hẳn tôi sẽ quay cu lơ. Ồ, Siana chắc sẽ ở lại với tôi nhưng tôi coi đó phần nào là nhiệm vụ của Wyatt, phần trong mớ hỗn độn mà chúng tôi cam kết ràng buộc thông qua lễ đính hôn. Tôi quan tâm chăm sóc anh, anh quan tâm chăm sóc lại cho tôi. Đơn giản thế thôi. Dù vậy dĩ nhiên cho đến tận bây giờ anh cũng chưa cần tôi phải quan tâm, trừ khi tôi muốn tính đến những vụ cương cứng vào phạm trù này, nhưng với tôi thì tốt vì tôi rùng cả mình khi nghĩ đến lúc nào đó anh sẽ bị thương. Tôi yêu anh quá nhiều tới mức chỉ nghĩ đến thôi tôi cũng không thể chịu đựng được, với lại anh có thể sẽ là một bệnh nhân hết sức khó chịu.

Dù sao chẳng nữa, tôi cũng bỏ qua lời bình luận đầy mỉa mai ấy của anh, anh hôn tôi và rời đi. Siana, với sự tính toán thời gian cực kỳ chính xác của nó, đã thơ thẩn đi vào phòng vài phút sau anh. “Anh ấy tỏ thái độ như thế nào vậy?” Nó hỏi.

“Chị cho là anh ấy nghĩ chúng ta thật sự đang bàn tán về cái ấy lúc anh bước vào phòng.” Tôi làm ra vẻ không quan trọng. “Cho đến tận lúc bị bắt quả tang nghe trộm anh ấy cũng chả áy náy gì. Nhưng chị đã cố cài thêm thỏa thuận là chị được sửa và trang trí lại ngôi nhà của anh ấy, nên tốt thôi.”

Một cái nhìn ngưỡng mộ lướt qua trên khuôn mặt nó. “Em không chắc chị làm thế nào mà lại chuyển từ việc nghe trộm sang chủ đề trang trí nhà cửa, nhưng rốt cục thì kết quả cuối cùng thật đáng quan tâm.”

Một lần nữa, tôi không muốn giải thích về vụ tôi nghĩ về căn phòng kho nên tôi chỉ mỉm cười. Thỉnh thoảng một cô em gái cũng cần kính trọng chị của mình chứ.

Chúng tôi trải qua một buổi chiều xem phim khá thú vị. Siana nói với tôi nó nghe nói các bộ phim truyền hình dài tập chẳng có gì đáng xem ngoại trừ vào suất chiếu các ngày thứ Sáu, tôi nghĩ hẳn là đúng. Chúng tôi xem một cảnh cố ý giết người, một vụ bắt cóc, và cảnh một đôi khoảng 14 tuổi yêu đương, tập phim đầy ấn tượng chỉ trong vòng hai giờ đồng hồ.

Chúng tôi đang xem đến đoạn giữa phim Oprah thì một bác sĩ bước vào và tự giới thiệu. Bà khoảng hơn năm mươi tuổi, mặt mũi và bạn có thể tả là chỉ có sự tập trung cao độ mới giúp cho bà đứng vững, thế nên tôi không hề phân nản gì với bà về chuyện ra viện của mình. Cái bảng tên gắn phía trên túi áo khoác trắng ghi “Bác sĩ Tewanda Hardy”. Bà kiểm tra mắt tôi, đọc bệnh án và hỏi vài câu, rồi bảo tôi là y tá sẽ đưa cho tôi các hướng dẫn và tôi có thể về nhà. Bà ra khỏi phòng trước khi tôi nói thêm được gì ngoài câu cảm ơn vội vã.

Thế là xong!

Siana lấy quần áo trong tủ ra cho tôi, và trong lúc nó gọi cho cả mẹ lẫn Wyarr để báo cho họ biết tôi sẽ về nhà, tôi cẩn thận bước vào phòng tắm thay đồ. Bộ trang phục mà mẹ mang đến gồm quần và áo cánh rất nhẹ, vải lanh suôn chảy pha chất liệu tơ nhân tạo để không cọ sát vào những vết xây xước trên người tôi, và áo cánh cài khuy phía trước để tôi khỏi phải chui đầu. Việc lại được mặc quần áo bình thường khiến tôi cảm thấy mình khỏe hơn, thậm chí cho dù tự mặc đồ làm cho cơn đau đầu của tôi thành ra tệ hơn. Tôi không biết làm thế nào tôi lại tự cho rằng mình thấy khỏe hơn, nhưng thật vậy mà. Chính quần áo làm việc đó giúp tôi đấy.

Một y tá mang giấy tờ đến cho tôi ký cùng với một tờ hướng dẫn các việc không được phép làm cho đến khi cơn đau đầu chấm dứt hoàn toàn. Tôi thừa biết chăm sóc các vết thương. Bác sĩ không kê đơn thuốc; tôi có thể mua thuốc chống đau đầu ở ngoài nếu cần. Nếu cần hử? Không ai từng nói với các nhân viên ngành y một vụ chấn thương sọ não thế nào à?

Tôi phải ngồi yên trên xe đẩy, dĩ nhiên rồi, mà với tôi cũng tốt thôi. Siana cầm các túi đồ và túi xách của tôi theo khi nó xuống lấy xe và chạy vòng quanh lối vào – hay lối ra gì gì đó, tùy trường hợp sử dụng. Khi nó dừng dưới mái cổng, cô y tá đẩy xe đẩy ra khỏi cửa tự động hai cánh và một luồng không khí lạnh giá phả vào mặt tôi.

“Lạnh quá.” Tôi thốt lên với vẻ không thể tin nổi. “Chẳng ai nói với chị là trời trở rét cả.”

“Sáng sớm nay gió mùa đông bắc tràn về” cô y tá nói như thể giờ tôi thực sự cần được bảo cho mà biết ấy. “Nhiệt độ xuống 30 độ F.”

Tôi luôn thích đợt lạnh đầu tiên của mùa thu, thời điểm đó tôi luôn diện đẹp hơn. Bầu không khí thậm trí còn tràn ngập hương thu với những chiếc lá khô cho dù cây cối còn chưa chuyển màu. Hôm nay là thứ Sáu, buổi tối dành cho môn bóng đá của trường trung học. Mọi người sẽ sớm đổ về các sân vận động, mặc những chiếc áo len và jacket choàng ngoài cho khoảng thời gian này cho đến tận khi mùa đông tới. Tôi không còn cổ động cho đội bóng từ lúc khai trương Great Bods, và đột nhiên tôi thật sự nhớ không khí náo động cùng các âm thanh ở đó. Wyatt và tôi sẽ sắp xếp tham dự một trận bóng năm này tổ chức ở trường trung học hay trường cao đẳng, đâu cũng được.

Tôi sẽ phải thuê một nhân viên khác làm việc cho Great Bods, một người có khả năng làm công việc của cả tôi lẫn của Lynn. Nếu mọi chuyện theo đúng kế hoạch, tôi sẽ có em bé vào tầm Giáng Sinh. Cuộc sống của tôi sẽ sớm thay đổi và tôi không thể nào đợi được.

Chui được vào xe của Siana và rời xa cơn gió là cả một nỗ lực phi thường.”Thời tiết này làm chị thèm sôcôla nóng ghê.” Tôi nói lúc cài dây an toàn.

“Nghe được đấy. Em sẽ pha một ít cho chúng ta trong lúc chờ Wyatt về.”

Nó lái xe cẩn thận, không dừng hay nhấn ga đột ngột để tránh cho tôi khỏi va chạm mạnh ảnh hưởng đến vết thương. Xe tôi đậu ở dưới mái che, có nghĩa là trong lúc nó lấy chìa khóa của tôi thì mẹ đã thu xếp đưa xe tôi ra khỏi bãi đậu xe siêu thị. Tôi đã nghĩ đến việc này vào đêm trước, nhưng rồi lại quên nói ra khi mọi người còn thức.

Wyatt gọi vào di động cho tôi lúc chúng tôi đang đi bộ về phía cửa, tôi dừng lại lôi điện thoại trong túi ra. “Em về đến nhà rồi,” tôi bảo anh.

“Tốt. Anh được rồi sở làm sớm. Anh đang trên đường về lấy đồ cho em nên anh sẽ ở đó khoảng một tiếng. Anh có thể mua bữa tối, em thích ăn gì? Hỏi Siana xem cô ấy có muốn ở lại ăn cùng chúng ta không?”

Tôi quay qua nhắc lại lời mời và nó đồng ý, rồi chúng tôi phải quyết định xem chúng tôi muốn ăn gì. Một quyết định quan trọng như thế thì không thể nào vội vã được, nên tôi bảo Wyatt hãy gọi lại khi nào anh về đến nhà. Rồi tôi ngồi xuống và giữ cân bằng cho đến khi mấy tiếng búng búng trong đầu giảm bớt. Ibuprofen, ta đến đây.

( Ibuprofen: một loại thuốc giảm đau )

Căn hộ của tôi lạnh buốt vì máy điều hòa đang bật. Siana bật từ nấc lạnh sang chế độ sưởi ở mức thấp, chỉ vừa đủ tan giá, rồi bận rộn với việc pha sôcôla nóng trong khi tranh luận xem nên ăn gì, và tôi uống sôcôla để nuốt trôi hai viên ibuprofen.

Chúng tôi quyết định chọn món gì đó vừa đơn giản vừa dễ nuốt cho bữa tối – pizza. Tôi biết khẩu vị của Wyatt trong cửa hàng pizza, vì thế Siana gọi đồ. Điện thoại reo vài phút sau đó và nó nhắc máy chuyển cho tôi. Tôi mong là Wyatt, nhưng màn hình nhận cuộc gọi hiện lên dòng chữ “Hạt Denver.”

“Xin chào.”

Sự đón chào lịch thiệp của tôi đụng vào một bức tường im phăng phắc. Tôi thử lại, lần này tôi nói to hơn. “Xin chào?”. Tôi nghe thấy một tiếng cạch, rồi cuộc gọi bị ngắt. Tôi đặt điện thoại lên bàn.”Thật phiền toái,” tôi nói với Siana, kẻ đang nhún vai không phát biểu gì.

Năm phút sau Wyatt mới gọi và tôi kể cho anh vụ gọi bánh pizza. Anh đến hai mươi phút sau, mang theo cái chặn len nhỏ và hai hộp bánh pizza một lớn một nhỏ, chúng tôi ngón ngấu pizza như những kẻ thô tục chết đói vậy. Okay, đó là một sự phóng đại, nhưng tôi đói và anh cũng vậy.

Anh thay đồ bằng quần jean và áo sơ mi dài tay hiệu Henley màu xanh đậm làm cho màu mắt anh trông nhạt hơn. “Em chưa bao giờ thấy anh mặc quần áo lạnh cả.” tôi nói. “Anh luôn luôn mặc đồ mùa hè lãng mạn.” Ý nghĩ về việc sẽ trải qua một mùa đông với anh nghe thật hấp dẫn một cách kỳ quặc.

Anh nháy mắt với tôi. “Sắp có nhiều vòng tay ôm trong tiết trời lạnh đấy.”

“Hãy cho em biết trước nhé,” Siano nói khi nó nhón lấy một quả ô liu đen ra khỏi đám pho mát chảy dính và thả vào mồm, “để em còn dọn đi.”

“Được thôi,” Wyatt đáp, sau đó, với một chút giễu cợt giấu trong giọng nói, anh thêm vào, “Anh không muốn bị tình cờ nhìn thấy bất kỳ cái SDS nào đâu.”

Siana lặng cả người, ghen cả thở vì quả ôliu trong miệng và tôi phá lên cười ngặt nghẽo, thế là đầu tôi đau nhói lên vì tôi cử động quá đột ngột. Tôi ngưng cười và ôm lấy đầu, làm Siana cùng một lúc cũng phá lên – hư thật đấy – Wyatt thì xem xét chúng tôi với ánh nhìn hài lòng hiện lên trong mắt.

Chuông điện thoại lại reo, anh nhắc lên nghe, cả tôi và Siana chẳng ai rảnh rang vì Siana còn đang mắc ghen và tôi thì còn đang ôm lấy đầu. Anh nhìn vào màn hình hiển thị số và hỏi, “Em có biết ai ở Denver không?” khi anh nhấn nút nghe. “Xin chào.” Anh trả lời máy giống như cách tôi đã làm, và lặp lại câu “Xin chào” lớn hơn, và rồi đường dây ngắt kết nối.

“Từ lúc em về nhà là lần thứ hai rồi đấy,” tôi nói, bỏ tay ra khỏi đầu và với lấy một miếng pizza. “Em không biết ai ở Denver. Lần trước đầu dây bên kia cũng dập máy.”

Anh kiểm tra màn hình hiện cuộc gọi. “Có thể là số card gọi trả trước, nhiều cuộc gọi được bắt đầu từ Denver.”

“Là ai thì cũng thật phí thời giờ.”

Mẹ gọi trước lúc chúng tôi thanh toán xong món pizza, tôi quả quyết với mẹ là tôi đang rất khỏe, thuốc ibuprofen tác dụng mạnh làm tôi không cần nằm, ít nhất miễn là tôi đừng có cử động đột ngột là được. Mẹ hỏi liệu Wyatt có ở lại tối nay không, tôi nói có, mẹ nói tốt rồi, mẹ cúp máy khi biết cô con gái lớn của bà đang ở trong vòng tay tin tưởng.

Rồi sau đó Lynn, phụ tá của tôi, gọi đến. Wyatt cầu nhàu, “Giờ đây, buổi tối Ai-cũng-gọi-Blair hả?” nhưng tôi lơ tít anh đi. Lynn gửi cho tôi bản báo cáo trong ngày, cô ấy bảo không có vấn đề gì xảy ra lúc vắng tôi và cho đến khi tôi có thể quay lại làm việc thì đừng lo gì hết. Tôi ghi nhớ thật kỹ việc sau này sẽ để Lynn nghỉ thêm vài ngày bù lại.

Sau đó thì điện thoại không còn đổ chuông liên tục nữa. Siana và Wyatt dọn dẹp đồng pizza còn thừa, rồi Siana ôm tạm biệt tôi để về. Wyatt ngay lập tức bế tôi lên khỏi ghế và đặt tôi ngồi vào lòng anh thực hiện vòng ôm ấm áp mà anh vừa nhắc đến. Tôi thoải mái trong lòng anh, cổ không ngáp. Tôi đúng là vừa mệt vừa buồn ngủ, nhưng tôi chưa muốn lên giường ngay.

Anh không nói gì cả, chỉ ôm chặt lấy tôi. Tôi nghĩ mình sẽ chết vì phản ứng thể chất với anh, tôi bắt đầu chú ý đến hơi nóng tỏa ra từ thân thể anh, thật dễ chịu khi anh ôm tôi, và mùi của anh rất tuyệt. “Gần 48 giờ rồi từ lúc chúng mình có sex” tôi thông báo, buồn rầu với khoảng thời gian đang tăng lên.

“Anh rất biết điều đó,” anh thì thầm

“Ngày mai cũng không sex.”

“Anh biết.”

“Và có thể cũng không vào Chủ nhật.”

“Tin anh đi, anh hiểu.”

“Anh có nghĩ mình nên đưa tay vào và đừng di chuyển không?”

Anh khịt mũi. “Nghiêm chỉnh đấy.”

Đó là những gì mà tôi nghĩ đến, nhưng rất đáng thử. Dù vậy, khi nào tôi khỏe hơn thì tôi rất háo hức xem anh có thể làm việc đó mà không động đậy được bao lâu. Không, tôi không xem đó là sự xúc phạm đến quyền lợi của con người. Đau khổ, nhưng không hành hạ, khác nhau đấy. Tôi không đề cập đến kế hoạch của tôi dành cho anh, nhưng việc phòng vệ khiến tôi cảm thấy tốt hơn.

Một người đàn bà luôn luôn cần có thứ gì đó để mà trông đợi, phải không nào?

## 8. Chương 8

Tôi nghỉ ngơi nguyên ngày thứ bảy. Tôi thực sự khỏe hơn, cơn đau đầu vẫn còn nhưng nhờ có ibuprofen mà nó bớt nhức nhối hơn. Mẹ báo lại là mẹ vẫn chưa liên lạc được với người thợ làm bánh; Jenni gọi điện đến nói rằng nó đã tìm được cái cổng hoa có kích thước hoàn hảo nhưng cần phải xem lại lớp trang trí bên ngoài. Nó được bày bán và người chủ sẽ không giữ lại nếu có người cần ngay. Giá cái cổng hoa là 50 đô.

“Lấy luôn đi,” tôi bảo Jenni. Những năm mươi đô! Đúng là ăn cắp trắng trợn, thật lấy làm lạ là nó không gây rục đi cho rồi. “Em cầm đủ tiền mặt theo không?”

“Em lo được, nhưng em cần một cái xe tải nhỏ để chở đồ. Xe Wyatt có ở nhà không?”

Tôi đang ở trên gác trong phòng ngủ thứ hai, lướt web vào trang các cửa hàng bách hóa cao cấp để tìm cho ra một cái váy cưới, Wyatt đang ở dưới lầu giặt đồ nên không thể hỏi anh được trừ khi tôi đi xuống dưới và hét toáng lên. Ra chỗ cửa sổ và ngó xuống dưới còn dễ hơn. Chiếc Avanlance vĩ đại màu đen của Wyatt, biểu tượng di động của một tính cách mạnh mẽ, đang đỗ ở lề đường. “Ừ, nó ở đây.”

“Anh ấy lái xe đến đây chở cái cổng hoa về được không?”

“Cho chị địa chỉ, chị sẽ cho anh ấy đến.” Giờ thì tôi phải lết xuống dưới lầu, tôi nắm chặt lấy lan can, giữ cho đầu mình càng yên càng tốt và cố đi thật chậm, không lắc lư. Tôi không gọi Wyatt, vì anh sẽ ngay lập tức dừng lại việc đang làm, còn tôi thì lại muốn ngấm anh giặt giũ cơ. Tôi thà bị đá vào mông còn hơn là lỡ việc phục kích xem anh làm công việc nhà. Anh quá nhiều chất kích thích tố sinh dục nam đến nỗi bạn sẽ nghĩ anh không thể làm tốt những việc như thế nhưng Wyatt xử lý các chuyện vặt vãnh đó giống như anh xử lý cây súng tự động của anh vậy. Anh đã sống một mình nhiều năm rồi, thế nên anh học cách nấu ăn và tự giặt giũ, thêm nữa anh rất giỏi việc cơ khí. Nói chung, anh là một gã đàn ông nên có ở bên cạnh bạn để sai vặt, và điều đó khiến tôi háo hức rình coi xem anh treo quần áo của tôi. Okay, vì tôi dễ tính nên khá hào hứng xem anh làm được việc gì.

Cuối cùng tôi lên tiếng, “Jenni vừa tìm được một cái khung cổng hoa bán ở cửa hàng ngoài trời. Anh đến chở đồ giùm em, được không?”

“Chắc rồi. Cô ấy muốn làm gì với một cái khung cổng hoa vậy?” Câu hỏi này tổng cho tôi một cú chí tử, vì tôi càng nói nhiều về kế hoạch đám cưới với anh thì rõ ràng anh càng không hiểu, thậm chí còn chả thèm lắng nghe tôi lấy một từ. “Đó là dành cho đám cưới của chúng ta.” Tôi nói với một sự nhấn nạy vô bờ bến, cứ như là tôi nói thể cho mình tôi ấy. Anh đang treo quần áo; tôi không muốn phá bình trước khi anh xong việc.

“Hiểu rồi. Jenni không muốn cái đó, còn chúng ta thì có.”

Okay, giờ thì anh đã hiểu ra một tí tẹo rồi đấy. Nhiều khả năng bố đã nói cho anh biết là chỉ việc làm theo bất cứ điều gì tôi dự tính cho đám cưới. Lời khuyên tốt.

“Đây là địa chỉ.” Tôi chìa ra mẫu giấy, cộng thêm tờ 50 đô. “Nó phải giữ chỗ ở đó và thanh toán hết tiền cho người bán hàng, vì thế đây là số tiền để mang nó về.”

Anh cầm lấy tờ 50 đô và đút vào túi quần, trao cho tôi cái nhìn xét nét sắc lẹm. “Trong lúc anh ra ngoài thì em ổn chứ?”

“Em sẽ không đặt một ngón chân ra ngoài đường. Em sẽ không làm quen với bất kỳ ai. Em sẽ không làm bất kỳ việc gì để ảnh hưởng tới cái đầu. Em sẽ ổn.” Hôm nay tôi đang buồn chán và thất vọng hết sức, tôi nên biết chấp nhận các giới hạn của mình. Ngày mai thì là chuyện khác.

Anh hôn lên trán tôi, bàn tay to lớn cứng cáp của anh dịu dàng khi anh chạm vào phía sau gáy tôi. “Cố ngoan nhé,” anh nói như thể tôi chưa phát ngôn ra bất kỳ một từ nào ấy. Tôi không biết tại sao anh lại nghĩ rằng tôi sẽ gặp rắc rối – ờ, chờ đã, phải có việc gì để làm với chuyện bị bắn, bị phá xe, bị bắt cóc, bị chĩa súng vào người và giờ thì gần như bị xe cán qua ở trong bãi đậu xe chứ.

Hãy nghĩ đi, từ khi tôi qua lại với anh đến giờ, cuộc đời của tôi gần như trở thành một chuỗi náo động không ngừng và... “Hey! Những gì xảy ra với em không phải do lỗi của em.” Tôi thốt lên phẫn nộ, bắt được ngay ý bóng gió của anh.

“Chắc hẳn rồi. Em là thổi nam châm thu hút mọi rắc rối mà.” anh cất lời khi bước ra phía cửa.

Dĩ nhiên là tôi lạch bạch đuổi theo sau. “Cuộc đời em yên bình trước khi anh nhảy bổ vào em! Cuộc đời em cứ như phim Lake Placid ấy. Nếu có ai ở đây là thổi nam châm thu hút rắc rối thì người đó mới chính là anh.”

Lake Placid: một bộ phim kinh dị của Mỹ trình chiếu năm 1999.

“Nicole Goodwin bị giết chết trong bãi đậu xe của em trước khi anh nhảy bổ vào em.” Anh chỉ ra.

“Em có làm gì đâu. Em không giết cô ta.” Tôi cảm thấy thoải mái với chuyện đó, vì rất nhiều lần tôi nghĩ mình chẳng liên quan gì đến cái chết của cô ta cả.

“Em cãi nhau với cô ta, đó chính là lý do tại sao cô ta quanh quẩn ở khu đỗ xe, lý do tại sao cô ta bị giết ở đây, là khiến cho cô vợ người chồng cũ của em nảy ra ý định bắn chết em và đổ tội cho kẻ giết Nicole.”

Thỉnh thoảng tôi ghét cay ghét đắng kiểu suy luận của anh. Anh cười toe toét với tôi lúc anh chui vào xe tải. Tôi không thể đá vào cái gì mà không làm cho cái đầu tôi buốt nhói lên – anh biết vậy – thế nên tôi đành tạm bằng lòng với việc đóng sầm cửa trước nụ cười đến tận mang tai của anh và chạy đi tìm giấy bút để bắt đầu một bản danh sách các vi phạm mới nhất của anh. Tôi viết “Trêu chọc, khiêu khích khi tôi còn đang bị thương” rồi quẳng bản danh sách ở chỗ mà anh có thể tìm đọc được. Sau đó, vì nguyên tắc là một gạch đầu dòng không làm nên một bản danh sách, tôi quay lại thêm vào “Mắng mỗ vì những chuyện không phải lỗi của tôi.”

Với một bản cái danh sách thì lý do này thật thiếu muối. Tôi chẳng hài lòng chút nào cả. Tôi vo viên tờ giấy và quẳng nó vào sọt rác; không làm bản nào là tốt nhất.

Chán nản, tôi quay lên gác và tiếp tục tìm kiếm trên mạng, nhưng cũng chẳng có ích lợi gì.

Gần một giờ sau, tôi thoát ra. Tôi không thấy hào hứng chút nào.

Điện thoại đổ chuông, tôi nhấc ống nghe lên ngay từ tiếng reo đầu tiên, không thèm chờ kiểm tra màn hình hiển thị cuộc gọi vì tôi đang buồn chết đi được.

“Quá tệ là tao đã để trượt mất mày” một giọng thì thầm ác ý cất lên, rồi đầu dây bên kia ngắt máy.

Tôi kéo cái điện thoại ra xa khỏi tai và nhìn chăm chăm vào nó. Có phải tôi đã nghe thấy câu mà tôi nghĩ là tôi vừa nghe được không nhỉ? Quá tệ là tao đã để trượt mất mày?

Cái quái gì –? Nếu mà tôi nghe chính xác, tôi cũng không chắc nữa, thì cách duy nhất để giải thích là ả chó cái lái chiếc Buick đó không hiểu làm sao lại biết tôi là ai, tai nạn nhỏ của tôi hoàn toàn không được đăng trên báo – có thể vì nó không quan trọng, kiểu như một cái phẩy tay thôi – thì hẳn cô ả biết đích xác tôi là ai. Điều này khiến mọi chuyện trở nên sáng tỏ – tôi chẳng thích thú gì. Nhưng chỉ có lần duy nhất người ta “để trượt” tôi thôi chứ, ít nhất là từ lần cuối cùng cô vợ người chồng cũ của tôi, Debra Carson, nhắm bắn thẳng vào tôi. Lần đầu là cô ta tấn công tôi, lần thứ hai là cô ta chủ ý tấn công chồng ả.

Nhưng không thể là Debra chứ? Cô ta còn ở trong tù, cả hai bọn họ, lần cuối tôi gặp cô ta là lúc cô ta đang trong trạng thái mê tơi vì Jason yêu cô ả nhiều đến mức đã cố tình tìm giết tôi, và nguồn cơn sự kích động của cô ta là vì ghen tuông thì điều đó hầu như đã quá rõ ràng.

Tôi kiểm tra màn hình hiển thị cuộc gọi, nhưng vì tôi đã trả lời điện thoại quá nhanh nên thông tin không được xử lý. Cuộc gọi cuối cho biết đó là từ Jenni.

Hoảng sợ, tôi gọi cho Wyatt. “Anh đang ở đâu?”

“Anh mới chở cái khung cổng về chỗ mẹ. Có chuyện gì thế?”

“Em vừa nhận một cú điện thoại. Một người phụ nữ nói “quá tệ là tao đã để trượt mày” rồi cúp máy.”

“Chờ một phút,” anh cất lời, và tôi nghe những tiếng động lịch kịch, rồi giọng anh lại vang lên “Em nhắc lại đi.” Tiếng nói lúc này đã rõ ràng hơn, lớn hơn một chút, tôi hầu như nghe được tiếng anh kẹp ống nghe vào giữa vai và đầu trong lúc anh với lấy bút cùng cuốn sổ ghi mà anh luôn đem theo bên mình.

“Cô ta nói, Quá tệ là tao đã để trượt mất mày,” tôi ngoan ngoãn nhắc lại

“Em thấy tên trên màn hình hiển thị cuộc gọi không?”

Đó chắc chắn sẽ là câu đầu tiên anh hỏi. “Em trả lời nhanh quá máy không kịp ghi lại,”

Một giây im lặng ngắn ngủi. Anh hầu như luôn chờ xem ai là người thực hiện cuộc gọi đó. Tôi cũng vậy. Anh quyết định không tranh cãi với tôi về chuyện đó mà chỉ thốt lên, “Okay. Em chắc đúng những gì cô ta nói chứ?”

Tôi nghĩ ngợi, cố sắp xếp các từ ngữ trong đầu, và tính thật thà khiến tôi thừa nhận “Không chắc lắm. Cô ta thì thâm. Nhưng nghe có vẻ như vậy. Nếu anh muốn tỷ lệ phần trăm thì em chắc đến 80% đó là câu mà cô ta nói.”

“Nếu thì thâm thì em có chắc là tiếng phụ nữ không, hay là giọng của một cậu thiếu niên?”

Hỏi những câu hỏi đại loại như vậy là nghề của anh, và tôi rút ra kết luận rằng hầu hết các cảnh sát đều không bao giờ đánh giá mọi việc chỉ theo giá trị bề ngoài, nhưng tôi đang bức bối. Tôi nén nỗi khó chịu của mình xuống – để dành cho việc đó sau đã – và một lần nữa nhắm lại trong óc tất cả những gì tôi nghe được. “Em chắc đến 90% đấy.” Lý do duy nhất tôi không đưa lên thành 100% là vì thời kỳ giữa tuổi niên thiếu và tuổi trưởng thành, giọng một cậu bé sẽ giống như đàn bà, và cũng vì nhiều phụ nữ có chất giọng trầm, nhiều người đàn ông có chất giọng cao. Bạn không thể chắc chắn đến 100% đâu.

Anh không hỏi thêm, cũng không bình luận gì nữa mà chỉ nói “Khoảng 15 phút nữa anh sẽ về. Nếu bất kỳ cuộc gọi nào nữa gọi đến, đừng nhắc máy trừ khi em biết chắc là ai. Để chế độ nghe tự động ấy.”

Không có thêm cuộc gọi đến nào nữa, cảm ơn trời, và anh cũng về nhà tận 20 phút sau đó, không phải vì tôi sốt ruột xem đồng hồ nên mới biết rõ như thế. Hai mươi phút dài đủ để tôi bắt đầu tự hỏi liệu tôi có đang phản ứng thái quá trước những khó khăn hay không, liệu tôi có đang nổi cáu vì vụ tai nạn ở bãi đậu xe, cộng thêm căng thẳng với thời hạn dành cho đám cưới hay không. Sự thật là, tôi đang bắt đầu cảm thấy chứng bệnh hoang tưởng. Tôi đã nhận được những cuộc điện thoại kỳ quặc, tôi không lấy làm ngạc nhiên là liệu có kẻ nào đó đang theo dõi tôi hay không.

Tôi gặp Wyatt ở ngoài cửa và lao vào vòng tay anh. “Em cứ nghĩ đến nó mãi,” tôi úp mặt vào vai anh, “rồi em nghĩ có thể em căng thẳng vì thời hạn dành cho đám cưới của anh đã làm cho em kiệt sức.”

Anh thậm chí không dừng lại, chỉ dịu dàng dẫn tôi vào. “Anh còn chưa vào nhà đây này, ngay từ đầu đã là lỗi do anh rồi.”

“Không, anh có lỗi trước đó cơ, nhưng giờ anh đang phải nghe.”

Anh khép cửa và khóa vào. “Em nói với anh là em nghĩ mình đã phản ứng thái quá hử?”

Tôi không thích cách anh nói thế, mặc dù đó cũng là câu mà tôi tự nghĩ ra. Phản ứng thái quá nghe như ... không được người lớn chín chắn cho lắm. “Em chỉ đang nổi cáu thôi,” tôi sửa lại. “Không phải từ việc bị tông xe, bị bắn, bị phá xe, rồi bị gã ngu đần Jason chĩa súng vào đầu bắt cóc đi và bị cô vợ cũng ngu đần nốt của gã bắn hụt một lần nữa... Cứ như thế em bắt đầu mong những chuyện như thế xảy ra vậy. “

“Nên giờ em không nghĩ cô ta lại nói câu “quá tệ là tao đã để trượt mất mày” hả?” Tay anh vẫn ôm chặt lấy tôi, nhưng đôi mắt anh nheo lại khi anh quan sát khuôn mặt tôi, như thể anh muốn đọc ra bất kỳ một nét biểu hiện nhỏ nào.

Tôi không thể trả lời, vì tôi hoàn toàn nghĩ rằng đó chính là điều mà cô ta đã thốt lên. “Em cho là cuộc gọi nhầm, - hoặc cô vợ ngớ ngẩn của Jason đã trốn trại và đang chuẩn bị kế hoạch nhắm vào em một phát súng nữa.”

Okay, cuối cùng thì cũng khó mà thoát khỏi chứng hoang tưởng.

“Nếu em cho là em cần nới bớt thời hạn đám cưới, thì quên đi.” Anh nói, mắt thậm chí còn nheo tít lại hơn.

Tôi quắc mắt cau có nhìn anh, vẻ buộc tội. Tôi đang sợ đến chết, cho dù bây giờ tôi thấy khả năng là không có gì xảy ra với cuộc gọi đó, thì chưa lần nào tôi nghĩ đến việc sử dụng chuyện đó để kéo dài thời hạn đám cưới cả. Anh đã thách thức tôi bằng cái thời hạn chết tiệt của anh, không lý gì mà giờ tôi lại rút lui một cách yếu đuối như thế. Tôi sẽ tiến hành đám cưới cho dù có bị đặt lên bệ cái xe lăn, bị băng bó khắp người như một xác ướp Ai Cập nhảy ra từ bộ phim kinh dị đi chăng nữa.

“Em hỏi xin anh gia hạn chưa hả?” tôi cắn cẩu, đẩy phắt tay anh ra với một sức mạnh không ngờ và đầu tôi lại rung lên.

“Em cứ phàn nàn mãi về cái thời hạn của anh.”

“Chuyện đó không giống nhau! Em có bị giết chết thì đám cưới cũng sẽ diễn ra.” Và tất cả các thứ tồi tệ rắc rối này sẽ vượt quá tầm hiểu biết của anh vì tương lai không đoán trước được. Hãy xem nó gây ra hậu quả gì? Tại sao tôi phải bỏ qua mối lợi này nhỉ, chỉ vì vụ chấn thương và vài vết xây xước? Không phải vì anh sẽ quan tâm đến những thứ tồi tệ này sẽ ảnh hưởng đến anh, vì anh hoàn toàn có thể đương đầu với chúng, nhưng anh sẽ vẫn phải đương đầu với chúng mỗi khi chúng tôi cãi cọ.

Tôi xia tay vào ngực anh. “Cách duy nhất chúng ta sẽ không kết hôn trong vòng bốn tuần...”

“Ba tuần và sáu ngày.”

Tôi nhìn trừng trừng vào mặt anh. Quỷ tha ma bắt là anh đã đúng. “Bốn tuần” nghe có vẻ dài hơn là “ba tuần và sáu ngày” cho dù chỉ khác nhau có đúng một ngày thôi, Thời gian đang trôi vùn vụt khỏi tôi. “Thế nếu anh không hoàn thành xong việc của anh thì sao?”

“Việc của anh...” anh bắt đầu hỏi, rồi trí nhớ ủa về. Vụ hoa hoét. “Chết tiệt.”

“Anh quên hử? Anh quên hoa cho đám cưới của chúng mình?” Tôi bắt đầu cao giọng. Tôi có thể xoay chuyển tình thế, phải không nào? Nếu anh ngừng lại suy nghĩ một phút thôi thì hẳn anh sẽ nhận ra không lý gì mà tôi lại để một thứ quan trọng đến thế cho một gã đàn ông không phải dân đồng tính xử lý, nhưng đến tận lúc này anh không có được giây phút đó. Khoản lợi tức nho nhỏ thu được từ một cuộc đầu tư này hay đấy.

“Em bình tĩnh nào,” anh gắt lên, bước qua tôi để vào bếp lấy một cốc nước. Tôi cho là việc vận chuyển một cái khung cổng hoa có thể là công việc khiến cho người ta khát khô cổ, cho Tôi lẻo đẻo theo sau anh. “Em bình tĩnh. Em đang bực mình, nhưng em bình tĩnh. Bực mình một cách bình tĩnh. Việc đó thế nào rồi hả?” Tôi cũng đang trở nên cáu kỉnh đây. Hai ngày nay thật căng thẳng thần kinh. Bằng chứng là chúng tôi dường như đang lao vào một vụ cãi cọ, cãi cọ thật sự ấy.

Anh ngửa cổ uống một hơi hết cốc nước rồi đặt trả cái cốc xuống với tiếng cộc rồ to. “Đến kỳ con gái hàng tháng của em rồi hay sao?”

Với một bản năng không hề sai sót, anh đã tìm được một cái nút đồ rồ to, và nhấn xuống. Wyatt chiến đấu để giành thắng lợi, có nghĩ là anh chơi bẩn. Tôi hiểu khái niệm này vì đó là cũng là cách tôi chiến đấu, nhưng hiểu biết không có nghĩa là tôi không phản ứng lại với chuyện này. Tôi thực tế cảm giác máu trong người mình đang bốc hơi nghi ngút. “Cái gì?”

Anh quay phắt lại, hoàn toàn kiềm chế khiêu chiến, và quái quỷ nếu anh không nhấn nút thêm lần nữa. “Về việc đến tháng có làm cho phụ nữ khó chịu đến thế không hử?”

Tôi dừng lại một giây, đấu tranh chống lại mong muốn nhảy bổ vào và xé anh ra thành từng mảnh. Vì một điều, tôi yêu anh. Thậm chí anh có là một gã ngốc thì tôi vẫn yêu anh. Vì điều khác, bất kỳ cố gắng nào trong việc nhảy bổ vào và xé tan xác ngay lúc này sẽ khiến tôi đau đớn hơn là có thể làm đau anh. Tôi cáit tiếng, càng ngọt ngào càng tốt, đó là cả một nỗ lực phi thường, “Không phải là bọn em khó chịu hơn, mà chuyện đến tháng làm cho bọn em mệt mỏi và đau nhức khắp người, thế nên chúng em ít khoan dung hơn với mọi thứ vớ vẩn mà chúng em thường phải CHỊU ĐỰNG TRONG IM LẶNG.” Câu nói kết thúc thì sự ngọt ngào cũng bay đi mất, quai hàm tôi nghiến chặt lại, và tôi nghĩ mắt mình đang lòi khỏi眼眶.

Wyatt lùi lại một bước, trông hơi hoảng hốt.

Tôi tiến lên một bước, cầm bệnh ra còn mắt nhắm lại, ngắm nghía anh như một con báo sư tử chết đói đang quan sát một con thỏ bị thương. “Hơn nữa, đó là loại câu hỏi khiến cho một phụ nữ dịu dàng phải dè chừng,

Anh lùi thêm một bước nữa, và tay phải thật sự là đã chạm vào hông, tất nhiên là vũ khí của anh đang đặt ở bàn đầu giường trên gác. “Đe dọa một nhân viên lập pháp là vi phạm đấy nhé.” Anh cảnh báo.

Tôi ngừng lại, cân nhắc về việc đó, rồi thô bạo vung tay lên. “Một số điều,” tôi gầm gừ, “chẳng đáng giá lấy một xu.”

Rồi với nỗ lực của Héc quyn, tôi quay ngoắt đi ra khỏi bếp, leo một mạch lên lầu và nằm vật ra giường. Đầu tôi nảy tung tưng, chắc vì huyết áp tăng quá nhanh đây mà.

Vài phút sau anh theo vào, nằm xuống bên cạnh tôi và siết chặt tôi trong vòng tay anh đến nỗi đầu tôi gối lên vai anh. Tôi cự quậy đẩy anh ra trong tiếng thở dài, nỗi căng thẳng của tôi tan biến đi đâu mất khi tôi được bao bọc bởi hơi nóng và vẻ vững chắc dữ dội người anh tỏa ra. Mùi không khí thơm mát, hơi hương của mùa đông đang đến gần vẫn vương lại trên quần áo anh và tôi dụi dụi mũi vào anh, hít hà thưởng thức.

‘Em đang khóc à?’ anh hỏi đầy vẻ nghi ngờ.

“Tất nhiên là không rồi. Em đang ngủi áo anh.”

‘Sao? Chúng sạch mà.’ Anh nâng tay lên, phía bên cánh tay mà tôi không nằm tựa lên, anh khịt khịt mũi. “Anh có ngủi thấy gì đâu.”

“Áo anh có mùi mùa đông, giống như kiểu khí trời lạnh ấy. “Tôi rúc vào sát hơn. “khiến em muốn được ôm ấp/ vuốt ve.”

“Trường hợp đó thì anh sẽ cởi hết quần áo vứt ra ngoài.” Mối anh cong lên khi anh xoay người đối diện với tôi, tay anh dịch xuống mông tôi và đẩy hông tôi sát vào gần anh hơn. Dĩ nhiên là vụ cương cứng hoàn toàn này làm tôi hoàn toàn kích động. Có những điều xác thực cứ như mạch nước ngầm phun trào Old Faithful vậy.

Tôi thích sex với anh. Tôi muốn có sex với anh ngay bây giờ. Biết là không thể, nếu chúng tôi cố thử thì cơn đau đầu sẽ trở nên dữ dội hơn. Trái cấm. Chúng tôi không thể yêu nhau sau cuộc cãi cọ theo cách chúng tôi thường làm, điều đó khiến cho cuộc yêu đương lại càng hấp dẫn hơn.

Anh đã cởi trần ra từ lúc nào, tay anh đang ở giữa chân tôi, hai ngón tay to lớn nhẹ nhàng di chuyển ra vào trong lúc ngón tay cái của anh làm việc khác.

“Dừng.” tôi rên rỉ, cầu xin trong khi tôi cong người lên áp vào tay anh. “Chuyện này sẽ làm đầu em đau.” Ôi, Chúa ơi, tôi đã đến quá gần rồi. Dừng lại bây giờ sẽ thật đáng thất vọng và tôi sẽ thành dở hơi mất.

‘Anh không nghĩ vậy.’ anh lăm bằm, hôn xuống cổ tôi theo cách của anh và làm hai mắt đang khép hờ của tôi tóe cả đom đóm. “Anh không làm gì đâu. Thư giãn đi nào, anh sẽ chăm sóc cho em.” Rồi anh cắn vào một bên cổ tôi, tôi nằm đó, từng làn sóng cực khoái trào lên vô tận trong khi anh giữ tôi lại để tôi không cử động nhiều.

Theo cách nào đó, thì cả hai chúng tôi đều đúng. Đầu tôi đau, nhưng ai thèm quan tâm chứ?

“Còn anh thì sao?” tôi thì thầm lúc tôi bắt đầu trôi vào giấc ngủ.

“Anh sẽ nghĩ ra cái gì đó thêm vào mà em có thể làm để thỏa mãn anh.”

Thêm vào? Cái gì “thêm vào”? Chúng tôi đã làm mọi thứ tôi sẵn sàng làm. Hơi lơ đãng, tôi bắt mình mở mắt ra. “Thêm vào” nghĩa là gì?

Anh cười lúc khúc và không đáp lại. Tôi chìm vào giấc ngủ tự hỏi tôi kiếm đâu ra được một kiểu áo giáp sát.

## 9. Chương 9

Tôi thấy mình hồi phục rất nhanh vào hôm sau, chủ nhật. Những cơn đau đầu giảm hẳn, và cơn đau cuối cùng hầu như tôi lơ lửng đi được.

Wyatt lái xe chở tôi đến nhà mẹ anh để tôi xem cái khung cổng hoa, như Jenni đã nói thì nó cần cả sơn lại – cũng như cạo hết gỉ sắt và thổi cát cho mịn trước khi sơn. Nhưng quả thật nó rất hoàn hảo về mặt kích thước, và hình dạng thì đẹp tuyệt vời, hình vòng cung thanh nhã gợi cho tôi nhớ đến kiểu mái vòm củ hành ở các tòa nhà của Maxcova. Roberta mê mẩn cái cổng hoa này và muốn nó được dựng luôn ở trong vườn. Chúng tôi thống nhất rằng việc thổi cát và cạo gỉ rất hợp với Wyatt, vì anh chịu trách nhiệm về vụ hoa trang trí mà.

Tôi hiểu được cái nhìn hơi vẻ cảnh giác hiện lên trong mắt lúc anh nghiên cứu cái khung cổng, cái nhìn có nghĩa rằng anh đang bắt đầu nhận thấy vụ “hoa” không chỉ bao gồm bình cắm và bó hoa cô dâu. Roberta khó lắm mới giấu được nụ cười hết cỡ của bà, nhưng bà sẽ mặc kệ cho anh muốn làm gì thì làm cho đến lúc anh lên tiếng cầu cứu thì, lúc đó bà mới âm thầm tự mình giải quyết vấn đề hoa hoét này cho anh.

Luôn luôn có khả năng là anh sẽ không yêu cầu ai đó giúp mình – với bản tính hung hăng bẩm sinh, tính khí vượt trội ấy có khi khiến anh khó lòng thừa nhận rằng anh không thể xử lý công việc được giao. Chúng tôi đã thống nhất sẽ không để trò đồ chữ này tiếp tục chỉ trong vòng hai tuần nữa. Thời gian đó đủ lâu để anh thấy thấm thía tâm trạng căng thẳng, thực tế là chúng tôi không định để cho anh làm gì đó có thể cản trở các kế hoạch của chúng tôi.

Hừ, thật hơi kém cỏi. Thì đã sao nào?

Từ chỗ mẹ Wyatt, chúng tôi tới nhà bố mẹ tôi ăn trưa, nhằm thỏa mãn nhu cầu muốn quan tâm săn sóc tới tôi của mẹ và nhu cầu cần được quan tâm săn sóc của tôi. Chúng tôi nướng chả thịt – món nướng không bao giờ thiếu được ở miền Nam – thế nên bố và Wyatt ngay lập tức bước ra ngoài, tay cầm bia lạnh và có nhiệm vụ trông chừng món nướng. Tôi nghĩ cách mà họ thân thiện với nhau thật là đáng yêu, hai người đàn ông đang cố nổi lên trong một biển mênh mông toàn những hóc môn nữ.

Bố rất bình thản và thông minh trong vấn đề này, vì ông có bao nhiêu năm kinh nghiệm với Mẹ và Bà, mà bà thì bằng hai lần tôi cộng lại. Thêm nữa, bố đã nuôi dạy ba cô con gái. Wyatt, mặt khác, đã quen với việc ngập đầu với những chuyện của đàn ông: trước nhất là bóng đá, rồi đến việc thực thi luật pháp. Thậm chí tệ hơn nữa, anh là một người hoàn hảo, và khó mà hiểu được khái niệm “không”. Việc có được tôi là chứng cứ rõ ràng đối với các khía cạnh ương bướng, vượt trội trong tính cách của anh; việc giữ tôi là chứng cứ rõ ràng về sự thông minh của anh. Vì anh nhận ngay ra bố là chuyên gia trong cuộc chiến giữa hai giới tính. Okay, thật ra thì cũng không thực sự là cuộc chiến cho lắm, chỉ khác nhau về kiểu diễn đạt. Bố diễn đạt theo ngôn ngữ của bố. Wyatt sẽ học hỏi được thôi.

Mẹ và tôi đã chuẩn bị xong xuôi đồ nướng, suốt thời gian đó chúng tôi lên các kế hoạch chiến tranh, ờ, các kế hoạch đám cưới, và khi đàn ông tiếp quản vụ thịt nướng thì chúng tôi có vài phút nghỉ ngơi. Mẹ tìm được một cái váy vừa ý trên mạng và bà gửi mẫu cho tôi xem. Tôi không có phù dâu, đám cưới sẽ nhỏ gọn và thân mật hơn, vì thế tôi không cần phải chọn váy cho phù dâu hay bất cứ cái gì đại loại như thế, cảm ơn trời. Chúng tôi tìm thêm một cái váy dài theo ý thích của tôi và một lần nữa lại gần như thất vọng, điều này thật phiền toái vì không như tôi muốn một cái váy cưới quá đáng viển vông, hoa và đính những hạt ngọc trai nhỏ. Tôi đã mặc kiểu đó vào lần cưới đầu tiên, và không muốn trải nghiệm thêm lần nào nữa.

“Mẹ biết rồi!” đột nhiên mẹ nói, khuôn mặt mẹ bừng sáng đầy cảm xúc. “Dì Sally có thể may váy cưới, cách này áo cưới sẽ vừa như in. Phác kiểu mà con muốn đi, ngày mai chúng ta sẽ tìm mua vải.”

“Hãy gọi dì Sally trước để chắc chắn dì ấy may được.” tôi gợi ý.

Ngay lúc này thì Sally có phiền phức của riêng dì, việc khiến cho dương Jazz nổi điên vì dì đã cố tình đâm xe vào dương, và là việc khiến dì điên lên vì dương đã phá hoại phòng ngủ bằng việc trang trí lại nó ngay sau lưng dì. Họ đang ly thân, sau khi đã cưới nhau cả ba mươi năm, và cả hai người đều đau khổ. Tôi hào hứng với khả năng dì may được váy cưới, dù sao đó cũng là một giải pháp hoàn hảo. Dì Sally là một phù thủy chỉ với một cái máy may, dì đã may đồ khiêu vũ cho Tammy, nhìn nó cực kỳ lộng lẫy.

Mẹ gọi cho dì Sally liền sau đó. Sally trả lời tất nhiên là dì rất sẵn lòng, rồi mẹ chuyển máy cho tôi để tôi tả kiểu váy mình thích cho dì, chúa phù hộ, dì nói kiểu đó thật đơn giản. Thật sự là một thiết kế giản dị, không màu mè hoa lá chút nào. Cái cách mà tôi hình dung ra nó, vẽ quẩy rũ ở tà váy sóng sánh và kiểu dáng bó sát, Wyatt sẽ không thể nghĩ được gì khác ngoại trừ lời tôi lại và lột trần tôi ra.

Tôi cảm thấy như thoát đi được gánh nặng mà tôi khó chịu đựng nổi. Tôi vẫn phải tìm loại vải phù hợp, nhưng tìm vải dễ hơn nhiều so với tìm một cái váy may sẵn hoàn hảo. Nếu tôi đã chuẩn bị tư tưởng bằng lòng với một cái váy trông được thôi thì tôi sẽ không cần phải quá lo lắng đến vậy, nhưng tôi không phải là kẻ giỏi nhất thế giới này chịu được từ “bằng lòng”. Thỉnh thoảng tôi cũng phải làm thế, nhưng tôi không hề thích một chút nào.

Sau bữa trưa chúng tôi nói với bố và Wyatt về việc dì Sally đang suy sụp thế nào. “Dì ấy cần làm gì đó để khỏi bận tâm đến dương Jazz,” mẹ nói.

Tôi bắt gặp cái liếc của Wyatt và hiểu nét mặt anh. Không phải là anh không hiểu quan điểm của mẹ và tôi trong chuyện dương Jazz hoàn toàn đáng bị tông xe cho việc mà dương đã làm, tôi đã giải thích cặn kẽ trước đó cho anh hiểu; mà vì bản năng cảnh sát của anh bị xúc phạm. Anh nhìn nhận việc dì Sally cố tình đâm dương Jazz như một hành động giết người có chủ ý, cho dù dương Jazz đã tránh được sang một bên và không hề bị thương, anh nghĩ dương Jazz nên báo cho cảnh sát và tố cáo dì. Thỉnh thoảng tôi nghĩ là khả năng phân biệt đúng sai của anh hơi bị móp méo vì đủ loại tội phạm mà anh tóm được.

Anh không nói gì cả, nhưng tôi biết anh không hài lòng việc dì Sally may váy cưới cho tôi. Tôi cũng biết là ngay khi chúng tôi được ở riêng với anh, anh sẽ có đầy chuyện để nói, nhưng anh sẽ không bắt đầu cuộc tranh luận trước mặt bố mẹ tôi, đặc biệt là khi đề cập đến người bạn thân nhất của mẹ. Cái nhìn chăm chú của anh ngụ ý rằng chúng tôi mà được ở riêng thì hẳn sẽ cãi nhau to.

Tôi chẳng quan tâm. Tôi đang ở trong tình thế không thể bị tấn công. Quyết định là gì đi chẳng nữa thì cũng là một phần đám cưới, tất cả lỗi là do anh, vì thời hạn của anh đã đẩy tới việc gấp gáp này. Tôi chỉ thích những tình thế không thể bị tấn công – miễn sao tôi là người nắm giữ được chúng.

Anh chỉ đợi được tới lúc tôi thắt dây an toàn của chiếc xe Avanlanche là anh tấn công. “Em không tìm được người nào khác may váy cho em hả?”

“Việc đó không đủ thời gian.” Tôi đáp lại một cách ngọt ngào.

Anh nhìn thẳng về phía trước và vòng xe “Dì ấy đã cố giết chồng.”

Tôi phẩy tay. “Em không thấy có mối liên hệ nào giữa việc đó và việc may váy cho em cả. Em nói với anh rồi: dì ấy không cố giết dương, dì chỉ muốn làm dương bị thương một tẹo thôi.”

Anh liếc nhìn tôi với vẻ không đoán nổi. “Hai ngày trước anh đã xem cuộn băng ai đó cố tình đâm vào em. Đừng có nói với anh về chuyện “chỉ làm bị thương một tẹo”. Một cái xe ô tô có thể làm chết người đấy. Dì lái nhanh đến mức không phanh được mới đâm sầm vào ngôi nhà. Anh phải tìm ra ảnh hiện trường để chỉ rõ cho em thấy con người bị thương tổn thể nào trong những tình huống như vậy hả?”

Quý quái gì rút hết xuống địa ngục hết đi, tôi ghét cay ghét đắng khi mà anh không thèm đếm xỉa đến tình thế không thể bị tấn công của tôi.

Anh đứng. Đứng ở cương vị một cảnh sát, nghĩa là anh nhìn thấy những việc mà chắc sẽ khiến tôi gặp ác mộng. Sally hành động hoàn toàn thiếu suy xét với cuộc đời và sự sống của dương Jazz. Không chỉ vậy, tôi biết nếu ở vị trí của anh, nếu tôi nhìn thấy ai đó cố giết Wyatt, ít nhất là tôi cũng không thể nào tha thứ được.

“Chết tiệt.”

Một phía lông mày của anh nhướng lên. “Điều đó nghĩa là em đồng ý với anh hả?”

“Điều đó nghĩa là em hiểu được quan điểm của anh.” Tôi cố không tỏ ra sưng sả. Tôi chắc mình thất bại thảm hại, vì anh cố giấu một nụ cười.

Giờ thì khó giải quyết đây, vì dì Sally đã đồng ý may váy cưới cho tôi, không chỉ vậy, dì còn rất hào hứng nữa cơ, vì dì yêu tôi và hai đứa em gái gần bằng yêu những đứa con ruột của mình. Chúng tôi giống như

một gia đình vậy. Tôi không thể tìm ra ai đó khác may váy cho tôi lúc này mà không làm tổn thương đến tình cảm của dì. Với việc này thì trong khoảng thời gian ngắn, tôi hầu như chắc chắn không thể tìm được thêm ai may váy cho tôi, chấm dứt.

Tôi không chết lặng đi đủ để ngã dập đầu vào bảng đồng hồ vì thất vọng, nhưng tôi cảm thấy y như bị vậy đấy.

Wyatt đã gây ra tình thế lưỡng nan này chỉ vì khả năng phán xét tầm thường của anh. Đó là gian lận. Vì thế tôi tìm cách trả đũa lại anh. Chỉ cho công bằng thôi, đúng không nào? Okay, đây là thỏa thuận: em thực sự, thật sự thiếu thời gian. Bất lợi là em sẽ không thể tìm được một thợ chuyên may váy cưới, vì họ đã được đặt hàng trước hết rồi. Hoặc là em có thể tìm một cái váy cưới may sẵn, nhưng trong khu trung tâm mua sắm không có và trên mạng cũng không nốt. Nếu anh còn khăng khăng, em sẽ chịu không biết làm sao mà tìm cách rút lại lời nhờ vả dì Sally, nhưng, anh sẽ phải gánh chịu hậu quả nếu như em phải làm đám cưới trong bộ váy cưới bất kỳ mà em quơ đại vào những giây phút cuối cùng.

Tôi thực sự cực kỳ nghiêm túc trong giọng nói và biểu hiện của tôi, chắc là nghiêm túc thật đấy. Tôi không vòng vo. Tôi có một ước muốn, một viễn cảnh về việc làm thế nào tôi muốn chuẩn bị đám cưới của mình với anh, và phần lớn trong ước muốn ấy là nhìn thấy ánh mắt anh khi tôi hiện ra trước anh trong một cái váy quyến rũ chết người. Đó là giây phút một điều bức thiết trong tôi, một điều gì đó bị tổn thương khi tôi phát hiện ra người chồng cũ không chung thủy. Tôi không loanh quang trong xó mà kêu than khóc lóc, nhưng tôi đã hoàn toàn thoát khỏi cuộc hôn nhân đầu tiên của mình mà không chút vấp vướng gì, tôi đã có quá nhiều chuyện âm ỉ phải giải quyết rồi.

Anh đưa mắt sang tôi với cái nhìn nhanh, xuyên thấu, đo độ chân thật của tôi. Thật ra, tôi không biết tại sao anh lại không đánh giá cao những gì tôi nói. Thôi được, cứ cho là tôi biết rất rõ. Có thể phiền lòng trong việc người đàn ông mà tôi yêu không đặt lòng tin vào tôi, nhưng quả thực còn phiền lòng hơn nếu mà anh ta quá ngốc để quá tin tưởng vào tôi. Tôi không nói đến chuyện không chung thủy về mặt tình thân hay thể xác vì điều này sẽ không xảy ra, mà là trong trận chiến nhỏ riêng tư của chúng tôi về mối quan hệ họ hàng, tất cả đều phải công bằng. Anh đưa ra luật lệ của riêng anh, với các chiến dịch tàn phá chết tiệt của anh, chiến dịch có-cô-ấy-bằng-mọi- giá nhằm vào tôi. Trên thực tế, anh thậm chí không thèm theo đuổi tôi, anh đã chiếm đoạt tôi và từ chối không cho tôi có cơ hội thoát ra.

Việc nhớ lại chuyện đó khiến tôi hơi run rẩy, cả trong trái tim và cả ở phía dưới thấp hơn, và tôi ngo ngoáy.

Anh lầm bầm câu chữ thề, giật mạnh cái nhìn về phía đường trước mặt. “Chết tiệt, em ngừng ngo ngoáy đi. Em làm thế mỗi lần em nghĩ về sex đấy”

“Em làm thế?” Có lẽ vậy thôi. Nhưng anh cũng đáng để mà ngo ngoáy đấy chứ.

Tay anh nắm chặt vô lăng, nhắc tôi rằng chúng tôi chưa yêu nhau lần nào từ tối thứ tư, bây giờ đã là chủ nhật rồi. Đêm hôm trước anh đã làm giảm căng thẳng trong tôi, nhưng việc anh làm tốt chỉ với tay và miệng thì không thể nào giống như làm với cái ấy của anh được. Một số thứ được tạo ra để phối hợp nhịp nhàng với nhau, bạn biết không hử?

Mặt khác, Wyatt không khuấy khoả được trừ khi anh tự làm chuyện đó trong lúc tắm. Xem xét đến sắc trắng nhợt từ các khớp ngón tay của anh, thì tôi không nghĩ anh đã làm chuyện đó.

“Chúng ta đang nói chuyện về dì Sally.” Giọng anh trở nên dữ dội và căng thẳng.

Tôi cố hướng suy nghĩ của mình quay lại chủ đề. “Em đã nói cho anh nghe những gì em nghĩ.”

Anh thở phì phì. “Chính xác hậu quả là gì nếu em không làm đám cưới trong cái váy mà em muốn?”

“Em không biết.” tôi nói một cách đơn giản. “Em chỉ biết là việc đó sẽ làm em tổn thương.”

“Chết tiệt,” anh lầm bầm. Anh không thèm quan tâm đến chuyện làm tôi trở nên dờ hơi hay làm tôi giận điên tiết, hay nổi giận bưng bưng, nhưng anh sẽ khuấy đảo cả trời đất để tránh cho tôi khỏi bị tổn thương. Tất cả mọi phụ nữ đều nên được yêu thương giống thế. Trái tim tôi muốn vỡ ra vì xúc động, hoặc là ít ra tôi cũng cảm thấy như vậy. Thật là một cảm giác rùng rợn, vì nếu tim bạn thực sự vỡ ra, một vài cái ống dẫn nào trong trái tim bạn có thể sẽ nứt tung ra, hay đại loại như thế.

Anh im lặng lái xe qua hai tòa nhà và tôi bắt đầu căng thẳng, tự hỏi là anh đang nghĩ gì. Wyatt quá thông minh không cần phải suy nghĩ lâu la, hoặc là anh sẽ bắt kịp với ...

“Hãy làm cho họ quay lại với nhau,” anh nói.

Não của tôi cảm thấy như thể những dòng suy nghĩ xám xịt đột ngột trộn lẫn vào nhau. “Cái gì?” Chết tiệt, chết tiệt thêm lần nữa đây này. Anh có nghiêm túc không đấy? Cứ cho là anh đang nói về chuyện dì Sally và dương Jazz đi, nhưng con cái của chúng tôi không thể cùng ở chung phòng với hai người đó được. Tôi nên cắt ngang anh ít nhất ở tòa nhà vừa này mới phải, giật lấy tay lái hay đại loại là cái gì đó, hoặc đập đầu và ngã xuống, ngoại trừ sau đó anh sẽ mang tôi quay lại phòng cấp cứu, còn tôi chịu quá đủ nơi đó rồi.

“Dì Sally và dương Jazz,” anh nói, xác nhận nỗi sợ hãi của tôi là anh đang cố làm đầu óc tôi quay mòng mòng. “Hãy làm cho họ quay lại với nhau. Bắt họ ngồi xuống và nói rõ mọi chuyện. Anh đoán là nếu em có thể bắt dương Jazz bỏ qua việc vợ ông ta cố tình giết ông ta thì anh sẽ phải thừa nhận là anh đã hơi quá nghiêm trọng vấn đề lên.”

“Anh điên hả?” tôi thét lên, quay phắt về phía anh, thật không phải là một ý tưởng hay vì cử động đột ngột đó khiến cho cơn đau đầu dâng lên. Tôi ôm chặt lấy đầu, nhưng tôi không gục xuống.

“Cẩn thận.” anh nói vững vàng.

“Đừng có nói với em về chuyện cẩn thận sau khi anh quăng thứ gì giống như thế vào em.” Chỉ khi nào tôi nghĩ anh không thể phẫn nộ hay đòi hỏi hơn thế nữa, anh mới làm vậy. Anh là một con quỷ độc ác.

“Thì cũng giống y như thứ mà em ném vào người anh vậy.” Đôi mắt anh đang lấp lánh, những tia nhìn xanh lá trộn lẫn sự giận dữ và hài lòng.

Trời. Anh đã để ý đến chuyện đó hử?

“Anh bị tức quyền vì em đang trong tình trạng chấn thương.”

“Em đang khỏe lên.” Anh ngắt lời không chút trắc ẩn. “Anh sẽ không ngạc nhiên nếu ngày mai em quay trở lại nơi làm việc.”

Thực ra là tôi đã định làm việc đó. Tôi cau có nhìn anh, còn anh coi đó là sự thú nhận.

“Em không phải là cố vấn hôn nhân,” tôi nói trong nỗi thất vọng nào nề. “Thậm chí còn tệ hơn, em gần như con họ. Họ sẽ không nghe trẻ con nói, tại sao anh lại nghĩ họ sẽ lắng nghe em?”

“Đó là vấn đề của em.” Anh trả lời.

“Anh có nghĩ đó còn là vấn đề của anh nếu như em không hạnh phúc trong lễ cưới của chúng mình không? Anh không nghe em nói là em không đủ thời giờ hả? Việc này sẽ tốn thêm nhiều thời gian của em.”

“Thì tạo ra đi.”

Anh nghĩ là anh cực kỳ thông minh. Tôi nheo mắt nhìn anh. “Thôi được. Em sẽ dành thời gian, chúng ta sẽ dành thời gian chúng ta làm tình vào việc đó, và đó là lúc em sẽ nói chuyện với dì Sally và dương Jazz.”

Anh thực sự cười phá lên trước điều đó. Hừ, tôi biết thành tích trong quá khứ của tôi về việc cưỡng lại được anh trong bất kỳ chuyện nào hoàn toàn là con số không, nhưng anh đã cười.

Người ta không thể khoa chân múa tay khi bị chấn thương, thậm chí chỉ là một chấn thương nhẹ. Tôi không muốn ra khỏi xe của anh một mình, vì đó là một cái xe tải lớn và bạn phải leo xuống, và nếu tôi hạ cánh xuống mạnh một chút thôi thì đầu tôi sẽ rung lên và thật không vui vẻ gì cho lắm. Vì thế nên tôi phải đợi cho đến khi anh đi vòng qua và đỡ tôi xuống xe, việc mà anh cực kỳ hài lòng vì sau đó anh có thể để tôi trượt dọc xuống phía người trước của anh, và tôi gần như cảm nhận được phần thân thể nhô ra của anh, việc này lại khiến anh cười về cực kỳ thỏa mãn.

Gã đàn ông này thật xấu xa.

Tôi giận dữ nói, ‘Nếu chúng mình mà có sex nữa, không nghi ngờ gì nữa là vào ngay lúc này, thì chúng mình sẽ làm theo kiểu thiền. (tantric way in sex)’

Anh đang cười toe toét khi bước theo tôi về phía cửa trước. “ Anh sẽ không cầu nguyện bất kỳ điều gì khi chúng ta làm tình.”

“Chả liên quan gì đến chuyện cầu khẩn ở đây cả. Nó liên quan đến việc trừng phạt.”

“Anh sẽ không để em ở bất kỳ nơi nào gần cái roi da đâu.”

Tôi chế giễu. “Không phải là kiểu trừng phạt đó. Mà là khả năng kiềm chế cơ. Sex theo kiểu thiền mất nhiều thời gian lắm.”

“Giờ anh có thể giúp đỡ,” anh nói, vẻ đầy vụ lợi.

Mỉm cười một cách ngọt ngào tôi đáp trả, “Tốt, chúng ta sẽ thử. Anh hứa nhé?”

“Cực nào.” Anh nói, ham muốn của anh lộ ra rõ ràng. Tình trạng này sẽ không kéo dài được lâu đâu, dấu vậy, tôi cũng từ từ mới siết chặt cái bẫy.

“Mà này?”

“Sao?”

“ Chuyện này mất nhiều thời gian vì đàn ông không tiến tới đâu nhé.”

## 10. Chương 10

Wyatt nhìn tôi với cái nhìn ngạc nhiên rồi lặn ra cười, hai tay chống nạnh như thể cái ý tưởng về sex theo kiểu thiền là một cái gì đó hài hước nhất mà anh từng nghe trong đời. Anh cười rống lên. Nước mắt chảy ràn rụa xuống má. Anh ngừng lại trong vài giây, rồi nhìn vào cái bản mặt tôi và lại ngã người xuống ghế sofa, miệng vẫn cứ cười ha hả.

Tôi đứng gõ gõ chân xuống sàn – cực kỳ nhẹ nhàng – trong một lúc, hai tay bắt chéo lại. Có cái quỷ gì mà đáng cười thế nhỉ? Tôi bắt đầu thấy bức mình rồi đấy. Tôi thích đùa cợt giống như bất kỳ ai khác, nhưng đầu tiên tôi phải biết đó là cái gì cơ. Rồi tôi bắt đầu thấy phiền, vì tôi cảm tưởng là anh đang cười vào mũi tôi. Tôi nảy ra ý nghĩ đó vì anh trở tay vào tôi, rồi đến cười toáng lên. Cuối cùng thì tôi nổi giận.

Trước hết, để tôi nói bạn nghe rằng nếu tôi khoa chân múa tay tôi sẽ đau khắp người , thì chuyện giận dữ dậm chân vòng quanh cũng không thể bàn tới. Tôi cố đi lại từ từ , nhưng mà với cái thái độ này của anh thì tôi buộc phải chiếu ánh mắt chết người vào anh. “Anh thôi đi được không?” tôi hét lên, nghiêm túc đến việc cào cho anh trầy xước be bét. “Có gì vui đến thế hở?” Mọi việc đang không theo ý tôi, và điều này hẳn không có chỗ trong danh sách những việc yêu thích của tôi. Rõ ràng là tôi đã bỏ qua cái gì đó, Wyatt là một chuyên gia trong việc tìm ra các lỗ hổng – hoặc hoàn toàn lờ tịt đi những gì tôi nói với anh. Nhìn lại thì việc buộc anh phải lo lắng đến vụ hoa đám cưới thì có vẻ chả có tác dụng gì hết.

“Em,” anh thở khò khè, đưa tay lên lau nước mắt. Anh ngồi thẳng lên và túm lấy tôi, nhưng tôi vội vàng lùi lại một bước khỏi tầm với. Tôi không thể chống lại nếu như anh chạm vào tôi, vì tôi sẽ bị đánh lạc hướng. Anh chơi bản, sử dụng điểm yếu của tôi chống lại tôi bằng cách tấn công vào cổ, giống như Dracula tập trung vào một tĩnh mạch hở vậy. Quên ngực của tôi đi, việc chạm vào nó chẳng là gì đối với tôi cả. Nhưng trời ạ, cổ tôi là khu vực nhạy cảm và kích thích tôi nhất, và Wyatt biết thừa điều đó.

“Em vui lòng vì anh thấy em buồn cười,” tôi muốn bĩu môi, và tôi cũng muốn đá cho anh một cái. Bạn sẽ nhận thấy tôi luôn có những suy nghĩ bạo lực kiểu như thế này, nhưng tôi chẳng bao giờ thực hiện được cả. Tôi không phải là người hung bạo. Không khoan dung thì có, nhưng hung bạo thì không. Tôi cũng không ngu ngốc. Nếu như trừ trước tới nay tôi có hung bạo với ai đó, thì cũng sẽ không phải với một kẻ cơ bắp, lực lưỡng cao hơn tôi đến tận 10 inch và nặng hơn đến cả 90 pound thể này. Đó là nếu mà tôi có sự lựa chọn cơ.

Hai vai của anh bắt đầu lại rung lên. “Chỉ là một ý tưởng rất....”

“Một số đàn ông tin rằng niềm vui của người yêu quan trọng hơn chính bản thân họ hả?” tôi cảm thấy hết sức bất bình khi anh đang cười ha hả vào điều này. Tôi cho đó là quan niệm cực kỳ nghiêm túc.

Anh lắc đầu. “Không, không phải.” Hít một hơi thở sâu, đôi mắt xanh của anh lấp lánh vì nước mắt và sự vui vẻ. “Chỉ là... Em nghĩ ra cái ý này như một cách trả đũa anh vì em nghĩ anh sẽ thành thẳng ngốc vì thất vọng.”

“Hử? Nghĩa là anh chẳng thèm bận tâm chút nào?” Tôi không thể tin được anh. Tôi hiểu Wyatt, và từ “hứng tình” là tên đệm của anh đấy. Tất nhiên là Không phải theo nghĩa đen, mặc dù cái tên đó chẳng hay ho gì trong giấy khai sinh nhỉ?

Anh uể oải đứng lên, móc một cánh tay vòng qua eo tôi trước khi tôi có thể nhảy tránh xa thêm nữa. Tôi đã chậm chạp hơn bình thường, vì tôi phải cẩn thận, còn anh thì di chuyển nhanh như chớp của một vận động viên đích thực. Anh kéo tôi lại sát bên, cánh tay còn lại vòng chặt lấy tôi, và nhắc tôi lên để hông tôi vừa khít với anh. Anh đang nổi hứng, dĩ nhiên rồi – một bất ngờ lớn đấy. Không nghi ngờ gì nữa, cảm giác ngứa ra đầy kích động cũng bắt đầu chạy xuyên qua khắp người tôi.

“Anh sẽ không phiền đâu,” anh gầm gừ, “nếu chuyện đó xảy ra. Hình dung nhé: anh ở phía trên em. Chúng mình trần truồng. Chân em quấn quanh hông anh. Anh đang hôn cổ em. Anh tiến vào em, nói xem nào, hai mươi phút hay hơn.”

Hai mươi phút? Ôi trời, tôi cần bật điều hòa lên mát thôi, vì nhiệt độ trong phòng đột nhiên tăng vọt. Núm vú của tôi đang ngứa ran, vì ngay cả khi tôi không thích chúng được chạm vào thì chúng cũng vẫn còn hoạt động. Mọi phần thân thể của tôi cũng đang râm ran. Có nghĩa là tôi đang gặp rắc rối to.

Anh cúi đầu xuống để hơi thở nóng hổi của anh phả vào cổ tôi khi anh hôn vào cái lõm phía dưới tai tôi.

Bằng cách nào đó tôi mất cả thăng bằng, do đó tôi phải bám chặt vào vai anh để đứng thẳng lên – ngoại trừ việc này không thực sự có hiệu quả, vì tôi chính xác là đang không đứng thẳng, nhưng tôi vẫn bám chặt lấy. “Em sẽ không thể ngăn anh tiến tới được,” anh thì thầm, tiếp tục hôn xuống phía dưới cổ tôi. “Em thậm chí còn không nghĩ được nữa.”

“Nghĩ được cái gì cơ? Tôi lơ mơ tự hỏi, rồi tâm trí đang lang thang của tôi thỉnh thoảng quay trở lại vấn đề. Xem nào, đó là việc anh làm mỗi khi chúng tôi tranh luận, anh khiến tôi sao lãng bằng sex. Tôi thừa nhận là thỉnh thoảng mình có cố ý bắt đầu một cuộc tranh luận vì tôi thích cách anh chống cự lại; tôi không ngu ngốc. Vấn đề là anh đã sử dụng những chiến thuật tương tự lúc tôi nghiêm túc. Anh thích rằng tôi phải khó khăn chống cự lại anh, vì anh cũng không ngốc nghếch. Sau khi chúng tôi cặp đôi gần hai năm tôi đoán là cường độ sẽ giảm dần và chúng tôi sẽ phải tìm cách khác để giải quyết các cuộc tranh luận của chúng tôi, nhưng cho đến sau đó thì cách tốt nhất để chặn một đám cháy là thổi bùng lên một đám cháy khác.

“Lạy chúa quyền năng,” anh nói với chất giọng căng thẳng, ngừng tấn công cổ tôi khi anh tập trung vào cuộc tấn công của tôi vào anh. Anh không có sự giải thoát nào trong vài ngày vừa rồi, và tôi đoán là anh còn khao khát hơn cả tôi, nhất là xem xét về việc anh đã rộng lượng đến thế nào với tôi ngày trước đó.

Đúng vậy, nếu mà tôi công bằng ra thì tôi sẽ giúp anh giải thoát hoặc là ngừng trêu chọc anh, Thực tế đi nào.

Có thể trò đùa bốn của chúng tôi sẽ không còn là trò đùa nữa và chúng tôi sẽ kết thúc ở trên giường – hay ngay trên đi vắng – với một kiểu sex cần trọng và nhẹ nhàng nhất mà chúng tôi có thể kiềm chế được, nếu như điện thoại di động của anh không réo lên. Anh cài chế độ nhạc chuông lỗi thời, thực dụng, chỉ là tiếng chuông thông thường, và ở trong trạng thái mê mụ của tôi thì tôi nghĩ là tiếng điện thoại nhà mình đang reo. Tôi hoàn toàn có ý định lơ tịt nó đi, nhưng thay vì tiếp tục việc mà anh đang làm thì anh ngay lập tức rời khỏi tôi và lời điện thoại từ thất vọng ra.

Thứ tồi tệ nhất trong quan hệ với một cảnh sát chính là chuyện giờ giấc. À không, điều tệ nhất phải là việc anh ta đang ở trên đường phố và lâm vào một tình huống nguy hiểm cận kề cơ, nhưng Wyatt lại là một trung úy cảnh sát, điều đó có nghĩa là anh không dính dáng gì tới mấy cái chuyện nguy hiểm nào như thế nữa – cảm ơn Chúa – nhưng cũng có nghĩa là anh luôn phải trực sẵn sàng vào mọi lúc. Thành phố của chúng tôi không hẳn là một lò tội phạm, nhưng anh vẫn bị gọi đi trung bình khoảng ba hoặc 4 đêm trong một tuần. Chẳng tuần nào là ngoại lệ.

“Bloodsworth,” anh nói với âm điệu nhanh gọn và nhỏ, kết quả của những năm còn chơi bóng ở miền Bắc, sự chú ý của anh hoàn toàn tập trung vào tình huống ngay trước mắt mình. Tôi bắt đầu dịch ra khỏi anh và anh tóm lấy cổ tay tôi, giữ tôi ở nguyên. Thôi được, có thể anh không hoàn toàn tập trung.

“Tôi sẽ tới đó trong 10 phút nữa”, cuối cùng anh lên tiếng, rồi gấp màn hình điện thoại vào.

“Giữ chỗ cho anh nhé,” anh nói với tôi, cúi đầu xuống hôn tôi một cách mạnh mẽ và nồng ấm. “Khi nào anh về, anh muốn bắt đầu lại điều mà chúng ta còn đang dở.” Rồi anh rời nhà, đóng sầm cánh cửa phía sau anh. Vài giây sau tôi nghe thấy tiếng gầm của chiếc Avanlanche và tiếng bánh xe kêu lạo xạo khi anh lái xe đi.

Thở dài, tôi bước ra khóa cửa lại. Không có anh ở đây khiến tôi lãng trí thì chắc tôi sẽ nghĩ được cách nào đó để đơn giản hóa tương lai ngay trước mắt của mình. Việc gây chân có khi có hiệu quả đấy, bởi vì sau đó đám cưới sẽ phải hoãn lại cho đến khi nhân vật chính đi lại được. Chuyện cái chân của anh gây nghe có vẻ tốt hơn đấy nhỉ. Chỉ là tôi đã chịu đựng đủ các nỗi đau đớn rồi; tôi muốn tập trung vào những thứ tốt đẹp khác, vào đám cưới này, sắp xếp các công việc hàng ngày cùng nhau này, hay một gia đình này.

Thế mà giờ tôi lại phải tập trung vào việc đóng vai trò làm một cố vấn hôn nhân, một công việc mà tôi thật sự chẳng có trình độ chút nào.

Thuyết phục bằng lời nói, ờ... một chút hăm dọa nhẹ nhàng ở đây, một chút sai quấy ở kia, chắc là tôi làm được.

Tôi gọi cho Mẹ. “Giờ dương Jazz đang ở đâu hả mẹ?” tôi hỏi. Tôi không giải thích cho mẹ nghe, xét cho cùng, dì Sally là người bạn thân nhất của mẹ. Đây là cuộc tranh luận riêng tư cần phải giải quyết chỉ giữa Wyatt và tôi.

“Với Luke,” Mẹ trả lời. Luke là con trai thứ ba của nhà Arledge. Đám trẻ đang từ chối chia phe phái, điều này gây phiền hà cho dì Sally và dương Jazz, cả hai người đều lăm lăm và cho là hoàn toàn có lý do chính đáng trong những hành động của họ. “Mẹ đoán là dương Jazz đang can thiệp vào cách sống của Luke.”

Luke cũng là kẻ hoang dã nhất trong đám nhà Arledge. Tôi không có ý là đâm đầu vào ma túy và gây rắc rối đầu, mà là tính cách hoàn toàn không thuần hóa, không quan tâm đến việc ổn định cuộc sống, với một đời sống xã hội đã gây thiệt hại lâu dài đối với anh ta. Anh ta hẳn sẽ chẳng vui vẻ gì với một ông bố sống chung.

Chả hiểu tại sao dương Jazz lại chọn Luke để sống chung kia chứ? Bất kỳ đứa con nào của dương cũng sẽ rộng cửa đón chào dương vào nhà. Mathew và Mark đều đã kết hôn và có gia đình, nhưng họ cũng đều có phòng riêng dành cho khách, vì thế chẳng khó nhọc gì trong chuyện sắp xếp chỗ ở cả. John, người con trẻ nhất trong đám, thì đang chuẩn bị lấy bằng thạc sĩ và sống trong một căn hộ cho thuê với hai sinh viên đã tốt nghiệp khác, do đó sống chung với anh ta có vẻ không hợp lý cho lắm. Tammy thì đã kết hôn được một năm và hai vợ chồng có một ngôi nhà lớn trong thành phố, nhưng lại chưa có con cái, thế nên ngôi nhà còn thừa rất nhiều phòng. Mặt khác nếu như dương Jazz muốn làm cho dì Sally phiền muộn và cáu kỉnh về những việc dương đang làm thì quả thật chọn sống chung với Luke là một cách làm cực kỳ hiệu quả.

Chính điều đó đã cho tôi hy vọng, vì nếu dương Jazz đang cố làm cho dì Sally ghen, thì hẳn dương sẽ không từ bỏ cuộc hôn nhân này. Mặc dù là dương điên rồ như quỷ ấy.

Luke còn hơn cả sẵn sàng giúp đỡ, tôi nghĩ. Nếu như dương Jazz đang can thiệp vào cách sống của Luke, thì hẳn anh ta sẽ muốn ông bố mình đi khỏi, còn cách nào tốt hơn giúp tôi hoàn thành công việc của mình hơn cách này? Tôi đang làm một việc tốt, ai mà không muốn giúp tôi cơ chứ?

Tôi tìm số của Luke trong sổ điện thoại, rồi suy nghĩ thấu đáo hơn về ý tưởng này và quay sang gọi cho Tammy. Màn hình hiển thị cuộc gọi đang ngày càng tỉnh vi hơn, mà tôi thì không muốn dương Jazz thấy được sổ điện thoại nhà tôi hiện lên trên máy của Luke.

Vậy thì, tôi cần phải có số di động của Luke.

Khi Tammy nhắc máy tôi giải thích việc mình đang cố làm – và cô ấy cho đó là một ý tưởng tốt. “Có chúa mới biết chúng tôi đã làm tất cả mọi điều có thể.” Cô ấy nói một cách mệt mỏi, chán nản, chúng tôi ở đây có nghĩa là cô ấy cùng các anh trai. “Bố mẹ quá buồn bã, cứ như thể tôi đâm đầu vào một bức tường đá vậy. Chúc may mắn.” Cô ấy đưa cho tôi số di động của Luke, chúng tôi trò chuyện với nhau một lúc lâu

về những cuộc tranh luận khác nhau đã được đưa ra sử dụng với hai ông bố bà mẹ ngang như cua này, rồi mới cúp máy.

Khi Luke nghe điện thoại, tôi lại bắt đầu giải thích thêm một lần nữa. “Giữ máy nhé.” cậu ta nói, rồi tôi lắng nghe một loạt các tiếng động kết thúc với tiếng đóng cửa. “Giờ tôi đang ở ngoài, chúng ta nói chuyện được rồi.”

“Dượng Jazz hả?” tôi hỏi, chỉ để chắc chắn. Tôi không muốn làm phức tạp thêm vấn đề.

“Ừ.” Giọng cậu ta đầy vẻ mệt mỏi.

“Dượng sẽ không nghi ngờ vì anh ra ngoài nói chuyện điện thoại chứ?”

“Không, gần đây tôi hay làm vậy rồi.”

“Dượng có gặp ai không? Có nói gì về chuyện nộp đơn xin ly hôn không?”

“Nada. Với thứ nhất, nếu như ông ấy buộc tội mẹ ông ấy không thể sống chung với tôi được. Thứ hai là mỗi lần ông bắt đầu nói chuyện về việc hai người sẽ không sống chung lần nữa ông lại lên cơn đau dạ dày. Chuyện này hoàn toàn...” Cậu ta ngừng lại trước khi cơn tức giận bùng nổ.- chuyện này thật ngu ngốc. Họ yêu nhau.

Chuyện chia cắt đang diễn ra này làm tôi không thể nào hiểu được.”

“Họ đang chứng tỏ với nhau là họ buồn khổ như thế nào.” Tôi giải thích. Tôi hiểu rõ việc này,

“Họ cũng đang chứng tỏ cho cả thế giới biết cả hai người bọn họ đều là những kẻ ngốc nghếch.” Luke dứt khoát không cảm thấy vui vẻ chút nào.

Tôi bỏ qua lời bình luận, không muốn đi sâu vào vấn đề đó nữa. Cá nhân tôi, thì tôi đứng về phía dì Sally. Luke muốn bố mẹ cậu ta giải quyết hết mọi tranh chấp, nhưng cậu ta là đàn ông, có thể cậu ta nghĩ là mẹ mình đang quá nghiêm trọng việc trang trí phòng ngủ. Tôi không chắc vì tôi có là đàn ông đâu mà biết.

“Dượng Jazz có nói bóng gió gì về chuyện dượng muốn chuyện này kết thúc không? Dượng muốn dì Sally xin lỗi hay chỉ cần dì gọi điện và yêu cầu dượng quay về?”

“Theo một cách nào đó, thì đó là tất cả những gì ông ấy đề cập đến, nhưng ông ấy chẳng nói thêm điều gì khác, chị biết không? Ông ấy cứ nhắc đi nhắc lại mãi. Ông ấy đang cố làm vui lòng mẹ còn mẹ thì nổi nóng với ông, mẹ không thêm nghe giải thích, rồi bà điên lên, rồi tiếp theo đó. Liệu có gì có ích không? “

Chỉ có mỗi dượng Jazz là vẫn không nhận thức được rằng dì Sally đã phải mất bao công sức mới thu thập và lấy lại được đám đồ cổ của dì. “Chắc vậy,” tôi đáp. “Dù sao thì tôi cũng có ý này. Mẹ anh thì sao? Dì ấy nói thế nào? Còn anh, là đàn ông, anh nghĩ gì về mọi chuyện?”

Cậu ta hơi do dự, và tôi biết cậu ta đang đấu tranh để không nghiêng về phe nào cả. Luke là một anh chàng dễ chịu, mặc cho những tấm ga trải giường nồng nặc của cậu ta. Đối với tôi những cái ga trải giường của cậu ta cứ như là tài sản công cộng vậy, ý tôi là của toàn dân ấy. Khi nào mà cậu ta hoàn toàn ổn định cuộc sống, tôi nghĩ có thể tôi nên khuyên cậu ta lựa chọn cách đốt hết những tấm ga ấy đi, vì thứ dơ dáy đó không thể nào tẩy sạch được.

“Tôi đứng về cả hai phía,” cuối cùng cậu ta lên tiếng kéo suy nghĩ của tôi khỏi chuyện giặt giũ. “Ý tôi là, tôi biết mẹ đã thực sự vất vả mới thu thập được đám đồ cổ, và mẹ yêu chúng. Mặt khác, Bố đã cố làm mẹ vui lòng. Ông ấy biết ông ấy chẳng hiểu gì về chuyện trang trí, vì thế ông ấy mới tìm đến chuyên gia và đã phải trả cả một gia tài nho nhỏ để trang trí lại phòng ngủ của họ.”

Thôi được, điều này thú vị đây, cái ý tưởng mơ hồ của tôi đang trở lên rõ ràng hơn. Tôi cũng giữ một con ách chủ bài mà tôi có thể lôi ra nếu như cái ý tưởng này không hiệu quả.

Điện thoại của tôi kêu títt títt báo hiệu cho biết hiện đang có một cuộc gọi chờ. “Cám ơn vì đã giúp đỡ,” tôi nói.

“Không có gì. Hãy làm gì đó để ông ấy quay lại nhà.”

Chúng tôi chào tạm biệt và tôi bấm nút chuyển sang cuộc gọi chờ. “Xin chào.”

Tiếp theo tiếng lách cách là tiếng ngắt máy, một khoảng thời gian im lặng, rồi cuối cùng là tiếng bấm số. Bối rối, tôi kiểm tra lại màn hình ID, nhưng từ lúc tôi nghe máy thì cuộc gọi này không đăng ký hiện thị số. Tôi nhún vai, nếu như ai đó muốn nói chuyện thì họ sẽ gọi lại.

Tôi dành phần còn lại của buổi chiều uể oải chẳng biết làm gì. Hôm nay là chủ nhật, vì thế tất nhiên chẳng có chương trình ti vi nào hay, và tôi cũng không thích đọc sách. Tôi chơi vài trò trên máy tính. Tôi ngắm nghía những đôi giày trên trang web Zappos, và mua một đôi boot màu xanh đang mốt. Nếu tôi có cơ hội nhảy cạp thì tôi sẽ diện chúng. Tôi tìm một vài chuyến đi chơi biển, phòng khi chúng tôi có cơ hội hưởng tuần trăng mật, vì cho tới tận năm nay điều này có vẻ như bất khả thi. Rồi tôi lại tìm hiểu thông tin về sinh đẻ, để xem xem mất bao nhiêu thời gian thì cơ thể tôi mới trở về trạng thái bình thường sau khi tôi ngừng uống thuốc ngừa thai, vì nếu có thể tôi muốn chọn thời điểm có em bé vào những tháng đẹp. Bạn biết đấy, các bà mẹ đều phải suy nghĩ về những điều đại loại như thế.

Sự quan tâm tới các vấn đề trước mắt đã cạn kiệt, tôi quay qua tìm chương trình tivi hay để xem. Thằng thần mà nói, tôi không phải kiểu quý bà nhàn rỗi. Tình trạng thiếu hoạt động kéo dài đang ăn mòn tôi, khiến tôi cảm giác như thể cơ bắp mình co rút và cứng quèo lại. Tôi thậm chí không thể tập yoga vì ngay lúc này mà làm động tác kéo căng người hay cúi xuống thì thật không phải là việc hay ho cho lắm, sức ép tăng sẽ khiến đầu tôi động lên bình bình. Thay vào đó tôi thực hiện vài động tác thư giãn và thả lỏng, để tinh thần ì trệ của tôi bớt đi phần nào.

Đến tận bữa tối Wyatt vẫn chưa về nhà, song tôi không trông chờ anh cho lắm. Tôi đã từng chứng kiến những cuộc điều tra hiện trường tội phạm, ở đó không ai tỏ ra vội vã cả, tôi đoán việc ấy hẳn là hợp lý khi mà bạn đang phải tập hợp nhân chứng và lấy lời khai. Tôi hâm nóng lại bữa tối đông lạnh và gọi cho Lynn trong khi tôi ăn để bảo đảm với cô ấy là tôi sẽ quay lại làm việc vào ngày mai. Lynn thở phào nhẹ nhõm, vì Chủ nhật và Thứ hai thường là ngày nghỉ của cô ấy. Sau khi đảm nhận công việc gấp đôi thay tôi cả ngày thứ Sáu và Thứ Bảy, Lynn cần phải nghỉ ngơi.

Các ngày thứ Hai luôn là những ngày dài đối với tôi – tôi vừa đóng vừa mở cửa Great Bods, nghĩa là tôi phải ở đó từ 6 giờ sáng cho tới tận 9 giờ tối- tôi cũng cần thời gian nghỉ ngơi cho riêng mình. Ngay cả khi tôi không hề làm gì ngoài việc nằm lì cả ba ngày nay, thì tôi cũng cực kỳ mệt mỏi, hoặc có thể đó lý do làm tôi mệt mỏi là vì không làm gì ngoài việc ườn ra. Vào lúc 8 giờ, tôi lên gác và tắm, rồi cẩn thận lau khô tóc.

Trong lúc Wyatt ra ngoài và tôi còn có thể tập trung được, tôi lấy một tập giấy và ngồi xuống lập ra một bản danh sách các điều vi phạm của anh. Tôi nghĩ về mọi chuyện anh đã làm để chọc tức tôi, nhưng cái gạch đầu dòng “Cười ngặt nghèo vào ý tưởng về sex theo kiểu thiền (tantric sex) của tôi” nghe có vẻ không đủ sức thuyết phục cho lắm. Cả trang giấy hầu như vẫn còn trắng tinh. Trời ạ, tôi đang trở nên mềm yếu đi à? Hay tôi mất cảm giác rồi? Việc lập các bản danh sách về những vi phạm của anh lúc nào cũng là một trong những công việc ưa thích nhất của tôi, giờ thì tôi còn không thể nghĩ ra bất cứ điều gì để viết. Tôi cảm thấy giống như cái cách mà Davy Crockett phải chịu đựng ở chiến trường Alamo khi mà anh ta chạy khỏi làn đạn – theo kiểu “Chết tiết. Gì nữa đây?”

Thật ra cũng không hẳn là như vậy, vì Davy Crockett đã chết, song bạn hiểu ý của tôi là gì rồi đấy. Chính xác là bạn còn mong chờ điều gì nữa khi mà bạn quyết định tử chiến?

Bạn hy sinh. Đó là phần cuối trong nghĩa của cụm từ “tử chiến” đấy.

Tôi nhìn xuống tờ giấy rồi thở dài. Rốt cục/ cuối cùng tôi viết “Dọa nôn vào tôi.” Thôi được, nghe có vẻ hài hước hơn cả chuyện chọc tức. Tôi cười rúc rích khi đọc lại. Việc này sẽ chẳng đi đến đâu hết.

Tôi xé vụn tờ giấy và bắt đầu lại từ đầu, nhưng cuối cùng thì tôi quyết định bỏ luôn. Chắc tôi cần suy nghĩ thêm và tôi phải bắt đầu từ đâu đó. Tiếp theo tôi viết, “ Từ chối thương lượng.”

Ôi trời, câu này thật nhỏ mọn. Thật ra thì anh tỏ thiện ý bằng việc từ chối thương lượng chuyện chuyển tên họ của tôi, vì giờ tôi đã là của anh rồi. Tôi gạch khoản này đi.

Thế còn về “Khiến cho đám cưới của chúng tôi không còn vui vẻ vì đã gây cho tôi quá nhiều áp lực.” thì sao?

Cảm hứng thành linh dâng lên. Ấn mạnh cây bút xuống tờ giấy, tôi viết: CUỒI NHẠO LÚC TÔI ĐANG ĐẾN KỶ KINH NGUYỆT.”

Đó. Nếu điều này mà không ghim chặt cái móng anh vào tường thì tôi chả biết còn điều gì nữa.

## 11. Chương 11

“Em lạnh.”

“Anh ở đây rồi; anh sẽ sưởi ấm cho em. Giờ thì quăng cái thứ chết tiệt này đi.” Anh đã nắm được viền áo thun và chuẩn bị kéo phất nó ra khỏi đầu tôi. Tôi giữ chặt lấy cái áo và làm tiếp cho anh công việc đó, vì tôi biết đích xác chỗ những vết khâu của tôi ở phía trên đầu. “Cả cái này nữa.” Anh kéo quần soóc pijama của tôi xuống dưới bắp đùi trước khi tôi cởi xong cái áo, rồi ngồi thẳng dậy trên giường để tuột nốt cái quần ra khỏi chân tôi. Anh nằm xuống và kéo tôi gần lại. Một cách vô thức anh vòng tay quanh người tôi, úp bàn tay lên ngực tôi và vân vê núm vú trước khi dịch xuống điểm giữa hai chân; anh làm việc đó như thể anh đang tự kiểm tra xem mọi phần cơ thể ưa thích của anh vẫn nguyên chỗ cũ hay không, cho dù anh không thể sử dụng chúng. Rồi anh lại thở dài và chìm vào giấc ngủ. Tôi cũng vậy.

Đồng hồ báo thức của tôi reo vào lúc 5 giờ. Tôi cố tắt nó đi trước khi tiếng kêu đánh thức anh dậy nhưng không thành công. Anh rên rỉ và bắt đầu đẩy chân ra, nhưng tôi hôn lên vai anh và giục anh nằm lại xuống gối. “Ngủ lại đi nào,” tôi vỗ về. “Em sẽ chinh đồng hồ báo thức sáu rưỡi cho anh nhé.” Anh sẽ phải ăn vội bữa sáng từ một cửa hàng thức ăn nhanh nào đó trên đường đến sở làm, nhưng anh cần ngủ.

Anh lầm bầm một câu mà tôi đoán là đồng ý, anh vùi mặt xuống gối và chìm vào giấc ngủ ngay trước khi chân tôi chạm đất.

Đêm trước tôi đã để quần áo của mình trong phòng tắm vì nghĩ anh có thể về muộn, thế là tôi thay đồ luôn trong đó. Hôm nay tôi không cần trang điểm, vì tôi sẽ phải ở Great Bods cả ngày; tôi chải đầu và thả tóc - hôm nay tôi cũng sẽ không phải thực hiện bài tập thể dục nào cả. Chấn thương đầu vẫn chưa khỏi hẳn, chết tiệt. Tôi thực sự hy vọng là nó sẽ hết nhanh.

Khi thay quần áo xong xuôi, tôi mang theo bàn chải đánh răng và tuýp thuốc xuống lầu để đánh răng sau khi ăn sáng. Máy pha cà phê đã bật theo chế độ hẹn giờ và thức uống đã sẵn sàng. Tôi ngồi yên lặng cả hai mươi phút ở bàn, ăn sáng và uống cà phê. Rồi tôi đánh răng ở phòng tắm phụ dưới lầu, đổ số cà phê còn lại vào một cái cốc đại bự, chuẩn bị một mẻ cà phê mới và chỉnh thiết bị hẹn giờ cho Wyatt. Tôi chộp lấy một quả táo cho vào túi dùng làm bữa trưa, tóm lấy áo len và ra ngoài bằng cửa sau thông ra cổng đỗ xe. Hừ, gần như thôi. Tôi phải dừng lại để điều chỉnh chuông báo động vì Wyatt là một kẻ cuồng tín về những thứ như vậy.

Buổi sáng lạnh đến mức tôi phải mặc áo len. Tôi hơi run rẩy khi bước xuống bậc thềm nhà bấm điều khiển từ xa để mở cửa xe ô tô. Một thói quen bình thường giúp mình cảm thấy an tâm, một dấu hiệu cho biết mọi thứ vẫn ổn, hay vẫn còn nguyên chỗ cũ. Tôi đã bị thương nhiều lần; các đội trưởng đội cổ vũ bị đau cũng nhiều như những cầu thủ bóng đá chơi ở trên sân. Nó luôn là một điều phiền toái lố bịch. Tôi đã học được đức tính nhẫn nại, vì thậm chí dù có thể làm nhiều việc khi đang bị thương cũng không có nghĩa là bạn cứ cố tình làm cho khối cơ đang đau hay cái xương bị gãy chậm liền trở lại. Vì tôi luôn muốn quay về trạng thái sung sức nhất càng nhanh càng tốt, nên tôi học được việc thực hiện chính xác những điều mà tôi được hướng dẫn phải làm - tôi ghét việc này đến tận xương tủy. Tôi muốn được đến trung tâm Great Bods, giám sát từng chi tiết nhỏ nhất. Nơi đó là của tôi, và tôi yêu nó. Tôi muốn được luyện tập, dùng sức lực mà tôi đã khổ luyện rất dài và rất lâu mới giữ được. Ngoài ra, việc giữ phom người thật chuẩn là mẫu quảng cáo hết sức tuyệt vời cho Great Bods.

Vẫn chưa có nhiều xe cộ lưu thông trên đường; thậm chí là vào mùa hè, việc mở cửa Great Bods tầm 6 giờ sáng có nghĩa là phải lái xe đến đó trong khi trời vẫn tối đen. Khoảng giữa mùa hè, bầu trời mới bắt đầu hừng sáng lúc tôi tới Great Bods, nhưng việc mở cửa trung tâm thì vẫn thường phải thực hiện trong lúc tối trời. Tôi hồ như thích sự vắng vẻ của đường phố vào khoảng không gian sáng sớm đầy tĩnh lặng.

Khi tôi lùi xe vào chỗ bãi đỗ của nhân viên ở sân sau, những ngọn đèn cảm biến tự động bật lên. Wyatt đã đích thân lắp chúng chỉ ngay tháng trước, sau một tối đón tôi ở đây và nhận thấy mái hiên dài dùng để che mưa gió cho xe ô tô của nhân viên tôi như thế nào. Tôi vẫn chưa quen với kiểu đèn này. Ánh sáng dường như không tự nhiên cho lắm, như thể tôi đang đứng trên sân khấu khi mở cửa hậu vậy. Tôi có một cái đèn LED xinh xinh trong chùm chìa khóa mà tôi luôn dùng để soi ổ khóa, với tôi thế là quá đủ rồi. Tuy nhiên, Wyatt lại muốn khu sân sau này phải sáng trưng như ở ngoài đường bằng cơ..

Khoảng tối dưới mái hiên chưa bao giờ khiến tôi thấy phiền hà. Thực tế là nó đã che chắn cho tôi khỏi bị kẻ giết Nicole Goodwin phát hiện khi cô ta bị sát hại ở ngay tại bãi đỗ xe này. Tôi không tranh cãi về chuyện lắp hệ thống đèn chiếu sáng – ý tôi là, sao tôi lại phải tranh cãi nhỉ?. Và thật mừng khi Lynn thú nhận là cô ấy cảm thấy an toàn hơn khi lấy xe vào buổi tối, vì biết là những ngọn đèn sẽ sáng lên khi cô ấy mở cửa xe.

Tôi mở cửa, rồi dạo quanh khu nhà để bật toàn bộ hệ thống đèn lên, bật bộ điều nhiệt, và pha cà phê cho cả phòng nghỉ của nhân viên lẫn văn phòng của tôi. Tôi yêu thích phần việc này trong ngày, ngắm cảnh khu nhà bắt đầu một ngày làm việc mới. Những ngọn đèn phản chiếu trong các tấm gương lớn tao nhã, những thiết bị luyện tập sáng bóng lên, những chậu cây căng tràn sức sống và tươi tốt; nơi này thật đẹp. Tôi thậm chí yêu cả mùi nước clo trong bể bơi nữa cơ.

Người khách đầu tiên đến lúc 6 h 15, một quý ông với mái tóc bạc trắng vừa mới trải qua một cơn đau tim nhẹ và phải giữ mức cân tiêu chuẩn để ngăn ngừa những cơn đau tim khác, vì thế ông ta dành thì giờ trên máy chạy bộ hàng ngày rồi sau đó bơi ở hồ. Mỗi khi ông ta dừng lại để trò chuyện, ông ta đều nói với tôi về việc huyết áp và lượng cholesterol đã giảm đi và việc bác sĩ riêng đã hài lòng ra sao. Lúc 6 giờ 30, thêm ba người khách nữa gia nhập cùng ông ta, hai nhân viên vừa đến và cả ngày hôm nay khách hàng sẽ đến đông kịt.

Thường thì các thứ hai với tôi đều là những ngày bận bịu, song sau hai ngày nghỉ vừa qua thì đám giấy tờ sổ sách khiến tôi tối tăm mặt mũi. Cơn đau đầu chỉ còn dỗi lên đôi chút vì thế tôi có giới hạn việc đi lại nhiều, nhưng một khi bạn là người chịu trách nhiệm chính thì bạn không thể chỉ ngồi yên ở văn phòng được.

Wyatt gọi đến để kiểm tra tôi rồi tới lượt Mẹ, Lynn, Siana, mẹ Wyatt, Jenni, Bố và lại tới Wyatt. Tôi mất nhiều thời gian trước máy điện thoại để cam đoan với mọi người là tôi hoàn toàn ổn. Đến tận gần 3 giờ chiều tôi mới có thời giờ ăn quả táo tôi cầm đi lúc sáng, tôi đói gần chết. Tôi cũng cần phải đến ngân hàng để gửi tiền, đáng ra phải nên làm từ hôm thứ Sáu. Mọi vật xung quanh ngay lúc này đây đang chậm lại, ; giờ tan tầm đi ăn trưa đã hết, và đường phố không còn đông đúc cho đến khi đám đông tan sở làm và hết giờ học tưa ra chen lấn đến toát mồ hôi, nên tôi có thể vừa lái xe đến ngân hàng vừa ăn hết quả táo.

Tôi thừa nhận là mình hơi hoang tưởng khi cứ hay để ý đến những chiếc Buicks mà lái xe là phụ nữ, nhưng tôi nghĩ chuyện đó thì hoàn toàn có thể hiểu được. Không cách gì tôi nhận được ra ả tâm thần đó, nhưng tôi không muốn mình bỏ qua bất kỳ khả năng nào. Và vì tôi đang mải quan sát, nên có thể tôi thiếu chú ý đến xung quanh trước khi chúng đập vào mắt tôi, giả dụ như người phụ nữ lái chiếc Chevy trắng ở ngay sau đuôi xe tôi khoảng hai hàng gạch, hay một người lái chiếc Nissan xanh lá cây chuyển sang làn đường phải phía trước tôi khiến tôi bắt buộc phải phanh gấp, cú hãm phanh phát ra tiếng rít lên ken két, tôi buột ra một tiếng rủa thầm.

Tôi luồn lách qua dòng xe cộ để tới ngân hàng, sau đó lại len qua dòng xe cộ để về Great Bods. Tôi bỏ qua chiếc Nissan màu xanh lá cây, và chiếc Buicks nên tôi chú ý đến chiếc Chevy màu trắng. À, một chiếc Chevy trắng, lại còn được lái bởi một người phụ nữ nữa chứ, song không có gì khác thường cả, vì thế tôi không thể nói nó chính là cái xe hiệu Chevy lần trước. Tỷ lệ cùng một phụ nữ quanh xe lại và bám theo tôi như thế nào? Không cao lắm, nhưng hey, tôi đang quay lại đường cũ, phải không nhỉ?

Khi tôi về tới Great Bods tôi quanh xe chạy vào bãi đỗ, còn chiếc Chevy trắng tiếp tục chạy thẳng. Tôi thở một hơi dài nhẹ nhõm. Tôi hoặc phải vượt qua chứng hoang tưởng mới nảy sinh này hoặc phải bắt đầu để tâm nhiều hơn nữa nếu tôi muốn biết liệu có đúng là cái xe lần trước hay chỉ là cái xe giống như vậy xuất hiện ngay đằng sau tôi hay không.

Đầu óc tôi vẫn còn đang lùng bùng vì cú ngoặt nên tôi về văn phòng và nuốt vội hai viên ibuprofen. Thông thường thì tôi yêu thích những việc mình làm, song hôm nay không phải là một ngày tốt.

Khoảng 7 giờ 30, dòng người không ngớt bắt đầu vãn đi, tôi nhẹ cả người. Tôi lấy một gói đậu chiên bơ từ máy bán hàng tự động trong phòng nghỉ giải lao, và dùng nó làm bữa tối. Tôi quá mệt mỏi rồi, tôi muốn mỗi một việc là ngồi phịch xuống không ngo nguẩy trong vòng 10 tiếng hoặc hơn nữa càng tốt.

Wyatt trình diện lúc 8 giờ 30, và ở lại cùng tôi cho đến tận lúc đóng cửa. Anh đưa mắt nhìn tôi gay gắt khiến tôi nghĩ mình chắc trông không khỏe, nhưng rốt cục thì anh lên tiếng. “Hôm nay em thế nào?”

“Em ổn cho đến khi em đến ngân hàng, em suýt tông vào một gã ngu dần nào đó cắt ngang ngay trước mắt, và em phải phanh gấp.” tôi trả lời.

“Ôi trời.”

“Ngày hôm nay của anh thế nào?”

“Khá bình thường”

Như thế có nghĩa là bất cứ điều gì từ chuyện thi thể người đổ rạp xuống trong một vụ cướp ngân hàng, dù tôi không chắc liệu tôi đã nghe đến thông tin một ngân hàng nào đó trong thành phố có phải bị cướp hay không. Tôi cần ngó nghiêng vào đồng hồ sơ của anh để chắc chắn là tôi không bỏ lỡ bất cứ điều gì.

Người khách cuối cùng đã rời đi, nhân viên bắt đầu dọn dẹp và sắp xếp tất cả mọi thứ về chỗ cũ. Tôi thuê chín người, kể cả Lynn, với ít nhất là 3 người mỗi ca 7 tiếng rưỡi, và 4 người mỗi ca vào thứ sáu và thứ bảy, những ngày bận rộn nhất.

Ai cũng có 2 ngày nghỉ, trừ tôi ra. Tôi chỉ có một ngày thôi. Việc này sẽ sớm phải thay đổi, trong thâm tâm tôi đã ghi nhớ để tự nhắc nhở mình về việc thuê thêm một nhân viên nữa.

Các nhân viên từng người một kết thúc phần việc của họ và chào chúng tôi khi họ ra về. Ngáp dài, tôi thả lỏng người thư giãn, cảm thấy cơn nhức nhối trong người sau vụ va chạm ở bãi đỗ xe khu trung tâm mua sắm. Tôi muốn ngâm mình trong một bồn tắm đầy nước nóng, nhưng điều đó sẽ phải chờ vì tôi gần như chỉ mong được leo lên giường đánh một giấc đã đời.

Tôi đi bộ một vòng để kiểm tra mọi việc, rồi kiểm tra hai lần xem cửa trước đã khóa chưa. Tôi luôn để hai bóng đèn nhỏ sáng mờ mờ phía trước tòa nhà. Wyatt chờ tôi ở cửa sau. Tôi bật hệ thống báo động, rồi anh mở cửa khi tôi tắt những bóng đèn hành lang và chúng tôi bước ra ngoài. Các bóng đèn cảm ứng sáng lên ngay tức thì, tôi xoay người khóa cửa. Khi tôi xong việc thì thấy Wyatt đang cúi xuống xem xét bên cạnh xe tôi.

“Blair,” anh nói, anh chuyển sang kiểu nói mà cảnh sát thường sử dụng khi họ không muốn để lộ ra bất cứ chuyện gì. Tôi dừng phắt lại ở đường đi, nỗi sợ hãi và cơn giận điên cuồng cùng lúc dâng lên tạo thành một sự pha trộn mạnh mẽ. Tôi đã chịu đựng quá đủ thứ tào lao này rồi, và tôi mệt mỏi đến chết với nó đây.

“Đừng nói với em là có người đặt bom ngay dưới xe em nhé.” Tôi lên tiếng một cách đầy phẫn nộ. “Đó là cú nặng nhất đấy. Đủ lắm rồi. Gì đây, mùa chúng-ta-đi-giết-Blair hả? Nếu chỉ vì em là một đội trưởng đội cổ vũ, thì mọi người cần phải hiểu rõ, có nhiều chuyện tồi tệ hơn trên cái thế giới này...”

“Blair,” anh nhắc lại, lần này với vẻ hài hước nào nề.

Tôi đang trong cơn phẫn nộ, và tôi không thích bị ngừng lại, “Cái gì nữa!”

“Không phải bom.”

“Hơ”

“Có vẻ như ai đó đã dùng chìa khóa cào xước xe em.”

“Cái gì? Chết đấm.” Diên tiết lên đến cực điểm, tôi nhảy bổ về phía anh. Một vết cào quá đủ xấu xí, dài thượt, chạy dài suốt một bên xe của tôi. Những ngọn đèn cảm ứng sáng trưng đủ để nhìn rõ mồn một.

Tôi suýt đá vào lốp xe. Tôi thu ngay chân lại khi nhớ ra chấn thương của mình. Cơn đau đầu có thể đã cứu vãn mấy ngón chân của tôi khỏi bị gãy, vì bạn đã từng bao giờ đá vào một cái lốp xe chưa, đá thật mạnh ấy, như thể bạn đang gắng sức đá bay cái xe vào thẳng khung thành? Không phải là ý hay đâu.

Cũng chả có gì ở xung quanh để cho tôi đá mà không làm gãy rụng ngón chân cả. Bức tường, cột mái hiên, những thứ giờ giống như mục tiêu tạm thời của tôi, và chúng đều cứng hơn cả những chiếc lốp xe. Tôi không có cách nào để giải phóng cơn giận dữ của mình, và tôi nghĩ mắt mình chắc sẽ lồi ra mất.

Wyatt đang quan sát xung quanh để đánh giá tình hình. Chiếc xe hiệu Crown-Vic dành riêng cho cảnh sát của anh đang đậu ở cuối hàng cây; xe nhân viên chắc chắn đã đậu ở các ô giữa xe của tôi và anh, cản trở tầm nhìn đầy hiệu quả vụ thiệt hại này, khi anh lái xe đến đây.

“Em có ý kiến gì về việc đã xảy ra này không?” Anh hỏi.

“Chắc là sau lúc em từ ngân hàng quay về. Khoảng 3:15, hay 3:20 gì đấy.”

“Sau khi trường học tan.”

Thật dễ theo suy luận của anh. Một cậu thiếu niên nào đó buồn chán, đi bộ qua bãi đỗ xe, nghĩ ra trò làm bắn lên chiếc Mercedes cho vui. Tôi phải thừa nhận rằng đó là một viễn cảnh có thể xảy ra nhất, trừ khi Debra Carson lại đang trong cơn thịnh nộ một lần nữa, hoặc ả chó cái tâm thần lái chiếc Buick đã bằng cách nào đó theo dõi và bám theo được tôi. Nhưng trước đó tôi đã vượt qua những điều này rồi, từ khi tôi nhận được cuộc điện thoại kỳ lạ làm tôi sồn cả gai ốc, giờ thì những tình huống này không cũng chả thích hợp gì hơn những tình huống trước đó. Thôi được, Debra là rõ hơn cả, vì cô ta biết nơi tôi làm việc, cô ta còn biết cả loại xe mà tôi đang đi. Chiếc Mercedes là điểm để làm cô ta ngứa mắt, vì Jasonf nghĩ nếu như cô ta mà lái một chiếc xe do Mỹ sản xuất thì sẽ làm những người dân đi bỏ phiếu bầu cảm thấy hài lòng.

Dù gì thì cô ta sẽ liều mạng, vì cô ta đã bị buộc tội chủ ý giết người – nhưng có chúa mới biết khi nào thì phiên tòa mới bắt đầu xét xử, - và việc quấy rối nạn nhân sẽ khiến cô ta càng nặng tội thêm mà thôi.

Mặt khác, cô ta tâm thần. Chuyện gì cũng có thể cả.

Tôi nói liên miên với Wyatt, nhưng anh không cho đó là một giả thuyết hay. Thay vào đó anh nhún vai và lên tiếng. “Chắc là tên nhóc nào đó thôi. Em không làm được gì nhiều đâu, vì không có camera giám sát nào ở đây cả.”

Anh nhắc đến camera giám sát vì lúc anh lắp hệ thống đèn cảm ứng, tôi đã nói không cần thiết phải tiêu phí vào việc đó, giọng anh lúc này có vẻ hơi bực bội.

“Tiếp nào,” tôi nói, rồi thở dài, “Hãy nói câu “Anh đã bảo em rồi”

“Anh đã bảo em rồi mà,” trông anh cực kỳ hài lòng.

Không thể nào tin được. Tôi nhìn anh trừng trừng. “Em không tin anh lại nói câu đó. Thật mất lịch sự.”

“Thì em bảo anh nói mà.”

“Nhưng anh không được cho là thế. Anh phải cao thượng và nói gì đó kiểu như em có kêu ca cũng bằng thừa chứ. Mọi người đều biết anh đâu cần phải nói ra câu “Anh đã bảo em rồi,” làm gì”. Hừ, có một mục trong bản danh sách khó chịu những điều vi phạm của anh đây: mất lịch sự. Và thiếu cảm thông. Không, tôi sẽ xóa chữ “thiếu cảm thông” này vì xét cho cùng, gã đàn ông này đã mất cả tuần để chăm sóc cho tôi. Tôi sẽ thay bằng “Hả hê với xe của tôi.”

Anh cúi xuống phủi hai tay. “Anh nói ý là em sẽ phải chấp nhận thua về vấn đề hệ thống giám sát.”

“Còn lâu. Giờ đâu phải lúc nói chuyện đó!”

“Nếu có chuyện xảy ra, em sẽ biết được ai là thủ phạm. Với cuộn băng ghi hình, anh nghĩ em có thể tính là một rắc rối khác nữa”

Không phải là một ý kiến khéo chọn hử? Tôi nhìn chằm chằm vào vào cái xe ô tô mui trần màu đen nhỏ nhắn xinh xắn của tôi. Tôi mua nó chỉ khoảng hai tháng trước, và giờ thì ai đó đã cố tình tàn sát nó. Thê thảm chưa!

“Thôi được, “ tôi sùng sĩa.”Em sẽ cho lắp hệ thống máy quay giám sát.”

“Anh sẽ lo vấn đề đó. Anh biết cái nào hoạt động tốt nhất.”

Ít nhất thì anh cũng không nói câu. “Nếu em mà nghe anh...” Nếu thế chắc tôi sẽ hét vào giữa mặt anh cho mà xem.

Anh lên giọng, “Nếu em mà nghe anh...”

“Aaaaaaaa!” tôi gào tướng lên, phần nộ đến mức tôi tưởng mình sẽ nổ tung. Giờ tôi sẽ liệt kê thêm khoản “Nhắc đi nhắc lại” vào bản danh sách lỗi lầm của anh.

Anh giật mình lùi lại. “Cái này là sao?”

“Là vì... vì mọi thứ.” Tôi quát lên. “Vì tất cả những gã ngu đần, những tên xuẩn ngốc, những ả chó cái tâm thần. Là xung quanh chẳng có gì cho em đá mà không làm em đau cả. Là vì cái chấn thương ngu ngốc này mà em thậm chí còn không dám mạnh được chân nữa. Em cần dám chân. Em cần ném đồ. Em cần một hình nhân để đâm kim vào, đốt trụi tóc rồi xé nát những cái chân tay bé nhỏ ra...”

Anh có vẻ thích thú với cơn thịnh nộ của tôi. “Em biết thuật phù thủy hả?”

Chỉ là một chủ đề thông tin, bạn không thể cùng lúc vừa giữ lối cường điệu vừa thở phào ra đằng mũi được. Tôi không muốn cười phá lên vì tôi đang điên ruột với cái xe, nhưng đúng là quỷ quái, thỉnh thoảng một điệu cười sẽ khiến hòa cả làng.

Nhưng tôi muốn phản pháo lại cơ. Tôi nói, “Em sẽ cần mượn chiếc Avalanche của anh trong lúc xe em chờ sửa.”

Anh lạng cả người, hồi tưởng lại thành tích mà anh vừa tính đến chỉ một giây trước đó. “Ôi, chết tiệt,” anh cất lời và thở dài cam chịu.

## 12. Chương 12

Tôi điền thêm vào danh sách các điều vi phạm của Wyatt ngay khi chúng tôi về nhà, nhưng chắc tôi sẽ phải dùng đến một loại mực vô hình để tránh sự chú ý của anh. Anh thậm chí còn không thèm liếc mắt đến một lần, anh nằm dài thượt ngay trên ghế đi vắng ngăn giữa phòng khách và phòng bếp thay vì ngồi yên vị trên ghế đọc tờ báo mà rõ ràng là sáng nay anh không có đủ thời gian để đọc, và hỏi tôi rằng liệu tôi có muốn tờ báo này khi anh đọc xong hay không. Hừ, chết tiệt, đó là tờ báo của tôi cơ mà, đúng không nhỉ? Tại sao lại phải bỏ tiền ra mua một thứ mà mình không muốn đọc? Còn anh nữa, tại sao lại đọc báo thay vì chú ý đến bản danh sách của mình? Mọi chuyện chẳng bao giờ theo đúng ý của tôi.

Nhưng giờ thì tôi đang mệt lử và phát ốm lên với cơn đau đầu trời đánh thánh vật này. “Để mai em đọc,” tôi nói. “Em sẽ uống thêm ibuprofen, đi tắm và lên giường đây.”

Tôi cảm thấy mình đang cúi um lên nhưng gần như có phải là lỗi của anh đâu nên chả có lý do gì tôi lại trút cơn thịnh nộ lên đầu anh.

“Một phút nữa anh sẽ lên,” anh nói.

Tôi vừa tắm dưới vòi hoa sen vừa nghĩ vẩn vơ đến chiếc xe ô tô của mình. Chắc nên có một hệ thống an ninh được lắp ngay trên xe với hệ thống điện từ, rồi khi gã du côn nào đó cạo chìa khóa làm xước lớp sơn nguồn điện này sẽ chiêm giốn cái mông hấn lên. Tôi giải trí bằng cách tưởng tượng ra đôi mắt lồi tròng, mái tóc dựng đứng và có khi là cả cái quần ướt sũng nữa, mọi người sẽ chỉ trở vào hấn và cười ngặt nghẽo. Điều này sẽ dạy được cho những gã con hoang đó ít nhiều đây.

Để tôi nhắc bạn nhớ ra là tôi còn lâu mới nhận một đòn mạnh mà không đáp trả lại.

Sau khi tắm xong, tôi chăm sóc những vết trầy xước và vết bầm tím quanh người của mình – không có vết nào nặng đến mức phải băng bó cả, vì thế tôi chỉ việc để cho nó tự khỏi. Tôi làm một cuộc thử nghiệm nho nhỏ lên cơ thể của chính mình, bằng việc bôi mỗi một vết xước một loại thuốc khác nhau, cái thì dùng thuốc La Mer, cái thì dùng thuốc mỡ kháng sinh, cái thì dùng một lớp gel lô hội, để xem loại thuốc nào

chữa lành vết thương tốt nhất. Tôi áp dụng cách phun vitamin lên những vết bầm tím. Có lúc cũng hiệu quả đấy, nhưng có lúc không. Thì cũng phải có việc để mà làm chứ.

Tôi chỉ bật một bóng đèn và trườn vào giường – trần truồng, để Wyatt lúc lên lầu khỏi bận tâm chuyện cởi quần áo của tôi ra. Tôi lăn ra ngủ trong khi anh đi tắm, chỉ thức đủ để hôn anh ngủ ngon khi anh vào giường nằm ngay bên cạnh tôi, và chẳng còn biết trời trăng gì nữa cho đến tận lúc tiếng chuông báo thức kêu lên inh ỏi vào buổi sáng ngày hôm sau.

Lynn luôn mở cửa phòng tập vào các ngày thứ Ba, cho nên tôi chỉ cần có mặt lúc 1h 30 song bao giờ tôi cũng đến sớm hơn. Hôm nay tôi có rất nhiều việc phải hoàn thành trước khi tới nơi làm việc. Đầu tiên là phải gọi cho công ty bảo hiểm về vấn đề cái xe, rồi phải gọi cho Luke Arlerge, tiếp theo là đặt lịch hẹn đi cắt tóc, bạn có tin là lúc nào giờ hẹn cũng vào lúc 11 giờ sáng không – và cuối cùng là đi một vòng tìm loại vải dùng để may váy cưới. Trên đường đến hiệu vải, tôi dừng lại ở một nơi chuyên phục chế lại các món đồ cổ để hỏi một số việc, và mừng như bắt được vàng khi tìm thấy một cái bàn tuyệt đẹp thời Nữ hoàng Anne, cái bàn này cực kỳ hợp với phòng làm việc mà tôi dự định sẽ sắp xếp ở nhà Wyatt. Mọi việc phải xong xuôi vào lúc 10 giờ, thế nên tôi cuống cả lên.

Tôi cảm thấy khỏe hơn rất nhiều; cơn đau đầu chỉ còn nhoi nhoi. Hôm nay là một ngày nắng tuyệt đẹp, là lúc tôi quên đi bản thân mình và phần nào đã phấn chấn trở lại. Thời tiết ấm hơn nhiều, đột rét đột ngọt đã qua, còn những người mà tôi nói chuyện cùng đều có chung một tâm trạng vui vẻ.

Tôi vừa đủ thời gian ở hiệu vải để ngắm qua các mặt hàng lụa, sa tanh của họ và nhận ra họ không có loại mà tôi cần. Tôi đang vội, vì tôi đã hẹn cửa hiệu cắt tóc song khi tôi nhìn thấy một người phụ nữ trông quen quen khi chủ tâm quan sát từ xa, nếu tôi thực sự biết người phụ nữ đó và nếu chúng tôi giáp mặt nhau, tôi sẽ phải tỏ ra vui vẻ bắt đầu một cuộc hội thoại nho nhỏ ít nhất là trong vòng vài phút. Đôi khi là một người miền Nam là cả một gánh nặng; bạn không thể chỉ gạt đầu và tthế là xong đâu, bạn phải hỏi thăm gia cảnh, thường thì kết thúc cuộc hội thoại một lời mời đến thăm nhà sẽ được đưa ra, mà nói thật vụ thăm hỏi này sẽ chèn ngang vào lịch làm việc của bạn, lạy trời cho đừng có ai thực sự bắt tôi làm điều đó.

Shay, thợ làm tóc của tôi, đang quán lô cho một khách hàng khi tôi đến, tôi lại mất vài phút ngồi ngó nghiêng những cuốn sách mẫu tóc. Ngày hôm nay là ngày những điều may mắn từ trên trời rơi ngay vào lòng tôi thì phải – lúc này đây chính là thời điểm huy hoàng, tôi tìm ngay được một kiểu mẫu tóc mà tôi thích.

“Kiểu này này,” tôi bảo Shay, và chỉ vào bức ảnh khi đến lượt tôi ngồi vào ghế của cô ấy.

“Dễ thương quá” cô ta nói, và xem xét những đường cắt. “Nhưng trước khi tôi bắt đầu cắt, hãy chắc chắn là cô muốn mình để kiểu tóc ngắn này nhé. Cô sẽ mất tới 5 hay 6 inch độ dài mái tóc đấy.”

Tôi rũ tóc xuống cho cô ấy xem vết thương bị khâu ngay ở trên đầu. “Tôi chắc mà.”

“Tôi cũng đoán thế. Chuyện gì xảy ra với cô vậy?”

“Tôi ngã đập đầu trong bãi đỗ xe khu trung tâm mua sắm.” Kiểu nói này thì khỏi phải giải thích nhiều. Vào dịp khác tôi chắc sẽ ở trong tâm trạng mong muốn nhận những lời xúc động và cảm thông nhưng giờ tôi đang phấn chấn, tôi muốn quăng hết mọi chuyện về phía đằng sau mình.

Cô ta làm ướt tóc tôi bằng một chai xịt nước, chải ngược tóc tôi ra đằng sau và bắt đầu tỉa. Tôi hoảng hồn khi một lọn tóc vàng dài cả nửa foot rơi từ áo choàng vào lòng tôi, nhưng tôi mạnh mẽ và không hề than van tiếng nào cả. Bên cạnh đó, quá muộn để quay trở lại rồi, và không lý gì lại mất công mà than van.

Lúc Shay kết thúc màn ma thuật của cô ấy với máy sấy thổi và máy cuộn tóc, tôi ngất ngây. Kiểu tóc mới dài đến cằm của tôi trông rất mốt, bông bênh và hấp dẫn. Một bên tóc xòa ra che mắt đôi khuyên tai, còn bên kia thì thả xuống phủ một nửa lông mày phía bên ngoài của tôi, dĩ nhiên cũng che đi những vết xước và mảng tóc bị cạo. Tôi thử lúc lắc đầu, cơn đau đầu chờ đợi cho tôi một cú nữa., nhưng tôi để kệ cơn đau, mái tóc của mình bay bông bênh cực kỳ vừa ý trước khi nó rơi xuống vai.

Một khi bạn nhận ra mình trông rất tuyệt, thì cả thế gian này dường như trở nên tốt đẹp hơn.

Tôi gọi cho Wyatt ngay khi quay trở lại xe. “Em mới cắt tóc,” tôi kể cho anh nghe, “Tóc ngắn.”

Người đầu dây bên kia phăng phắc, tôi nghe thấy những tiếng tap âm và biết là anh không ở một mình. “Ngắn thế nào?” cuối cùng anh cũng lên tiếng, giọng của anh thấp dần về cảnh giác.

Tôi chả bao giờ quen người đàn ông nào thích phụ nữ cắt tóc ngắn. Tôi nghĩ DNA của họ bị hỏng nặng vì ngộ độc testosterone (kích thích tố sinh dục nam) rồi. “Ngắn.”

Anh lầm bầm từ gì đó nghe như là “chết tiệt.”

“Em biết anh sẽ không thích kiểu tóc này,” tôi vui vẻ nói. “ vì thế em nghĩ mình sẽ tặng anh một món quà (blow job) để dàn hòa với anh. Thôi nhé.”

Tôi cúp máy, tự cảm thấy cực kỳ hài lòng. Nếu mà anh còn có thể nghĩ đến việc nào khác ngoài việc nghĩ về tôi suốt khoảng thời gian còn lại trong ngày thì tôi lấy làm ngạc nhiên đấy.

Tôi dành thời gian để kiểm cái gì đó ăn tạm trước khi đi làm, thế nên tôi ghé vào một quán thịt nướng ưa thích của mình và gọi một cái sandwich. Đường phố đông nghịt vì sau khi ra ngoài ăn trưa mọi người lại nháo nháo quay trở lại nơi làm việc trước 1 giờ. Tôi là người cuối cùng trong hàng xe lưu thông phía làn đường trái đợi đèn xanh thì bất thần một tia sáng màu trắng lóe lên ở gương chiếu hậu của tôi.

Tôi tự động nhìn vào gương. Một chiếc xe màu trắng đang đi sát ngay sau xe tôi, gần tới nỗi tôi không thể nhìn ra đó là hiệu xe gì. Người lái xe đội mũ lưỡi trai và đeo kính râm. Một gã đàn ông? Tôi không chắc lắm. Có thể là một gã đàn ông thấp bé. Tôi cho xe của mình lấn bánh tiến lên phía trước một khoảng đủ để nhìn thấy logo chiếc xe màu trắng; đó là một chiếc Chevrolet. Gã lái xe ngay lập tức tiến sát chiếc Chevy hơn nữa, còn gần hơn cả lúc trước.

Dạ dày tôi thắt lại. Tôi phải vượt qua chứng hoang tưởng này mới được. Tôi đã suýt bị một cái xe Buick màu be chứ không phải là một cái Chevrolet trắng đậm trùng , vậy thì đâu có gì là logic? Hay chỉ vì hôm nay tôi đã hai lần nhìn thấy chiếc Chevrolet trắng phía sau tôi ? Không phải xe Chevrolet trắng rất hiếm; nếu mà tôi chú tâm quan sát thì hẳn tôi đã biết mình bị một chiếc Chevrolet bám đằng sau ít nhất là một lần mỗi khi có việc đi đâu đó. Chuyện lớn đây.

Dạ dày của tôi không nghe theo lý lẽ, nó cứ thắt lại. Trên cột đèn giao thông, màu xanh bật lên và dòng xe cộ bắt đầu di chuyển về phía trước như một con rắn uốn éo, cái đầu đi trước rồi đến phần thân giữa , cho đến khi toàn bộ dòng xe cộ di chuyển theo. Tôi cách một khoảng giữa tôi và chiếc xe màu trắng, khoảng cách này ngay lập tức gần sát lại. Tôi nhìn vào gương; tôi có thể nói là gã lái xe đặt cả hai bàn tay lên bánh lái, làm như thể gã ta hoặc cô ả cố ý dính sát hai xe vào với nhau vậy.

Tôi đang lái một chiếc xe dễ điều khiển với một động cơ khỏe đạt tới 7000 vòng quay một phút. Nếu tôi không thể thoát nổi chiếc Chevrolet đang bám đuôi này thì tôi bán luôn em bé này cho một gã Yugo cho rồi.

Yugo (Bloody Roar), một nhân vật trong loạt video game Bloody Roar

Kiểm tra nhanh lượng xe cộ lưu thông xung quanh, tôi đánh tay lái chiếc Mercedes sang bên phải để lách vào làn đường giữa, lợi dụng một khoảng không gian vừa vặn đủ để len vào. Tiếng còi xe rít lên om sòm đằng sau tôi, gần khủng khiếp, nhưng tôi vẫn lấn sang phía đường bên phải rồi phóng vọt lên phía trước, bỏ lại ba chiếc xe khác trong tích tắc. Tôi liếc qua gương thấy chiếc Chevy trắng đang cố quẹo sang làn đường giữa, nó tiến sát vào một cái xe tải chở hàng trước khi gã lái chiếc Chevy phanh gấp trở lại làn đường bên trái.

Ôi trời. Nếu chuyện này thật sự xảy ra, thì hẳn tôi không hề hoang tưởng một tẹo nào. Cái xe đó đang bám theo tôi thật.

Tôi nhấn mạnh phanh và đánh xe sang tay phải, và bên phải một lần nữa. Tôi sẽ vòng qua khối nhà này và tự mình theo sau chiếc Chevy trắng, nhưng những nhà quy hoạch đô thị có bao giờ sắp xếp những con đường theo hệ thống cho vương vẩn ở vùng đất hiện đại khôn ngoan của họ đâu. Thay vì một khu nhà thông thường xinh xắn, thì tôi thấy mình lái xe trên một làn đường rộng quanh co trước sau, với rất nhiều phố cụt. Các phố cụt này toàn là các công ty, thậm chí còn không có lấy một khu dân cư. Xin lỗi, nhưng không ai từng nói với những nhà quy hoạch đô thị ngu ngốc là những hệ thống đường theo hình ô vuông vẫn là phương tiện giao thông hiệu quả nhất không hả?

Sau vài phút bực bội, tôi từ bỏ việc cố tìm con đường mà tôi muốn đến và đơn giản là vòng xe và quay lại con đường tôi vừa đi qua.

Chuyện này vô cùng kỳ lạ. TÔI Không nói đến hệ thống đường sá trong thành phố mà về việc vừa xảy ra với cái xe Chevrolet màu trắng cơ. Tôi thậm chí còn không quen ai sở hữu một cái Chevrolet trắng cả. Ý tôi là, có thể là có, nhưng tôi không biết. Ví dụ như là Shay chẳng hạn; tôi chịu không biết cái xe nào trong khu vực đỗ xe của cửa hiệu làm đầu là của cô ấy. Hay ví dụ như người bán hàng dễ thương của tôi ở cửa hàng tạp hóa địa phương. Hiểu ý tôi chưa nào? Bất kỳ ai trong số họ cũng có thể lái một chiếc Chevy màu trắng mà tôi không hề biết.

Ồ tôi có cái gì mà cứ thu hút những kẻ điên rồ lao vào như con thiêu thân thế nhỉ? Một thứ chất hấp dẫn nào đó tỏa ra cứ thu hút những kẻ này nhỉ? Có cách nào để bọn họ tránh xa tôi ra không nhỉ? Ở ngoài kia còn đầy những kẻ đáng bị bám theo hơn tôi nhiều chứ.

Trước khi tôi quành lại đường chính tôi quan sát kỹ xung quanh và phát hiện ra 4 chiếc xe Chevrolet trắng đủ các đời khác nhau. Tôi tả cho nghe, chúng ở khắp mọi nơi. Dù Chả gã tài xế nào thêm liếc tôi thậm chí lấy một cái nên tôi hòa vào dòng xe cộ và lái thẳng về khu phố nơi Great Bods đang tọa lạc.

Một chiếc Chevrolet màu trắng đã đậu ở phía bên kia lề đường đối diện với Great Bods. Có người đang ngồi sau tay lái nhìn vào gương chiếu hậu. Tôi thấy đôi kính đen phản chiếu trong gương và thế là dạ dày của tôi lại quặn lên.

Tôi nhấn mạnh ga, mấy bánh xe bốc khói mù mịt, song tôi không quành xe vào khu sân đỗ xe phía sau vì việc vào đó một mình hẳn không hề thông minh chút nào. Thay vì thế tôi lái đến khu vực đỗ xe công cộng ngay phía trước và chiếm một chỗ. Nhảy ra khỏi xe, tôi vừa phóng tới cửa trước Great Bods vừa lùi đi động trong túi ra. Nếu như kẻ điên đó muốn tôi, gã sẽ phải tấn công tôi ít ra là trước các nhân chứng, chứ không phải là ở khu đất trống trải phía sân sau.

Tôi nên gọi cho 911, nhưng tôi đã không làm thế. Khi xoay người nhìn chằm chằm vào chiếc Chevrolet màu trắng đang đậu phía bên kia đường qua khung cửa sổ, tôi chỉ đơn giản là bấm nút Redial số của Wyatt trên máy di động.

“Blair?” Lynn cất tiếng ngay đằng sau tôi. “Có chuyện gì thế?”

“Blair,” Wyatt cũng lên tiếng, giọng anh dội vào tai tôi bằng âm thanh nổi phát ra từ di động.

“Có người đang bám theo em,” tôi nói, hai hàm răng đánh vào nhau trong khi chất adrenaline chảy rần rật trong người tôi. “Một cái Chevrolet Malibu màu trắng 4 cửa ... trông giống như kiểu mới năm 2006 hoặc 2005. Ngày hôm qua nó cũng bám theo em...”

Đối diện bên kia đường, chiếc Chevrolet chạy ra khỏi bãi đỗ xe, gã tài xế bình thản lái xe đi, không hề tăng tốc hay thực hiện bất cứ hành động gì khác thường, như thể trước mắt thiên hạ gã ta vừa mới đi mua sắm và đang chờ đèn xanh trước khi lẩn bánh.

“Nó vừa đi rồi,” tôi kết thúc, cảm giác như vừa thoát khỏi gánh nặng. Lynn tiến đến đứng bên cạnh tôi, nhòm ra cửa và nhìn lảo liên xung quanh ”

“Em nhìn ra số xe không? Wyatt hỏi.

“Nó đi đằng sau em.” Tôi khá chắc là không có ai khi theo dõi lại theo từ đằng trước cả.

Anh bỏ qua. Hào hiệp quá. “Ý em là sao, nó vừa rời đi hả?”

“Chiếc xe đậu ngay bên kia đường đối diện với Great Bods. Nó vừa lẩn bánh và đi rồi.”

“Người này theo em tới tận Great Bods?”

“Không, em làm cú cắt đuôi và thoát khỏi chúng... gã ta... cô ta... chết tiệt là ai thì cũng thế, nhưng khi em vừa về đến Great Bods thì chúng đã đợi ở bên kia đường rồi.”

Tôi vừa nói dứt lời liền nhận ngay ra điểm phi lý của sự việc, ngay cả sự im lặng ở đầu dây bên kia cũng đã không khiến tôi nhận ra rõ đến thế . Lại nhé, bạn không thể bám theo ai đó từ đằng trước được; cái xe đó

đã ở ngay đây trước khi tôi đến. Chỉ có một cách duy nhất là có khả năng có một chiếc xe giống hệt, mà điều này dường như thật khó tin.

“Chúng biết em.” Tôi sững sờ nói. “Chúng biết em là ai và chỗ em làm việc.”

Lynn lên tiếng. “Ai biết?”

Wyatt hỏi. “Em nhận ra người lái xe không?”

Tôi nhắm mắt lại, cảm thấy hơi chóng mặt khi nghe hai giọng nói khác nhau từ mỗi bên tai phát ra cùng một lúc. Wyatt là cảnh sát, vì thế tôi tập trung vào phía anh. “

Không. Cô ta... gã ta... Chết tiệt, em thậm chí còn không tả được là đàn ông hay đàn bà nữa. Mũ lưỡi trai, kính đen. Em chỉ nhận ra thể thôi. Kính chắn xe bị mờ.”

“Ngày hôm qua thì sao? Em có chắc cùng là một người không?”

“Hôm qua một phụ nữ lái xe. Tóc dài. Cô ta bám sát em.”

“Em nhận ra cô ta không?”

“Không, nhưng... cô ta theo em tới tận đây.” Tôi nhẹ nhõm vì có thể giải thích một cách logic về việc chiếc Chevrolet đã ở đây trước khi tôi về. “Đó là cách mà cô ta biết chỗ làm việc của em.”

“Nhưng em đâu chắc đó là cùng một người.”

Anh đang phải thận trọng, và phán đoán chính xác theo đúng cách mà các cảnh sát phải thực hiện. Tôi hoàn toàn đồng ý về mặt công việc. Nhưng về mặt tình cảm thì tôi muốn anh dừng việc hỏi cung này lại để đi ra ngoài vây bắt tất cả những người lái xe Chevrolet và đập cho chúng như tử. Ồ, trừ người già; tôi có thể tả gã lái xe thậm chí còn chưa đến tuổi trung niên. Anh cũng không nên đánh trẻ con, vì tôi chắc chắn là không gã lái xe nào mà tôi nhìn thấy là trẻ con cả.

Bạn hiểu là cứ nói thế đi. Trẻ con thì đầy ra, hàng đàn hàng đống ấy chứ. Người già cả chết đi thì trẻ con được sinh ra, trẻ con cũng như người già vậy. Thôi được, kẻ mà tôi muốn đập cho như tử phải là người ở độ tuổi trung bình từ 20 đến khoảng 50 này. Sao mà khó thế.

Wyatt không coi sự im lặng của tôi là một câu trả lời phủ định, anh hỏi tiếp “Có ai khác ngồi cùng với tài xế trong xe không?”

Tôi đã nói từ “chúng” nên dĩ nhiên là anh sẽ hỏi, nhưng lý do duy nhất khiến nhầm lẫn là vì ngày hôm qua gã tài xế là một phụ nữ còn hôm nay tôi không tả được, do vậy có thể có hai tài xế khác nhau, nhưng tôi biết thể quái nào được nhỉ? “Không.”

“Thế là em không chắc cả hai thời điểm đều cùng một tài xế chứ?”

Đúng vậy. Lục phủ ngũ tạng của tôi vừa mới bị dọa sợ đến mù mẫm cả người đi bây giờ hoàn toàn chắc chắn, vì nếu không tôi đã tin rằng hai ngày liên tiếp vừa qua kẻ lái chiếc Chevrolet màu trắng đã bám dính theo tôi. Thôi được, thì cũng không phải là dính chặt cho lắm. Nhưng câu trả lời chính đáng nhất không phải lúc nào cũng là câu trả lời đúng.

Wyatt cố thử lại lần nữa. “Em có thể làm chứng tại phiên tòa sau khi tuyên thệ rằng em chắc chắn là cùng một người lái xe trong cả hai sự kiện được chứ?”

Hơ, móng tay tôi cắm vào tường, sao lại không nhỉ? Suy tính một cách kỹ lưỡng, tôi trả lời. “Nếu em phải tuyên thệ thì không.” Rồi tôi bướng bỉnh nói thêm, “Nhưng vẫn cùng một gã tài xế.” Vậy đó.

Anh thở dài đánh sụt. “Hiện anh chả có thông tin gì để theo đuổi cả.”

“Em đã nói hết rồi.”

Anh nôn nóng. “Lần sau nhớ nhìn ra số xe nhé.”

“Rồi.” Tôi lịch sự đáp trả. “Xin lỗi vì em không nghĩ đến việc đó lần này.” Ô hay, trong khi tôi đang ngồi trên xe ở chỗ ngoặt tôi nên ra ngoài và từ từ vòng ra phía sau chiếc xe Chevrolet và nhìn qua biển số xe. Kẻ điên đó không nên có bất kỳ hành động phản đối lại nào, đúng không?

Sau một lúc im lặng anh lên tiếng. “Anh không chắc liệu anh có đến Great Bods tối nay để giúp em đóng cửa không.”

“Tốt thôi. Không vấn đề gì.” Một thời gian dài tôi đã đóng cửa Great Bods hàng tối mà đâu cần phải có anh; tôi khá chắc là mình vẫn còn nhớ rõ. “ Anh bảo trọng nhé, nghe chưa? Tạm biệt.”

Anh buột miệng chữ thề với nổi tức giận kiềm chế rồi treo máy.

Lynn đứng ngay cạnh tôi. “ Tôi đoán cô đang cười, vì răng cô đang nhe ra, nhưng mà tôi phải nói cho cô biết là trong ghê lắm. Mặc dù mái tóc ngắn hợp với cô.”

“Cám ơn,” Tôi nói, hơi giữ nhẹ mái tóc để nó bay lên. Tôi cười suốt quãng thời gian còn lại.

### 13. Chương 13

Wyatt không có mặt lúc đóng cửa Great Bods, cũng không ở nhà lúc tôi trở về. Tôi hơi thấy ngại vì mình đã làm phiền đến anh, vì nếu công việc không ngập đầu thì hẳn anh đã ở Great Bod vào lúc đó rồi. Công việc của anh nghĩa là ai đó đã bị giết hoặc đại loại như thế. Anh không còn là thám tử nữa, nhưng anh vẫn phải giám sát hiện trường.

Tôi cũng cảm thấy nhẹ nhõm khi anh không có ở đó, vì tôi đang cố hạn chế làm phiền đến anh. Lý do duy nhất là vì tôi hiểu rõ quan điểm của anh. Anh làm việc trong khuôn khổ của pháp luật, và nếu tôi không có bất cứ thông tin gì rõ ràng để khai báo thì anh chẳng thể làm được gì.

Nhưng nếu đã có nhận định về mặt chuyên môn thì cũng nảy sinh cả nhận định cá nhân từng người nữa, kiểu như giữa việc tôi cảm thấy thế nào và việc tôi nên cảm thấy thế nào là hoàn toàn khác hẳn nhau. Bỏ qua những việc thông thường vẫn thực hiện từ trước tới nay thì anh nên nói điều gì đó dài dòng đại loại như thế này chứ “Nhìn anh đi, anh tin em. Anh không thể làm được gì, nhưng anh tin vào bản năng của em.”

Anh đã không nói thế, mà anh cũng không thực sự tin tôi về chuyện cuộc điện thoại kỳ lạ kia. Anh có thể đúng về cuộc gọi, , vì không có thêm cuộc gọi nào khác nữa, nhưng quy tắc là quy tắc. Tất cả những gì tôi muốn chỉ là chút động viên lúc tôi cần thôi mà.

Thôi được, thỉnh thoảng suy nghĩ của tôi cũng khiến tôi phải phì cười. Những gì tôi thực sự muốn là mặt trời, mặt trăng và các vì sao, nhưng mơ mộng một chút thì đã sao? Tôi chưa bao giờ là người có ý trung lập. Tôi muốn tất cả những thứ đó, và tôi muốn ngay cơ; thậm chí mọi thứ đến với tôi vào ngày hôm qua còn tuyệt hơn. Có gì sai về chuyện đó nào?

Tôi lách vào nhà, khóa cửa và khởi động hệ thống báo động. Cho dù tôi biết thừa là mình đã khóa xe cẩn thận song tôi vẫn quay người lại và chìa cái remote về hướng cửa sổ sau nhà và bấm nút “khóa” một lần nữa chỉ để cho chắc chắn. Tôi cảm thấy không thoải mái trong chính ngôi nhà của mình và tôi không thích điều này một chút nào. Nhà là chỗ trú ẩn thiêng liêng, nơi mà bạn được nghỉ ngơi và an toàn chìm vào giấc ngủ mới phải chứ.

Cảm giác an toàn ở đây dù gì cũng đã bị hủy hoại nghiêm trọng lúc cô vợ của Jason định giết tôi rồi, và tôi vẫn còn chưa hoàn hồn. Tôi sẽ vui mừng được chuyển sang ngôi nhà của Wyatt cùng anh ngay sau lễ cưới. Tại sao tôi lại không chuyển đến với anh ngay lúc này nhỉ? Hừ... vì thế này nhé. Một là, tôi không muốn anh có tôi ở đó mà chẳng mất chút công sức nào. Anh nên cảm thấy như thể anh phải nỗ lực hết sức mình mới chiếm được tôi chứ. Việc không được phép có tôi mà không mất chút công sức nào cũng có thể là lý do thứ hai của tôi. Và thứ ba. Khi chúng tôi kết hôn và lúc anh nắm tôi đứng bên cạnh anh ở bàn, anh nên cảm thấy như mình đã phải trải qua một trận chiến vĩ đại và giành được một thứ cực kỳ quý giá - cụ thể là tôi đây. Anh sẽ phải nâng niu chiều chuộng tôi nhiều hơn nữa. Và tôi thích thế cơ.

Kiểu như bọn thanh niên giữ gìn cái ô tô mà chúng phải làm việc vất vả mới mua được bằng chính đồng tiền mồ hôi nước mắt hơn là cái ô tô mà người ta tặng cho chúng ấy. Đó là bản năng của con người. Và tôi muốn mình phải là cái ô tô mà Wyatt phải moi ví ra mà trả tiền.

Tôi vừa băn khoăn vừa buồn bã vì phải xa căn hộ của mình. Đó là nhà của tôi – hay ít nhất, đã từng là nhà. Tôi đã trang trí từng inch trong căn hộ đó, và nhìn nó rất tuyệt, nếu tôi tự mình diễn tả được. Tôi hẳn sẽ bán được nó mà không gặp phải vấn đề khúc mắc nào. Thực tế thì tôi có thể đi thẳng một mạch và để cho người môi giới nhà bán nó, mọi việc chắc hẳn sẽ diễn ra trôi chảy.

Một số đồ đạc của tôi chắc sẽ hợp với ngôi nhà của Wyatt – ngôi nhà của chúng tôi chứ. Tôi phải tập làm quen với ý nghĩ đó là nhà của cả hai chúng tôi đi. Và Wyatt sẽ phải đưa thêm tên tôi vào giấy tờ nhà đất bên cạnh tên của anh. Tôi sẽ không thực sự nghĩ đó là “của chúng tôi” cho tới tận lúc tôi tạo dấu ấn đặc trưng lên ngôi nhà đó – sơn lại này, trang trí lại này và sắp đặt lại này. Cảm ơn Chúa vì anh đã mua ngôi nhà đó sau cuộc ly dị, vì tôi không thể sống ở đó ở nơi cô vợ cũ của anh cũng từng sống. Không đời nào. Đó là lỗi lầm lớn nhất mà Jason mắc phải sau cuộc ly dị của chúng tôi: khi anh ta tái hôn, anh ta chỉ đơn thuần là rước cô vợ mới tới căn nhà mà anh ta từng chung sống với tôi. Chuyện đó khiến cô ta điên lên, theo đúng nghĩa đen đấy, cho dù tôi nghĩ là cô ta đã vượt qua được hết những vướng mắc trước khi họ cưới nhau.

Tôi đã tắm xong và đang bước quanh căn hộ lăm nhăm trong óc việc xếp đặt tỉ mỉ từng món đồ đạc của mình vào các căn phòng trong ngôi nhà của Wyatt thì anh về tới nhà. Tôi ở trên lầu- mọi thứ đồ trong phòng ngủ của tôi có thể chuyển hết đến đây- vì anh có tới hai phòng ngủ trống hoàn toàn - khi tôi nghe tiếng cửa mở, rồi đến tiếng pip của hệ thống báo động, tiếp theo là tiếng píp-píp-píp-píp lúc anh đóng cửa và khởi động lại hệ thống báo động.

Trống ngực tôi đập thành thịch. Wyatt đang ở đây! Không thành vấn đề, nội việc được ở bên cạnh anh đã tiếp thêm sức mạnh cho tôi rồi. Chúng tôi sẽ cãi lộn, vì chúng tôi đang bực mình với nhau, nhưng rồi chúng tôi sẽ làm lành bằng sex thôi. Chúng tôi không giận nhau cả tuần nay rồi, còn tôi thì gần như muốn xé tan quần của anh ra.

Tôi đi xuống dưới lầu. Tôi không khoả thân, vì tôi chỉ khoả thân ở trên giường hoặc là khi tôi đang tắm thôi. Wyatt có thể sẽ thích tôi trần truồng mọi lúc ở nhà, nhưng hoàn toàn chẳng thực tế chút nào. Tôi vẫn mặc một cái áo ngắn màu đỏ anh đào – dĩ nhiên là không có áo lót – và một cái quần pijama màu trắng cực xinh với những chấm hình quả sô ri đỏ. Khi cãi nhau, tôi muốn trông mình tuyệt vời, nhưng chỉ trong trường hợp tôi điên lên đến nỗi không thèm sex, và sau này anh sẽ phải thực sự, thực sự phải hối tiếc về điều đó.

Anh đang lấy một cốc nước lạnh ở trong bếp. Cái áo khoác vắt phía đằng sau ghế, áo sơ mi trắng nhăn nheo nhàu nát sau một ngày thời tiết nóng ẩm, và anh vẫn đeo súng, một khẩu tự động lớn màu đen, ở hông bên phải. Chỉ với mỗi việc nhìn thấy anh thôi tim tôi cũng nghẹn cả lại. Anh cao lớn, vạm vỡ, và trông thật nguy hiểm, và anh là của tôi.

Có khi chúng tôi chẳng cần đến việc cãi lộn làm gì nữa mà chuyển sang sex luôn đi. Tôi cất lời, “Một vụ thật tệ, huh?”

Anh nhìn lại, đôi mắt xanh nheo lại và lóe lên vẻ cáu kỉnh. “Không hẳn. Chỉ là có quá nhiều chuyện thôi.” Anh rõ ràng là đang cáu tiết. Wyatt không hờn dỗi, đó là vẻ hung hăng, một tính cách trội bộc lộ ra trong con người anh. Khi anh điên tiết, anh sẵn sàng cãi lộn. Tôi thích vậy. Phần nào thôi. Ít nhất thì anh cũng không bấu môi hay nhăn nhó khó chịu. Tôi là một kẻ hay hờn dỗi, mà hai người giống nhau ở chung dưới một mái nhà thì thật quá nhiều.

Anh đặt phịch cái cốc xuống và chen đến chỗ tôi, to lớn lấn át cả tôi. “Lần tới mà em có ý định điên rồ nào đó thì em tự theo lấy đi, đừng làm rộn lên với anh vì anh không nhảy chồm chồm lên cổ tìm những kẻ lén theo sau đây tưởng tượng của em đâu. Nếu anh đang rảnh và em mắc chứng hoang tưởng về bất cứ thứ gì đó, tốt thôi, hãy gọi cho anh, nhưng khi anh đang ngập đầu giải quyết các vụ phạm tội có thật và anh sẽ không lãng phí các nguồn tài chính của thành phố này vào việc đuổi theo ngỗng trời đâu.” Anh nghiêng rằng, một dấu hiệu không tốt chút nào.

Tôi lùi lại một bước, hơi chao đảo trong lòng. Oa! Anh bắt tôi lâm vào cảnh tương thoái lưỡng nan. Cho

dù tôi vẫn đang mong đợi điều gì đó và có thể thừa nhận, một cách miễn cưỡng, rằng anh có lý, song quá nhiều trong cách nói toạc móng heo của anh, tôi chớp mắt, cố quyết định xem cách tấn công nào được phát ra trước.

Tưởng tượng? Hoang tưởng? Quẩn trí? “Em không tưởng tượng cái gì hết. Em bị chiếc Chevrolet màu trắng bám theo trong hai ngày liền. “Giọng tôi hét lên the thé đầy cảm phẫn, vì cho dù là tôi có tự hỏi liệu những sự việc từng trải qua của tôi khiến tôi hoang tưởng hay không, ít nhất thì tôi cũng biết thực sự là một cái Chevrolet màu trắng thật- hoặc là hai cái Chevrolet trắng khác nhau – bám ngay phía sau lưng tôi chứ.

“Này, chết tiệt, ở bất cứ đâu trong cái thành phố này ai cũng có thể bị một chiếc Chevrolet đi đằng sau!” Anh ngắt lời. “Xuất hiện một chiếc ở phía sau trên đường về đây, nhưng anh không thừa nhận ngay tức thì đó đúng là chiếc xe mà em đã phát hiện ra ngày hôm nay. Em biết là có bao nhiêu chiếc Chevrolet màu trắng chỉ trong hạt này không, chưa tính đến những hạt xung quanh nữa không hả?”

“Ba hay bốn chiếc trên một mẫu vuông,” Tôi cắt lời thành thực. Anh đã đúng, nếu mà anh im miệng đi một phút thôi, tôi sẽ nói với anh là anh có lý. Chết đấm, thực hiện một việc làm đúng đắn chẳng dễ dàng gì.

“Chính xác! Thế nên khi em nhìn thấy một cái xe ngay đằng sau em hôm qua, và một chiếc khác ngày hôm nay, chúng được những người khác nhau lái, thế quái nào mà em lại dựng lên suy nghĩ đó cùng là một cái xe được nhỉ?”

“Em biết! Em hiểu, được chưa?” Cố giữ đừng có thét lác lên, vì hàng xóm của tôi là đám nhóc còn ở tuổi đến trường sắp lên giường đi ngủ, tôi bước hai bước nữa tránh xa khỏi anh và dựa người vào cánh tủ, hai cánh tay tôi khoanh lại vòng quanh ngực. Tôi cũng hít vào hai hơi thở sâu. “Anh có quan điểm của anh. Em hiểu anh đang nói gì.” Thật xúc phạm lòng tự ái khi phải thừa nhận điều đó, song công bằng là công bằng. “Không có số xe hay cái gì rõ ràng thì anh không thể làm gì được, không cách gì mà anh điều tra..”

“Blair!” anh hét lên, rõ ràng chẳng quan tâm đến đám nhóc hàng xóm của tôi tạo nên ồn ào. “Mẹ kiếp! Viết ra đi, để em nhớ cho rõ: KHÔNG. AI. BẮM. THEO. EM. HẾT. Không có gì để điều tra cả! Anh sẽ không nhảy theo em và tiêu tốn tiền của thành phố vì em đang cảm thấy lo lắng đâu. Nói riêng nhé, anh thừa biết em chắc chắn là không được miễn tiền cấp dưỡng cho người khác đâu, nhưng loại trừ công việc chó chết của anh ra, được không? Anh là một cảnh sát công, không phải cảnh sát tư mà em gọi đến kiểm tra từng thứ nhỏ nhặt nhảy vào đầu em được. Những trò rác rưởi này chẳng hài hước chút nào đâu. Hiểu chưa?”

Được thôi. Được thôi. Tôi mở miệng ra định nói câu nào đó nhưng đầu có tôi hoàn toàn trống rỗng, và đôi môi tôi chết lặng đi, thế nên tôi im bặt. Tôi hiểu rồi. Tôi cực kỳ hiểu ấy chứ.

Thực ra, dường như chẳng còn có gì để mà nói nữa.

Tôi nhìn quanh căn bếp, và nhìn ra khoảng sân sau nhỏ xíu của mình nơi những ngọn đèn sáng trắng treo trên những cành cây trông như chốn thần tiên. Hai ngọn đèn bị cháy; tôi cần phải thay chúng. Bình hoa trên bàn đặt bên góc tường đang úa vàng; tôi cũng cần thay một bình hoa mới vào ngày mai. Tôi ngấm nhìn mọi thứ trừ việc nhìn vào Wyatt, vì tôi không muốn nhìn vào mắt anh và thấy những gì mà tôi không muốn thấy. Tôi không nhìn anh vì... vì tôi chỉ là không thể.

Sự yên lặng trong căn bếp thật nặng nề, chỉ còn tiếng thở của cả hai chúng tôi. Tôi phải rời khỏi đây thôi, tôi nghĩ. Tôi phải lên lầu và làm bất cứ chuyện gì khác, gấp lại những cái khăn tắm trong phòng nhỏ để đồ chẳng hạn. Tôi phải làm gì đó hơn là chỉ đứng đực ở đây, nhưng tôi không nhúc nhích nổi đến một phân.

Tôi đã gây nên bao nhiêu điều tranh cãi. Tôi có thể giải thích mọi chuyện với anh, nhưng không biết làm sao tất cả điều đó giờ không còn thích hợp nữa rồi. Biết bao nhiêu điều tôi nên nói, bao nhiêu chuyện tôi nên làm... nhưng chỉ là tôi không thể.

“Em nghĩ anh nên về nhà.”

Đó chính là giọng nói của tôi đang phát ra những âm thanh đó; nhưng nghe không giống như tôi; một giọng nói buồn tẻ, thiếu sinh khí, như thể tất cả biểu cảm đều đã kiệt. Thậm chí còn không nhận thức được mình đang nói gì.

“Blair...” Wyatt tiến một bước về phía tôi và tôi lùi phắt lại, tránh xa anh. Anh không thể nào chạm vào tôi lúc này được, anh tuyệt đối không nên chạm vào tôi, vì trong lòng tôi đang rất nhiều điều đang giằng xé và tôi phải đối diện với tất cả những điều đó.

“Làm ơn, hãy... đi đi.”

Anh đứng đó. Né tránh một cuộc cãi vã không phải là tính cách của anh. Tôi biết điều đó, tôi hiểu điều mà mình đang yêu cầu anh làm. Tôi muốn rời xa anh, tôi muốn ở lại một mình một lúc thôi. Trái tim tôi đang đập thật những nhịp đập chậm chạp, mệt mỏi, khó nhọc khiến trong lòng tôi đau đớn, và nếu như anh mà không rời đi sớm có thể tôi sẽ phải bắt đầu gào thét lên để thoát khỏi cơn đau đớn trong lòng.

Tôi cố hít một hơi thở run rẩy, ngực tôi thắt lại, như thể như thể trái tim mình tuột xuống phổi khiến chúng ngừng hoạt động. “Em sẽ không trả lại anh nhẫn đâu!” tôi nói với giọng đều đều, yếu ớt. “Đám cưới vẫn tiến hành...” Trừ khi anh muốn hủy bỏ. “Em cần chút thời gian suy nghĩ. Làm ơn.”

Trong một phút giây dài đau đớn, tôi không nghĩ anh sẽ nghe theo. Nhưng rồi anh xoay người bước đi, trên đường ra đến cửa anh với lấy chiếc áo khoác. Thậm chí anh còn không thèm đóng cánh cửa vào.

Tôi không ngã quỵ xuống sàn. Tôi không chạy lên lầu quăng mình vào giường. Tôi chỉ đứng ở đó ngay phòng bếp rất lâu, những ngón tay vịn vào mép bàn chặt đến nỗi trắng bệch ra.

## 14. Chương 14

Cuối cùng, tôi cũng phải lê bước ra kiểm tra cửa nẻo để chắc chắn là mình đã khóa cẩn thận. Tất cả những cánh cửa đều đã khóa. Dù tôi không nghe được những tiếng pip pip thì Wyatt cũng đã đặt hệ thống báo động trên đường ra khỏi nhà. Dẫu cho anh có giận dữ với tôi, anh vẫn cẩn thận bảo vệ tính mạng cho tôi. Nhận thức được điều này thật đau đớn; hẳn sẽ dễ dàng hơn nếu như anh thể hiện chút thiếu quan tâm, nhưng anh đã không làm vậy.

Tôi bật tất cả đèn tầng trệt rồi cầm cúi leo lên lầu. Mỗi cử động đều gắng gượng, như thể tâm trí và thân thể tôi chẳng liên hệ gì với nhau vậy. Tôi tèo vào giường nhưng không bật đèn, chỉ đứng bên cạnh giường nhìn chằm chằm vào hư vô khi tôi cố sắp xếp lại dòng suy nghĩ của mình.

Phương pháp đối phó ưa thích của tôi là tập trung vào bất cứ thứ gì khác cho đến khi tôi cảm thấy mình đã sẵn sàng đương đầu với việc quan trọng. Lần này nó chả có tác dụng, vì toàn bộ tâm trí của tôi đang ngập tràn những điều Wyatt đã nói. Chúng bủa vây lấy tôi, khiến tôi ngạt thở, đè bẹp tôi dưới sức nặng của chúng và đơn giản là tôi có bao nhiêu là điều trong số đó cần giải quyết. Tôi không tách biệt từng dòng suy nghĩ một, cũng không giải quyết bất cứ một vấn đề nào riêng biệt cả- dẫu sao đi nữa thì đến lúc này vẫn chưa.

Điện thoại reo. Ý nghĩ đầu tiên đến trong đầu tôi là Wyatt!, nhưng tôi không chớp lấy ống nghe và trả lời điện thoại. Tôi không chắc mình đã muốn nói chuyện với anh. Tôi tin là chưa. Tôi không muốn anh làm khuấy động bằng một lời xin lỗi mà sẽ chỉ che đậy đi vấn đề lớn hơn mà thôi, và thật ngạo mạn nếu anh nghĩ anh chỉ nợ tôi có một lời xin lỗi hoàn toàn đổi lòng mình.

Tôi với lấy chiếc điện thoại không dây sau lần chuông thứ ba chỉ muốn tìm hiểu xem liệu có phải là anh gọi hay là người khác, nhưng màn hình ID lại hiện ra đây số kỳ lạ từ Denver. Tôi đặt phịch điện thoại xuống mà không thèm bấm nút trả lời. Tiếng chuông ngắt sau hồi thứ tư cũng là lúc máy trả lời tự động dưới lầu bật lên. Tôi lắng nghe, nhưng không thấy có tin nhắn để lại.

Gần như ngay lập tức điện thoại lại reo lên. Lại cuộc gọi từ Denver. Một lần nữa, tôi để máy trả lời tự động. Một lần nữa, không có tin nhắn nào để lại.

Lúc tiếng chuông điện thoại reo lên đến lần thứ ba, tôi bắt đầu diên tiết. Rõ ràng là chẳng điều tra viên nào mà đi gọi điện thoại sau 11 giờ đêm cả vì đảm bảo là bản câu hỏi sẽ không được trả lời. Bản thân tôi

cũng không quen ai sống ở Denver, nhưng mà này, nếu người quen của tôi mà gọi đến thì sao họ không để lại tin nhắn nhỉ?

Wyatt đã bảo rằng số điện thoại đến từ Denver có thể là vì ai đó đang sử dụng một trong những thẻ điện thoại trả trước, trong trường hợp này tôi đoán là người tôi quen có khi đang gọi đến cố đánh thức tôi dậy. Thậm chí tôi đã đọc một bản tin nhỏ trên tờ báo địa phương về thẻ điện thoại trả trước, những loại này thường rẻ nên nhiều người dùng để gọi những cuộc gọi đường dài. Tôi chắc không quen ai ở Denver, song tôi quen nhiều người sống ở những nơi khác nữa, vì thế lần tới mà điện thoại reo, tôi sẽ nhắc lên nghe.

Click.

Một phút sau, chuông điện thoại lại reo. Số từ Denver hiện lên trên màn hình.

Rõ ràng toàn những cuộc gọi kỳ quặc. Tên cà chớn nào đó đã học cách sử dụng loại thẻ điện thoại không thể lẫn ra dấu vết và nghịch ngợm cho vui. Làm sao mà tôi tập trung vào việc nghĩ về Wyatt được giữa những hồi chuông không dứt này nhỉ?

Để ợt. Tôi ngồi dậy và nhắc ống nghe của cả hai chiếc điện thoại đầu giường và dưới lầu lên. Cách này khiến tên cà chớn đó sẽ phải đốt tiền bạc và thì giờ của gã, còn tôi sẽ không thêm quan tâm đến nữa.

Những cuộc gọi này phát bức mình đến nỗi mà chúng phá tan cả nỗi đau đón chết lặng trong lòng tôi. Giờ tôi suy nghĩ được, ít nhất thì cũng đủ để hiểu rằng rắc rối của tôi nghiêm trọng đến nỗi không thể quyết định bất cứ việc gì ngay tối nay. Tôi cần suy nghĩ cho thấu đáo, từng vấn đề trong từng thời điểm một.

Vì viết mọi thứ ra giấy giúp cho tôi suy nghĩ cẩn thận hơn, tôi lấy ra một cuốn sổ và một cây bút rồi yên vị trên giường với cuốn sổ ngay ngắn trong lòng giữa hai đầu gối xếp bằng tròn. Wyatt đã đưa ra nhiều lời kết tội, vừa trực tiếp vừa gián tiếp, và tôi muốn xem xét tất cả.

Tôi viết ra từ số 1 đến số 10, bên cạnh mỗi con số tôi viết một mục mà tôi còn nhớ.

1. Điên rồ
2. Liệu tôi có mong Wyatt nhảy chồm chồm và điên tiết lên khi thật ra anh không làm thế không?
3. Hoang tưởng
4. Tưởng tượng
5. Hợm hĩnh, khó chiều
6. Giở trò mách lới rác rưởi.
7. Có phải tôi đã gọi cho anh vì toàn những chuyện nhỏ nhặt nhảy vào đầu óc mình và trông mong anh rà soát lại không?

Cố nhớ nên tôi không nghĩ ra được cái gì để điền vào điều 8, 9 và 10, vì thế tôi bỏ qua. Bảy điều này là đủ quá rồi.

Có một mục mà tôi biết là sai. Tôi không hề tưởng tượng gì hết. Kẻ lái chiếc Chevrolet màu trắng chắc chắn đã bám theo tôi ngày hôm nay, chắc chắn đã cố tình theo sát tôi, và chắc hẳn đã đỗ xe ở phía bên kia đường Great Bods. Chiếc mũ lưỡi trai, cặp kính đen, hình dáng khuôn mặt – tôi đã nhìn ngắm đủ để nhận ra kẻ đỗ xe chờ tôi là cùng một người đã cố bám theo tôi. Hôm qua, người phụ nữ lái chiếc Chevrolet màu trắng dứt khoát đã theo tôi tới tận Great Bods. Dù có hay không thì hai kẻ lái xe này chính là một và ở cùng một chỗ, nhưng làm thế nào mà giải thích được kẻ lái xe hôm nay lại biết nơi tôi làm việc nhỉ?

Nơi trí tưởng tượng của tôi bị sa lầy là ở chỗ tôi không hiểu vì lý do gì mà người ta lại muốn theo dõi tôi. Tôi không để nhiều tiền quanh người. Tôi không cướp ngân hàng, không đem tiền đó đi chôn. Tôi không liên hệ với bất kỳ tên gián điệp nào, mà thật ra, tại sao gã gián điệp ấy lại ở vùng Nam Carolina này nhỉ? Tôi cũng không hề có người yêu cũ hay bạn bè hay người họ hàng nào là gián điệp hay cướp nhà băng trốn tù, và tôi không bị cảnh sát trưởng liên bang nghi ngờ người yêu cũ, bạn bè, gì gì đó cố liên lạc với tôi, và.... thôi được, vụ này tưởng tượng quá giới hạn thậm chí còn hơn cả Hollywood rồi đấy.

Điều này khiến tôi nghĩ có liên quan đến những người xung quanh Wyatt. Đối với anh, thì chả có lý do gì lại có người theo dõi tôi, do vậy, tôi đang không bị theo dõi. Điểm khác nhau giữa chúng tôi là tôi biết gã lái xe bám theo tôi ở làn đường nhỏ cũng là gã đã đỗ xe phía bên kia đường, và đã lái xe đến trước cả tôi, Tôi không có bằng chứng nào cả, song bằng chứng và nhận thức có giống nhau đâu.

Dẫn đến lý do là nếu tôi không tưởng tượng ra toàn bộ câu chuyện này thì hẳn tôi cũng không hề hoang tưởng. Tôi đã có những hồ nghi của riêng mình, vì tôi không hiểu tại sao lại có người muốn theo dõi tôi. Nhưng một lần tôi nhận ra rằng tôi dứt khoát đã bị theo dõi thì lý do này không quan trọng, ít nhất thì còn xa mới là hoang tưởng – trừ khi tôi cũng bị ảo giác, trong trường hợp này thì chả có gì quan trọng vì điều đó sẽ không bao giờ xảy ra.

Hai mục này hủy bỏ, còn 5 mục tiếp theo nữa.

Từ “điên rồ” khiến tôi phiền lòng. Tôi không điên cũng không hề quần trí. thỉnh thoảng tôi sử dụng những từ ngữ luẩn quẩn để bày tỏ những điều tôi muốn, nhưng nhiều khi như thế lại khiến người ta nghĩ tôi là kẻ tầm thường tầm thần vì thế có thể anh sẽ đánh giá thấp tôi. Wyatt chưa bao giờ đánh giá thấp tôi cả. Anh nhìn ra hành động của tôi chỉ là: một chiến lược. Tôi mong muốn chiến thắng cũng nhiều như anh vậy.

Vậy sao anh lại dành cho tôi từ điên rồ? Tôi chả cách nào trả lời được. Anh phải tự đưa ra lời giải thích thôi.

Bốn mục còn lại với tôi ngay lúc này quá phức tạp và nghiêm trọng. Tôi cực kỳ mệt mỏi, cực kỳ căng thẳng, cực kỳ kích động. Wyatt và tôi sắp sửa đến mức tan vỡ, và tôi không biết mình phải giải quyết ra sao.

Tôi chuẩn bị trôi vào giấc ngủ thì nhận ra rằng anh đã không thốt lên một lời về mái tóc vừa cắt của tôi. Quá sức chịu đựng; tôi khóc.

Tôi thiếp đi, giấc ngủ không lâu và sâu. Ngay trong tiềm thức tôi cũng không thể nào có câu trả lời huyền diệu cho những vấn đề bức bối của tôi hết.

Tuy nhiên, nhận thức chung của tôi mách bảo tôi rằng, tôi không thể ra vẻ như thể là thời gian đã ngừng trôi. Đám cưới vẫn cứ phải tiến hành cho đến khi Wyatt và tôi quyết định khác đi. Điều đó nghĩa là tôi sẽ có việc để làm. Mức độ nhiệt tình của tôi không cao bằng ngày hôm trước – thực tế thì nó gần đến mức 0 rồi – nhưng tôi không thể để tiến độ giảm bớt nhiệt tình đi được.

Điểm dừng đầu tiên vào sáng mai là chỗ làm của dự án Jazz, Công ty Máy lạnh và lò sưởi Arledge. Jazz không còn tự lắp đặt hệ thống máy nữa, dự án có nhân viên làm thế, nhưng dự án vẫn cứ loay hoay ở các điểm lắp đặt mới và kiểm tra xem còn cần bao nhiêu cái nữa, chúng lớn ra sao, đặt chúng ở vị trí nào, và các lỗ thông gió có hoạt động hết công suất hay không, đại loại như vậy. Do Luke mách lẻo nên tôi biết dự án Jazz sẽ có mặt ở văn phòng thay vì ở đâu đó ngoài kia.

Văn phòng là một tòa nhà xây bằng gạch nhỏ nằm trong khu công nghiệp vô cùng cần một dự án sửa sang lại toàn phần chứ không chỉ dành cho khu văn phòng của dự án Jazz. Tôi chưa bao giờ nhìn thấy nó từ trước đến nay, thế nên việc nhìn ngắm khu nhà đã khiến tôi thay đổi quan điểm hoàn toàn mới mẻ nghiêng hẳn sang phía dự án Jazz về tình hình hôn nhân của dự án. Dòng suy nghĩ giản dị và đơn điệu, không quá nhiều giống như bụi cây trồng bên cạnh con đường lát bê tông bị nứt toác dần từ bãi đậu xe rải sỏi đến cửa trước khu nhà. Rèm những cánh cửa sổ phía trước rủ xuống, nhưng vì mặt trước khu nhà chiếu thẳng hướng tây, nên nếu người ta không treo rèm thì hàng chiều mắt mũi đám nhân viên sẽ chói lóa hết cả với nhau. Hãy đoán thử tại sao đám rèm cửa lại được gọi là “những kẻ mù lòa” nào?

\* Trong tiếng Anh, “blind” có nghĩa là rèm cửa, màn che cũng có nghĩa là “những kẻ mù lòa” (không hiểu dịch vậy có sát không)

Có hai cái bàn sắt màu xám kê trong căn phòng phía trước. Ở cái bàn đầu tiên lù lù một tàu chiến trong vóc dáng con người. Bạn biết kiểu người này rồi đấy: tổ ong xám xịt khổng lồ, cặp kính treo lủng lẳng trên một sợi dây quàng quanh cổ, một bộ ngực vĩ đại hướng thẳng về phía trước. Người phụ nữ ngồi ở bàn thứ hai trẻ tuổi hơn người đầu tiên, nhưng không nhiều lắm; tôi đoán tầm khoảng cuối bốn mươi so với người kia tầm năm mươi. Lúc tôi bước vào tôi nghe thấy họ đang buôn chuyện với nhau, nhưng khi thấy tôi họ im bật lại.

“Tôi giúp gì được cô?” Chiến hạm nở nụ cười hỏi tôi, những ngón tay sơn đỏ chót đeo đầy nhẫn của bà ta vẫn liên tục lật giở một chồng giấy tờ.

“Jazz có ở đây không?” Tôi hỏi.

Cả hai người đàn bà hóa thành tượng đá, nụ cười chuyển sang băng giá, và thái độ thù địch toát ra từ đôi mắt họ. Tôi muộn màng nhận ra rằng bằng việc gọi tên “Jazz” thay vì “Ngài Arledge” tôi đã khiến họ hiểu lầm. Hơi chùng hững, vì tôi thường nghĩ dưỡng là người thân trong gia đình. Dưỡng Jazz lại còn có thói quen liên hệ với đám phụ nữ trẻ bằng tuổi con gái dưỡng nữa hả?

Tôi cố làm tan băng giá. “Tôi là Blair.”

Chả có tín hiệu thừa nhận nào từ những con mắt đang nhìn trừng trừng. Thực tế thì họ thậm chí còn trở nên thù địch hơn.

“Blair Mallory,” tôi chi tiết hơn.

Không người nào thêm động đậy.

Trời đất ơi, đây có phải là miền Nam không đây? Đừng có nói với tôi là những người này không nhận ra tên con gái người bạn thân nhất của vợ ông chủ chứ. Làm ơn đi mà.

Nhưng về phía họ không hề phát ra tí ti tín hiệu nhận biết nào nên tôi phải tiết lộ thông tin. “Tôi là con gái của Bà Tina Mallory, chị biết là bạn thân của dì Sally chứ?”

Nhận thức lóe lên trong trí nhớ. Từ “Dì Sally” hẳn rất có hiệu quả. Những nụ cười quay trở lại, và chiến hạm thả neo để đến ôm lấy tôi.

“Cô gái yêu quý, sao tôi lại không nhận ra cô nhỉ!” bà ẩ lên tiếng khi tôi bị tấn công bởi một cặp bóng mềm như lớp xe được bơm đầy của bạn, và tôi nhận ra hai quả bóng đó đang bị lên chặt và nhồi nhét, chúng có thể bung ra chảy xệ một cách không thương xót khi bà ta thả tự do vào buổi tối. Ý nghĩ trong đầu tôi chùn lại. Thậm chí còn kinh hãi hơn khi mừng tượng chiếc áo ngực phải gồng mình đỡ lấy chúng. Nó có khi còn được sử dụng thành một bộ phóng cho cả một tàu sân bay ấy chứ.

Cách nhanh nhất để thoát khỏi họ là tỏ ra không sợ hãi, và giả chết. Vì thế tôi đứng nguyên đó và để cho bà ta ôm chặt lấy mình, nhấp nháy mắt khi tôi cố há hốc miệng đón lấy không khí, và gắng nở nụ cười thân thiện nhất của mình ra. Cuối cùng thì bà ta cũng cho tôi thoát, tôi phải hít vào một hơi thật sâu lấy lại nguồn không khí quý giá. “Làm sao mà bà nhận ra tôi được? Tôi chưa từng đến đây bao giờ mà.”

“Cô gái yêu quý, dĩ nhiên là có chứ. Sally và mẹ cô đến đây vào một ngày không lâu sau khi Jazz mở công ty. Sally đưa Matt và Mark theo cùng, còn mẹ cô bế cả cô và em gái cô trên tay, các cô là những con búp bê nhỏ đáng yêu nhất mà tôi từng thấy. Em gái cô lúc đó đang lằm chằm biết đi.”

Thuở đó tôi lớn hơn Siana hai tuổi, cuộc viếng thăm mà quý bà này nhớ thì hẳn tôi đang ở khoảng 3 tuổi. Bà ta nhận ra tôi? Chúa ơi, bà ta bị làm sao vậy? Tôi không thay đổi gì nhiều giữa tuổi lên 3 và ba mươi mốt tuổi ư?

Chính quyền nơi nào đó đang thất lạc một kẻ tâm thần rồi.

“Tôi thực sự không nhớ rõ lắm,” tôi thoái thác, tự hỏi liệu mình có phải tìm chỗ nấp không. “Tôi, ừm, mấy ngày trước tôi bị chấn thương đầu, nên trí nhớ chưa hoàn toàn bình...”

“Chấn thương? Trời đất! Cô nên ngồi xuống, ngay đây này...” Cánh tay phải của tôi bị tóm chặt và tôi bị đẩy tới cái đi văng bọc nhựa dẻo màu cam, nơi cả người tôi bị lún xuống. “Cô làm gì ngoài bệnh viện vậy? Không ai để mất tối cô à?”

Từ khi nào mà từ “chấn thương đầu” đồng nghĩa với “tổn thương não không thể phục hồi” vậy?

“Tôi ổn mà.” Tôi vội vàng đảm bảo với bà ta. “Tôi được ra viện vào thứ Sáu tuần trước. Ừm, dưỡng Jazz có ở đây không?”

“Tất nhiên rồi. Ông ấy đang ở trong khu bán hàng.”

“Tôi sẽ nhấn cho ông ấy trên loa,” bà kia nói, tay nhấn điện thoại. Bà ta bấm vào một nút, rồi hai số, tiếng ồn phát ra ngoài. Sau một phút bà ta nói “Có người tới gặp ông. “Bà ta lắng nghe, rồi đập máy và cười với tôi. “Một phút nữa ông ấy sẽ ở đây.”

Trên thực tế thì ít hơn, vì khu bán hàng ở ngay đằng sau khu văn phòng và dựng chỉ phải đi bộ khoảng 20 yard. Dựng tới về tắt bật, chiều cao trung bình, hói đầu, với thân hình lực lưỡng kiểu người làm việc nặng suốt cả cuộc đời, vẻ mặt tiêu tụy vì lo lắng mà tôi chưa bao giờ nhìn thấy ở dựng. Trước khi gặp rắc rối với dì Sally, dựng mập hơn, nhưng từ những gì mắt thấy tai nghe lúc này dựng đã mất đi số cân thừa và gầy hơn. Dựng dừng phất lại khi thấy tôi, vẻ mặt đầy bối rối.

“Blair?” cuối cùng dựng cũng cất lời, giọng ngập ngừng, còn tôi đứng yên.

“Trông dựng khỏe mạnh quá,” tôi nói, vòng tay ôm lấy dựng và hôn vào má ông như cách tôi vẫn thường làm. “Cháu nói chuyện với dựng một phút thôi được không?”

“Chắc rồi,” dựng trả lời. “Vào văn phòng đi. Cháu uống cà phê không? Lurleen, có cà phê không?”

“Tôi luôn pha một ít.” Chiến hạm mỉm cười.

“Không, cháu không uống đâu ạ. Dù sao cũng cảm ơn nhiều.” Tôi cười lại với Lurleen.

Dựng Jazz dẫn tôi vào phòng, một khoảng không tàn tạ toàn bụi và giấy tờ. Bàn làm việc của dựng cũng cùng một kiểu kim loại xám giống ở khu văn phòng bên ngoài. Có hai ngăn tủ đựng tài liệu màu xanh mơn vet, ghế của dựng bị vá những lỗ nhỏ - và 2 cái ghế dành cho khách màu xanh gần như tiếp với màu hai ngăn tủ. Một chiếc điện thoại đặt trên bàn, tách cà phê chứa đủ loại bút và một cái tuốc nơ vít vờ tay cầm - đó là cách trang trí văn phòng của dựng.

Hoàn toàn không cần phải bắt đầu diễn tả dựng làm gì. Người đàn ông khốn khổ, dựng hoàn toàn bị Monica Steven điều khiển/ chi phối khi dựng thuê cô ta trang trí lại phòng ngủ của dựng và dì Sally

Dựng đóng cửa, nụ cười biến mất khỏi khuôn mặt như thể nó chưa từng bao giờ tồn tại, và dựng hỏi đầy nghi ngờ. “Sally gửi cháu tới đây hả?”

“Chúa ơi, không!” tôi trả lời, bày tỏ sự ngạc nhiên một cách thành thật. “Dì ấy không biết cháu đến đây.”

Dựng thư giãn đôi chút rồi vỗ tay vào đầu. “Tốt.”

“Sao lại tốt?”

“Bà ấy không nói, nhưng sẽ gửi thông điệp qua người mà bà ấy biết là ta sẽ tiếp chuyện.”

“Ôi, xin lỗi. Không có thông điệp nào hết.”

“Đừng xin lỗi.” Dựng lại đưa tay lên vò tóc. “Ta không mong bất kỳ thông điệp nào từ phía bà ấy. Nếu muốn nói chuyện, chết tiệt là bà ấy có thể cư xử cho ra dáng người lớn và nhấn điện thoại lên. “Dựng liếc tôi về tội lỗi cứ như tôi vẫn còn lên ba ấy. “Xin lỗi.”

“Cháu nghĩ là mình đã từng nghe từ “Chết tiệt” rồi.” Tôi nhẹ nhàng nói, nhe răng cười toe toét với dựng. “Có muốn nghe danh sách những câu bậy bạ của cháu không?” Lúc tôi còn nhỏ, tôi học thuộc lòng tất cả những câu mà tôi không được phép phát ngôn. Thậm chí tôi còn lập ra một loạt các bản danh sách.

Dựng cười toe toét lại với tôi. “Ta đoán là mình từng nghe thấy rồi. Vậy hôm nay ta giúp gì được cho cháu nào?”

“Hai việc. Một là dựng vẫn còn cầm hóa đơn thanh toán của Monica Stevens cho công việc trang trí phòng ngủ của dựng mà cô ta đã tiến hành chứ?”

Dựng nhăn mặt. “Cá là ta vẫn còn. Dựng đã vớt 20 ngàn đô la cho kẻ tham lam vô độ đó - ý ta là, lãng phí.”

Hai mươi ngàn? Tôi tru miệng huyết sáo.

“Ồ, nói cho ta biết đi.” Jazz lầm bầm. “Một gã ngốc và đồng tiền của gã. Dựng được trừ một phần từ đồng nội thất cổ mà cô ta đã bán đi, nhưng vẫn phải trả phần còn lại.

“Có ở đây không?”

“Chắc mà, hóa đơn sẽ không gửi về nhà nơi Sally sẽ bắt gặp. Ta muốn tạo bất ngờ cho bà ấy. Một bất ngờ nho nhỏ. Con hẳn đã nghĩ ta sẽ xé toang cổ họng bà ấy ra. “Dượng đứng lên và mở một trong những cái ngăn của chiếc tủ đựng tài liệu gần nhất, lật các tấm bìa cứng rồi lôi ra một xấp giấy mà dượng sau đó đã quăng lên bàn. “Đây này.”

Tôi cầm những tờ hóa đơn lên và nhìn chăm chăm vào chúng. Tất cả không đến 20 ngàn, nhưng gần mức đó. Dượng Jazz đã phải trả một cái giá quá đắt cho đồng đồ đạc mới, làm thủ công, xấu xí như quỷ và đắt gấp đôi. Monica cũng đã thay thảm trong phòng ngủ, theo phong cách mới giống hình minh họa trên sách báo, hẳn cũng tốn cả một gia tài nho nhỏ - chính xác có phải là “Nữ thần mặt trăng” trong Thần thoại La Mã không nhỉ? Dù sao đi nữa thì tôi cũng biết đó nghĩa là “Mặt trăng”, nhưng bà ta đặt một cái mặt trăng giả trong phòng ngủ làm gì không biết?

“Cái biểu tượng mặt trăng này là gì? “ Tôi hỏi, mê mẩn.

“Một cái lọ màu trắng cao vào mảnh, bà ta đặt nó trên một cái đôn được chiếu sáng. Bà ta nói gì đó về nghệ thuật kịch.”

Jazz đã phải trả hơn một ngàn đô cho món đồ kịch nghệ này. Tất cả những gì tôi nói được là rằng Monica đã thể hiện “tâm nhìn “ của mình. Cô ta thích thủy tinh và thép, màu trắng đen, quái gở và xa xỉ. Đó là phong cách của cô ta.

“Cháu giữ cái này một lúc được không?” Tôi lên tiếng hỏi, tay đã nhét xong mớ hóa đơn vào túi xách.

Dượng nhìn về bối rối. “Chắc rồi. Cháu muốn làm gì với nó?”

“Thông tin.” Tôi chuồn lẹ trước khi dượng hỏi về thông tin gì. “Và dượng làm giúp cháu một việc nữa chứ? Cháu biết giờ không phải lúc...”

“Ta không bận lắm, đây là lúc thuận tiện.,” dượng trả lời.” Nói đi nào.”

“Đi cùng cháu đến cửa hàng đồ nội thất.”

## 15. Chương 15

Dượng Jazz trông bối rối, nhưng dễ chịu. Dượng nghĩ là tôi cần ông giúp đỡ một việc gì đó, thế nên dượng đi theo tôi ngay thậm chí còn không hề hỏi lý do tại sao tôi không nhờ đến Bố hay Wyatt – không phải là dượng biết tên Wyatt mà dượng biết là tôi sắp sửa kết hôn vì thông báo đính hôn của chúng tôi đã được đăng trên báo, chưa kể Tammy chắc đã kể cho dượng nghe. Dượng hỏi khi nào thì tổ chức cưới, còn tôi trả lời là trong vòng hai mươi ba ngày nữa.

Có thể thôi, một giọng nói nhỏ xíu thì thào vào tai tôi, và trái tim tôi nhói lên vì đau khổ và hoang mang.

Tôi đã cài đặt chế độ im lặng cho máy di động để tôi không bị phân tán vì tiếng chuông reo, nên khi vào xe ô tô tôi lôi di động trong túi xách ra để xem liệu có cuộc gọi nào gọi đến hay không. Tin nhắn hiện lên trên màn hình điện thoại cho biết tôi có 3 cuộc nhớ. Vừa nhìn điện thoại vừa trông chừng đường sá – rồi rồi rồi, tôi thừa biết như thế là nguy hiểm mà, blah blah blah – tôi truy cập vào mục các cuộc gọi đến. Mẹ đã gọi này , và Wyatt cũng gọi nữa.

Trái tim tôi nảy lên một nhịp – theo đúng nghĩa đen đấy. Wyatt đã gọi đến cho tôi. Tôi không biết đó là tốt hay xấu nữa.

Ngay lúc này tôi không gọi lại cho ai hết, vì tôi còn phải tập trung vào việc của dượng Jazz. Tôi rất mừng khi dượng cũng quan tâm đến, vì tôi không sẵn sàng tập trung suy nghĩ tới việc trọng đại. Dù tôi vẫn quan sát đến những chiếc xe màu trắng, song chẳng có bất kì một chiếc Chevrolets trắng nào bám theo tôi trên đường tới văn phòng của dượng Jazz cả, nhưng thế không có nghĩa là tôi cho phép mình xao lãng.

Khi tôi vòng xe vào cửa hàng của người phục chế đồ nội thất, đương Jazz trông có vẻ nổi cáu với tôi. “Không! Chắc chắn là không! Dù thế nào đi nữa đương cũng sẽ không chi thêm bất kỳ một xu nào để mua thứ mà bà ấy sẽ không hề đánh giá cao đâu. Nếu bà ấy mà thấy, ta không biết còn lỗ nẻ nào mà chui nữa khi nói đến trang trí...”

“Bình tĩnh đi nào; cháu đâu cần đương mua gì.” Tôi hồ như mất luôn cả đồng cảm với cả đương và dì Sally nên cất cao giọng. Thật kỳ quặc. Ý tôi là, Sally và Jazz thực sự giống như là dì và đương của tôi, nên việc sử dụng cái giọng người lớn ra để nói với đương quả là một bước thay đổi lớn. Trông đương cũng hơi giật mình, như thể trong suy nghĩ đương vẫn coi tôi chỉ là một đứa nhóc tì.

“Xin lỗi,” đương lẩm bẩm. “Ta chỉ nghĩ...”

“Và dì đúng một điều là: đương chả biết tí gì về việc trang trí cả. Nhìn thoáng qua văn phòng của đương cháu có thể nói thế. Đó là tại sao cháu sẽ phải chuẩn bị một bài diễn văn dài với Monica Stevens.”

Đương nghĩ ngợi một lúc, rồi trở nên đầy hy vọng. “Cháu có nghĩ cô ta sẽ trả lại đồ đạc cho Sally không?”

Tôi khịt mũi. “Nhiều cơ hội như thế. Toàn những đồ vật gia truyền cả. Ai mà mua chúng khỏi cửa hàng ký gửi của Monica sẽ không nhả chúng ra đâu.”

Đương thở dài, quay về tâm trạng phiền muộn như lúc trước. Đương nhìn vào cửa hàng phục chế đồ nội thất, một nơi bẽ bộn với những mảnh rác chất chồng lung tung khắp khoảng sân lát bê tông. Một tấm sắt rỉ sét dựa ngay bên cạnh cửa ra vào. “Con nhìn thấy cái gì mua được ở đây nhỉ?”

“Đó không phải lý do chúng ta ở đây. Thôi nào.”

Đương ngoan ngoãn nghe theo tôi. Tôi bắt đầu hiểu đương. Với tính bướng bỉnh cổ hữu, đương đã thu mình lại trong vỏ ốc và không có ý định bước ra. Tuy thế, vì đương cũng rất yêu dì Sally nên ông đã liều lĩnh mong có người làm gì đó để hoặc bắt ông chui ra khỏi vỏ ốc của mình - đương coi như mình không còn lựa chọn nào khác - hoặc sẽ làm cho dì Sally tỉnh trí lại.

Tôi chẳng quan tâm ai sẽ phải nhúc nhích trước. Tôi đang vội, thời hạn cuối thì sắp hết rồi, còn tôi thì tuyệt vọng đây.

Chúng tôi bước vào một chỗ xoàng xĩnh, nơi đồ đạc chất đống từ ngoài vào trong. Chuông cửa tự động reo lên lúc chúng tôi bước vào, báo cho Ngài Potts, chủ cửa hàng, biết là ai đó đang ở đây. Ông ta thò đầu ra khỏi căn phòng nhỏ phía sau, nơi mà ông ta làm tất cả mọi công việc của mình.

“Tôi ở đằng sau này! Oh, xin chào, cô Mallory!” Ông ta tiến thẳng về phía chúng tôi, lau hai bàn tay vào một cái giẻ lau. Tôi chỉ mới mua một cái bàn làm việc ở đây và trò chuyện với ông ta một lúc, thế mà ông ta đã nhớ tên tôi. Vẻ hơi bối rối hiện trên khuôn mặt của ông. “Trông cô khác quá.”

“Do mái tóc đấy.” Tôi trả lời cụt ngủn, lúc lắc đầu để cho tóc bung lên. Người đàn ông gặp tôi có đúng một lần đã nhận ra mái tóc cắt ngắn của tôi - ờ, cũng nhận ra phần nào thôi - còn Wyatt thì không. Trái tim tôi lại nhúc nhối. Tôi gạt mọi suy nghĩ về Wyatt đi và tập trung vào vấn đề ngay trước mắt là giới thiệu đương Jazz và Ngài Potts với nhau. “

Tôi hướng ông ta về mục đích ban đầu để ông ta tỉnh trí. “Chắc rồi, quay lại nào. Tôi đang tân trang lại cái bàn sắt cổ tuyệt đẹp này, nhưng tôi nói cho cô nghe là thật bực mình. Tôi mất cả 60 giờ đồng hồ mà chỉ tẩy được lớp sơn cũ của nó đi. Tôi chả hiểu tại sao người ta lại phải sơn một vật bé tẹo như thế này nhỉ. Ông ta bình luận liêng thoảng trong lúc dẫn chúng tôi về phòng làm việc của ông ta.

Phòng làm việc còn lộn xộn hơn nhưng đủ ánh sáng, với các cửa sổ lớn đều hai bên. Ông ta mở hết các cửa để thông gió, và có thêm một quạt hút lớn phía trên mái. Mùi ôi mốc tỏa khắp nơi. Sàn nhà phủ bằng một lớp vải dầu dày; lớp vải trải sàn tự thành một kiểu sru tập theo kiểu Neimanesque các vệt bẩn và vệt sơn văng tung tóe. Ở giữa sàn là một món hàng không thể nào mà đoán nổi, một cái bàn bằng gỗ gụ hai cánh cao 8 foot có hoa văn trang trí cuộn lên xuống phức tạp ở hai bên cánh và quanh khung.

Đương Jazz nhìn soi mói vào cái tủ to tướng. “Ông nói là ông đã mất bao nhiêu giờ để tân trang lại cái này?”

“Khoảng 60 giờ. Vật này là một tác phẩm nghệ thuật đấy.” Ngài Potts lấy tay miết vào bề mặt gỗ một cách trìu mến. “Nhìn vào hoa văn trang trí này xem. Cái này tân trang khó hơn, vì cô phải cạo hết sơn và lớp vecni ra khỏi các kẽ, nhưng cái giá phải trả cho nó cũng xứng đáng. Người ta không còn sản xuất những thứ như thế này nữa đâu.”

“Mất bao lâu ông mới hoàn thành nó?”

“Không nói trước được. Khoảng hai tuần. Cạo hết những lớp sơn cũ này mà không tổn hại đến lớp gỗ bên trong mới khó.”

Dượng Jazz lượn vòng quanh cái tủ, hỏi thêm vài câu nữa rồi chuyển sang những đồ vật nhỏ hơn trong phòng làm việc, hầu hết trong số chúng đang trong những giai đoạn phục chế khác nhau. Tất cả những gì dượng Jazz biết về đồ cổ, phục chế, và đồ đạc trong nhà nói chung hoàn toàn là con số không – ngoài việc bạn ngồi lên ghế, ngủ trên giường, và đại loại thế - nên Ngài Potts có thể giải thích cặn kẽ thêm cho dượng Jazz. Lúc dượng nghe được là cái tủ đã 279 năm tuổi, dượng quay phắt lại và chiếu cái nhìn kinh ngạc. “Cái này từ lúc George Washington sinh ra đấy à.”

Tôi hiểu biết được nhiều thứ trong cuộc đời tôi, nhưng cái năm mà George Washington ra đời thì không hề nằm trong số đó. Ngài Potts dẫu vậy cũng không thêm nháy mắt. “Chắc rồi. Ông có biết dòng họ Evers không?”

Cả Jazz lẫn tôi đều lắc đầu.

“Cái này đã trải qua nhiều thế hệ. rồi. Emily Tylo thừa kế nó từ bà ngoại...” Ông ta bắt đầu giải thích làm thế nào mà cái tủ lại yên vị ở ngôi nhà hiện thời của Emily Tylo, dẫu là ai cũng thế cả thôi.

Cuối cùng dượng Jazz tập trung vào thứ mà dượng quan tâm tới nhất. “Cái này đáng giá bao nhiêu?”

Ngài Potts lắc đầu. “Không biết, vì nó không để bán. Tôi không biết món đồ cổ này có giá trị bao nhiêu, song Emily Tylo cũng định giá nó khá khá vì nó từ đời bà cô ta. Nếu tôi bán, sẽ không dưới 5000 đô, vừa đủ cho những giờ làm việc mà tôi phải mất công sức vào với nó.”

Tôi đoán được con số hình thành trong đầu dượng Jazz. Năm ngàn! Không có gì thu hút sự chú ý của một thương gia bằng những con số không. Nhiệm vụ đã hoàn thành. Phần khó khăn hiện giờ là kéo dượng ra khỏi Ngài Potts, người bất ngờ chớp được một khán giả đầy hứng thú đến như vậy. Cuối cùng tôi đành phải túm lấy tay dượng Jazz và lôi ông thẳng ra phía cửa.

“Cám ơn Ngài Potts nhé, chúng tôi làm phiền ông đủ rồi.” tôi nói với qua vai.

Ông ta vẫy tay chào tạm biệt và quay lại làm nốt công việc với cái tủ gỗ của mình.

Dượng Jazz không im lặng nữa. Dượng biết đích xác lý do tôi đưa dượng tới chỗ của ngài Potts. Lúc chúng tôi ra chỗ để xe, ông lên tiếng. “Đó thật sự là một người đàn ông tinh tế.”

Tôi không nói gì cả, phần vì dượng đã tự mình khám phá ra sự việc một cách đúng đắn. “Ta không có khái niệm gì về công việc phục chế tốn thời gian đến thế nào.” Dượng lầm bầm. “Sally luôn chuyển đồ xuống tầng hầm để làm việc, vì thế ta chưa bao giờ chú ý đến chuyện đó. Dù vậy bà ấy có vẻ không làm việc nhiều.”

“Đó là vì dì không làm việc trong lúc dượng ở nhà. Dì hay nói là dì thích dành thời gian cho dượng hơn.” Muối mặn tốt cho những vết thương. Giữ cho chúng khỏi mưng mủ và nhiễm trùng.

Dượng cau mày nhìn ra ngoài cửa sổ xe cả vài phút đồng hồ. Chúng tôi đã gần về tới văn phòng của dượng thì dượng mới lên tiếng. “Bà ấy yêu những món đồ cổ đó, phải không?”

“Đúng. Dì đã mất nhiều tháng để tìm từng món đồ tốt nhất.”

Đôi môi dượng mấp máy rồi mím chặt lại. Sau khi nuốt khan vài lần dượng mới lên tiếng. “Ta đoán cháu nghĩ ta nên xin lỗi.”

“KHông.”

Dượng liếc sang tôi với cái nhìn đầy ngạc nhiên. “Cháu không ư?”

“Trước đây thôi. Giờ thì không. Giờ cháu nghĩ dì ấy nên phải xin lỗi dượng trước. Rồi dượng sẽ xin lỗi dì sau.” Thôi được, tôi cũng đang phải ngạc nhiên với chính bản thân mình đây. Nhưng đó là sự thật. Jazz đã mắc sai lầm vì thiếu quan tâm đến vợ, rồi lại mắc sai lầm vì thiếu hiểu biết, nhưng dượng không cố ý làm tổn thương dì. Sally đã chủ tâm đâm xe vào dượng. Wyatt đã đứng; đó là hai sai lầm hoàn toàn khác nhau. Tình cảm bị tổn thương không đánh đồng với tổn thương về mặt thể xác.

Mặt khác, tôi thà chống chọi với vết thương ở đầu còn hơn là phải chịu đựng cảm giác hiện thời, như thể mọi thứ đang đảo lộn xung quanh tôi còn tôi thì rơi tự do thẳng tuột từ trên cao xuống dưới đất vậy. Nỗi thất vọng hiển hiện thật rõ ràng. Tôi sẽ không chết vì suy sụp nếu tôi và Wyatt chia tay nhau. Tôi sẽ không bỏ bê công việc của mình, tôi sẽ không trở thành một nữ tu; tôi giữ thái độ kịch sĩ của mình với những việc ít quan trọng hơn, ví như việc tiếp tục cuộc sống như trước kia của mình, thôi được, là chuyện khá quan trọng với tôi, chứ không phải chuyện sống hay chết. Nhưng thiếu anh tôi sẽ không còn hạnh phúc, và có thể sẽ chẳng cảm thấy hạnh phúc nữa trong một thời gian rất dài.

Ngay lúc này đây tôi không thể làm gì trong chuyện đó, nhưng tôi sẽ tiếp tục hàn gắn cho dì Sally và dượng Jazz.

Tôi đỗ xe trước khu văn phòng của dượng và chúng tôi ngồi im lặng ngắm nhìn nó. “Đôi chỗ cần sửa chữa.” cuối cùng tôi lên tiếng.

Dượng trao cho tôi cái nhìn trống rỗng, chả hiểu mô tê gì hết.

“Tòa nhà ấy,” Tôi cố giải thích thẩn áo. “Nó giống như một cái hộp bé tí xấu xí dựng ngay ở kia. Dượng cần phải trang hoàng lại. Và vì chúa, hãy tổng khứ cái ghế dài ấy đi.”

\*\*\*

Tôi có thể còn làm hơn nữa trong một ngày, cả buổi sáng hầu như đã trôi qua. Tôi cố gắng tìm gặp Monica Stevens, và dừng lại ở Sticks and Stones.

Giống y như tôi tả, thủy tinh và thép là tính cách của cô ta, và cô ta là một chuyên gia trang trí được yêu thích. Tôi không công nhận, nhưng rồi tôi phải thế. Sticks and Stones, hiển nhiên là được decor theo phong cách riêng của cô ta. Tôi bước vào và dừng lại, dành thời gian để tránh rùng mình trước khi tôi thực sự bắt chuyện với ai đó.

Một người phụ nữ độ tuổi 40 trang nhã, gầy như cái que nhìn lướt qua tôi. “Tôi giúp gì được cô?”

Tôi nở nụ cười hết cỡ của một đội trưởng đội cổ vũ ra với bà ta. “Xin chào, tôi là Blair Mallory, chủ trung tâm thể hình Great Bods. Tôi muốn nói gặp Cô Stevens, nếu cô ấy rảnh.”

“Rất lấy làm tiếc, nhưng cô ấy ra ngoài có việc rồi. Tôi nhắn cô ấy gọi lại cho cô được không?”

“Xin vui lòng.” Tôi đưa cho bà ta card visit của mình và rời đi, đây chẳng còn gì để làm cho đến khi tôi nói chuyện được với chính Monica, và vì cô ta ko có mặt ở đây nên giờ tôi phải ăn trưa, và trả lời vài cuộc điện thoại.

Tôi ăn trưa trước, theo lý thuyết thì nếu mà tôi nói chuyện với Wyatt trước khi ăn thì tôi sẽ chả còn nuốt nổi nữa. Nếu tôi buồn, tôi sẽ phải mạnh mẽ lên. Khi quay trở lại xe, tôi ngồi im trong bãi đỗ và gọi cho mẹ – phải, tôi đang trì hoãn. Rồi đến Roberta. Mẹ thông báo rằng cuối cùng mẹ cũng tóm được một thợ làm bánh cưới và đang thương lượng một thỏa thuận khẩn cấp với cô ta. Roberta báo là hoa đã sẵn sàng, bà có một người bạn bán hoa tươi có thể sắp xếp thời gian rảnh để giúp tôi, còn tôi cần phối hợp với người bạn đó để kết bó hoa cưới theo đúng ý mình.

Tôi gần như òa khóc khi kết thúc cuộc nói chuyện với cả hai người, vì tôi không biết liệu đám cưới có còn diễn ra nữa hay không, nhưng tôi phải giả vờ là mọi thứ vẫn đang diễn ra trôi chảy. Tôi không cho phép mình òa khóc vì tôi không muốn mũi mình đỏ lên, vì nếu nó đỏ lúc tôi nói chuyện với Wyatt, anh sẽ biết là tôi khóc, nhưng... thôi đừng bận tâm. Rắc rối quá.

Tôi hy vọng là anh đừng nhắc máy. Tôi ước anh đang họp với Đội trưởng Gray, hay với ngài thị trưởng và tắt máy điện thoại, trừ việc tôi biết anh không bao giờ tắt máy, anh chỉ để chế độ rung mà thôi. Thế nên

sau đó tôi ước anh để rơi máy trong nhà vệ sinh. Rõ ràng là tôi không ngừng lần nữa nghĩ về chuyện tối hôm trước.

Nhưng tôi vẫn gọi cho anh. Đến tiếng chuông thứ ba, tôi càng hy vọng là anh không trả lời. Thế rồi anh nhắc máy.

“Blair.”

Tôi đã dự tính phần nào những điều tôi sẽ nói, nhưng khi tôi nghe thấy giọng của anh tôi quên tiệt hết ý định của mình. Thế là tôi mở miệng thốt lên một từ hoàn toàn mừng rỡ. “Wyatt.”

Anh trả lời lạnh nhạt. “Giờ chúng ta có vài quan điểm chung, chúng ta cần nói chuyện.”

“Em không muốn nói chuyện. Em chưa sẵn sàng thảo luận. Em vẫn còn đang suy nghĩ.”

“Anh sẽ ở chỗ em khi em hết giờ làm việc.” Anh kết thúc cuộc gọi đột ngột như lúc anh nhận điện vậy.

“Gã ngốc này!” tôi thét lên, cơn thịnh nộ bất ngờ dâng lên, và tôi ném phịch cái điện thoại vào ngăn kéo xe ô tô, dĩ nhiên là chẳng giải quyết được gì vì đằng nào tôi cũng phải moi ra. Thật tốt khi có một thân hình mềm dẻo, vì chiếc xe này quả là nhỏ.

Tôi chưa muốn nói chuyện với anh. Còn bốn điều còn lại mà tôi chưa xem xét xem chúng nghiêm trọng đến cỡ nào. Việc tôi sợ nhất là Wyatt sẽ thuyết phục tôi bỏ qua cuộc chiến này và tiếp tục mối quan hệ, rồi sau đó những vấn đề lớn hơn sẽ hạ gục cả hai chúng tôi. Anh đủ khả năng thuyết phục tôi, vì tôi yêu anh. Còn anh sẽ muốn thuyết phục tôi vì anh cũng yêu tôi.

Đó là điều làm tôi phiền muộn. Kể từ lần đầu tiên tôi nhận ra Wyatt yêu tôi – tôi đã ngay lập tức hiểu mình đem lòng yêu Wyatt, gã ngốc này – tôi cực kỳ nghi ngờ là chúng tôi có thể tổ chức được đám cưới.

Tình yêu không thôi thì chưa đủ; và không bao giờ đủ. Còn có rất nhiều điều khác nữa, ví dụ như sự quý mến và sự tôn trọng lẫn nhau; hoặc tình yêu sẽ mòn đi bởi những thực tế của cuộc sống hàng ngày. Tôi yêu Wyatt. Tôi tôn thờ anh, thậm chí cả những việc khiến tôi phát rồ lên, ví như là nỗ lực giành chiến thắng đã biến anh thành một cầu thủ giỏi và trở thành một nét riêng trong tính cách của anh. Wyatt đủ mạnh mẽ tôi không phải gò ép bản thân mình; anh có thể giành lại bất cứ thứ gì mà tôi ném vào anh.

Một trong những việc mà tôi chưa giải quyết xong đột nhiên hiện lên ngay trước mặt tôi: Wyatt có thể chẳng muốn nhận lấy bất cứ thứ gì mà tôi ném vào anh.

Hai năm trước anh đã bước ra khỏi cuộc đời tôi chỉ sau ba cuộc hẹn hò vì anh quyết định là tôi quá hợm hĩnh khó chiều - điều đó không đáng để anh dính vào rắc rối. Khi Nicole Goodwin bị giết hai tháng trước trong bãi đỗ xe của tôi và trong phút giây anh nghĩ tôi mới chính là nạn nhân, anh đã buộc phải thừa nhận rằng những gì đang diễn ra giữa hai chúng tôi là một sự cá biệt chết chóc, giống như điện giật vậy. Thế nên anh đã quay lại và thuyết phục tôi rằng anh yêu tôi, và chúng tôi không xa rời nhau từ lúc đó – nhưng – lại là một chữ “nhưng”.

Tôi không thay đổi. Tôi vẫn hợm hĩnh khó chiều như tôi đã luôn như thế.

Anh cũng chẳng hề thay đổi. Chúng tôi thỏa hiệp một số điều, chúng tôi thích nghi bằng nhiều cách, nhưng về cơ bản chúng tôi vẫn giống như chúng tôi của hai năm trước, khi tôi không đáng để anh phải dính vào. Trong vòng hai tháng vừa qua, điều mà tôi đã thấy như một niềm vui tuyệt diệu, có lẽ anh chỉ đang cảm thấy nhản nại.

Hiển nhiên có quá nhiều điều về tôi mà anh hoặc là không biết, hoặc là không hề thích thú gì. Và việc đối mặt với chuyện này đang làm trái tim tôi tan vỡ.

## 16. Chương 16

“Công ty an ninh gọi đến để hẹn thời gian lắp đặt.” Lynn nói khi tôi trở về Great Bods, cô ấy đưa cho tôi một danh sách các cuộc gọi. “Và tôi đã đăng tin tìm một nhân viên quản lý trên báo vì tôi cho là cô quá bận rộn với đám cưới. Bản tin đó trên bàn cô nhé.”

“Cám ơn,” Tôi nói. “Có lời phàn nàn gì hôm nay không?”

“Không, mọi chuyện đều tốt. Còn cô thì sao?” Cô ấy liếc nhìn tôi. “Có ai còn bám theo cô không?”

“Tôi chưa phát hiện ra.” Khi bạn nghĩ đến việc đó thì bạn sẽ lại bực hết cả mình. Sau hai ngày bám chặt lấy tôi, bạn sẽ nghĩ người lái chiếc xe Malibu màu trắng chết dẫm đó vẫn sẽ tiếp tục một ngày nữa sau khi tôi cãi lộn từng bừng với Wyatt đúng không nào? Rồi tôi có thể bắt Lynn xác nhận rằng cái xe đã ở đó, đọc được biển số xe, hay bất kỳ cái gì đại loại thế. Nhưng không, không bao giờ có chuyện đó xảy ra với một kẻ lập dị sẵn lòng giúp đỡ cả đầu.

Sau khi Lynn về, tôi buộc mình phải tập trung vào công việc. Tôi tập trung vào cảm giác giận dữ với Wyatt thay vì cảm giác đau khổ, vì giận dữ có hiệu quả hơn nhiều. Giận người khác khiến mọi việc ta làm trôi chảy hơn. Người buồn khổ chỉ loay quanh với cảm giác đau đớn, cảm giác đó sẽ tốt thôi nếu như bạn muốn người ta tiếc thương cho bạn.

Tôi thà giận dữ còn hơn. Tôi đâm đầu làm việc như điên suốt phần ngày còn lại, hoàn thành hết tất cả các công việc lật vật trong ngày. Bất kể vì lý do gì thì đám khách hàng quen vào buổi chiều tối hôm nay tự dừng đến thưa thớt, thế là tôi có thời gian hoàn thành công việc, cộng với khoảng thời gian nghỉ ngơi thường lệ nữa.

Lần đầu tiên kể từ khi bị ngã, tôi bắt đầu lập kế hoạch cho mình; không cử động mạnh, không tập thể dục dụng cụ cũng như không chạy bộ; vì tôi không muốn làm bạn với cơn đau đầu chết người lần nữa. Tôi tập một bài yoga nhẹ nhàng, vận động để đổ mồ hôi, rồi nâng tạ hạng nhẹ, và đi bơi. Tôi có phần hơi e ngại mình sẽ tiêu tan cơn tức tối đi, nhưng không phải lo; cơn giận dữ vẫn còn nguyên khi tôi hoàn thành xong các bài tập của mình.

Tôi không vội vã đóng cửa và về nhà tối nay. Chẳng phải là tôi cố ý lãng phí thời gian, bạn hiểu cho; tôi chỉ là không vội vàng. Nếu có gì cần thực hiện một cách hợp lý, tôi sẽ làm, và tự cho là đúng đắn bởi vì tôi rất tận tâm.

Trước đây tôi chưa bao giờ cảm thấy bất an khi rời phòng tập một mình vào buổi tối, nhưng hôm nay tôi mở cửa ra và ngó quanh, chắc chắn không ai đang lờn vờn gần đó trước khi tôi bước ra ngoài. Cám ơn, kẻ theo lén lập dị, vì đã khiến tôi sợ hãi ngay tại chính chỗ làm việc của mình. “Sợ” không phải là bản tính của tôi, và tôi không thể hiện tốt cho lắm. Tôi đang điên tiết đây.

Xe ô tô của tôi đứng lẻ loi dưới mái hiên bãi đỗ xe giống như cách nó ở đó hàng ngàn đêm khác – tôi đoán vậy, tôi khó chịu với những người đứng tính toán những việc như là họ đã làm hàng tối – nhưng tối nay tôi đang hốt hoảng và cực kỳ biết ơn những ngọn đèn chiếu ánh sáng rực rỡ đến từng inch trong bãi đỗ xe. Sau khi khóa cửa tôi vội vã chui vào xe rồi khóa chặt cửa xe ngay lúc chui vào. Cửa xe tự động khóa lúc tôi sang số, nhưng ít nhất là mất cả 5 giây đứng ở đó bạn dễ bị tấn công nhất. Nhiều điều có thể xảy ra trong vòng 5 giây ấy, đặc biệt là khi bạn đang phải đối mặt với những kẻ lập dị quái gở. Chúng rất nhanh. Tôi đoán đó là lương tâm của chúng nhẹ bằng chả có ký lô nào cả.

Tôi cũng không về nhà theo đường cũ. Thay vì rẽ trái lúc tôi lái xe ra khỏi bãi đỗ để tiến vào đường lớn ngay trước phòng tập, thì tôi lại rẽ phải và quành về phía khu dân cư, nơi trước đó tôi đã phát hiện ra chiếc xe bám theo tôi, rồi lái xe loay quanh về nhà. Ô là la, không kẻ nào bám theo tôi cả, ít nhất là không ai trong chiếc Chevrolet màu trắng. Lúc tôi tới khu lân cận, Beacon Hills Condominiums, tôi nhận thấy một vài chiếc xe màu trắng đậu ngay trước các khu chung cư riêng biệt, nhưng khi Wyatt chỉ ra rằng những chiếc xe màu trắng là cực kỳ thông thường, và, ờ, những chiếc xe trắng này có thể luôn dừng xe ở ngay đó vào tầm này vì không ai chú ý đến họ.

Chiếc Avalanche công kênh của Wyatt đậu ngay phía trước dãy nhà tôi. Tôi sống ở tầng ba dãy đầu tiên phía trong cùng. Những dãy trong cùng có nhiều cửa sổ và chỗ đậu xe hơn, với mái vòm che phủ, vì thế giá

của chúng cũng đắt hơn. Tôi nghĩ cũng đáng thôi. Có một căn hộ ở phía trong cũng đồng nghĩa với việc tôi chỉ có hàng xóm ở một phía, có thể đó chính là điều may mắn, đặc biệt là nếu có cãi nhau đến mức gào thét lên thì cũng chẳng ảnh hưởng gì lắm.

Tôi leo lên những bậc thang và đi về phía cửa. Tôi nghe thấy tiếng tivi phát ra từ phòng khách. Wyatt không khởi động hệ thống báo động vì biết tôi sẽ trở về nhà, và dù tôi có khóa cửa đi chẳng nữa tôi cũng sẽ không bật hệ thống này – vì anh sẽ tới đây. Tôi biết từ trong sâu thẳm tối nay anh không hề đến đây để nghỉ ngơi thư giãn. Anh sẽ nói ra những điều anh muốn nói, rồi anh sẽ đi. Tôi cũng sẽ không cố ngăn anh lại, không phải tối nay.

Tôi quăng cái túi đựng quần áo tập bằng len của mình xuống sàn ngay trước máy giặt, rồi đi qua bếp để vào phòng ăn. Từ chỗ đó tôi có thể thấy được bao quát cả phòng khách, nơi anh đang nằm dài ở đi văng xem một trận bóng chày. Tư thế của anh trông thoải mái và cởi mở- đôi chân dài duỗi thẳng, hai tay thả lỏng bên thân, dọc theo chiếc đi văng. Sức mạnh trong sự hiện diện của con người anh và sự tự tin của anh tỏa ra lấn át trên từng món đồ vật trong phòng. Vào thời điểm khác tôi sẽ nhào thẳng vào phòng khách và rúc vào bên cạnh anh, say sưa với cảm giác vòng tay của anh ôm chặt lấy mình vững chãi, nhưng tôi đứng lặng ở nơi tôi đang đứng, chân mọc rễ trên sàn nhà.

Không hiểu tại sao tôi chẳng thể tiến vào phòng khách của chính mình, ngồi vào chiếc ghế của chính mình, không, không phải lúc này, không phải với anh đang ở đó. Tôi thả túi xách của mình xuống chiếc bàn khách và ngồi xuống, cách xa một khoảng, và nhìn anh.

Anh đã nghe thấy tiếng tôi vào, dĩ nhiên rồi, chắc cũng đã nhận ra đèn xe của tôi rơi vào qua cửa sổ lúc tôi lái xe về. Anh vặn nhỏ tiếng ti vi, rồi ném cái remote xuống mặt bàn uống cà phê trước khi nhìn tôi. “Sao em không ngồi xuống?”

Tôi lắc đầu. “Không.”

Anh nheo mắt, anh không thích thế. Sự Lôi cuốn về mặt thể xác giữa chúng tôi tràn đầy trong căn phòng, bất chấp tình trạng hiện thời của chúng tôi .. từ “xa cách” có quá nặng nề không nhỉ? Anh đã không thương xót sử dụng sự lôi cuốn về mặt thể xác mỗi khi anh đeo đuổi tôi, dùng mọi vũ khí anh có để phá tan tành những sự phòng vệ của tôi. Đụng chạm là một việc cực kỳ hiệu quả, và anh quen với việc chạm vào tôi – cùng với được tôi chạm vào, vì theo cả hai cách- bất cứ lúc nào, bất cứ cách nào anh muốn.

Anh đứng dậy, đôi bờ vai mạnh mẽ của anh dường như lấn át cả căn phòng. Anh ở nhà và đã thay đồ, anh mặc quần jeans và chiếc áo sơ mi màu xanh cài khuy, hai ống tay xắn lên đến tận khuỷu. “Anh xin lỗi,” anh mở lời.

Dạ dày tôi lộn ngược từng phèo khi tôi chờ anh kết thúc câu nói, kiểu như “Anh không thể cưới em được.” Đầu óc tôi quay cuồng, và tôi ngồi dậy, bám tay vào bàn phòng khi cơ thể tôi theo gót trí óc tôi.

Nhưng anh không nói gì nữa, chỉ hai từ đó thôi, vài giây trôi qua trước khi tôi nhận ra là anh đang xin lỗi thật.

Tình huống ngược đời này đập thẳng vào người làm tôi co rúm lại. “Anh mà xin lỗi.” tôi nổi cáu. “Không khi anh nghĩ là mình đúng và anh chỉ đang nói để... để xoa dịu em thôi.”

Lông mày anh nhướng lên đầy vẻ hoài nghi. “Blair, đã khi nào anh từng phải xoa dịu em chưa?”

Chết sống vì nghe câu hỏi ấy, tôi phải thừa nhận. “Ồ... chưa bao giờ.” Nhận thức này khiến tôi cảm thấy khá hơn, trừ phần ngang ngạnh trẻ con nho nhỏ trong tôi thì thoáng thích được người ta xoa dịu.”Sao anh phải xin lỗi em?”

“Vì cách anh đã làm tổn thương đến em.”

Chết đấm anh ta, chết tiết anh ta, tội tệt anh ta! Tôi quay mặt đi trước khi anh bắt gặp những giọt nước mắt bất thần trào lên trong mắt tôi. Lần đầu tiên anh dùng cái mánh khóe lạ kỳ này để phá vỡ sự phòng thủ của tôi chỉ với sự thật cực kỳ đơn giản. Tôi không muốn anh biết được rằng anh đã làm tổn thương tôi, tôi thà để anh nghĩ là tôi đang điên tiết.

Anh không hề nói là đã nhận ra rằng mình sai về tất cả những điều anh nói vào mặt tôi tối hôm trước, chỉ đơn giản là anh xin lỗi vì đã làm tổn thương tôi. Anh đã không nói những điều như thế chỉ để làm tôi đau đớn, không chủ tâm. Wyatt không phải là người ác ý. Anh nói những điều như thế vì anh tin là đúng – và, ừ, chính điều đó lại khiến tôi tổn thương nhiều đến thế.

Tôi kiềm chế những giọt nước mắt bằng việc cố ý nghĩ về thứ gì đó kinh khủng, tỷ như người chân không mà đi mua sắm ấy. Cái này thật có hiệu quả. Thỉnh thoảng cũng nên thử. Tôi hoàn toàn ngăn được cơn khóc òa của mình, và bắt đầu quay lại phía Wyatt với những cảm xúc hoàn toàn được kiềm chế.

“cảm ơn anh vì lời xin lỗi, nhưng giờ chẳng còn cần thiết nữa. “tôi cẩn thận lên tiếng.

Anh chăm chú quan sát tôi, tập trung vào tôi theo cái cách mà anh từng tập trung vào cầu thủ ném bóng vậy. “Thôi đấy anh đi. Chúng ta cần nói chuyện về việc này.”

Tôi lắc đầu. “Không. Chưa phải lúc. Tất cả những gì em yêu cầu anh là hãy để từ từ, hãy để em suy nghĩ.”

“Về chuyện này?” Anh hỏi, cúi người xuống nhặt lên quyển sổ mở sẵn đặt ở đi văng nơi anh vừa ngồi. Tôi nhận ra đó chính là quyển sổ tôi đã viết ngày hôm qua, cái danh sách những điều anh đã nói – và tôi nhớ là tôi đã để nó ở bàn đầu giường ngủ cơ mà.

Tôi khó chịu. “Anh rình mò trên gác.” Tôi buộc tội. “Đó là bản danh sách của em, không phải của anh. Của anh nằm trên mặt quầy kia cơ.” Tôi đã lập ra bản danh sách các điều vi phạm của anh, nó không hề suy suyển, anh lỡ tít nó đi. Tôi không thích anh biết tôi đã ngồi cả đêm qua ám ảnh với những lời buộc tội của anh, cho dù anh có thể không cần phải thấy bản danh sách đó mới đoán ra là tôi mất ngủ.

“Em đang tránh anh.” Anh dụ dằng chỉ ra, “Dù thế nào chẳng nữa anh cũng sẽ tìm hiểu được. Và vì anh không giải quyết tình huống bằng cách chạy trốn khỏi chúng...”

Lời buộc tội quá rõ ràng. Tôi nói, “Em không chạy trốn khỏi chuyện này. Em đang cố sắp xếp mọi thứ trong đầu. Nếu em chạy trốn, em sẽ không nghĩ gì cả.” Điều đó là sự thật, và anh hiểu rất rõ. Tôi rất giỏi tránh né. Nhưng gì tôi không nói ra là anh đã đúng, và có một vấn đề quan trọng mà tôi chưa thể đương đầu vào lúc này, vì đối đầu với chuyện đó có nghĩa là kết thúc chuyện của chúng tôi, hai chúng tôi.

“Nhưng em đang né tránh anh.”

“Em phải làm vậy.” tôi nhìn anh chằm chằm. Tôi không nghĩ gì được lúc anh đứng ngay bên cạnh. Tôi hiểu anh; tôi hiểu cả hai chúng tôi. Sẽ cực dễ dàng kết thúc mọi chuyện ở trên giường cùng với nhau, để bỏ qua chuyện này và chẳng giải quyết được cho tới tận gốc rễ của vấn đề.

“Em không thể nghĩ lúc em ở chỗ làm à?”

“Lúc ở chỗ làm, em bận. Anh có mất thời gian của mình để chỉ nghĩ đến em lúc anh đang làm việc không?”

“Hơn cả thế.” Anh nói dứt khoát.

Sự thừa nhận này khiến tôi cảm thấy khá hơn tí chút, chỉ tí chút thôi. “Em bị phân tâm lúc làm việc. Em cần chút thời gian yên ổn, chút thời gian nào đó một mình, để sắp xếp mọi thứ trong đầu em cho đến khi em biết em dừng ở đâu. Rồi chúng ta sẽ nói chuyện.”

“Em không nghĩ là chúng ta cần kết thúc chuyện này cùng nhau à?”

“Khi em biết đích xác là cái gì...hừ.”

Nấn lòng, anh đưa tay vuốt mặt. “Ý em là sao?” anh lên tiếng, tay giữ chặt cuốn sổ như giữ chặt tang vật hàng đầu của vụ trọng án.

Tôi nhún vai, không thể rành mạch từng mục một được, có lẽ chính xác là những gì anh muốn.

“Rõ ràng là em nghĩ ngợi cả đêm qua, nếu không em đã chẳng viết bản danh sách này.”

“Một số thôi. Dù sao cũng có 3 mục rõ ràng.”

“Và em mất cả buổi sáng để nghĩ về mục số 4.”

Trời, tôi là gì, nghi can trong vụ giết người hàng loạt hả? Anh nhìn thoáng thấy một tia sáng lấp lánh trên khuôn mặt tôi. “Sáng nay em bận. Em đi cùng dương Jazz.”

Thái độ của anh thay đổi, mềm đi một chút. Việc đi cùng dương Jazz có nghĩa là tôi vẫn tiến hành đám cưới. “Và?”

“Và sáng mai em cũng bận.” Tìm vật liệu cho chiếc áo cưới, và nếu có thể, sẽ nói chuyện với Monica Stevens.

“Anh không định nói về chuyện đó.”

“Đó là tất cả em định nói với anh.”

Hai chúng tôi đang đối mặt với nhau như những địch thủ trên chiến trường, anh ở trong phòng khách còn tôi đang đứng ở phòng ăn, cách xa nhau khoảng 12 hay 15 feet gì đấy. Chưa đủ xa, vì tôi vẫn nhận thấy lực hút hóa học giữa hai chúng tôi, vẫn cảm thấy hơi nóng tỏa ra từ mắt anh, có nghĩa là anh đang nghĩ đến chuyện nhảy vào tấn công tôi. Cơ thể tôi mừng rỡ với cái ý tưởng bị anh chộp lấy. Thậm chí sau tất cả những chuyện chưa kết thúc này giữa chúng tôi, tôi vẫn muốn anh.

Sự căm dỗ được lao vào vòng tay anh và quên đi tất cả thật mãnh liệt. Tôi hiểu bản thân mình, hiểu rõ là tôi yếu đuối thảm hại thế nào khi lại gần anh, vì thế tôi quay đi để cắt đứt cảm giác mặt mắt đối mắt giữa chúng tôi. Đèn đỏ nhấp nháy trên máy điện thoại làm tôi chú ý, và tự động tôi tiến tới bấm nút và nghe được nội dung tin nhắn. “Tao biết mày ở một mình.”

Lời thì thầm nói chỉ vừa nghe, nhưng nó chạy dọc đến từng sợi dây thần kinh của tôi, khiến tóc tôi dựng đứng lên. Tôi nhảy ngược về đằng sau tránh xa cái máy cứ như thể nó là một con rắn độc vậy.

“Cái gì thế?” Wyatt đột ngột hỏi, anh đứng ngay bên cạnh tôi và giữ chặt lấy tôi trong vòng tay. Từ chỗ anh đang đứng, anh không thể nghe thấy tiếng nói phát ra từ tin nhắn.

Thói thúc đầu tiên của tôi là không nói cho anh nghe, không phải sau khi anh buộc tội tôi vì đã gọi cho anh chỉ vì mọi chuyện còn con nhấy bộp vào óc tôi. Niềm kiêu hãnh bị tổn thương có thể khiến người ta xử sự ngu ngốc. Khi tôi sợ, niềm kiêu hãnh bị tổn thương có thể đẹp qua một bên, và chuyện có người theo dõi tôi khiến tôi khiếp hãi.

Tôi chỉ vào thiết bị trả lời tự động.

Anh nhấn nút tua lại, và tiếng thì thầm lại vang lên. “Tao biết mày ở một mình.”

Biểu hiện của anh thật không thể đoán nổi và khắc nghiệt. Không nói một lời anh quay trở lại phòng khách, nhắc remote lên và tắt tivi. Rồi anh quay lại và nghe lại tin nhắn một lần nữa.

“Tao biết mày có một mình.”

Màn hình nhỏ xú hiện ngày và giờ của tin nhắn, cũng như tên và số điện thoại người gọi. Tin nhắn để lại của người gọi từ Denver, vào lúc 12:04 trưa ngày hôm nay.

Anh ngay lập tức truy cập Caller ID. Khi cùng một người gọi lại, nó không hiển thị từng cuộc riêng từ cuộc đầu tiên, mà chỉ hiển thị tổng cuộc gọi từ số điện thoại đó. Kể lập đi từ Denver đã gọi đến cho tôi 47 lần, lần cuối cùng là từ 3:27 sáng nay.

“Chuyện này diễn ra bao lâu rồi?” anh hỏi, miệng mím chặt, khi anh lùi di động của mình ra khỏi vỏ gắn ở thắt lưng.

“Anh biết nó diễn ra bao lâu mà. Anh trả lời cuộc gọi thứ hai từ tối thứ Sáu tuần trước sau khi em từ bệnh viện về nhà, lúc chúng mình đang ăn pizza.”

Anh gật đầu lúc anh bấm số trên di động. “Foster, đây là Bloodsworth,” anh nói vào máy, vẫn giữ chặt tôi ở ngay bên cạnh anh bằng vòng tay ôm vững chãi. “Tôi có chuyện ở đây. Ai đó đang gọi cho Blair, 47 lần kể từ thứ sáu trước...” Anh dừng lại nhìn tôi. “Em có xóa Caller ID log khi em từ bệnh viện về nhà không?”

Tôi lắc đầu. Xóa bộ nhớ caller ID quả thật chẳng quan trọng gì so với bản danh sách các việc cần làm.

“Okay. Bốn mươi bảy lần. Tối qua, kẻ gọi đến đã để lại tin nhắn khiến tôi nghĩ căn hộ của Blair đang bị theo dõi?”

“Theo dõi?” tôi thét lên the thé, hoàn toàn bực bội với ý nghĩ đó. “Chết tiệt!”

Wyatt siết chặt lấy tôi, vừa để trấn an tôi vừa để ra hiệu cho tôi giữ mồm giữ miệng. Tôi im bặt.

“Caller ID log hiển thị một số từ hạt Denver, Colorado, tôi cho đó là cuộc gọi từ số trả trước.” anh tiếp tục. “Chúng ta lần theo được dấu vết dây số này được không? Tôi cũng nghĩ vậy. Mẹ kiếp. Thôi được.” Anh lắng nghe một lúc nữa tôi nhìn vào máy trả lời tự động của tôi. “Máy bấm số. Được. Tôi sẽ mang đến chỗ anh.”

Anh kết thúc cuộc gọi và nhét nó lại vào thắt lưng, rồi tháo máy điện thoại của tôi ra khỏi cả hai jack cắm điện thoại và ổ điện, quấn dây xung quanh để giữ cho thân máy và tai nghe cố định.

“Anh đang tịch thu điện thoại của em hả?” tôi căn vặn

“Ừ. Mẹ kiếp, anh ước em nói chuyện này với anh sớm hơn.”

Hừ, lại thế nữa. “Xin lỗi nhé.” Tôi thét lên đầy phẫn nộ. “Em tin là mình đã gọi cho anh vào lần đầu tiên cô ta gọi; nhớ lại thứ bảy tuần trước đi; thế còn người đàn bà nói giọng thì thầm câu, quá tệ là tao đã trượt mắt mày? Anh nói đó giống như một cuộc gọi kỳ quặc. Đến những cuộc khác chắc toàn vào tối qua, vì em không nhìn vào Caller ID, trước đó hoàn toàn không có tin nhắn nào cả. Đến gần sáng, em tắt chuông của tất cả máy điện thoại trong nhà.”

Anh nhìn trừng trừng vào tôi. “Em nói trước đó cũng cùng một giọng nói hả?”

“Đúng, em nói vậy đấy.” tôi trả lời đầy vẻ gây chiến. “Đúng, em biết đó là một lời thì thầm. Lần trước cô ta cũng thì thầm. Không, em không chắc cái 100% chết dẫm ấy, nhưng có đến 99% là cùng một giọng, và em nghĩ đó là đàn bà. Thế đấy.” Biết điều và hợp lý, là tôi đấy.

“Không những thế,” tôi tiếp tục xoáy vào chủ đề, “một ả đàn bà đang bám theo em. Đến tận ngân hàng, thưa trung úy. Đó chính là cô ả đã cố cản em xếp lếp trong bãi đậu xe siêu thị, cô ả đang quấy rối em bằng điện thoại – Tỷ lệ là bao nhiêu khi ba cô nàng khác nhau đều bắt thần tấn công em? Không cao lắm, phải không? Lạy chúa, anh có nghĩ đó là cùng một ả tâm thần không?”

Có khi nên thêm tính” mỉa mai, châm biếm” vào bản danh sách tính cách của tôi mới hợp lý.

“Chắc vậy,” Wyatt cắt lời, vẻ mặt dữ dội. “Giờ thì em trút giận lên ai đây?”

## 17. Chương 17

“Ai khác ngoài anh nào?” tôi ngọt ngào hỏi.

“Nếu gần đây em không kiểm tra lại, anh không phải là đàn bà.” Anh chứng minh bằng cách một tay kéo tôi lại gần anh, tay kia vẫn giữ lấy chiếc máy điện thoại. Tôi mong đợi anh hôn tôi và tôi sẽ nhe răng ra cắn, việc này tôi đã không còn làm kể từ lần đầu tiên MẸ đưa tôi đến nhà sĩ, trừ khi bạn muốn đếm số lần tôi cắn... thôi đừng bận tâm. Ý định của tôi chắc đã hiện rõ trên mặt vì anh cười toe toét và kéo tôi sát chặt vào anh, kích thích tôi bằng sự cương cứng của anh.

Tôi đẩy mình ra xa, nhìn chăm chăm vào anh, miệng tôi há hốc. “Em không thể tin được. Anh vừa phát hiện ra ai đó đang lén theo em, và anh lại có hứng? Thật đồi bại.”

Anh nhún một bên vai “ Chính là cơn quá khích bốc đồng mà em quăng ra. Lúc nào cũng hướng vào anh!

“Em không quá khích bốc đồng! Tôi hét lên. “Em giận dữ chính đáng!”

“Anh thích những cơn bốc đồng hơn là kiểu em nhìn anh giống như anh vừa mới tát em thế.” Anh lên tiếng. “Giờ thì nghe kỹ đây!”

Tôi chả có tâm trạng nào để mà “nghe đây”. Tôi hiên ngang đi về phòng khách và ngồi xuống một cái ghế, như thế anh sẽ không thể ngồi cạnh bên tôi được.

Anh đặt điện thoại xuống mặt bàn uống cà phê và ngã người về phía tôi, chống hai tay xuống ghế và ghim chặt tôi xuống. Cái nhìn chăm chăm của anh mạnh liệt và lấp lánh. “Blair, em sẽ phải nghe anh. Anh thật lòng, vô cùng xin lỗi. Em nhiều tính cách, nhưng hoang tưởng không phải trong số chúng. Tối qua đáng ra anh phải lắng nghe em và kết nối mọi chuyện với nhau.”

Tôi ngậm chặt miệng, chờ thời cơ phun ra câu nếu mà anh kết nối các mối liên kết với nhau thì anh đã kết thúc vụ việc sớm hơn rồi. Anh không làm thế, anh không thấy cần tuyên bố rõ ràng, như tôi thường vậy.

“Điều đó chứng tỏ,” anh tiếp tục, “rất có khả năng kẻ điên rồ này đã theo dõi căn hộ của em. Làm sao mà cô ta biết em ở nhà một mình tối hôm qua? Chúng mình luôn ở cùng nhau mà.”

“Lúc em về em không nhìn thấy chiếc xe nào lạ cả.”

“Em biết tất cả người trong các căn hộ này lái xe gì à? Anh không nghĩ thế. Nếu như cô ta đưa ra bất cứ lời đe dọa nào gây nguy hiểm anh sẽ không để em một mình, nhưng cô ta đã dừng đến đó thôi.”

“Anh có nghĩ việc cố cản xe qua người em là đe dọa không?”

“Kẻ đó lái một chiếc Buick màu be, không phải là Chevrolet trắng. Anh hoàn toàn không kể đến chuyện đó như một phần của chuyện này, nhưng nhiều khả năng là một tai nạn riêng biệt, và cho đến khi bằng chứng chứng minh rõ ràng là kẻ lái chiếc Buick cũng là kẻ lái chiếc Chevrolet thì vụ này được coi như một. Các cuộc gọi quấy rối này hành vi phạm tội cấp độ II, và nếu anh tìm hiểu ra kẻ nào đang thực hiện những cuộc gọi này thì em có thể khởi kiện, nhưng đến lúc đó...”

“Ý anh nói là việc này chưa đủ nghiêm trọng để cảnh sát vào cuộc.”

“Em đang nhận sự quan tâm rất lớn của anh,” anh nói. “Anh coi trọng chuyện này. Anh muốn em xếp đồ và về nhà với anh. Không lý gì em phải bị quấy rối liên tục như thế khi em không cần thiết phải bị vậy.”

“Em chỉ việc đổi số điện thoại, và không cần đăng ký trong danh bạ,” Tôi chỉ ra

“Dù gì em cũng phải đi, khi chúng mình cưới. Sao không làm bây giờ?”

Bởi vì em không chắc chúng ta sẽ cưới nhau. Lời xin lỗi của anh về kẻ bám theo tôi và chứng hoang tưởng được gán ghép cho tôi đang khiến mọi chuyện nhẹ nhàng đi, nhưng không giải quyết được những vấn đề lớn hơn. “Vì, “ tôi nói. Đứng. Ngắn ngọn và đi thẳng vào vấn đề.

Anh thẳng người, trông bức bối cực kỳ, tính đến đến việc tôi ở đây tôi là bên bị tổn thương.

Mất cả phút để tôi nghĩ là anh sẽ khiêu chiến, nhưng thay vì thế anh quyết định bỏ qua cuộc cãi vã và thay đổi chủ đề. “Anh sẽ mang điện thoại của em đến sở làm và để một trong những chuyên viên công nghệ tìm hiểu xem liệu anh ta làm được gì với thiết bị ghi âm hay không, có thể tách các âm thanh phía sau hoặc tăng âm lượng giọng nói lên. Đừng trả lời điện thoại trừ khi là anh gọi đến cho em. Thật ra hãy mở máy di động của em lên. Anh sẽ gọi thẳng cho em. Nếu ai bấm chuông, đừng mở cửa mà hãy gọi 911 ngay nhé. Hiểu chưa?”

“Hiểu.”

“Nhiều khả năng là kẻ đó không theo dõi em vào thời điểm nhất định, mà chỉ xem xem liệu xe em hay xe anh có ở đây hay không, nên anh sẽ lấy xe em và để xe anh đậu anh phía trước.”

“Làm thế nào mà cô ta biết anh liên quan tới em nếu cô ta thật sự không theo dõi em?”

“Nếu cô ta biết chỗ em làm, hẳn cô ta đã nhìn thấy xe tải của anh đỗ ở Great Bods hàng tối lúc em đóng cửa. Chiếc xe rất dễ phân biệt. Buổi tối cô ta dễ dàng bám theo cả hai chúng ta.”

Nhận thức đó dội mạnh vào tôi và tôi thở hổn hển. “Cô ta là kẻ đã cào xước xe em.”

“Chắc chắn vậy.” Sự đồng ý nhanh chóng của anh mách bảo cho tôi rằng anh đã tính đến khả năng đó.

“Đó là hành động cố ý phá hoại! Em hy vọng ít nhất thì chuyện này sẽ thành hành vi phạm tội cấp độ A.” Tôi hơi bất bình với cấp độ B, ôi thôi, sao cũng được hết.

“Hành vi phạm tội cấp độ I,” anh sửa lại. “Ừ, đúng thế. Nếu một người cố ý gây thiệt hại, hoặc đã có hành động gây thiệt hại.”

“Vâng, vâng, em biết.” Tôi sốt ruột trả lời. “Vô tội cho đến khi hành vi phạm tội được chứng minh, và chuyện này thật vô vẩn. Cái mông em ấy!”

Anh bật cười nho nhỏ và với lấy cái điện thoại đang đặt ở trên bàn uống nước. “Anh bị ấn tượng vì ý thức thực thi luật pháp của em. Và anh thích bộ mông của em.”

Thật ra tôi biết thừa điều đó.

Chúng tôi lấy chìa khóa, hoặc đúng hơn là Watt đã lấy; tôi đơn giản chỉ đưa cho anh bộ chìa khóa dự phòng của chiếc Mercedes, chiếc chìa riêng, trong khi anh phải tháo chìa khóa xe Avalanche ra khỏi chùm khóa của anh vì chìa dự phòng tất nhiên đang để ở nhà. Có lần tôi chỉ ra là việc để chìa dự phòng ở nhà không phải là ý hay nếu như anh làm mất chùm chìa khóa của anh, anh đã tự mãn là anh sẽ chẳng bao giờ đánh mất.

“Anh đã khóa lại cửa trước lúc anh vào nhà.” Anh lên tiếng khi tự mình bước ra ngoài. “Đừng quên bật báo động.”

“Vâng.”

“Muộn lắm rồi, và anh không mang quần áo ở đây để thay ngay mai nên trừ khi em phát hiện ra điều gì bất thường, anh sẽ không quay lại tối nay, nhưng nếu có, hãy gọi 911 trước khi gọi cho anh. Hiểu chưa?”

“Wyatt.”

“Hãy gọi 911 bằng điện thoại bàn để họ có địa chỉ nhà em, và gọi di động cho anh.”

“Wyatt!” tôi cắt ngang, bực bội với đồng từ ngữ tuôn ra từ miệng anh.

Anh ngừng nói và quay đầu lại. “hử?”

“Xin chào, chuyên gia điện thoại đây này. Em lớn lên với một chiếc suốt ngày áp vào tai. Em cũng hiểu 911 hoạt động thế nào mà. Em nghĩ em xử lý được.”

“Xin chào, cảnh sát đây này.” Anh đáp lại, bắt chước theo giọng của tôi. “Anh bảo mọi người phải làm gì. Đó là việc của anh.”

“Ồ, tuyệt,” tôi lầm bầm. “Anh đang biến thành em.”

Anh cười ngoác đến tận mang tai, ghì lấy gáy tôi để kéo tôi sát vào anh và trao một nụ hôn nhanh, khao khát. Tôi không có thì giờ để cần vì nó diễn ra quá nhanh.

“Ba điều,” anh nói. “Cần ghi nhớ.”

“Cái gì?”

“Một: không phải chỉ có cơn bốc đồng của em mới khiến anh nổi hứng. Cho đến tận bây giờ, tính cả mọi mảnh lối nho nhỏ của em vào.”

Tôi không nhìn xuống đũng quần anh, nhưng tôi muốn thế.

“Hai: Anh không nghĩ anh sẽ, nhưng anh yêu mái tóc vừa cắt của em. Em dễ thương như quỷ vậy.”

Tôi vô tình đưa tay vuốt tóc. Anh đã nhận ra.

“Và ba ...”

Tôi ngẩn cổ chờ, bất đắc dĩ ngưng cả thở vì đề phòng.

“Em vẫn còn nợ anh một vụ “thối kèn” đấy nhé”

Tôi hai lần kiểm tra cả cửa ra vào và cửa sổ, rồi chắc chắn là hệ thống báo động đã bật. Tôi kéo rèm che bộ cửa đôi kiểu Pháp dẫn ra ban công. Khoảng sân nhỏ phía sau nhà của tôi có dây hàng rào ngăn khoảng 6 foot bao quanh và một cái cổng chỉ mở được từ bên trong, nhưng khoảng ngăn 6 foot này thì không khắc phục được. Hàng rào chỉ để ngăn cách thôi chứ không an toàn. Khác biệt lớn đấy nhé.

Nếu mà tôi đột nhập vào một nơi nào đó, tôi sẽ vào từ phía đằng sau nhà, như thế ít có khả năng bị bắt gặp hơn. Suy nghĩ điều đó trong đầu, tôi bật hết các dây đèn trang trí trên những cái cây và đèn sân. Rồi tôi lại bật đèn cửa ra vào, phía mái vòm. Tôi bật cả đèn cổng trước. Tôi hơi lặng đi, đèn bật hết giống như một cây thông giáng sinh, nhưng tôi không muốn bất kỳ lối vào nhà nào bị bóng tối che phủ.

Vì mệt mỏi nên tôi không dễ ngủ. Tôi cũng vẫn cần cân nhắc về chuyện của mình với Wyatt, để đưa ra những quyết định chính xác về những việc đã và chưa cân nhắc tới nay, nhưng cùng lúc tôi cũng suy tính đến kẻ lái chiếc Maillibu. Tôi không biết liệu tôi có thể vừa suy nghĩ cho thấu đáo cả hai vấn đề lớn này vừa phải cảnh giác cao độ hay không. Tôi đoán là không.

Tôi thỏa hiệp bằng cách thức dậy và không bật tivi, hay đeo tai nghe iPod để có thể nghe được những tiếng động khác thường, và bắt đầu vệ sinh buổi sáng, những việc không đòi hỏi quá nhiều sự tập trung. Tôi tháo bộ quần áo mà tôi sẽ mặc hôm tới ra khỏi tủ, lột đôi giày mới tinh của mình và thử lại một lần nữa, trông chúng vẫn lộng lẫy như khi tôi mua chúng vào thứ sáu tuần trước. Tôi mặc thử để chắc chắn bộ đồ thoải mái nếu như tôi phải mặc trong nhiều giờ liền. Rõ ràng là thoải mái. Tôi như đi trên mây vậy.

Điều này nhắc tôi rằng đôi ủng màu xanh hợp mốt mà tôi mua từ mạng Zappos đáng ra phải gửi đến rồi, nhưng đáng ra hàng phải đặt ở bậc cửa rồi chứ, nhưng chẳng có gì ở đó cả. Tôi đoán là người giao hàng có thể đã để cái hộp ở cổng trước, nhưng nếu thế thì Wyatt đã mang nó vào cho tôi rồi. Kết luận là chẳng có hàng hóa nào gửi tới hết.

Tôi vẫn dung một cái túi xách mùa hè, nhưng thời điểm này thích hợp với một cái túi mùa thu chắc chắn hơn, tôi để túi xách dưới lầu, nên tôi xuống lấy và đổ các thứ trong túi ra giường. Xấp hóa đơn của dưỡng Jazz do cửa hàng Sticks and Stones phát hành đập vào mắt tôi, dĩ nhiên rồi, và tôi nhặt nó lên đọc từng mục một. Một phần tôi điên tiết với Monica Stevens, nhưng một phần phải khâm phục cô ta; cô ta đã định giá những món đồ lên quá mức.

Tôi đổi mọi thứ sang một cái túi da rất xinh và cất cái túi xách mùa hè của mình vào ngăn trên cùng của tủ. Rồi tôi kiểm tra lại màn hình (caller ID) điện thoại không dây đặt trên lầu để xem liệu có cuộc gọi nào nữa từ Denver hay không. Không có gì.

Rốt cuộc tôi chẳng nghĩ ra nổi việc gì vô bổ nào nữa để giết thời gian, và tôi há miệng ngáp dài, thế là tôi trèo vào giường và bật đèn lên. Ngay khi tôi làm thế, tất nhiên, tôi không còn buồn ngủ nữa. Mọi âm thanh lọt vào tai tôi đều có vẻ ghê rợn, thậm chí cả những âm thanh mà tôi biết rõ.

Tôi ngồi dậy, bật hết đèn sau lưng mình lên, rồi đi xuống dưới lầu lục được một con dao cõ lớn trong ngăn bếp. Cảm thấy an tâm với vũ khí bên cạnh - hê, còn hơn là chả có gì chứ nhỉ - tôi lại leo lên lầu. Năm phút sau, tôi lại xuống lầu lục tung tủ quần áo dưới nhà, chỗ tôi nhét cái ô lớn đen thui trông y như thứ nhẩy ra trong phim Mary Poppins vậy. Tôi luôn mang theo một cái ô nhỏ hơn và sặc sỡ hơn, nhưng tôi có một cái to màu đen chỉ vì tôi nghĩ mọi người ai cũng nên có một cái ô theo kiểu trang trọng. Bảo thủ, nhưng rất vững chắc; tôi đoán cái ô đủ khỏe để giữ tên theo lên đến chín mươi cách xa tôi trong lúc tôi tấn công cô ả bằng con dao bếp của tôi. Với cái ô đặt ở ngay đầu giường, và một con dao đặt ở trên bàn ngủ, tôi cảm thấy mình hoàn toàn đã chuẩn bị sẵn sàng, thiếu điều mua phút một khẩu súng săn nữa thôi.

Tôi tắt đèn rồi nằm xuống, ngay lập tức lại ngồi phắt dậy. Việc này sẽ không hiệu quả. Tôi đứng lên bật hết dây đèn ở hành lang và trên gác. Cách này tôi sẽ đủ ánh sáng, nhưng ánh sáng sẽ không chiếu thẳng vào mắt tôi, thêm nữa ai mà tiến vào từ phía cửa sẽ bị hắt bóng nhưng lại không nhìn ra tôi ngay lúc đó. Kế hoạch tốt.

Khi tôi trôi vào giấc ngủ, tôi tự hỏi tại sao mình không có một khẩu súng nhử. Phụ nữ độc thân, sống một mình; một khẩu súng là ý tưởng khôn ngoan. Người phụ nữ nào cũng cần một khẩu để tự vệ chứ.

Một giờ sau tôi thức giấc, tôi lặn qua rồi nhìn đồng hồ. Hai giờ ba mươi phút. Tất cả đều tĩnh lặng. Tôi kiểm tra màn hình ID lần nữa, không có cuộc gọi đến nào.

Tôi nghĩ mình nên chuyển về nhà Bố Mẹ. Hay nhà của Siana. Ít nhất thì tôi cũng ngủ được một giấc cho tử tế. Tôi sẽ mệt lử nguyên ngày mai cho mà xem.

Tôi lặn qua lộn lại, và thức đến tận ba giờ. Không có một cái bóng nào của kẻ đột nhập hắt vào phòng. Tôi không kiểm tra điện thoại vì giờ tôi chẳng thêm quan tâm liệu ả điên kia có gọi nữa hay không. Tôi cố nằm

thoải mái trên giường. Đầu gối tôi chạm vào cái ô. Tôi thấy bức bối và bất tiện, còn ánh đèn chập chờn thì thật khó chịu.

Điện chập chờn? Nếu như mất điện, chắc tôi sẽ nhảy chồm chồm lên.

Mắt mở to và tôi nhìn chăm chăm ra hành lang, nơi ánh sáng vẫn còn nguyên, nhưng đèn trong phòng ngủ của tôi thì nhất định đang nhấp nhòe.

Đây không kể là tôi chưa bật ngọn đèn nào trong phòng ngủ.

Tôi ngồi dậy và nhìn chăm chăm về phía cửa sổ. Bên ngoài tấm rèm đang kéo kín, những tia sáng màu đỏ nhảy múa.

Tiếp đó là một tiếng vỡ loảng xoảng như có gì đó đập vào cửa sổ, và hệ thống báo động của tôi bắt đầu phát ra những tiếng pip pip cảnh báo trước khi rú lên đỉnh tai nhức óc. “Chết tiệt.” tôi lao ra khỏi giường, tóm lấy cái ô và con dao, nhảy bổ ra phía hành lang, một luồng hơi nóng đập thẳng vào tôi và những tia lửa văng ra tung tóe ngay trước mặt.

“Chết tiệt!” tôi lại văng tục và rút về phòng ngủ, đóng sầm cánh cửa để chặn hơi nóng và khói đang bốc lên. Một cách muộn màng, chuông báo cháy bắt đầu reo lên inh ỏi.

Tôi vội lấy điện thoại và bấm số 911, nhưng chẳng có tín hiệu gì phát ra. Hệ thống điện thoại đã ra đi. Quá nhiều so với dự tính ban đầu. Tôi phải thoát khỏi đây! Bị quay sống đầu có nằm trong kế hoạch của tôi. Tôi vội lấy di động và nhấn phím 911 khi tôi chạy đến bên cửa sổ và thò đầu ra ngoài.

“Đây là trực tổng đài khẩn cấp 911. Mức khẩn cấp của bạn thế nào?”

“Nhà tôi đang cháy!” tôi gào lên. Mẹ kiếp! Toàn bộ phía trước căn hộ chìm trong biển lửa. “Địa chỉ của tôi là số 317 đường Beacon Hills.”

Tôi chạy về phía cửa sổ khác nhìn ra cổng. Lửa cũng liếm vào gần hết mái phía bên phải ngay dưới cửa sổ. Chết dẫm!

“Tôi vừa gửi đội cứu hỏa đến địa chỉ này của cô,” giọng người trực tổng đài bình tĩnh. “Có còn ai trong nhà cùng cô nữa không?”

“Không, tôi sống một mình, nhưng đây là một căn hộ và có 4 căn trong khu nhà này.” Hơi nóng và khói đang lan nhanh một cách chóng mặt với tốc độ khủng khiếp, mọi cửa sổ của tôi bị lửa phủ kín. Tôi không thể xuống nhà dưới và thoát ra ngoài qua cánh cửa đôi kiểu Pháp ở phía sau nhà.

Phòng ngủ thứ hai! Các cửa sổ của phòng này nhìn ra đằng sau nhà, khu sau an toàn với hàng rào ngăn.

“Cô ra ngoài và hướng dẫn cho đội cứu hỏa đến đúng địa chỉ được không?” người trực tổng đài hỏi.

“Tôi đang ở trên gác và toàn bộ dưới nhà đang cháy, nhưng tôi sẽ cố.” tôi đáp, ho khù khụ vì khói. “Tôi sẽ ra phía cửa sổ. Giờ thì tạm biệt!”

“Vui lòng giữ máy,” giọng cô ta phát ra nghe khẩn cấp.

“Có khi chị chả hiểu gì cả” Tôi thét lạc cả giọng. “Tôi đang ra phía cửa sổ! Tôi không thể vừa làm việc đó vừa giữ máy điện thoại cùng một lúc. Đội cứu hỏa sẽ phát hiện ra căn hộ ngay, nói với họ hãy tìm căn nào đang cháy tới tận cửa sổ ấy!”

Tắt máy điện thoại, tôi nhét nó vào túi rồi lao tới phòng tắm và nhúng ướt một cái khăn lớn quấn chặt vào mũi và miệng, rồi tôi nhúng thêm một cái khăn khác và buộc nó quanh đầu.

Mọi chuyên gia đều rao giảng là đừng để ý mang theo túi xách hay bất kỳ thứ gì theo người, chỉ việc thoát ra thôi, vì bạn chỉ có vài giây để làm chuyện đó. Tôi không nghe theo lời họ. Tôi không những nắm chặt cái túi xách đựng ví tiền, di động và các hóa đơn của dự án Jazz – những tờ hóa đơn này có vẻ quan trọng cực kỳ - mà tôi còn quơ cả con dao và nhét nó vào túi xách nữa cơ. Kế hoạch là, khi nào tôi thoát ra khỏi cái bẫy chết người này, và nếu tôi nhìn thấy ả điên kia ở ngoài đó đang đứng tựa vào chiếc Malibu màu trắng và nhìn hã hê thì tôi tính sẽ dùng con dao ấy mà moi ruột ả.

Tôi đã tiến về phía cửa phòng ngủ song lại quay lại và làm một cuộc đột kích vào tủ quần áo. Lôi ra đôi giày cưới, tôi nhét chúng vào túi xách của mình. Rồi cứ thế chân trần, tôi lao ra mở tung cánh cửa phòng.

Ngọn lửa hừng hực trong phòng khách có vẻ như đang tấn công lên lầu trên. Những tia lửa nhảy múa trong không khí, khói đen mù mịt ở hành lang. Dù thế tôi cũng biết đích xác mình đang đứng ở đâu, và chính xác cánh cửa phòng ngủ kia ở chỗ nào. Cúi người xuống bò bằng hai tay và đầu gối, quai túi vắt một bên vai, tôi bò càng nhanh càng tốt xuống hành lang. Khói xộc vào mắt tôi như đám quỷ dữ dưới địa ngục ấy, thế là tôi nhắm chặt mắt lại. Tôi không nhìn được mình đang đi đâu nữa. Tôi cảm nhận bằng giác quan khi tôi chạm được vào khung cửa, và quỳ bằng hai đầu gối để mò mẫm tay nắm cửa. Tôi tìm ra, vặn một vòng và đẩy vào trong, rồi gần như ngã nhào vào bầu không khí tương đối trong lành của căn phòng.

Chỉ là tương đối thôi. Khói cuộn lên phía cánh cửa mở và tôi vội vàng đóng sầm nó lại, tôi ho khù khụ khi muội đen bám chặt vào các cạnh chiếc khăn ướt và len lỏi qua lần vải dày. Ít nhất thì cũng không dày đến nỗi không thể nhìn thấy được khung cửa sổ hình chữ nhật. Tôi bám vào và giật mạnh rèm cửa, rờ rẫm tìm cái chốt “Mẹ kiếp!” Tôi rửa bằng chất giọng khàn khàn khi cái chốt không bật lên. “Chó đẻ thật!” Tôi sẽ không để ả chó cái này thiêu sống tôi đến chết đâu.

Tuột chiếc túi xách ra khỏi vai, tôi thò tay vào và bằng một phép lạ huyền diệu nào đó ngón tay tôi đã không bị đứt rời vì con dao bếp sắc như dao cạo mà tôi đã nhét vào trước đó. Chộp lấy con dao đang chuôi, tôi bắt đầu động mạnh chuôi dao vào cái chốt cửa ngoan cố.

Tôi nghe thất tiếng kính nứt vỡ vì nhiệt độ do lửa cháy trong phòng tăng lên. Tôi gõ mạnh hơn, và cái chốt bắt đầu long ra. Hai cái gõ nữa thì nó bung ra hoàn toàn.

Há hốc miệng hít thở, ho khù khụ, tôi đẩy mở tung cánh cửa đôi và bò đến ngưỡng cửa, cố nằm sát xuống đất để tránh đám khói dày đặc đang cuộn lên khắp phòng để lấy thêm một chút không khí. Hai lá phổi của tôi rất bông, may còn có chiếc khăn ướt bảo vệ cho miệng và mũi cho tôi.

Tôi nghĩ là mình vừa nghe thấy tiếng còi hụ, nhưng có thể chỉ là tiếng chuông báo động của tôi vẫn còn đang vang lên cảnh báo. Hay có thể là báo động bên nhà hàng xóm vừa tắt. Hoặc cứu hỏa chắc là vừa tới đây. Tôi không rõ nữa, nhưng tôi vẫn chờ xem sao.

Tôi tháo cái chăn lông ngỗng ra khỏi bốn góc giường và tước hai cái ga trải giường nhanh đến nỗi tôi kéo luôn cả nửa tấm nệm nặng trĩu bằng lực của một cái giật mạnh. Tôi cố nhanh hết sức buộc một đầu của tấm ga vào chân giường, đầu kia nối với tấm ga còn lại tạo thành một sợi dây bằng vải rỗng từ giường đến tận cửa sổ và thả lỏng lẻo xuống bờ tường căn hộ.

Tôi không ngừng lại để xem xem liệu sợi dây vải làm bằng ga trải giường có đủ dài hay không, tôi chỉ đủ thời gian quăng cái túi xách ra ngoài cửa sổ rồi túm chặt lấy sợi dây và trèo ra ngoài.

Thật nực cười làm sao khi cơ thể mình hoạt động. Tôi không có ý thức suy nghĩ xem làm thế nào mà tôi lại thoát được ra ngoài cửa sổ, thế mà cơ thể tôi lại biết cần phải làm gì từ những bài tập thể dục trước kia. Tôi đưa chân ra trước rồi tự động bám lấy gờ cửa và xoay người đối mặt với phía ngoài khu nhà để chống được chân vào tường

Bám chặt lấy tấm ga, tôi bắt đầu hạ dần thân mình xuống từng chút một, hai bàn chân “bò” xuống bờ tường – cho đến khi tôi lủng lẳng giữa sợi dây và bờ tường. Tôi treo mình ở đó cả phút đồng hồ, khiếp hãi; phía bên trái tôi, lửa đang bùng lên phía cửa sổ nhà bếp. Phòng ngủ khách được xây dựng ở phần nhô ra của tầng dưới, sàn phòng ngủ nối với một cái hiên nhỏ. Tôi không còn tường để bám vào nữa còn bên dưới là một khoảng không dựng đứng cả 8 foot.

Lạy thánh thần. Tôi đã từng đứng cao hơn cả khoảng đó khi tôi còn là đội trưởng đội cổ vũ ở trường cơ. Và, hãy chính lại nếu tôi mà sai nhé, tôi chỉ cao có 5 feet 4 thôi. Với cả hai tay lên trời thì cũng chỉ tầm 6 feet rưỡi, hơn hoặc kém vài inch. Còn cả một feet rưỡi nữa mới chạm được xuống đất, đúng không nhỉ?

Chả phải là tôi vừa treo lủng lẳng vừa làm toán lúc này đâu. Tôi chỉ đưa mắt nhìn xuống nghĩ thầm “Cách xa khoảng bao nhiêu đây?” và để thả lỏng đôi chân mình. Lúc buông cả hai tay ra, tôi rơi phịch xuống.

Tôi nghĩ còn cao hơn cả một feet rưỡi ấy chứ.

Tuy vậy, tôi hạ cánh xuống đất bằng hai đầu gối theo đúng cách mà tôi vẫn thường tập luyện, đám cỏ ướt mát lạnh hứng lấy cú va chạm, và tôi lăn tròn.

Tôi quỳ gối và nhìn chằm chằm vào cảnh tượng đang xảy ra ngay trước mắt. Những tia lửa bắn tung tóe trong không khí giống y như cảnh pháo hoa ngoạn mục. Đám cháy tạo nên những tiếng động ầm vang cực kỳ sống động. Tôi chưa bao giờ nhìn thấy đám cháy nào trước đây, chưa bao giờ quá gần một căn nhà đang cháy bùng bùng, nhưng nó lại là ... lại là một thứ có thật từ chính trong bản chất, cái gì đó với một nhận thức hoàn toàn mới mẻ. Cho đến tận bây giờ, trong lúc căn nhà bùng cháy, nó mới thật sống động, và sẽ không tàn lụi mà thiếu đi một ý chí quyết tâm.

Tôi vẫn còn bị kẹt trong một khoảng sân nhỏ bị rào lại xung quanh cùng với những ngọn lửa đang nuốt trọn căn nhà của tôi, trùm lấy tôi, những bức tường ám đen đang dọa dẫm sụp xuống lúc nào không biết nữa.

Quờ quạng trên mặt đất, tôi tìm chiếc túi xách của mình và lần này tôi móc chéo hai dây đeo qua cổ và vai rồi co chân phóng về phía cổng. Tôi đẩy mạnh cái chốt ở cổng lên – nhưng nó chẳng hề nhúc nhích một tẹo nào. Nó sẽ không suy suyển.

“Đồ chó cái!” tôi thét lên inh ỏi, giận đến độ hiếm khi thể hiện ra. Quên con dao đó; nếu tôi mà túm được ả chó cái tâm thần điên loạn đó, tôi sẽ không cần đến dao làm gì, tôi sẽ giết chết ả bằng hai bàn tay không. Tôi sẽ xé toạc cổ họng ả ta ra bằng hàm răng của mình. Tôi sẽ quăng cô ta vào đám cháy và nướng thành kẹo dẻo trên ngọn lửa.

Không, chờ đã. Thế thì ủy mị quá. Quên luôn cả những viên kẹo dẻo đi.

Sau khi đã phải leo cửa sổ tầng hai thì một hàng rào cao 6 feet sẽ không nhằm nhò gì với tôi hết. Vươn người lên, tôi với lấy phía trên cùng của hàng rào và kéo mạnh người đủ xa để móc chân phải lên, rồi sau đó tôi lộn thẳng đứng, quăng nốt chân trái sang và rơi xuống đất.

Ánh đèn đỏ nhấp nháy khắp mọi nơi. Những nhân viên mặc đồng phục vàng chóc đang vội vã di chuyển, họ tháo những cuộn ống cứu hỏa dày, gắn chúng với máy bơm và trụ cứu hỏa. Nhiều người còn đang mặc đồ ngủ đứng túm tụm trên phố, vài người trong số họ tất còn trùm cả ra ngoài hai ống quần pajamas, đám cháy và ánh đèn nhấp nháy nhảy múa tạo thành những hình thù, những cái bóng kỳ lạ phía sau họ. Một nhân viên chữa cháy túm lấy tôi và gào lên câu gì đó nhưng tôi không hiểu nổi, vì những chiếc xe cứu hỏa tự chúng đã tạo nên một đồng hồ ồn những âm thanh khủng khiếp, cộng thêm tiếng gầm rú của đám cháy và tiếng còi báo động của những chiếc xe cấp cứu đang gấp rút đến chỗ chúng tôi.

Tôi đoán là anh ta đang hỏi xem tôi có bị thương hay không, thế là tôi hét lên, “Tôi ổn” rồi tôi chỉ tay gào tiếp “Đó là căn hộ của tôi!”

Bằng một tay anh ta nhắc bổng tôi lên và đẩy tôi tránh xa đám cháy, tránh cả những mưa tia lửa và kính vỡ văng tung tóe, tránh xa những vòi rồng đang xả nước, các đường dây điện đang võng xuống, và không rời tôi lấy nửa bước cho đến khi tôi an toàn phía bên kia đường.

Tôi vẫn trùm cái khăn ướt ngang mặt; tôi đã mất một cái mà tôi vừa ném qua đầu, ở đâu đó giữa rơi hay tuột đi mất. Cởi phắt cái khăn ra, tôi khuyu gối và cố hít thở càng mạnh càng tốt, miệng vừa ho khù khụ vừa nôn khan. Khi cơn ho giảm bớt và tôi có thể đứng được lên, tôi bắt đầu lê bước quanh đám đông, bắt kẻ phải xô đẩy hay luồn lách để tìm kiếm ả điên người mà ắt hẳn phải mặc quần áo bình thường chứ không phải là trong bộ đồ ngủ hay pajamas.

## 18. Chương 18

Wyatt!

Tên anh xẹt qua trong óc và tôi dừng phắt ngay việc săn lùng ả đàn bà điên loạn để mò trong túi xách chiếc di động. Lần này, mẹ kiếp, tôi cửa ngay ngón tay vào con dao. Gầm gừ, tôi lôi con dao ra, đằng chuôi, và nhét vào ngăn bên trong túi xách – tại sao tôi không nghĩ ra chuyện này trước nhỉ? Ô, lúc đó tôi còn phải

bận tâm đến việc cố thoát ra khỏi tòa nhà đang bốc cháy bùng bùng – tôi ngậm ngón tay vào miệng. Khi tôi bỏ tay ra để kiểm tra thương tích, chẳng có gì ngoài một vết mỏng màu đỏ bằng sợi tóc ở gan bàn tay, thế nên không tổn hại gì nhiều.

Tôi tìm được di động, và khi tôi bật màn hình ra, nó báo rằng tôi đã có 4 cuộc gọi nhỡ. Chúng đều đến từ Wyatt, vì ai đó hoặc đã nhận ra địa chỉ của tôi và thông báo cho Wyatt, hoặc anh đang nằm ngủ ngay cạnh radio của cảnh sát. Tôi nhấn số của anh.

“Blair!” giọng anh vang lên mừng rỡ. “Sao em không nghe cái máy điện thoại chế tiết của em hả?”

“Em không nghe thấy tiếng chuông!” Tôi gào lên đáp trả. Giọng tôi khàn đến mức ngay cả tôi cũng không nhận được ra. “Anh biết là khi cháy nhà thì chuông báo động kêu lên ầm ĩ mà! Rồi em lại phải trèo ra ngoài cửa sổ trên tầng để thoát ra ngoài nữa.”

“Lạy chúa,” anh nghe hơi run rẩy. “Em có bị thương không?”

“Không, em ổn. Thế nhưng căn hộ của em đi tong rồi.” Tôi nhìn ra phía đường bên kia nơi có khung cảnh tàn phá và nhận thức về nó thấm vào trong đầu tôi đầy kinh hãi. “Ôi không, xe của anh!”

“Đừng bận tâm đến cái xe làm gì. Anh có bảo hiểm rồi. Em chắc là em vẫn ổn chứ?”

“Em chắc.” Tôi hiểu tại sao anh phải kiểm tra tỉ mỉ. Với các sự việc xảy ra gần đây đối với tôi, không nghi ngờ gì là anh đang mong đợi tôi ở trong trạng thái ổn định. “Ngoài vết cắt vào con dao ở trong túi em ra thì em không nghĩ mình còn vết thương nào nữa.”

“Hãy tìm một nhân viên cảnh sát và ở yên bên cạnh anh ta.” anh ra lệnh. “Anh sắp đến rồi, nhiều nhất là 5 phút nữa. Anh cá là không phải tai nạn tình cờ, kẻ theo dõi em có thể ở ngay bên cạnh em đây.”

Giật mình, tôi quay phắt lại và chiếu cái nhìn chăm chăm vào ngay khuôn mặt một người đàn ông già cả lịch sự đứng đằng sau tôi, ông ta đang theo dõi đám cháy với đôi mắt mở lớn đầy vẻ kinh sợ và thích thú. Ông ta kinh ngạc nhảy ngược ra đằng sau.

“Thế nên em mới cầm theo con dao.” Tôi nói, cơn thịnh nộ ào ào dâng lên trong lòng. “Lúc nào em tìm ra ả điên ấy...” Hai mắt ông lão còn mở to hơn và rồi ông bắt đầu lùi từng bước một.

“Blair, vứt ngay con dao đi và chỉ làm theo những gì anh bảo em làm thôi.” Anh quát “Mệnh lệnh đấy!”

“Anh có phải ở trong đám cháy như em đâu,” tôi điên tiết lên nhưng tín hiệu câm lặng từ di động báo cho tôi biết là anh đã ngắt máy.

Quên đi, tôi muốn đối mặt với ả ta. Tôi gấp màn hình lại, nhét nó vào túi và tiếp tục quan sát một vòng qua đám đông những kẻ hiếu kỳ đang túm tụm, tôi nhìn chăm chăm vào bộ quần áo họ đang mặc thay vì khuôn mặt của họ. Con người thường không có cơ hội thắng trong cuộc đua này. Cô ta chắc không có mặt ở đây. Cô ta có thể ngay lập tức bỏ đi sau khi ném một quả bom xăng hoặc bất kỳ thứ gì đó qua cửa sổ, nhưng tôi đã đọc được rằng những kẻ sát nhân và những kẻ cố ý gây hỏa hoạn sau đó thường quần quanh lại hiện trường, trà trộn vào cũng với đám đông để chúng thưởng thức sự náo động mà chúng đã gây ra trước đó.

Ai đó chạm vào tay tôi và tôi quay phắt lại. Sĩ quan DeMarius Washington đứng ngay trước mắt tôi. Chúng tôi đã học cùng một trường với nhau, thế nên chúng tôi biết nhau quá rõ.

“Blair, cô ổn chứ?” cậu ta hỏi, khuôn mặt tối lại vẻ căng thẳng dưới chiếc mũ lưỡi trai.

“Tôi ổn,” tôi nói câu này đến cả trăm lần tối nay rồi, dù giọng nói của tôi đang ngày càng cau kính hơn.

“Đi với tôi nào,” cậu ta lên tiếng, nắm chặt lấy tay tôi, đầu cậu ta xoay lung tung khi phải ngó nghiêng xung quanh. Wyatt chắc hẳn đã gọi qua radio báo với các cảnh sát là tôi đang gặp nguy hiểm. Thở dài, tôi nhượng bộ. ả điên đó không thể nào săn đuổi tôi mà có DeMarius kẻ ngay bên cạnh được, vì cậu ta chắc chắn sẽ ngăn tôi rút hết ruột gan của ả ra. Về phương diện này thì cảnh sát quả thật không bình thường.

Cậu ta đưa tôi tránh khỏi đám đông, hướng về phía chiếc xe tuần tra. Tôi cố hết sức cẩn thận những chỗ tôi dẫm chân xuống, vì rất nhiều mảnh vụn nhỏ rơi dưới đất còn tôi thì chân trần, nhưng với cậu ta ở ngay cạnh kéo tôi đi lệch thếch, tôi chả còn sự lựa chọn nào khác. Chân trái tôi đạp phải thứ gì đó sắc nhọn, thế

là tôi thét lên đau đớn; DeMarius giật bản mình, tay cậu ta sờ vào bao súng đeo bên hông còn mắt thì đảo xung quanh, truy tìm mối đe dọa.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Cậu ta gần như phải gào lên vì cảnh hỗn loạn.

“Tôi đập lên cái gì đó.”

Cậu ta cúi xuống và bây giờ mới để ý đến đôi chân trần của tôi. Cậu ta mở miệng kêu thảng thốt, “Trời đất ơi,” nghe chả chuyên nghiệp một tí nào, nhưng như tôi đã kể rồi đấy, chúng tôi quen biết nhau lâu lắm rồi – thật ra là từ

“Chờ đã,” DeMarius nói, cậu ta nửa dìu nửa đẩy tôi về phía chiếc xe tuần tra. Mở một cánh cửa phía hàng ghế sau, cậu ta giúp tôi ngồi xuống một bên ghế, với hai cẳng chân và bàn chân tôi thò ra ngoài, và rút chiếc đèn pin từ phía thắt lưng ra lúc cậu ta cúi xuống.

Ánh đèn pin chiếu vào khiến cho lòng bàn chân của tôi nhìn thấy rõ màu đỏ tươi và ướt nhoét. Một mảnh thủy tinh nhô ra từ phía gót chân. “Tôi sẽ lấy bộ đồ cứu thương,” cậu ta nói tiếp, “ngồi yên đấy.”

Cậu ta quay lại ngay với cả túi đồ cứu thương và một cái mền nhỏ quàng lên vai tôi. Tôi đã không cảm thấy lạnh, nếu bạn phải đấu tranh để giành giật lại sự sống thì bạn sẽ chẳng còn sức đâu mà để ý những việc nhỏ nhặt làm gì cho mệt. Giờ mức adrenaline hạ xuống thì cơn ớn lạnh đang xâm chiếm lấy tôi, và lần đầu tiên tôi nhận thấy hai cánh tay và đôi vai trần của mình lộ ra. Tôi chỉ mặc một cái áo mỏng- dĩ nhiên là không mặc áo con ở bên trong – và cái quần pijama dài rút buộc thấp xuống ngang hông và lộ cả cái khuy quần. Bộ đồ nay đâu phải tôi muốn chọn trong lúc thoát thân ra ngoài ngôi nhà đang cháy bùng bùng đâu, chỉ vì tôi không có thời gian để thay quần áo.; tôi chỉ xoay sở đủ để giải cứu đôi giày cưới của tôi mà thôi.

Chúng giờ là đôi giày duy nhất còn lại của tôi.

Tôi kéo tấm mền chặt quanh người trong lúc ngoái lại nhìn chòng chọc vào ngôi nhà đang cháy rực. Tình huống khẩn cấp phải thoát được ra lúc đó là ưu tiên hàng đầu trên tất cả, nhưng giờ tôi mới nhận ra rằng tôi đã mất tất cả mọi thứ: toàn bộ quần áo, toàn bộ đồ đạc, bát đĩa, lò vi sóng của tôi, mọi thứ của tôi.

DeMarius nhanh nhẹn quan sát, và tôi nhìn lên thấy cậu ta đang vẫy một anh lính cứu thương ở đằng xa. Tôi lên tiếng, “Chỉ là mảnh kính nhỏ xíu thôi mà, tôi hoàn toàn đủ khả năng rút nó ra bằng một cái móng tay.”

“Ngồi yên đấy,” cậu ta lại ra lệnh.

Thế là anh lính cứu thương lại gần, còn DeMarius giữ lấy cái đèn pin trong khi anh chàng này – không phải là Dwayne hay Dwight – đổ chất khử trùng lên bàn chân trần của tôi, rồi nhổ mảnh thủy tinh ra bằng một cái nhíp. Anh ta vỗ một miếng gạc lên trên miệng vết thương hở, rồi quấn băng quanh bàn chân của tôi và lên tiếng. “Cô có thể đi lại được rồi.”

“Cảm ơn.” DeMarius đáp lời, cúi người xuống để nhét tôi vào trong xe ô tô rồi đóng sầm cửa lại.

Tôi ngồi im trong đó cả phút đồng hồ, đột nhiên quá kiệt sức tới mức tôi đổ sập xuống ghế, mừng ghê gớm vì được ngồi trong bầu không khí mát mẻ chứ không còn bị hơi lửa bỏng rát phả vào mặt nữa.

Tôi quan sát thấy một chiếc xe ô tô nhỏ màu đen tiến lại gần lối vào của khu nhà, nó quành lại khi một cảnh sát tuần tra giờ tầm biển báo hiệu dừng, rồi một khuôn mặt quen thuộc xuất hiện ở cửa sổ xe lúc khung kính hạ xuống. Người cảnh sát tuần tra lùi lại vẫy tay về phía trước và Wyatt phóng cái xe mui trần nhỏ nhắn xinh xắn của tôi lên và dừng xe ở bãi cỏ một đoạn an toàn cách xa đám cháy. Khi anh hạ đôi chân dài của anh xuống đất và bước ra, tôi vịn tay nắm cửa để thò đầu ra ngoài và bắt gặp anh. Đột nhiên tôi khao khát vòng tay ôm quanh mình đến mức chẳng còn cần gì hơn nữa.

Những ngón tay đang mò mẫm của tôi sờ vào khoảng không ngay phía trước. Không có cánh cửa, cũng không có cả khung kính.

Ôi trời. Đây là một cái xe ô tô tuần tra. Toàn bộ ý tưởng này là để cho bất cứ kẻ nào khi đã bị nhốt vào bên trong sẽ không có khả năng tự mở cửa thoát ra ngoài.

Tôi gõ cồng cọc vào cửa sò. DeMarius quay lại nhìn tôi, đôi lông mày cậu ta nhướng lên. “Cho tôi ra với,” Tôi há to miệng ra hiệu, và chỉ về phía Wyatt. Anh cũng ngoái lại nhìn, và tôi thề rằng một biểu hiện giải cứu thoáng hiện lên trên khuôn mặt của anh. Cậu ta ra hiệu cho Wyatt, Wyatt nhìn cậu ta – và tôi – người yêu thiết tha của tôi đơn giản chỉ gạt mạnh đầu trước khi đưa mắt nhìn đi chỗ khác.

Tôi lạng cả người trước hành động ấy. Wyatt hẳn đã gọi đến qua điện đàm và ra lệnh cho họ nhốt tôi vào xe tuần tra và giữ tôi ở nguyên đó. Đồ hớt lẻo này. Sao anh dám? Thôi được, tôi đã phải chân trần chạy khắp nơi, tay nắm chặt con dao bếp, truy tìm manh mối kẻ đã cố biến tôi thành bánh quy giòn; đó là một phản ứng hoàn toàn có thể thông cảm được, phải không nào? Nhận một cú đòn mạnh mà không đáp trả lại là một chuyện, nhưng khi ai đó đốt tan tành nhà bạn thì bạn phải làm gì? Chuyển nhà hử? Tôi không nghĩ thế đâu.

Tôi gõ mạnh hơn vào cánh cửa kính. DeMarius không thèm ngoái lại nữa. “DeMarius Washington!” Tôi hét lên chói lói hết mức có thể, cổ họng như bị chà giấy nhám. Nếu cậu ta nghe thấy, hẳn cậu ta cũng lơ tịt đi, rõ là cậu ta bước thêm vài bước nữa tránh xa xe tuần tra và quay lưng lại với tôi.

Tức tối vì bị ngăn cản, tôi ngã thịch xuống ghế và cục cằn quăn chặt tằm mền vào người. Tôi nghĩ đến việc gọi di động cho Wyatt và mách chuyện, nhưng thế có nghĩa là lại phải nói chuyện với anh, mà ngay bây giờ thì tôi không muốn tí nào. Tôi tính sẽ không nói chuyện với anh cho đến tận tuần sau cơ.

Tôi không thể nào tin nổi là anh đã ra lệnh nhốt tôi vào chiếc xe tuần tra của cảnh sát này. Thảo luận về việc lạm dụng quyền lực nào! Liệu có hợp pháp không nhỉ, hay cái gì? Tạm giam? Giam giữ bất hợp pháp? Chỉ những tên tội phạm bị bắt mới bị nhốt đằng sau những chỗ như thế này thôi, mà này, hãy nghĩ đi, cái ghế sau này bốc lên toàn mùi phạm pháp không hà.

Mùi tôi nhăn tít lại, tự động tôi nhấc chân lên khỏi sàn xe và đóng đũa trong không khí. Có chúa mới biết những loại vi trùng nào đang bay lượn dưới sàn. Đây người ới nữa xuống sàn xe tuần tra của cảnh sát rồi đấy chứ? Tôi khá chắc chắn là giờ người tôi cũng ám đầy mùi nước tiểu. Cả mùi phân nữa chứ. Anh thừa biết là đủ các thứ đã dính vào sàn xe tuần tra của cảnh sát mà vẫn nhét tôi vào đó. Tôi kinh hoàng vì sự nhăn tâm ấy. Tôi đang nghĩ đến việc cưới gã đàn ông này, gã mà sẽ đánh liều sức khỏe của vợ sắp cưới vì cái trò chơi quyền lực này ư?

Lạy chúa tôi, toàn những điều có thể đưa vào danh sách vi phạm của anh được rồi.

Vì tôi đã quá lo lắng về bản danh sách, ý nghĩ về việc phục hồi bản danh sách này đã gần như làm tôi nhảy lên vỗ tay hoan hô. Gần như thôi.

Tôi đập vào khung cửa kính bằng nắm tay. “DeMarius!” tôi hét lên – nói đúng ra là tôi thều thào cất tiếng. Giọng nói của tôi tệ đến mức tôi phát ra âm thanh dễ sợ. “DeMarius! Tôi sẽ làm bánh pudding Krispy Kreme cho cậu nếu cậu đưa tôi ra khỏi chỗ này.”

Theo cái cách hai vai cậu ta cứng lại, tôi thừa biết cậu ta nghe thấy tôi nói gì.

“Chỉ cho anh thôi.” Tôi lớn tiếng hứa đến hết mức có thể.

Cậu ta chỉ hơi xoay đầu lại, nhưng tôi thấy ánh nhìn khổ sở mà cậu ta hướng về phía tôi.

“Tôi sẽ cho anh chọn nhân rượu rum, nhân sữa, hay bơ kem lạnh.”

Cậu ta đứng bất động cả mấy giây đồng hồ, rồi thở ra một hơi dài và tiến về phía cửa xe. Yê! Thật là may mắn vì tôi chuẩn bị thoát ra khỏi cái nhà tù chết chóc này.

DeMarius cúi xuống khung cửa kính và nhìn vào trong xe, đôi mắt đen của cậu ta ánh lên vẻ buồn bã. “Blair,” cậu ta nói lớn đủ để tôi nghe được, “Cho dù tôi thích doughnut bread pudding của cô đến thế nào tôi cũng không thể qua mặt trung úy của mình và bị giáng chức được.” Thế rồi cậu ta quay lưng lại và trở về vị trí cũ.

Ôi, chết tiệt. Đáng để thử hỏi lộ đấy, nhưng tôi không thể đổ lỗi cho DeMarius vì đã từ chối tôi được.

Không còn cái gì khác để cho tôi phân tâm khỏi điều mà tôi đang cố không nghĩ đến, tôi xếp cái mền để phía bên dưới mình, ngồi quỳ lên ghế và quay sang nhìn ra ngoài cửa xe đằng sau về phía ngôi nhà của tôi. Những người lính cứu hỏa đang ráng sức chặn đứng ngọn lửa khỏi lan sang căn hộ bên cạnh, nhưng tôi biết

ít nhất thì lượng khói mù mịt và nước tràn vào cũng sẽ làm những người hàng xóm bị thiệt hại. Chiếc xe tải của Wyatt và chiếc xe bên cạnh nó đều có cấu trúc kim loại, hơi nóng đã làm chúng rúm ró lại. Lúc tôi còn đang quan sát thì bức tường phía trước đã đổ sụp xuống cùng với một tiếng ầm vang, bắn tung ra những tia lửa như pháo hoa ở Disney World vậy.

Ánh lửa bất ngờ bùng lên đã rọi sáng khuôn mặt một người phụ nữ đang đứng lẫn vào đám đông. Cô ta mặc một bộ quần áo đen như quạ, hai tay giấu trong túi áo và chiếc mũ trùm đầu kéo lên che hết đến tận trán. Tôi chú ý đến bộ tóc màu vàng nhạt của cô ta đầu tiên, rồi mới nhìn đến khuôn mặt. Cơ nhưc nhối của trạng thái bức bối uốn lượn đến từng đốt sống của tôi. Có nét gì đó rất quen về cô ta, như thể tôi đã gặp mặt cô ta ở một nơi nào đó rồi nhưng không thể nhớ ra.

Cô ta không nhìn chằm chằm vào quang cảnh đám cháy đang diễn ra. Cô ta đang nhìn thẳng vào chiếc xe tuần tra của cảnh sát, và vào tôi, trong một tích tắc niềm hân hoan chiến thắng hiện thoáng qua trên khuôn mặt ấy.

Chính là ả.

## 19. Chương 19

Tôi lại đập tay ầm ầm vào cửa sổ hết sức mình, thét lạc cả giọng, “DeMarius! DeManus! Cô ta kia kìa! Nói với Wyatt đi! Làm gì đó đi, mẹ kiếp, giữ cô ta lại!!”Tôi cố gào thật to.

Cái lưng cậu ta vẫn ngoan cố xoay lại với tôi, và dù cậu ta có nghe được tiếng nắm tay tôi nện thình thịch vào khung cửa kính cậu ta chắc cũng chẳng nghe thấy tôi nói gì vì giọng nói của tôi gần như hết hơi. Cổ họng tôi rất bỏng và tôi bắt đầu ho khù khụ, ngực tôi thắt lại và nước mắt trào ra.

Tôi thở khò khè đau đớn; cảm tưởng như thể mình bị trầy xước ở bên trong, từ sau mũi xuống tận đến hai cuống phổi. Thậm chí cả hít thở cũng gây đau đớn. Chắc hẳn ngay cả khi có chiếc khăn ướt bịt ngang qua mặt thì tôi đã hít vào quá nhiều khói hơn là tôi tưởng,. Gào thét lên chẳng ích gì, mà cũng chẳng đạt được mục đích nào hết.

Khi ngồi thẳng người lên, tôi tìm kiếm cô ta, vì ả khốn này đã thiêu rụi ngôi nhà của tôi, nhưng cô ta đã bỏ đi. Dĩ nhiên là vậy; cô ta đã muốn chiêm ngưỡng thành quả mà cô ta đã làm ra với một chút hả hê, nhưng cô ta sẽ không lãng vãng ở quanh đây.

Những giọt nước mắt đầy thịnh nộ và đau đớn trào ra trên mặt tôi. Tôi giận dữ quệt chúng đi. Tôi sẽ không để cho ả khốn đó làm mình rơi nước mắt. Tôi sẽ không để bất kỳ thứ gì trong chuyện này làm mình phải khóc cả.

Tôi lục điện thoại di động ra và gọi cho Wyatt.

Tôi nửa mong anh đừng trả lời điện thoại, có thể tôi sẽ giận dữ hơn với anh. Tôi không chắc mình lúc này đã vượt qua được cho đến lúc tôi nộp hồ sơ cho An Sinh Xã Hội. Lại quỳ gối lên ghế, tôi tìm anh trong lúc lắng nghe tiếng chuông reo. Rồi tôi nhận ra anh, dáng người cao lớn hơn hầu hết những người khác, anh hơi nghiêng đầu khi nghe đội trưởng đội cứu hỏa la hét câu gì đó giữa những tiếng ồn ào, và tôi nhìn thấy anh với tay lấy điện thoại. Anh chắc đã để chế độ rung mà xét về mức độ tiếng ồn ở đây thì quả là thông minh. Anh nói gì đó với người đội trưởng và kiểm tra xem ai gọi, rồi bấm nút nghe và áp nó vào một bên tai trong khi anh lấy ngón tay bịt chặt tai bên kia lại.

“Hãy kiên nhẫn thêm chút nữa!” anh hét vào máy điện thoại.

Tôi mở miệng ra để gào thét vào tai anh là anh đang để cho cô ta chạy thoát – nhưng chẳng có âm thanh nào phát ra cả. Thậm chí một tiếng ào ào cũng không nổi.

Tôi cố thử thêm lần nữa. Không có gì. Tôi tắt tiếng hoàn toàn. Tôi điên cuồng cào vào di động bằng móng tay; cố khiến cho anh ít nhất là nhìn vào tôi. Mẹ kiếp, không có cách nào để anh nghe được tiếng động nhỏ

xú đó. Vừa phần nộ vừa điên tiết, tôi bắt đầu đập cái di động vào khung cửa kính.

Ghi nhớ vì lợi ích của bản thân: Các loại điện thoại di động đều không chắc chắn.

Vật chết tiệt này bung ra từ tay tôi, nắp đập pin bật ra, còn mảnh trước thì văng xuống sàn xe – nơi mà có thể nó sẽ phải ở đó hơi lâu vì không đời nào tôi sẽ cúi xuống tìm nó ở dưới cái sàn xe cả tỷ người dùng này – nói cho cùng, đó là một cố gắng phù phiếm.

Aaargh! Tôi dõi theo Wyatt tắt di động và nhét nó trở lại thắt lưng. Không một lần nào mà anh ngoái lại nhìn thẳng vào tôi, đồ ngốc nghếch này.

Tôi còn gì trong cái giỏ nữa nhỉ? Con dao, đúng rồi, nhưng việc của cái thảm này ra từng mảnh sẽ chẳng tác dụng gì và khiến tôi mất nhiều thời gian, vì tôi khá chắc là thành phố này sẽ bị quan trọng việc sở hữu một đội xe tuần tra cảnh sát bị cửa leng beng nham nhở. Con dao sẽ chẳng giúp ích được gì cho tôi. Ví của tôi ở trong đó, cuốn sổ séc, son môi, khăn giấy, bút mực, và cuốn sổ ghi chép các cuộc hẹn – tốt! Giờ chúng ta nhào nặn món ăn nào. Tôi xé một trang đằng sau cuốn sổ của mình, lấy cây bút, và trong thứ ánh sáng mờ mờ, nhấp nháy như ở thế giới bên kia, tôi nguệch ngoạc dòng chữ: **HÃY NÓI VỚI WYATT LÀ KẾ THEO DÕI ĐANG Ở ĐÂY. TÔI NHÌN THẤY CÔ TA LẪN TRONG ĐÁM ĐÔNG.**

Tôi áp tờ giấy vào khung cửa, rồi điên cuồng gõ vào mặt kính. Tôi gõ, gõ và gõ, rồi DeMarius, mẹ kiếp tính bướng bỉnh che đập của cậu ta đi, từ chối quay đầu lại và nhìn.

Tay tôi bắt đầu sưng tấy lên nhức nhối. Nếu tôi mà không sợ mình lại bị choáng váng như lần trước nữa, thì tôi đã đập đầu vào khung cửa kính rồi; tôi thực sự cảm giác như thể tôi đang đập vào một bức tường đá. Nếu tôi mà đi giày, tôi cũng sẽ giơ chân đá búp vào cửa kính. Quá nhiều điều “nếu như mà” lúc này, và tất cả chúng đều phản lại tôi.

Tôi quăng tờ ghi chú xuống và giật mạnh tấm lưới sắt ngăn phần ghế sau với đằng trước xe nhằm bảo vệ an toàn cho các nhân viên cảnh sát. Nó không suy suyễn đến một milimet, nếu mà làm được thế thì chắc hẳn đây kẻ khỏe hơn tôi sẽ làm nó long ra. Gắng sức quá mức.

Chẳng còn việc gì nữa để mà làm. Tôi lại ép tờ giấy vào khung cửa kính lần nữa, lấy đầu giữ cho tờ giấy ở nguyên vị trí, nhắm mắt lại và chờ đợi. Cuối cùng thì sẽ phải có ai đó cho tôi ra khỏi đây chứ, và rồi tất cả bọn họ phải thừa nhận bọn họ toàn là đồ chết dẫm.

Nếu Không ai để ý đến tôi thì ả theo lên tâm thần ấy có thể đi bộ sang phía bên kia xe và bắn xuyên qua khung kính. Ngay khi ý nghĩ này nảy phóc vào đầu, tôi ngồi thẳng dậy và sợ hãi nhìn quanh, nhưng không một kẻ tâm thần nào lọt vào tầm mắt. Hừ, dù sao đi chăng nữa với kẻ cá biệt này thì không.

Tôi nhớ là mình đã nhét một hộp sing gum làm-hơi-thở-bạn-thơm-tho vào trong giỏ xách. Tôi mò mẫm trong cái giỏ cho đến khi tìm ra nó, ấn lấy một viên và bắt đầu nhai. Trong lúc nhai tôi xé một tờ giấy khác từ cuốn sổ hẹn rồi viết: **QUÊN DÌ SALLY VÀ DƯỢNG JAZZ ĐI. ĐÁM CƯỚI CHẤM HẾT.** Khi viên sing gum được nhai kỹ tôi nhả nó ra, ngắt làm đôi, một nửa dán tờ ghi chú về kẻ theo lên lên khung cửa kính còn một nửa kia dán tờ ghi chú về dưỡng Jazz và dì Sally ngay phía dưới.

Tôi lại ấn lấy một viên gum nữa và xé thêm một tờ giấy từ cuốn sổ hẹn.

Vì khung cửa kính đằng sau lưng vẫn còn trống, tôi lấy cả hai nửa bã kẹo để thực hiện nốt một việc. Tờ giấy ghi: **ĐỒ CHẾT TIẾT.**

Hộp gum còn mười viên. Tôi dùng hết.

Trong lúc chờ người ta chú ý đến, tôi dùng cả khung cửa kính đằng sau xe và cả hai bên cửa để dính đầy các tờ ghi chú.

Từ một trong khe trống giữa những tờ giấy – cũng không nhiều lắm – tôi nhìn thấy một cảnh sát tuần tra lướt qua, đưa mắt nhìn kiểu “Cái quái gì thế này?”, sau đó huých cùi chỏ vào người bên cạnh và chỉ. Hai người khác chú ý đến cái chỉ tay và cũng nhìn theo. DeMarius bắt đầu nhận thấy, mặc dù cậu ta lơ phất đi tiếng la hét và đập tay của tôi – lúc mà tôi còn hét được ấy – cậu ta quay lại nhìn. Cậu ta nhe răng cười toe toét và lắc đầu, chiếu đèn pin lên lúc tiến lại gần.

Tôi quay lưng lại với cậu ta và khoanh hai tay lại. Xuống địa ngục đi nếu giờ tôi phải năn nỉ để được ra khỏi chỗ này, này chẳng tốt đẹp gì đâu.

Cậu ta chiếu ánh đèn pin vào các tờ ghi chú của tôi – hoặc ít nhất là vào hai cái ở phía khung cửa bên. Một giây sau, tôi nghe gầm lên. Cậu ta mở tung cửa xe, giật phắt tờ ghi chú về kẻ theo lén ra khỏi miếng gum và lại đóng sầm cửa vào. Thậm chí nếu tôi có há miệng phản đối một tiếng thôi thì cậu ta cũng chẳng thèm để ý đến, vì cậu ta còn đang bận chạy vắt chân lên cổ về phía Wyatt.

Chỗ trống trên kính xe nhìn thật thiếu thắm mỹ. Tôi còn đầy chuyện để nói, vì vậy tôi viết một tờ ghi chú khác và dán lên chỗ khuyết đó. Tôi phải sử dụng lại miếng gum cũ vừa dùng cho tờ ghi chú về kẻ theo lén, nhưng nó vẫn còn mềm. Tốt; không đời nào tôi cho nó vào miệng để nhai lại nữa đâu.

Tôi không quan sát xem phản ứng của Wyatt ra sao. Tôi cóc quan tâm, vì giờ anh có làm gì đi chẳng nữa cũng quá muộn rồi. Cô ta đã bỏ đi từ lâu, còn tôi quá điên tiết đến nỗi không còn muốn mở miệng thốt lên một lời nào nữa.

Tôi nhìn thấy Wyatt đang đi về phía xe tuần tra, khuôn mặt anh đầy vẻ dửng dưng. Tôi nhích về giữa ghế xe, quần chặt cái chặn quanh người mình, và nhìn thẳng về phía trước.

Anh bước đến cửa bên trái. Khi anh mở ra, tôi linh phắt sang bên phải. Anh cúi xuống và quát lên, “Em chắc chứ hả? Nói rõ cho anh, cô ta đâu?”

Rất nhiều điều tôi muốn nói, bắt đầu với câu “Sao giờ mới bận tâm, cô ta đi mất rồi, nhờ vì anh trở thành một gã chết tiệt”, nhưng ngay lúc này tôi không nói được vì thế tôi chẳng cố làm gì. Thay vào đó, tôi đã vồ lấy cuốn sổ ghi lịch hẹn, điên tiết viết nguệch ngoạc câu “tóc vàng, mặc áo khoác trùm đầu, Đã lẩn vào đám đông rồi”, tôi xé trang giấy và đưa thẳng cho anh. Giờ chuyện tìm cô ta là một nỗ lực hoàn toàn vô ích, không lý gì mà cô ta hân còn lảng vảng ở đây, nhưng anh sẽ không thể buộc tội tôi vì thiếu hợp tác được. Cô ta đã trốn thoát, đây hoàn toàn là lỗi của anh, còn tôi tính sẽ kiên định lập trường.

Đôi khi tỏ ra cao thế hơn về phương diện đạo đức là cách duy nhất để tiến lên.

Wyatt nhanh chóng liếc vào tờ giấy, và đưa thẳng cho DeMarius rồi bắt đầu phun ra những mệnh lệnh trong lúc anh đóng sầm cửa xe lại một lần nữa.

Không nói một lời.

## 20. Chương 20

Rốt cục thì Wyatt cũng quay lại xe tuần tra, nhưng sau đó bình minh cũng đang bắt đầu hừng sáng trên bầu trời, thế nghĩa là tôi đã phải ở trong cái xe khốn kiếp này hàng giờ liền rồi. Căn hộ của tôi không còn lại gì ngoài một đồng đồ nát, bốc mùi khó ngửi, khói và đám tro tàn xám xịt lẫn những cục than hồng âm ỉ cháy mà đội cứu hỏa vừa phun nước vào. Chiếc xe tải của Wyatt không nghi ngờ gì chỉ còn là một đồng đồ bỏ đi, chiếc xe ngay bên cạnh cũng vậy. Gia đình người hàng xóm sát nhà tôi đứng túm tụm vào nhau, đám trẻ con mắt mở to và khuôn mặt ửng đỏ, hai bố mẹ đang vòng tay ôm đám trẻ con vào lòng. Chỗ ở của họ không hoàn toàn thiệt hại, nhưng chắc họ cũng sẽ không thể chuyển vào sống ở đó trong khoảng thời gian tới nữa.

Những hành động của tôi đã khiến cho kẻ căm ghét tôi đến mức cô ta không chỉ cố giết tôi mà còn chẳng thèm quan tâm rằng liệu cô ta cũng đang đe dọa mạng sống của những người vô tội hay không. HỪ, ý của tôi là những người vô tội khác, vì tôi không nghĩ đến phạm tội giết người có chủ ý. Tôi cố gắng không vi phạm bất kỳ một tội lỗi nào nghiêm trọng, tôi không trốn thuế, và nếu ai đó trả nhằm tiền thừa tôi cũng luôn đưa lại cho họ. Tôi cũng cho 20% tiền tip. Không có lý do hợp lý nào để tôi xem xét về kiểu ác tâm và phá hoại này.

Điều đó nghĩa là lý do phải cực kỳ vô lý, đúng không? Tôi đang đối phó với một kẻ tâm thần, mà tư duy của những kẻ này luôn méo mó.

Wyatt sai bước qua đồng hỗn độn đổ nát, sự phẫn nộ và giận dữ của anh hiện rõ khi anh hần học đá một khúc gỗ văng xa. Tôi biết là cảnh sát đã không bắt được cô ả tóc vàng, vì tôi nhận thấy không ai bị hộ tống về phía sau của bất kỳ chiếc xe tuần tra nào cả - không, vinh dự đó được dành cho tôi, một nạn nhân - nhưng sau đó tôi không trông chờ cô ta bị bắt vì cô ta hẳn đã rời đi lâu rồi lúc có người để ý đến tôi. Huy hiệu của Wyatt được cài ở thắt lưng, anh đeo súng, khuôn mặt và đôi tay anh đen nhẻm vì bồ hóng. Ngọn lửa vẫn chưa tắt hết. Tôi chỉ có thể tưởng tượng được những thứ mà tôi nhìn thấy như thế - sau tất cả, tôi đã ở chính nơi này. Hãy chỉ nói đó là một điều kỳ diệu khi DeMarius nhận ra tôi trong đám đông, dù có thể mặt mũi tôi cũng trét đầy bồ hóng.

Mở rộng cánh cửa xe, Wyatt tựa người và vờ giơ tay ra. “Chúng ta về nhà thôi nào.”

Tôi không có nhà, cảm ơn rất nhiều, và tôi cũng không sẵn sàng về nhà của Wyatt. Tôi không sẵn lòng tới bất cứ nơi đâu với anh hết. Tôi nghĩ mình sẽ chỉ quay lại sở cảnh sát với DeMarius.

Dĩ nhiên là tôi chẳng nói gì hết, vì tôi vẫn còn đang mất giọng. Tôi đứng chắn cánh cửa xe bên phải, cuộn mình trong tấm chăn, và kiên quyết nhìn thẳng về phía trước.

“Blair—” Anh lớn tiếng đe dọa nhưng anh nuốt lại câu mà anh định nói, thay vào đó anh cúi người xuống, lôi cả tôi, cả cái chắn ra khỏi xe rồi đơn giản là bồng tôi bằng hai cánh tay. Tôi bị bọc chặt lại nên không thể làm gì để tránh được vì thế tôi tiếp tục nhìn chăm chăm về phía trước.

“Ai đó gỡ những cái tờ giấy này khỏi kính đi,” anh ra lệnh, và DeMarius thò đầu vào trong xe và bắt đầu giật những tờ ghi chú của tôi ra khỏi những miếng dính làm bằng kẹo cao su. Dĩ nhiên là bã kẹo cũng bị kéo theo. Anh nhặt các mảnh rời rạc của chiếc di động cùng với cái giỏ xách của tôi lên, nó đang nằm lẩn lóc dưới sàn xe lúc Wyatt kéo tôi ra, và cậu ta đưa cả hai thứ cho một nhân viên cảnh sát nữ mà tôi không quen.

“Chuyện gì xảy ra với điện thoại của em thế?” Wyatt cau mày nhìn vào nó.

Tôi không trả lời. Hừ, tôi đâu nói được, phải thế không?

DeMarius đứng thẳng người từ xe tuần tra, con dao bếp của tôi đang nằm trong tay cậu ta và một cái nhìn sững sờ lướt qua trên mặt cậu ta. “Trời đất thánh thần ơi,” cậu ta thốt ra.

Con dao hẳn đã rơi ra khỏi cái giỏ của tôi khi nó rớt xuống sàn xe. Một nhóm cảnh sát, cả thường phục lẫn đồng phục, tụ tập thành một vòng xung quanh chúng tôi và tất cả bọn họ đều nhìn chăm chăm vào con dao. Lưỡi dao dài đến 8 inch, và tổng chiều dài chắc phải đến 14 inch. Tôi lấy làm hãnh diện vì đó là một cảnh cực kỳ gây ấn tượng.

Wyatt thở dài. “Nhét nó vào trong túi đi,” anh nói.

Người nữ cảnh sát mở tung giỏ xách của tôi để DeMarius nhét con dao vào, anh ta cất tiếng, “Chờ một chút nào.” Cô ta thò tay vào trong và lôi ra đôi giày cưới của tôi.

Đôi giày rất đẹp, lấp lánh với những hạt đá làm bằng kim cương giả, quai giày là những tác phẩm nghệ thuật tinh tế. Chúng rõ ràng không phải là giày để đi làm việc, trừ khi bạn là một gái nhảy ở Las Vegas, nhìn chúng gần như lung linh trong thế giới huyền ảo vậy. Chúng có ma lực. Chúng là một hình ảnh tưởng tượng trong cuộc sống, như thể cô nàng Tinker Bell bỗng nhiên bùng sáng trong bàn tay của cô nhân viên tuần tra vậy.

“Đừng có hòng làm xước những em bé xinh xắn này,” cô ta nói với giọng hết sức cung kính. “Nhét con dao vào dưới cùng đi.”

Lạy chúa tôi, tôi thậm chí còn chưa tính đến điều này. Tôi bị sốc. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu tôi vô tình làm xước đôi giày của mình?

DeMarius đặt con dao vào dưới đáy giỏ, rồi người nữ cảnh sát nhẹ nhàng đặt đôi giày lên trên. DeMarius bắt đầu sắp xếp lại những tờ ghi chú của tôi. Giờ bình minh đã hiện đủ sáng nên họ dễ dàng đọc được mà không cần đèn pin. Mắt cậu ta tròn tròn lên, và cậu ta phát ra âm thanh nghèn nghẹt trong cổ họng.

“Cái gì vậy?” tôi nhận ra người vừa hỏi, Thám tử Forester, với tay lấy đám giấy. Anh ta nhanh chóng lật chúng, đôi mắt của anh ta cũng tròn trĩnh lên, rồi anh ta phá lên một tràng cười ha hả mà ngay lập tức

nín lại thành một cơn ho.

Wyatt lại thở dài.” Gấp hết vào đi,” anh mệt mỏi lên tiếng “Để cùng con dao và biểu tượng thời trang thanh lịch . Tôi sẽ giải quyết chúng sau.”

DeMarius chộp lấy đám giấy và vội vàng nhét chúng vào giỏ xách; Wyatt kiểu như đã bế bổng tôi lên vì thế anh nhắc cái túi xách bằng cái tay đang siết chặt dưới đầu gối của tôi. Tôi nhìn trần trối cả DeMarius và Thám tử Forester. Tôi đã viết rất nhiều thứ vào các tờ giấy, và họ đang cười toe toét. Ngay lúc này tôi không thể mở miệng thốt lên được lời nào, thế là tốt, vì nếu tôi mà phun ra những điều tôi nghĩ, hẳn tôi sẽ bị tổng giam liền.

“Chúc may mắn.” Forester cố với lên, tay vỗ vào vai Wyatt. Anh ta không nói “cậu sẽ cần nó”, nhưng tôi khá chắc là anh ta đang nghĩ đến điều đó trong đầu.

Khi Wyatt mang tôi ra xe, tôi vẫn không thèm nhìn lên anh. Thay vào đó tôi dõi mắt theo những người lính cứu hỏa cuộn lại các vòi nước của họ, trong khi hai người khác mặc áo khoác in dòng chữ “Lực lượng cứu hỏa Marshal” ở phía sau lưng đang cúi xuống đào bới quanh đồng hồ nát cháy đen. Đám đông những kẻ tụ tập đang từ từ tản ra, một vài người trong số họ quay trở lại làm việc, những người còn lại vội vã chuẩn bị đưa đám trẻ đến trường. Tôi cũng có một đồng việc phải làm nhưng tất cả đều cần phải trao đổi bằng lời, chẳng khác gì việc mặc quần áo vậy, thế nên tôi đoán trước được cả đôi ba khó khăn ngay trước mắt.

Tôi không muốn bắt chuyện với Wyatt chút nào, nhưng vì anh hiện giờ là phương tiện giao tiếp duy nhất của tôi, ít nhất là cho đến khi tôi ngồi trước máy vi tính của anh, tôi sẽ phải viết ra giấy những ghi chú của mình cho anh đọc. Việc không-nói-được này dễ gây tổn thọ lắm đây.

Anh đặt tôi đứng xuống đất lúc chúng tôi ra xe ô tô, một tay vẫn ôm chặt tôi trong khi mở cửa xe bằng tay phải. Tôi nới bớt tấm chăn quấn quanh người ra đủ để tự mình chui vào trong xe, dù thế tôi vẫn phải vận lộn một chút. Lúc Wyatt trườn vào ghế trước, tôi thả tay ra và chộp lấy giỏ xách của mình.

Anh kéo nó ra khỏi tầm với của tôi. “Anh không nghĩ vậy đâu,” anh dứt khoát. “Anh đã thấy kích thước con dao rồi.”

Tôi cần cuốn sổ, chứ không phải là con dao – không phải vì con dao không cảm dỗ nổi tôi. Chấp nhận chuyện không thể tránh khỏi, tôi giữa lấy tờ giấy bằng tay trái và giả vờ viết nguệch ngoạc vào bằng tay phải. Rồi tôi ra hiệu chỉ vào cái giỏ.

“Anh nghĩ em viết đủ rồi,” anh lăm bằm và cắm chìa vào ổ khóa.

Tôi đập vào cánh tay anh, không mạnh lắm, chỉ đủ để anh chú ý. Tôi chỉ vào cổ họng, lúc lắc đầu rồi ra hiệu nhấn mạnh đến tập giấy và cây bút lần nữa.

“Em nói được không?”

Tôi lắc đầu. Cuối cùng thì anh cũng phải để tâm.

“Không chút nào à?”

Tôi lắc đầu lần nữa.

“Tốt,” anh nói về mãn nguyện, khởi động xe và sang số.

Lúc chúng tôi tới nhà tôi điên tiết đến nỗi ngồi không yên. Ngay khi anh dừng xe tôi tháo tung đai an toàn và lao bổ ra khỏi xe đến tận cửa trước cả anh. Tôi tiến thẳng vào phòng làm việc nhỏ xíu của anh và lục tung cuốn sổ tay cùng cây bút. Anh đứng ngay đằng sau tôi, vươn tay giật lấy nó khỏi tôi, khi mà anh nhận ra rằng tôi đang viết những câu mệnh lệnh thay cho những lời lăng mạ.

GỌI CHO MẸ! là chỉ thị đầu tiên. Tôi gạch dưới những ba lần, và nhấn mạnh bằng những 4 dấu chấm than ở cuối câu.

Anh nheo mắt nhìn tôi, nhưng nhận thấy sự khôn ngoan mà tôi muốn thể hiện ra với anh. Anh gạt đầu rồi với lấy điện thoại.

Trong lúc nói chuyện với Mẹ, anh kể cho Mẹ nghe những tin xấu rằng ngôi nhà của tôi đã bị đốt trụi, còn tin tốt là tôi không bị thương tích gì, thì tôi hỷ hục viết.

Đầu tiên và quan trọng nhất là tôi cần quần áo, chỉ cần một bộ để mặc hôm nay sau đó tôi có thể mua thêm. Tôi liệt kê quần áo lót, quần jean, giày và áo sơ mi, thêm một máy sấy tóc và bàn chải đánh răng. Tôi đưa danh sách đó cho Wyatt, và anh đọc nó cho Mẹ. Tôi biết Mẹ sẽ xử lý hết.

Cuộc gọi tiếp theo trong bản danh sách là đến Lynn đang ở Great Bods. Ngày hôm nay tôi muộn làm mất rồi.

Wyatt thở xì ra và hỏi. “Em nghĩ thế à?” nhưng anh vẫn quay số.

Tiếp theo trong bản danh sách là công ty bảo hiểm của tôi, nhưng vẫn còn chưa đến giờ làm việc. Vì tôi muốn công bằng, tôi cũng liệt kê cả công ty bảo hiểm của Wyatt nữa. Anh cũng có nhiều việc phải giải quyết. Rồi tôi bắt đầu liệt kê tất cả mọi thứ cần mua. Tôi chỉ mới bắt đầu viết sang tờ giấy thứ hai thì Wyatt đã giật lấy cuốn sổ và kéo tôi ra khỏi ghế.

“Em có thể tiêu tiền mua sắm sau” anh lên tiếng và dùng sức mạnh đưa tôi lên lầu. “Em nên nhìn lại mình xem. Cả hai chúng ta đều cần phải tắm rửa trước đã.”

Không tranh cãi gì ở đây hết. Thứ mà tôi đang không muốn là là tắm cùng với anh. Tôi giật ra khỏi anh, gần như vấp ngã vì nỗ lực đó, và giơ tay lên giống như một gã cảnh sát giao thông. Quai hàm tôi nghiêng chặt lại, tôi chỉ tay vào anh, rồi vào ngực mình, và dứt khoát lắc đầu.

“Em không muốn tắm cùng anh hả?” Anh hỏi đầy vẻ ngây thơ. Đồ chết dấm, anh thừa biết tôi đang điên tiết, còn anh thì đang cố ý lợi dụng chứng viêm thanh quản của tôi.

Tốt thôi, để xem anh có thể giải quyết việc này ra sao. Tôi chỉ tay vào cả hai một lần nữa, rồi vòng một vòng tròn bằng ngón cái và ngón trỏ bàn tay trái, và chọc ngón cái bàn tay phải vào và ngón thứ tư vòng thành vòng tròn, rồi thả tay ra, lắc đầu thậm chí còn dứt khoát hơn trước.

Anh cười toe toét. “Nếu em nhìn thấy mình xấu xí đến thế nào thì em sẽ không nghĩ trong đầu anh giờ chỉ toàn những hình ảnh gợi tình đâu. Đi tắm rửa cho sạch sẽ nào, rồi chúng ta sẽ đến sở cảnh sát để lấy lời khai.” Rồi anh tự chữa lại. “À, Viết lời khai chứ nhỉ.”

Tôi hẳn biết rõ mình trông thế nào, vì tôi có thể nhìn vào anh. Điều đó không khiến cho tôi bớt cảnh giác với những ý định của anh. Đây là Wyatt, Ngài Kích Thích Cao Độ. Tôi thừa biết anh thế nào chứ. Chúng tôi sẽ làm tình dưới vòi sen không dưới một lần.

Có ba phòng tắm ở trên lầu, nhưng theo cách sắp xếp điển hình kiểu Wyatt thì chỉ có phòng tắm chính mới có khăn tắm. Tôi bước trước anh, chộp lấy hai cái khăn tắm và một cái khăn mặt ở ngăn tủ nhỏ trong phòng tắm, dầu gội đầu và máy sấy tóc ở bồn tắm, cái áo sơ mi của anh và một áo choàng mặc trong nhà, rồi lại hùng hục lao lên trước.

“Này! Em đi đâu đấy?”

Tôi chỉ thẳng về phía những phòng tắm khác, và để anh tắm một mình. Anh cần suy ngẫm về sự tàn ác của những tội lỗi của mình.

Nhưng anh đã đúng về dáng vẻ hiện thời của tôi. Một khi tôi mà an toàn sau cánh cửa phòng tắm đóng chặt, tôi nhìn vào gương và buột miệng rên rỉ nếu như mà tôi còn khả năng nói được ra hơi. Hai viên mí mắt tôi đỏ rực và sưng tấy lên, một lớp bồ hóng đen nhờn phủ khắp người, hai lỗ mũi và xung quanh miệng bồ hóng cũng bám đen sì. Mái tóc cứng quèo vì tro bụi và khói. Không cách nào mà xả sạch được đám bụi nhùi này với dầu gội và xà phòng – ít nhất thì cũng không phải với loại xà phòng này.

Tôi xuống lầu và đứng ngẫm nghĩ một lúc. Nước rửa bát hay là xà phòng giặt? Tôi quyết định nước rửa bát sẽ ít ăn mòn hơn, nhưng vẫn có tác dụng với dầu mỡ. Tôi tóm lấy một chai ở dưới bồn rửa rồi quay lên lầu.

Ba mươi phút sau, mặc dù tôi chỉ dùng nước ấm và đã tắt hẳn đi trong lúc tôi xát xà phòng vào tóc, nước nóng vẫn hết sạch, nhưng với cả hai người chúng tôi cùng tắm thì tôi không lấy làm ngạc nhiên. Loại dầu rửa bát hiệu Palmolive đã hoàn thành công việc của nó một cách đáng ngưỡng mộ trong việc làm trôi đi bồ hóng, mặc dù nó đã làm cho mái tóc của tôi biến thành một thứ giống như rơm, thế nên tôi phải xát lại dầu

gội và xả thêm nước. Khi tôi lau khô người tôi kiểm tra khuôn mặt của mình trong gương. Mắt tôi vẫn còn sưng đỏ lên, nhưng bồ hóng thì đã bị xóa sạch. Tay chân tôi vẫn còn nhiều vết nhỏ, nhưng tôi không muốn chà xát da mình quá mạnh để xóa chúng đi; những vết này có thể chừa.

Dĩ nhiên là tôi không có đồ lót; tôi không để bất kỳ thứ quần áo nào ở nhà của Wyatt trong những đêm tôi ở tại đây. Cảm giác hở hang một cách lồ lộ, tôi mặc áo sơ mi của Wyatt vào rồi trùm thêm áo choàng tắm của anh ra ngoài. Cuối cùng, tôi quấn mái tóc ướt của mình bằng một cái khăn tắm và đi xuống lầu chờ người đến giao quần áo mà tôi đã nhờ mẹ mua giúp.

Wyatt đang ở trong bếp; anh đã cạo râu nhẵn nhụi và mặc một bộ vest, thắt cà vạt giống như anh mặc đi làm. Anh đã pha một ấm cà phê – ngay cả khi đang giận tôi vẫn biết ơn anh vì việc này – anh đang đứng với xấp giấy ghi chú của tôi trong tay và đang xem xét chúng.

Anh ngước mắt lên khi tôi xuất hiện ở lối đi. Ánh mắt anh lộ vẻ hơi chút hoài nghi. Anh liếc qua một tờ giấy.

Tôi có thể đọc được tờ giấy đó từ chỗ của mình, vì tôi đã viết tất cả chúng bằng nét chữ to cộc. Trên đó viết:

WYATT LÀ ĐỒ CON LỪA!

## 21. Chương 21

Tôi lượn lờ xung quanh, tránh xa anh và tiến đến tự rót cho mình một cốc cà phê trong lúc anh vẫn còn đang suy ngẫm về những tờ ghi chú của tôi. Anh chọn lấy một cái, giữ nó trong lòng bàn tay, và ngẩng đầu lên như thể anh chưa từng nhìn thấy một tờ giấy như thế này trước đây. “Mình cần một khẩu súng.” Giờ thì, ý nghĩ này hẳn phải nảy ra trong đầu tất cả những gã đàn ông đang trong tình trạng cảnh giác cao độ.

Tôi cho đó là một ý định tốt. Ngay bây giờ tôi cũng đang cần một khẩu đây. Nã đạn chì (dùng để bắn thú to) vào mông anh sẽ khiến tôi cảm thấy hồ hởi chưa từng có. Quay lưng về phía anh, tôi say sưa với hình ảnh tưởng tượng trong đầu lúc tôi nhắm nháp ngậm cà phê đầu tiên, có tác dụng hơn tôi mong đợi. Cổ họng tôi không muốn hợp tác, nó không hề muốn nuốt bất cứ thứ gì vào bụng. Nước cà phê ngon lành trôi tuột xuống làm cổ họng tôi rất bồng. Uống đồ nóng thường trợ giúp cho một cái cổ họng đau, và tôi muốn giọng mình trở lại. Tôi đang có nhiều điều muốn bày tỏ với xung quanh.

Tôi cần liệt kê một danh sách tất cả những gì tôi muốn nói, vì như thế tôi sẽ không bỏ sót điều gì. Tôi cũng cần sẵn sàng với bản danh sách những điều vi phạm của Wyatt, vì sẽ là một bản danh sách hay ho lắm đây.

Vòng tay anh bắt thần quấn lấy tôi từ đằng sau và anh áp sát vào lưng tôi, tựa cằm xuống đỉnh đầu vẫn còn quấn khăn tắm của tôi. “Em vẫn còn nói chuyện với anh qua di động, và giờ em bắt ngờ chẳng nói tiếng nào. Có chuyện gì với họng em, hay chỉ là em không muốn nói với anh nữa?”

Tôi cẩn thận nhắm nháp thêm một chút cà phê nữa. Tôi định làm gì đây, trả lời anh à?

Tôi tính đến việc giộng cùi chỏ vào mạng sườn anh, nhưng ngoài việc đã được huấn luyện thành một cảnh sát, anh còn có sức khỏe đáng nể, thêm nữa là anh chẳng bao giờ để tôi thắng cả, anh quá kiêu ki đến nỗi tôi không thể nào tin được vì thỉnh thoảng để cho tôi thắng sẽ là một việc cực kỳ hào hoa đáng để thực hiện. Với lại, tất cả những thứ tôi đang mặc chỉ là áo sơ mi và áo choàng tắm của anh, cả hai thứ đều rộng thùng thình với tôi. Nếu chúng tôi bắt đầu giằng co, cái áo choàng tắm sẽ tuột ra ngay trong nháy mắt, và tôi cái áo sơ mi sẽ bị kéo đến tận cổ, rồi, hừ, đó chính là những gì xảy ra khi chúng tôi bắt đầu giằng co.

Thay vào đó, vì tôi biết việc này sẽ gây phiền hà và chọc tức đến anh hơn, tôi đặt chiếc cốc xuống và nhẹ nhàng nói hai tay anh đang vòng quanh người mình. Sau khi đổ thêm cà phê, tôi mang chiếc cốc đi về phía bàn và ngồi xuống, rồi ngay lập tức bị cái giỏ xách to tướng đang ngự chính giữa bàn làm sao lảng. Trước đó tôi không hề để ý đến nó, vì tôi còn bận chiến đấu với anh, có thể khẳng định với bạn là cái ảnh hưởng khủng khiếp chết tiệt của anh trùm lên tôi. Tôi không hề quên cái giỏ - hay đôi giày của mình - trong lúc

đấu tranh giành lại sự sống của chính mình. Nhưng tôi lại để cho Wyatt xen vào và tôi mất hết cả tập trung. Thật là khủng khiếp.

Nhanh chóng, tôi tự hỏi liệu anh đã để lại con dao của tôi vào đó hay là đã tước vũ khí của tôi mất rồi. Tôi sẽ kiểm tra lại sau. Giờ thì tôi phải làm cái gì đó để truyền đạt tư tưởng của mình cho rõ ràng. Tôi kéo cuốn sổ tay về phía mình và bắt đầu hí hoáy viết. Sau đó tôi dùng bút, xoay cuốn sổ và đẩy nó về phía bên kia bàn.

Anh rút thêm cả phê vào cốc của mình và tiến về phía bàn, vẻ mặt hiện hơi chút khắc nghiệt lúc đọc tờ giấy. “Cả hai. Em ho rất nhiều vì nuốt phải khói, rồi em lại phải căng cổ họng còn hơn cả gào thét để AI ĐÓ chú ý lúc em nhận ra cô ta trong đám đông. Thêm nữa em sẽ không nói chuyện với anh đâu, và đám cưới CHẤM DỨT rồi.”

“Yeah,” anh chế giễu. “Anh đọc tờ giấy em viết về đám cưới rồi.” Anh liếc nhìn lên, đôi mắt xanh nheo lại phát ra những tia lấp lánh chăm chú tập trung vào tôi. “Chúng ta thẳng thắn với nhau nào. Mọi thứ anh phải làm là bảo vệ em, giữ cho em được an toàn. Anh sẽ làm thế, dù em có giận dữ thế nào cũng được. Việc đưa em vào xe tuần tra và nhốt em ở đó là cách tốt nhất để em tránh khỏi rắc rối và nguy hiểm. Anh sẽ không xin lỗi vì việc đó đâu. Tuyệt đối không. Hiểu chưa?”

Anh có biệt tài xoay chuyển tình thế, tôi sẽ cho anh thấy. Anh có thể chỉ ra và diễn đạt một cách buồn cười đến nỗi chỉ những người nào nhỏ mọn và tầm thường mới phản đối anh. Tốt thôi; tôi chả thêm bận tâm là mình có nhỏ mọn và tầm thường hay không. Tôi với tay kéo cuốn sổ về phía mình.

Em không còn là rắc rối của anh nữa. Ngay khi người ta mang quần áo đến đây cho em. Em sẽ rời đi.

“Đấy là do em nghĩ thôi.” Anh điềm tĩnh nói, sau khi đọc được dòng chữ tôi viết. “Em sẽ giữ nguyên cái mộng của em ở tại đây, anh sẽ để mắt tới em. Em không thể sống với gia đình em được, em sẽ khiến họ gặp nguy hiểm nếu em làm thế. Có người đang cố ý giết em, và cô ta không quan tâm xem liệu ai khác có bị thương hay không miễn là cô ta hạ được em..

Chết tiệt, chết tiệt, chết tiệt thật! Anh hoàn toàn đúng.

Tôi viết: Vậy em sẽ ở khách sạn.

“Không, em sẽ không làm thế. Em sẽ ở đây.”

Có một quan điểm hiển nhiên cần được chỉ ra, tôi viện dẫn. Còn nếu cô ta bằng giá nào cũng bám theo em thì sao? Anh sẽ bị nguy hiểm nhiều như bất cứ ai ở cùng em. Còn anh đêm nào cũng có lệnh triệu tập cơ mà.

“Anh sẽ xử lý vấn đề ấy,” anh lên tiếng, sau khi dừng lại một lúc chỉ để đọc những dòng tôi vừa viết ra, chắc chắn là không đủ lâu để có thời gian suy nghĩ. “Em phải tin tưởng anh về chuyện này. Kể cố ý phóng hỏa để lại chứng cứ, thêm nữa thủ tục bắt buộc là phải quay cảnh những người đứng xem tại bất cứ hiện trường vụ án đột phá hay giết người nào, anh xem xét từng người trong lúc anh cho đây có thể là một vụ cố ý đốt nhà. Một nhân viên tuần tra đã quay phim đám đông trước khi em phát hiện ra cô ta. Tất cả những gì em phải làm là chỉ ra cô ta cho bọn anh, và bọn anh sẽ lần theo dấu vết đó.”

Thật là nhẹ nhõm. Anh không nhận ra sự nhẹ nhõm của tôi lớn đến mức nào, vì anh đã không ở căn hộ cùng với tôi lúc đó. Tôi sẽ bớt căng thẳng hơn nhiều nếu như cô ả thực sự bị bắt giữ, hẳn cô ả sẽ bị thế nếu mà anh không nhốt tôi lại trong cái xe tuần tra ngớ ngẩn đó.

Tôi viết, Em nhận ra khuôn mặt cô ta, em đã gặp ở đâu đó rồi, nhưng em không nhớ ra được. Cô ta trông rất khác biệt giữa đám đông.

“Thì gia đình em, hay thậm chí là ai đó trong số nhân viên của em, có thể nhận diện được. Dĩ nhiên em đã nhận ra khi cô ta đang theo dõi em, vì thế có thể đó là những gì em đang nghĩ.”

Lô gíc đấy, nhưng ... sai rồi. Tôi lắc đầu. Tôi không thể tả được nhiều lúc cô ta đang bám theo tôi, chỉ rõ ràng đó là một người phụ nữ.

Âm thanh của một chiếc xe ô tô đang quành xe vào nhà đã khiến chúng tôi chú ý, và Wyatt đứng lên. Tiếng động đó tiếp tục vòng ra sau nhà, có nghĩa đó hoặc là gia đình tôi hoặc là một người bạn, những người khác thường đến qua cửa trước. Anh mở cửa thông ra gara và thốt lên. “Jenni,”

Wyatt đã gọi điện cho Mẹ chưa tới một giờ trước, nên tôi ngạc nhiên là có người đã mang quần áo đến cho tôi sớm thế. Jenni nhảy bổ vào bếp với hai cái túi xếp mua từ Wal-Mart trên tay. “Chị có một cuộc sống thú vị nhất đấy nhé,” nó bình luận, đầu hơi lúc lắc khi nó đặt hai cái túi lên trên bàn.

“Không bao giờ có một khoảng khắc buồn tẻ,” Wyatt khô khan đồng tình. “Cô ấy mắc chứng viêm thanh quản toàn tập vì hít khói, thế nên chỉ viết ra giấy được thôi.”

“Em thấy rồi,” Jenni nhặt lên một tờ giấy có ghi “ĐỒ CHẾT TOI,”. Nó sẫm soi một lúc. Và cũng thực sự bối rối. Không giống cái tính rườm rà của nó chút nào. Nó quay lưng lại với Wyatt, nên anh không thể nhìn thấy cái nháy mắt ranh mãnh mà nó trao cho tôi.

Phản ứng duy nhất của anh là một cái khịt mũi.

“Tới đây đi,” Jenni mở hai cái túi, hớn hờ. “Em đã dậy và trang điểm xong xuôi, nên khi Mẹ gọi là em phóng thẳng tới Wal-Mart luôn. Chỉ là những đồ dùng cơ bản, nhưng chị cần đủ dùng trong vòng ngày hôm nay thôi, đúng không? Quần jean này, hai cái áo cánh dễ thương này, hai bộ đồ lót, máy sấy tóc và lược tròn, mascara, son bóng và một bộ bàn chải cùng thuốc đánh răng. Có kem giữ ẩm nữa. À, một đôi giày lười. Em không bảo đảm là thoải mái, nhưng chúng nhìn cực xinh.”

Tôi nhặt tờ hóa đơn mua hàng lên, cúi mũi đọc từng mục, rồi lôi cuốn séc của tôi ra để hoàn trả cho nó. Vì nó còn đang đứng, nó bắt gặp đôi giày cưới của tôi nhét trong túi xách, thế là nó há hốc miệng vì kinh ngạc.

“Ôi. Lạy. Chúa. Tôi.” Nó cung kính nhặt một chiếc giày lên và đặt vào trong lòng bàn tay. “Chị mua được cái này ở đâu vậy?”

Tôi dừng viết tờ séc, trong cuốn sổ tôi có nguệch ngoạc tên của cửa hàng. Nó không hỏi giá, còn tôi không tình nguyện khai báo. Một số thứ không liên quan. Chúng là đôi giày cưới của tôi; giá cả không quan trọng trong việc quyết định giành lấy cho riêng mình.

“Chị quá may mắn là chúng còn nằm trong giỏ xách đấy,” nó thở ra.

Tôi xong tờ séc và xé nó ra khỏi cuốn, tôi lắc đầu và viết vội vàng, “Không. Chị đã phải quay lại lấy.”

Hắn là Wyatt nhìn thấy tôi lắc đầu, anh bước một bước dài để xem tôi viết gì. Anh nhìn chăm chăm một lúc vào tôi với vẻ hoài nghi, rồi đôi lông mày của anh nhăn tít lại. “Em mạo hiểm cuộc sống của mình chỉ vì một đôi giày?” Anh nổi cơn sấm sét.

Tôi cúi tiết lườm anh rồi viết, Chúng là ĐÔI GIÀY CƯỚI của em. Lúc đó, em vẫn nghĩ mình sẽ lấy anh. Giờ em biết rõ hơn rồi.

“Ooookay,” Jenni giật lấy tờ séc và quay gót. “Em đi đây,”

Không ai trong chúng tôi thêm để tâm khi nó đi ra cửa. Wyatt giận dữ, “Em quay trở vào đám cháy khốn khiếp đó để lấy đôi giày à? Anh không quan tâm kể cả nó có mạ vàng hay không...”

Tôi chộp lấy cuốn sổ viết, Chính xác là không. Em vẫn ở trong phòng ngủ lúc em nhớ ra đôi giày, và em đi về phía tủ để lấy chúng. Rồi tôi ném phịch cây bút xuống, gom đồng quần áo mới cùng đồ dùng cá nhân của mình rồi vác hết lên lầu. Cũng không thêm bước vào phòng ngủ chính.

Trước khi tắm tôi còn cẩn thận khóa cửa phòng tắm, Trong lòng tôi biết ơn Jenni vì nó đã nhớ mua từng món đồ nhỏ nhặt cho tôi. Tôi đánh răng, xoa kem dưỡng ẩm – làn da tẻ mặt của tôi cần phải được làm thế, sau khi tiếp xúc với hơi nóng và bồ hóng, rồi lại đến dầu rửa bát xát vào – tôi sấy tóc. Lúc tôi mặc xong quần áo, tôi lại cảm thấy mình giống như một con người. Cực kỳ mệt mỏi, nhưng con người.

Wyatt vẫn đang chờ tôi khi tôi xuống dưới lầu, không phải vì tôi thực sự mong anh rời đi mà thiếu tôi. Anh vẫn biểu lộ nét dữ tợn trên khuôn mặt, nhưng anh nhìn tôi về dò hỏi và đột ngột lên tiếng. “Em cần ăn chút gì đó.”

Dạ dày tôi gào réo. Cổ họng tôi thì nói không đời nào. Tôi lắc đầu, chỉ tay vào cổ họng.

“Chỉ sữa thôi. Em có thể uống chút sữa.” Anh luôn có sữa trong tầm tay để trộn với ngũ cốc. “Hay là bột yến mạch. Hãy ngồi xuống, anh sẽ pha cho cả hai chúng ta một ít yến mạch.”

Anh kiên quyết, có thể là anh đúng; cả hai chúng tôi đều cần phải ăn, sau một đêm bận rộn. Đường như bao ngày đã trôi qua kể từ khi anh đưa máy trả lời tự động của tôi đến sở cảnh sát để phân tích thông tin, khi mà thực sự chỉ mới hơn 12 giờ đồng hồ xảy ra. Thời gian trôi vùn vút khi bạn từ câu chuyện thứ hai sang căn nhà cháy, leo hàng rào, sờ lưng những gã điên, và bị nhốt trong một cái xe tuần tra quái quỷ hàng giờ trong lúc ả ta nhăn nhó ngay trước mắt bạn.

Anh cởi chiếc áo khoác ra và quấy hai chén bột yến mạch nguyên chất, thêm đường và sữa cho tôi để thành một món súp nhẹ. Tôi cẩn thận nuốt một miếng; nó có vị ngon và nóng, đủ mềm để tôi cố nuốt ngay cả khi nó làm tôi ho khù khụ. Ho khù khụ chẳng vui vẻ gì. Tôi cố ghì lại cho đến khi tôi cố nuốt hết một nửa tô yến mạch, nhưng cơn ho đến sau từng miếng bột khiến cho tôi như nhai cát, thế là tôi bỏ dở. Có khi tôi nên hưởng thụ sữa đánh, sữa chua và thạch Jell-O vài ngày tới vậy.

Chúng tôi cùng dọn bàn, không phải là có quá nhiều thứ phải dọn: chỉ hai cái tô, hai cái thìa, hai cốc cà phê. Khi mọi thứ được xếp gọn trong máy rửa bát, tôi nhón lấy cái giỏ xách của mình – hừ, anh đã bỏ con dao ra – rồi nhìn anh và diễn kịch câm bằng cử chỉ xoay chìa trong ổ khóa.

“Chìa vẫn ở trong xe,” anh nói, ý nhắc đến chiếc Mercedes của tôi. Anh đang sử dụng chiếc xe cảnh sát thành phố cấp cho anh, một chiếc xe hiệu Crown Vic. Tôi ghét việc xảy ra với chiếc Avante của anh. Tôi nhìn thấy một trong hai bánh xe trước bùng cháy, thế nên cho dù đội cứu hỏa lúc đó có xịt vòi nước vào thì tôi cũng biết là thiệt hại không thể sửa chữa được. Chiếc xe ở quá gần, hơi nóng làm chảy hết lớp sơn, chảy đèn pha và động cơ phía trước, tan nát hết cả. Anh rất bình tĩnh trước thiệt hại của cái xe, nhưng tôi đoán anh đã biết ngay từ đầu, đã ở hiện trường nhiều đám cháy, rằng không thể nào cứu vãn được gì.

Quên chuyện cái xe tải đi, anh lên tiếng. EM chắc mình vẫn ổn chứ?

Khốn khiếp. Không dễ gì nổi giận với một gã đàn ông yêu bạn nhiều như bạn yêu gã ta vậy.

Và rồi kẻ hót lẻo tiếp tục làm tôi mềm yếu hơn bằng cách kéo tôi lại gần cho một cái hôn dài, đói khát. Khi anh ngẩng đầu lên anh nhìn vào mặt tôi, cười nửa miệng, và lại hôn tôi. “Ồ, “ anh nói. “Đám cưới vẫn tiến hành.”

## 22. Chương 22

Wyatt kẻ sát tôi suốt dọc đường đến sở cảnh sát, không phải là vì có khả năng tôi bị theo dõi từ nhà anh. Không ai bám theo sau khi chúng tôi rời hiện trường đám cháy và anh không đăng ký số trên danh bạ điện thoại nên việc tìm nơi ở của anh sẽ không dễ dàng như tìm ra nơi ở của tôi. Tôi chưa bao giờ có số điện thoại không đăng ký, chưa bao giờ cố giấu diếm bất kỳ ai. Dĩ nhiên là nếu có người biết nơi bạn làm việc, anh ta hay cô ta sẽ luôn biết đích xác phải tìm bạn ở đâu và khi nào.

Điều này khiến tôi tự hỏi liệu tất cả chuyện này có liên quan đến Great Bods hay không. Người phụ nữ mà tôi bắt gặp giữa đám đông là người mà tôi từng gặp trước đó. Cô ta hoàn toàn không phải người lạ; cô ta có mối liên hệ với tôi. Tôi chỉ không nhớ ra khuôn mặt đó, và không thể nêu được danh tính của cô ta. Cá nhân tôi không quen hết được tất cả các thành viên của Great Bods, nhưng tôi hoàn toàn nhận ra khuôn mặt họ, lúc tôi nghĩ đến việc này, thì tôi loại trừ khả năng Great Bods có mối liên hệ ở đây. Khi bạn gặp ai đó trông quen quen nhưng lại không nhớ ra họ từ đâu tới, đó là vì họ di chuyển liên tục. Khi tôi đặt khuôn mặt đó vào một nơi là Great Bods, vẫn chẳng có bất kỳ sự liên hệ nào cả, thì nghĩa là bạn đã gặp cô ta ở bất kỳ chỗ nào khác, ngoại trừ nơi làm việc.

Cũng có thể cô ta làm ở một trong những nơi bạn có ghé qua: cửa hàng tạp hóa, siêu thị, bưu điện, ngân hàng, thậm chí là ở Công ty Chuyển phát nhanh FedEx. Có thể nào đi chẳng nữa, tôi cũng không thể nhớ ra.

Lúc chúng tôi ra khỏi thang máy để bước vào phòng cảnh sát náo nhiệt, ồn ào, những cái đầu dỗi theo chúng tôi và những nụ cười ngoác đến tận mang tai nở ra toét toét trên khắp các khuôn mặt. Hừ, những kẻ bị còng tay ngồi trên ghế thì không cười và những kẻ đang ghi hồ sơ phàn nàn và những thứ linh tinh khác cũng không, nhưng cảnh sát thì có đấy.

Tôi cảm thấy hơi bị tổn thương. Căn hộ biến thành bánh mì nướng của tôi có gì mà đáng cười thế nhỉ?

Tôi liếc qua Wyatt để xem liệu anh có chú ý đến những cái cười toét toét ấy không. Cái nhìn chăm chăm của anh tập trung vào cánh cửa văn phòng có dính một tờ giấy nhỏ. Anh không hề dừng lại cho đến khi chúng tôi tới đủ gần để đọc dòng chữ ghi trên đó: WYATT LÀ ĐỒ CON LỪA VÀ ĐÁM CUỐI CHẤM HẾT. Nó không phải là tờ giấy mà tôi viết, nhưng dứt khoát tờ giấy này kết hợp cả hai ý mà tôi đã viết ra.

Tôi chiếu cái nhìn giận dữ một vòng quanh phòng. Vài gã cảnh sát gần như đang lên cơn ho khi họ cố nín tiếng cười lại. Họ đang lôi những tờ ghi chú của tôi ra làm trò đùa. “Không ai trong các anh,” tôi lớn tiếng, “đưa tôi ra khỏi cái ô tô đó.” Nói đúng ra là, tôi cố lớn tiếng, vì tôi quên tiết đi tôi đang mất giọng. Chẳng có đến một âm thanh rời rạc nào phát ra từ miệng tôi. Đứng chính ình ra ở đó há miệng ngáp ngáp thật bẽ mặt.

Nhưng tôi nảy ra ý định sẽ liệt kê một bản danh sách chết toi nữa, và đưa hết tất cả bọn họ vào.

Wyatt điềm tĩnh với tay giật tờ giấy ra khỏi cánh cửa. “Đám cưới lại tiếp tục,” anh lên tiếng, và một tràng vỗ tay tán thưởng lẹt đẹt nổ ra, vì, giống như hầu hết đàn ông, họ cho là anh đã áp đảo cơn giận dữ của tôi bằng sex. Tôi nhìn trừng trừng anh, nhưng anh chỉ mỉm cười lúc mở cửa và ấn tôi vào trong.

“Tôi cần băng ghi hiện trường,” anh nói với qua vai trước khi đóng sập cửa.

Phòng của anh không lớn lắm, bừa bộn toàn tử hồ sơ và giấy tờ. Ngắm nghía công việc giấy tờ này khiến tôi hoạt bát lên một chút. Nếu anh để tôi một mình trong này, tôi sẽ tha hồ đọc lấy đọc lể những thông tin bí mật.

Mặt mày sưng sứa, tôi ngồi lên một trong số những cái ghế dành cho khách trong khi anh yên vị ở cái ghế bọc da to lớn phía đằng sau bàn. “Thật kinh ngạc,” anh nhàn nhai ra hai bên như thể muốn cười toét toét.

Tôi gơ cả hai bàn tay lên ra hiệu hỏi “cái gì?” một cách thiếu kiên nhẫn.

“Anh nói em nghe sau,” anh thả tờ giấy lên mặt bàn. “Chúng ta có nhiều việc phải làm ngay bây giờ lắm đây.”

Anh không đùa. Đầu tiên tôi phải khai báo về việc đã xảy ra đêm qua, nói đúng ra là rạng sáng ngày hôm nay. Wyatt không lấy lời khai mà là Thám tử Forester, và để cho chính xác, tôi đã không nói lời khai, tôi viết.

Forester đã rất bận bịu, đội trưởng cứu hỏa đã trực tiếp cho đây là một vụ cố ý gây hỏa hoạn; rõ ràng chẳng có lấy một nỗ lực nhỏ nào nhằm che đậy cho hành động này. Chó cứu hỏa đã đánh hơi thấy mùi xăng tỏa ra khắp phía trước và mé bên phải căn hộ của tôi. Khi đám cháy bùng lên, ngọn lửa ngay lập tức chặn ngay lối thoát ra từ cả hai phía cửa của tôi. Vẫn còn cánh cửa đôi kiểu Pháp ở ban công phòng ăn, nhưng vì quả bom xăng ném qua cửa phòng khách và đám cháy lan rộng khắp căn phòng này nên lối thoát của tôi từ phía trên lầu của tôi cũng bị chặn luôn. Cánh cổng hàng rào cũng bị khoá chặt. Nếu tôi có may mắn thoát ra ngoài sân sau thì kẻ phá hoại hẩn đã tính đến việc tôi sẽ bị kẹt cứng ở đó. Theo cách ngọn lửa nhanh chóng lan đến hàng cây lê Bradford trong khoảng sân nhỏ, nếu tôi không trèo được qua hàng rào để thoát ra thì tôi đã chết nghèo ở đó rồi.

Dù vậy, rất có thể cô ta không nghĩ là tôi lại thoát được ra ngoài từ lối tầng trên. Khói bốc lên mù mịt, và bạn thật sự có rất ít thời gian để thoát ra khỏi ngôi nhà đang cháy bùng bùng trước khi bạn bị ngạt khói. Tôi biết vì tôi đã xem tài liệu về những ngôi nhà cháy và cách chúng lan nhanh đến thế nào. Bằng việc che mũi và miệng lại bằng khăn ướt, tôi đã giành cho mình một vài phút giây quý báu. Một cái khăn ướt khác quần quanh đầu và vai giúp cho tôi khỏi những tia lửa và tàn tro nóng bắn vào. Thêm nữa, thoát ra ngoài bằng lối cửa sổ căn phòng ngủ thứ hai và trèo qua hàng rào, nổi tức giận, sự liều lĩnh, nỗi tuyệt vọng cùng với sức mạnh dẻo dai do tập luyện nhiều đã trợ giúp rất nhiều.

Bạn không bao giờ biết được khi trở thành một cựu đội trưởng đội cổ vũ lại trở nên hữu dụng cực kỳ.

Để liền mạch, họ kết hợp lời khai với cuộc gọi đến 911 của tôi, họ có một bản sao cuộc gọi, vì thế tất cả các cảnh sát trong tòa nhà này đều đã nghe thấy tôi nói với nhân viên trực tổng đài rằng đội cứu hỏa sẽ tả được căn nhà nào là của tôi vì nó là một căn nhà mà các cửa sổ đang cháy bùng bùng. Vì lý do nào đó mà tất cả bọn họ hẳn cũng đã nghe đi nghe lại đoạn băng đó hơn một lần.

Và tôi phải xem đoạn băng quay cảnh đám đông ở hiện trường vụ hỏa hoạn.

Tôi ngồi xem cuộn băng qua một cái ti vi nhỏ xíu trong văn phòng của Wyatt cùng với anh, Thám tử Forester và MacInnes. Wyatt thậm chí còn gọi đến yêu cầu có cuộn băng trước khi nói chuyện với tôi, chính vì thế tôi được quan sát lại chính mình, nhìn tôi trông kinh khủng y như tôi đã nhớ, hình ảnh tua đi tua lại khi máy quay chậm chậm quét từ trái qua phải và ngược lại. Cái mà tôi không thấy trên màn hình lại là mái tóc vàng trong cái áo khoác có mũ trùm đầu.

Tôi cực kỳ thất vọng. Tôi viết ra tờ giấy. Em không nhìn thấy cô ta. Cô ta không có ở đó.

“Xem tiếp đi, “Wyatt lên tiếng. “Người ta quay cảnh đám đông hơn một lần mà.”

Thế là chúng tôi xem lại từng cảnh một. Cuối cùng máy quay cũng bắt được một góc của cô ta, vì khuôn mặt đã bị che lấp – chiếc mũ trùm hết cả khuôn mặt chỉ một lọn tóc vàng thò ra ngoài cái áo khoác thả xuống xương quai xanh, có thể là cả một nửa viên cảm bên phải. Nhìn cô ta gần giống một gã con trai mặc sơ mi đỏ, thế nên không cách nào mà phóng to hình ảnh lên để có được hình cô ta rõ hơn.

Nhớ lại những hình ảnh lưu lại trong đầu, tôi phân tích khoảng khắc lúc tôi nhận ra cô ta là kẻ đã bám theo tôi, khi cô ta nhìn chăm chăm vào tôi với vẻ ác tâm lộ rõ. Hừ, một anh chàng giống hệt đã đứng ngay bên cạnh cô ta; tôi nhớ áo cậu ta màu đỏ. Cuộn băng này phải được quay ngay thời điểm trước hay ngay sau đó, có thể là khoảng sau, vì khuôn mặt của cô ta bị che khuất như thể cô ta đang bỏ đi vậy. MacInnes nói có thể cô ta đã phát hiện ra là có máy quay.

“Anh chàng mặc áo đỏ là điểm khởi đầu,” Wyatt lên tiếng. “Cậu ta có thể nhớ ra điều gì đó về cô ta, có khi thậm chí còn quen biết nữa.”

“Chúng tôi vẫn đang vận động các nhà xung quanh”, Forester nói. “Tôi sẽ in ảnh ra. Ai đó sẽ nhận ra anh ta.”

Tôi đang nhắm nháp thứ đồ nóng để làm dịu đi cuồng hộng của mình. Wyatt thậm chí còn xin được một gói trà và pha cho tôi một tách; tôi không biết là có gì khác biệt, nhưng trà dường như có hiệu quả đối với chứng rất cổ hơn là một tách cà phê. Hai viên aspirin cũng làm giảm cơn đau, nhưng tôi vẫn chưa nói được. Wyatt gợi ý đưa tôi đi khám ở phòng cấp cứu để kiểm tra sức khỏe, một ý tưởng mà tôi bác bỏ thẳng thừng bằng chữ KHÔNG to tướng hết nguyên một khổ giấy A4.

Mọi chuyện có vẻ tẻ ngắt trong một lúc. Suốt khoảng thời gian tạm lắng đó, Wyatt trò chuyện với nhân viên phụ trách bảo hiểm của cả tôi và anh. Anh cũng gọi cho Mẹ. Anh nói chuyện với mẹ anh, bảo đảm thêm một lần nữa với bà rằng tôi và anh đều ổn.

Lúc trưa, tôi mệt đứt hơi. Tôi mệt, chám hết. Tôi cần đi mua sắm và bổ sung cho đủ vào tủ quần áo, nhưng lần đầu tiên trong đời tôi không thể nào nhiệt tình nổi với việc mua sắm. Tôi đã yêu thích đám quần áo của của tôi; tôi muốn chúng cơ. Tôi muốn những cuốn sách của mình, nhạc của mình, đám bát đĩa nữa. Tôi muốn đồ đạc của tôi. Tôi bắt đầu mới thấm thía rằng toàn bộ đồ đạc của tôi đã thật sự ra đi không thể nào cứu vãn nổi.

Jenni, chúa phù hộ nó, đã mua cho tôi hai bộ đồ lót; tôi hoàn toàn không phải đi mua sắm bất cứ thứ gì trong ngày hôm nay, mọi việc có thể dời đến ngày mai. Chắc tâm này ngày mai tôi sẽ nói lại được rồi. Hôm nay, tôi chỉ muốn làm những việc bình thường hàng ngày của tôi. Tôi muốn đến chỗ làm.

Tôi đưa cho cảnh sát lời khai được viết ra của mình.; tôi đã xem cuộn băng ghi hình và chỉ được ra cô ả tâm thần điên loạn đó, tất cả những điều tốt đẹp đều đã hoàn thành. Tôi không thấy lý do nào để tôi phải luẩn quẩn ở đây nữa cả.

Tôi viết cho Wyatt một dòng, nói với anh rằng tôi sẽ đi làm.

Anh tựa lưng vào ghế, cái nhìn dữ dội kiểu của một trung úy cảnh sát. “Anh không nghĩ đó là một ý hay.”

Tôi viết một mảnh giấy khác. Em nghĩ đó là ý tưởng vĩ đại. Cô ta biết có thể tìm ra em ở đó.

“Chính vì lý do đó mà anh thả để một trong số các cảnh sát nữ lái xe của em loanh quanh đón lõng cô ta còn hơn.”

Để việc này đến ngày mai đi. Em mệt. Em muốn cuộc sống của em trở lại bình thường cơ. Việc bình thường duy nhất em có thể làm là đến Great Bods, thế nên em sẽ đi đây.

“Blair,” Anh ngả người về phía trước, đôi mắt xanh nhìn chăm chú. “Cô ta cố giết em chỉ vài giờ trước. Cái gì khiến em nghĩ cô ta không làm thế nữa ở Great Bods hả?”

Ôi Chúa ơi, tôi đã không hề nghĩ ra. Great Bods thật nguy hiểm. dù sao chẳng nữa, có khả năng cô ta cho rằng tôi chỉ là nhân viên chứ không phải là chủ nhân nơi đó. Ý tôi là, tôi không cài đặt câu trả lời tự động trên điện thoại theo kiểu “Xin chào, tôi là Blair, tôi sở hữu Great Bods.” Có thể hầu hết các thành viên đều không biết rằng tôi là chủ một trung tâm thể dục thể hình, vì thông tin này không phải là dạng quảng cáo dán đầy ở khắp nơi. Tôi dễ dàng trở thành một người quản lý, dĩ nhiên đó là công việc của tôi.

Điều duy nhất khiến tôi khác biệt với các nhân viên khác là tôi lái một chiếc Mercedes, nhưng thậm chí đó hoàn toàn không lấy gì làm kỳ quặc vì Keir, một trong số các hướng dẫn viên thể dục của tôi, còn lái một chiếc Porsche cơ.

Tôi véo vào chóp mũi của mình và nghĩ ngợi. Có thể tôi đã không suy tính kỹ càng, tự hỏi tại sao mà – nhưng dường như với tôi tôi không thể chấp nhận sự vắng mặt của Lynn. Cô ấy có cuộc sống riêng ngoài thời gian ở Great Bods, và dấu cô ấy muốn che chắn cho tôi, tôi cũng không thể tận dụng lợi thế ấy của mình hoặc là tôi sẽ để mất một trợ lý cực kỳ giỏi giang.

Tôi viết tất cả vào giấy, giải thích với Wyatt bằng khả năng hết sức của mình. Tôi chán ngấy việc viết lách chết tiệt này rồi.

Trước sự ngạc nhiên của tôi, anh đọc mảnh giấy, rồi xem xét mặt tôi trong một lúc. Tôi không biết anh nhìn thấy cái gì ở đó, có thể là tôi thực sự cần đến chỗ làm, hay có thể sau khi suy nghĩ kỹ anh đồng ý với tôi là mối nguy cơ ở Great Bods cũng chưa cao lắm. “Thôi được,” Cuối cùng anh lên tiếng. “Nhưng anh sẽ phải người đi cùng em trong suốt khoảng thời gian đó. Ngồi yên đây, anh sẽ nói rõ với Sếp Gray.”

Anh đã phái một kẻ cứng nhắc trông chừng tôi rồi còn gì, trước đó anh cũng đã làm vậy, nhưng tôi ngồi yên. Khi anh quay lại, anh nhấc áo khoác ra khỏi cái móc đằng sau cánh cửa và nói. “Đi nào,”

Tôi với lấy túi xách rồi đứng yên, vẻ thắc mắc hiện lên trên mặt tôi.

“Anh sẽ tháp tùng em cả ngày.” Anh giải thích.

Tôi cực kỳ hài lòng vì điều đó.

## 23. Chương 23

Lynn vô cùng hài lòng khi tôi đến chỗ làm không những đúng giờ mà còn hơi sớm nữa. Wyatt không dă động gì chuyện tôi mất giọng lúc anh gọi cho Lynn hồi sáng, và cô ấy đã lo cuống lên vì tôi thậm chí còn không thể thốt lên được một từ, thế là cô ấy rời chỗ làm đến cửa hàng thực phẩm tự nhiên và hỏi về một lô các loại trà có tính năng trợ giúp làm dịu cơn đau họng. Cô ấy thậm chí còn yêu cầu được ở lại muộn để thay tôi, nhưng tôi đã bảo cô ấy về đúng giờ. Wyatt ở ngay bên cạnh nếu như tôi cần ai đó nói thay cho tôi.

Nói chung, hôm nay là một ngày đẹp trời bình thường ở Great Bods. Không một chiếc xe hiệu Malibus màu trắng nào đậu ở bên kia đường; không có ả tâm thần tóc vàng nào quăng bom xăng vào cửa sổ. Một ngày điển hình của tôi, chỉ cái ghế đệm tôi cần để giúp tôi ngả lưng nghỉ ngơi. Mặc dù vậy, tôi cảm tưởng như thể tôi bị mất thăng bằng trên bờ vực của sự tuyệt vọng, và tôi phải tự động viên mình, giữ cho mình đủ cam đảm vượt qua. Nay, nhà của tôi đã cháy rụi, nhưng không ai thiệt mạng hết. Rồi nữa, tôi mất hết tài sản cá nhân, nhưng mà tóc tôi đâu có bị bắt lửa. Nay nhé, sự hằn học của kẻ vô danh đang bám theo tôi

và kẻ dự tính giết người thật khủng khiếp, nhưng giờ tôi đã biết hình dáng cô ta ra sao và tôi gần như điên tiết với cô ả, chính vì thế tôi mà thấy lại cô ta tôi sẽ tấn công cô ta – kể cả Wyatt có nhốt tôi vào chiếc xe tuần tra hôi hám đi chẳng nữa.

Tôi có khoảng thời gian khó khăn để cho sự oán giận của mình nguội bớt.

Anh lảng vảng xung quanh trong phong thái một gã cảnh sát kỳ cựu, liên tục kiểm tra đường phố, bãi đỗ xe, vòng quanh khu nhà. Tôi trưng dụng một trong số các hướng dẫn viên làm theo ca thứ hai của mình để trả lời điện thoại giùm tôi và thành ra lại là một may mắn bất ngờ, vì khi tôi ra thông báo bằng văn bản rằng chúng tôi đang tìm một trợ lý- quản lý, cô ấy trở nên cực kỳ hào hứng và hỏi liệu cô ấy có thể được đào tạo cho công việc này hay không.

Ồ, ai mà biết được? Cô ấy, tên là JoAnn, thực sự là một huấn luyện viên ít được ưa chuộng nhất của tôi, vì thái độ của cô ấy toàn chỉ chú tâm vào công việc. Thêm nữa, cô ấy cũng là một trong số các huấn luyện viên trình độ cao nhất của tôi. Cô ấy chưa có nhiều kinh nghiệm hành chính trong văn phòng, nhưng tôi thực sự thích cách cô trả lời qua điện thoại. Những lúc không biết cách trả lời, cô ấy làm ra vẻ mình biết thừa, y như một chính trị gia. Dứt khoát tôi phải nói với Lynn về cô ấy.

Hoặc vì các loại trà thảo dược hoặc vì giọng nói của tôi được nghỉ ngơi hoàn toàn, đến cuối ngày thì tôi có vẻ nuốt dễ dàng hơn. Tôi đi đến nỗi phát buồn nôn, thế là JoAnn đến cửa hàng bán hamburger và mang về một bánh kẹp thịt băm và khoai tây chiên cho Wyatt, một cốc sữa đánh đặc lớn có hương vị dâu ưa thích cho tôi. Vị lạnh có tác dụng tốt với cổ họng khốn khổ của tôi giống như một tách trà nóng vậy.

Hôm nay là Thứ Năm, gần một tuần trôi qua kể từ cuộc đối đầu đầu tiên với kẻ mất trí trước bánh xe. Tôi cần tháo băng vào ngày hôm nay, tôi nhớ là như vậy. Tôi sờ lên tóc và cảm thấy chúng. Có vẻ như chúng đã khô cứng lại, lớp da xung quanh tóc đã bắt đầu mọc lởm chởm.

Tháo chỉ những mũi khâu này có khó không nhỉ? Tôi đã từng tháo chỉ một lần và không hề đau, chỉ hơi nhức nhối một chút, vì thế không thành vấn đề, Tôi có kéo cắt móng tay ở phòng làm việc của mình và một cái nhíp trong bộ đồ sơ cứu. Tôi cần phải rút chỉ cho những mũi khâu này.

Tôi lôi bộ đồ nghề vào phòng thay đồ nữ mới phát hiện ra là tóc tôi sẽ không mọc theo nếp nữa., nó muốn mọc ngược với đường rẽ ngôi mà Shay đã tạo dáng cho tôi. Tôi không dung kẹp tóc nhưng tôi lại có hai sợi dây chun buộc trong phòng làm việc. Tôi phóng vèo ra khỏi phòng thay đồ nữ để chop lấy một cái buộc tóc và lại phóng về chỗ cũ. Wyatt bắt gặp tôi và gọi to “Này!” nhưng tôi vẫy vẫy tay và tiếp tục chạy. Chắc anh nghĩ tôi có nhu cầu khẩn cấp ở phòng thay đồ nữ.

Cho đến lúc anh bước vào thì tôi đã cắt đến mũi chỉ thứ ba.

“Trời đất quỷ thần ơi!”

Tôi nhảy dựng lên, thật không hay ho chút nào khi bạn cầm cây kéo nhỏ sắc nhọn nhằm vào một vết rách đang liền da. Tôi quắc mắt nhìn vào hình ảnh của anh phản chiếu trong gương, rồi lại nghiêng đầu để nhìn được chính xác chỗ vết chỉ tiếp theo.

“Mẹ kiếp,” anh lầm bầm, tiến đến sát ngay cạnh tôi. “Ngừng lại, trước khi em tự đâm mình bằng chính cái thứ này. Anh định hỏi em đang làm gì, nhưng anh nhìn ra việc em đang làm thì anh không thể nào hiểu được nữa. Em không định đến bác sĩ hử?”

Tôi gạt đầu, và lại tiếp tục với vết khâu.

Anh giữ chặt lấy bàn tay tôi. “Đưa cho anh. Lạy trời. Anh sẽ làm.”

Tôi để cho anh tước lấy cây kéo, nhưng lại mỉm cười tự mãn và lắc đầu

“Em không nghĩ anh làm được hả? anh hỏi, giọng thách thức.

Tôi lại lắc đầu, hoàn toàn chắc chắn là anh không thể.

Anh khám phá ra ngay lý do tại sao một hay hai giây sau, khi anh nhận thấy không cách nào những ngón tay to lớn của anh lại vừa với hai cái lỗ tay cầm của chiếc kéo. Phẫn nộ, anh nhìn chăm chăm vào chúng và trong niềm hân hoan chiến thắng tôi giật lại cái kéo và tiếp tục công việc của mình. Thôi được, quả thật

đó là một chiến thắng cực kỳ nhỏ bé. Nhưng dù sao đi chăng nữa cũng tốt. Gần đây tôi không thắng thế nhiều, và tôi đang cảm thấy thiếu thốn trầm trọng.

Thế là tôi cắt chỉ, còn anh dùng cái nhíp để nhẹ nhàng kéo những sợi chỉ mảnh ra. Những giọt máu nhỏ xuất hiện đây đó, vì vậy tôi bóc một miếng bông vô trùng lấy trong bộ đồ sơ cứu để thấm. Thế là xong. Kéo dần cái buộc tóc, tôi túm toàn bộ phần tóc phía sau, thắt chặt, tôi lúc lắc đầu và cười rạo rờ.

\*\*\*

“Sao cũng được,” anh lầm bầm, rồi lại biến thành một gã cảnh sát nghiêm nghị và lần lượt đẩy cửa ngó vào từng phòng tập trống, cho đến khi anh kiểm tra hết tất cả 6 phòng. Tôi đoán là anh khó mà tránh khỏi việc này.

Tôi đóng cửa vào lúc 9 giờ đúng còn JoAnn ở lại để xem xét những việc có liên quan đến bảo đảm an ninh cho nơi này khi đêm xuống. Mọi chuyện ổn thỏa nhanh gấp đôi với sự trợ giúp của cô ấy, - chúng tôi sẵn sàng ra về lúc 9h30. Wyatt kiểm tra phía ngoài trước khi chúng tôi rời đi.

Một lần nữa tôi đi một vòng xem xét với Wyatt theo sát sau. Nhưng tôi sẽ không về nhà đâu, tôi đau đớn nghĩ. Tôi sẽ không bao giờ quay lại đó, hay ít nhất nó không còn là nhà của tôi nữa. Tôi sẽ phải ghé qua xem xét, điều gì đó trong lòng tôi thôi thúc. Tôi đoán giống như việc đến viếng người chết lần cuối ở một đám ma vậy, để ghi nhớ một lần cuối, một kết thúc buồn. Bạn sẽ cho là chúng ta sẽ hiểu được cái chết và để nó đi qua, nhưng không, chúng ta cần phải nhìn thấy người đã mất và thay thế kỷ ức sống động bằng một kỷ ức câm lặng về con người đó. Hay cái gì giống thế.

Nếu tôi và Wyatt kết hôn, ngôi nhà của anh sẽ là nhà của tôi kể từ ngày cưới. Nếu chúng tôi không kết hôn, tôi cần biết thật nhanh để tôi sắp xếp cho mình. Lúc nào tôi nói lại được, chúng tôi sẽ phải thảo luận về chuyện đó.

Chết tiệt, tôi phải đẩy nhanh mọi thứ lên mới được, Nếu chúng tôi thực sự kết hôn, sẽ chỉ còn có 21 ngày. Ba tuần lễ! Thậm chí tôi vẫn chưa chọn được vải cho chiếc váy cưới của mình nữa. Rồi tôi vẫn phải nói chuyện với Monica Stevens, cả dì Sally, và phải dàn xếp cho dì Sally và dương Jazz quay lại với nhau, bằng cách nào đó thay thế đồ đạc đã ra đi - tôi không còn nhiều ngày nữa.

Theo như lời khuyên chân thành nào đó, tôi chưa từng đề cập đến việc cố tổ chức đám cưới trong lúc lại phải đối phó với một kẻ theo lén cố ý giết người. Chuyện này rõ là phức tạp.

Wyatt đã tóm tắt sơ lược cho tôi về việc làm thế nào để đánh động kẻ đang bám theo tôi, vì thế trước khi chúng tôi về, anh đã tính toán thời gian - có một trạm dịch vụ ở góc đường phía bên tay trái - anh sẽ rẽ sang một hướng khác và để tôi lại một mình. Nhịp tim tôi tăng lên vì cảm giác dễ bị tấn công đột ngột, nhưng tôi không thấy bất kỳ chiếc xe khả nghi nào phía đằng sau, ý tôi là không có chiếc Chevrolets màu trắng nào cả. Một dòng xe cộ đang di chuyển phía sau tôi, nhưng không hẳn tôi đang ở thế an toàn. Có thể có thể đổi xe, và di chuyển bằng một loại xe hoàn toàn khác. MacInnes và Forester đang kiểm tra đăng ký của chiếc Malibus màu trắng đời cũ, nhưng chắc chắn không dễ dàng gì và cho đến tận bây giờ họ cũng chưa tìm được thông tin nào khả dĩ. Trong khi chờ đợi, có khi cô ta lại đang lái một cái Mazda rồi ấy chứ.

Tôi phải dừng lại vì đèn đỏ, đèn tín hiệu bên trái xe của tôi bật, đợi cho đến khi đèn giao thông chuyển sang màu xanh để vượt lên. Lúc tôi quành trái, ba chiếc xe khác cũng quành theo. Nhưng ngay lập tức tôi quành trái tiếp để tiến vào bãi đỗ xe của trạm dịch vụ, cắt ngang qua, và quành trở lại con đường vừa nãy chúng tôi đã đi, ngoại trừ việc quay trở lại con đường vừa đi. Bất cứ ai theo dõi tôi cũng sẽ phải làm điều tương tự hoặc sẽ mất dấu tôi, hừ, chiếc xe đó sẽ dễ dàng bị phát hiện.

Không kẻ nào bám theo tôi. Thở một hơi dài nhẹ nhõm, tôi lái xe đến chỗ Wyatt đang đợi.

Sau đó chúng tôi về nhà - nhà anh.

Lúc tôi lái xe vào ga ra, tôi kiệt sức. Chắc đêm qua tôi chỉ ngủ được vài ba tiếng, và tôi nghi là Wyatt cũng chỉ ngủ được hơn thế một chút, với lại cả hai chúng tôi đã đốt cháy một lượng rất lớn adrenalin rồi. Tôi đi về phía bàn, viết vội vàng dòng chữ “Nếu không phiền, gọi điện cho Bố Mẹ giùm em, bảo họ đến nhanh đây. Em đi tắm.”

Anh gật đầu, và đứng quan sát tôi bước loạng choạng lên lầu. Đến hết cầu thang, tôi tự động rẽ vào phòng ngủ chính, nơi tôi ngủ cùng anh rất nhiều lần trước đó. Tôi đã bước hẳn vào phòng tắm thì mới phát hiện ra lầm lẫn của mình và quay ngược lại hành lang để về phòng mà tôi cho là phòng “của tôi.” Sau khi tắm ào một cái, đánh răng, bôi kem chống ẩm – những công việc thường ngày – tôi khoác chiếc áo choàng tắm của anh và người và quần thật chặt, theo đúng nghĩa đen, trước khi thắt dây đai chặt hết mức có thể. Ôi trời, tôi ước mong là có sẵn chăn trên giường phòng ngủ khách, vì nếu không tôi cũng chả có sức đâu mà sắp chăn gối, tôi thà ngủ luôn ngay trên tấm khăn trải giường còn hơn.

Ngoại trừ việc anh đang đợi tôi ra khỏi phòng tắm, kiên nhẫn tựa lưng vào bức tường đối diện. Anh mặc mỗi một cái quần đùi màu xanh hải quân, người anh toát ra mùi xà phòng và nước, tôi biết anh thậm chí còn tắm nhanh hơn cả tôi, nhưng anh không mất thời gian xoa kem dưỡng ẩm nên so sánh thế là thiếu công bằng.

Tôi lập tức giơ tay ra, anh nắm lấy và kéo tôi vào lòng. Trước khi tôi kịp nhận thức được thì anh đã bồng tôi lên và mang tôi vào phòng ngủ chính.

“Em sẽ không ngủ một mình,” anh nói một cách cứng rắn khi tôi lấy nắm tay đấm vào vai anh và đẩy anh. “Không phải tối nay. Em sẽ gặp ác mộng.”

Anh hoàn toàn có lý về chuyện đó, nhưng tôi là người lớn, tôi tự mình xử lý cơn ác mộng được. Mặt khác, tôi tin là mọi chuyện sẽ ổn thỏa cả thôi. Tôi ngưng đấm và để anh đặt tôi lên chiếc giường cỡ bự.

Anh kéo một đầu dây buộc thắt lưng ra và cái quỳ ấy bắt đầu bung ra. Bạn đừng bao giờ tin tưởng vào những chiếc áo choàng tắm. Bên trong tôi hoàn toàn khóa thân, chẳng lấy gì làm ngạc nhiên, nếu tôi mà mặc một bộ pijama thì tôi còn mặc thêm cái gì ở bên trong nữa? Anh kéo tung áo của tôi ra và vứt sang bên cạnh rồi cởi quần. Mặc dù tôi chắc rằng chúng tôi không nên quan hệ cho đến khi chúng tôi giải quyết hết tất cả mọi vấn đề vướng mắc, mặc dù tôi cực kỳ mệt mỏi, mặc dù thực tế là tôi vẫn diên tiết với anh vì đã nhốt tôi vào chiếc xe tuần tra đó – thôi được, thì là tôi không còn diên tiết như trước nữa – anh trần truồng

Khi anh trượt người vào giường, tôi làm tất cả để ngăn bản thân mình khỏi lặn vào vòng tay anh theo bản năng. Anh ngáp dài, và đưa cánh tay rắn chắc tắt đèn, cả căn phòng chìm trong bóng tối. Tôi nhanh chóng kéo khăn trải giường đắp lên người, vì anh theo thói quen luôn vặn máy điều hòa xuống đến mức thấp đủ đóng băng cả mô tê bào. Xích gần dưới lớp chăn, cơ thể anh tỏa hơi nóng truyền qua chăn gọi cho tôi một sự ấm áp dễ chịu, tôi xoay người nằm nghiêng và lặn ra ngủ.

Anh đã đúng về những cơn ác mộng. Tiềm thức của tôi luôn đối phó với những tính huống xấu xảy ra với mình. Ít khi tôi gặp phải ác mộng thực sự mà thật ra chỉ hơi sinh động một chút, kiểu như những giấc mơ ngã từ trên cao xuống thôi, nhưng tối nay thì đúng là một cơn ác mộng khủng khiếp.

Cơn ác mộng đến với tôi không có gì huyền bí lớn lao hay biểu hiện một ý nghĩa tượng trưng nào cả mà chỉ đơn giản là một sự hồi tưởng chính xác nỗi khiếp sợ của tôi. Tôi bị mắc kẹt giữa đám cháy và tôi không tìm được lối thoát ra. Tôi cố nín thở nhưng đám khói đen đầy mùi dầu len vào mũi, vào miệng, vào cổ họng và hai lá phổi, ép tôi xuống đến ngạt thở. Tôi không nhìn được gì, không thở nổi, hơi nóng càng lúc càng dữ dội cho đến khi tôi nhận thức được nó là gì, ngọn lửa sắp tấp đến chỗ tôi đang đứng, và rồi tôi sẽ cháy bùng lên ...

“Blair, suýt, anh giữ em đây. Ổn rồi. Tỉnh dậy đi nào.”

Tôi mệt mỏi nhận ra anh đang ôm chặt lấy tôi. Tôi ở trong vòng tay anh, nâng niu tôi dựa vào cơ thể ấm áp của anh, nỗi sợ hãi ám ảnh về đám cháy tan biến vào hư không. Ánh đèn sáng tỏa ra em dịu khắp căn phòng.

Tôi thở ra thư giãn, lần đầu tiên cảm thấy bình an trong nhiều ngày vừa qua. “Em ổn mà,” tôi thì thầm. Một giây sau nhận thức đánh vào tôi, và tôi chớp mắt nhìn anh, “Em đã nói thầm thì được !”

“Anh nghe thấy rồi.” Miệng anh cong lên thành một nụ cười. “ Anh đoán là Thời gian yên ả đã qua. Anh sẽ lấy cho em chút nước, em hơi ho.”

Gỡ cả tôi và đám chăn ra, anh bước vào phòng tắm và quay trở lại với một cốc nước trên tay, tôi nhấp từng ngụm nhỏ một cách thận trọng. Chẹp, nuốt vào vẫn hơi đau. Sau một vài ngụm nước, tôi trả lại cái cốc và

anh uống cạn chỗ còn lại trên đường đến phòng tắm.

Rồi anh trở lại giường, siết chặt lấy hông tôi, và kéo tôi về phía cạnh giường, vào phần cương cứng đang nhô ra của anh.

## 24. Chương 24

Tôi thở hắt ra, toàn bộ cơ thể choáng váng vì bị giật nảy lên. Anh dựng tôi dậy và đổi vị trí của cả hai bằng cách ngồi xuống mép giường để tôi ngồi dạng chân lên anh, đôi tay anh đỡ lấy tôi khi tôi ngồi cong lưng tựa vào anh, thoải mái hơn rất nhiều.

“Nhớ kiểu sex tư thế thiên mà em đã muốn thử chứ?” anh lẩm bẩm với tông giọng thấp và mơ hồ. “Anh kiểm tra. Cấm cử động... em nghĩ mình thử mà không cử động trong bao lâu?” Anh nâng thân trên của tôi lên áp vào miệng anh, mút mạnh hai núm vú của tôi, kéo chúng cương cứng lên trước khi thả ra, chuyển nụ hôn lên ngực và sau đó áp miệng anh vào một bên cổ tôi.

Có thể là vì chúng tôi đã không gần gũi nhau hơn một tuần nay; cũng có thể vì cái chết đến quá gần đến nỗi suýt nữa chia lìa chúng tôi mãi mãi. Câu hỏi tại sao cho những cái “vì” này không thành vấn đề, không hề khi cảm xúc giữa hai thân thể hòa vào với nhau của hai chúng tôi và khuôn miệng anh trên cổ đang trào dâng những cảm xúc mãnh liệt trong tôi. Tôi không đặc biệt thích được chạm vào ngực; hoặc là chán ngắt, hoặc là đau đớn. Nhưng có một điều gì đó về cái cách mà anh vừa làm; việc kéo mút mạnh mẽ từng núm vú của tôi khiến cho cơ thể tôi rộn lên. Còn cổ tôi...ôi trời, cái cổ của tôi... hôn tôi vào ngay chỗ đó luôn làm cho tôi nổ cả đom đóm mắt.

“Em nghĩ anh có khả năng làm em lên đỉnh chỉ bằng cách hôn cổ em không? Anh thì thầm trước khi cắn nhẹ vào chính chỗ cổ liền với vai của tôi, và búng lưỡi thật nhanh dâng lên nỗi ham muốn bị giam cầm. Cổ họng tôi còn quá thô ráp nên không thét lên được nhưng tôi có thể rên rỉ, gần như thế, âm thanh phát ra không hơn một tiếng thút thít vỡ vụn. Cơ thể cong lên với sự trào dâng của niềm hoan lạc mãnh liệt, hông tôi rướn lên để nhận lấy anh vào sâu hơn bên trong mình.

Anh nói bớt sức ép của răng anh trên cổ tôi, hơi thở của phả ra nóng hổi và ướt đầm lúc anh lên tiếng, “Uh uh, đừng động đây. Chúng ta phải giữ nguyên/ nằm im.”

Anh điên à? Lạy Chúa tôi, làm sao tôi có thể giữ nguyên nổi?

Anh điên à? Ôi chúa ơi, làm sao tôi từ từ được? Nhưng chính cái ý tưởng đó lại đầy trên người, cảm dỗ. Cảm nhận được anh bằng cách ấy quả là kích thích không thể nào chịu nổi. Không cần vội vàng, không cần xô thúc mà chỉ những chuyển động dâng lên mãnh liệt, chỉ ... cơ thể anh mạnh mẽ và nóng rực áp sát vào tôi, cái ấy của anh cứng cáp, cái vật rắn đàn hồi đó đẩy vào, phần cơ thể bên trong tôi bao chặt lấy anh. Tôi có thể nghe được tiếng tim anh đập thình thịch ngay sát ngực cùng với tiếng đập cũng rộn ràng không kém của tôi. Tôi tự hỏi liệu anh có nghe được những âm thanh ấy vang ra từ trong cơ thể của tôi không nữa.

Đầu tôi tựa vào vai anh, và hơi thở hỗn hển của tôi phả vào làn da ấm nóng, rịn đầy mồ hôi ấy. Theo bản năng tôi xoay đầu và cắn nhẹ vào một bên cổ của anh, chỉ khi anh đã làm thế với tôi và cảm thấy được cơn rung động đang đáp trả của cái vật rắn đàn hồi ở bên trong tôi. Anh thốt lên một tiếng rên rỉ, âm thanh thô ráp vang lên trong căn phòng tĩnh mịch.

Những ý nghĩ quay cuồng trong tâm trí tôi, những việc mà tôi trước đó chưa cân nhắc đến khi tôi đang phải liệt kê những nhu cầu thiết yếu cấp thiết cho mình. Những vỉ thuốc tránh thai đã ra đi theo đám cháy ngày hôm qua. Ngay lúc này thì cũng không có khả năng thụ thai cho lắm, vì tôi chỉ lỡ có một viên thuốc duy nhất mà thôi, nhưng quả thật khả năng đó hoàn toàn có thể xảy ra với tình trạng mạnh mẽ và thiếu bảo vệ như bây giờ. Cơ thể tôi cảm thấy căng tràn nhựa sống và nữ tính một cách kỳ lạ. Tôi muốn mang trong mình đứa bé của anh, muốn mọi thứ mà hai cơ thể của chúng tôi trao lại cho nhau.

Tôi cảm những móng tay của mình vào hai vai anh, rướn người lên cắn nhẹ vào dải tai anh. “Không thuốc tránh thai.” Tôi thì thầm, những từ ngữ phát ra chỉ như tiếng thở.

Tôi cảm nhận được sự hưởng ứng sâu sắc của anh bên trong cơ thể tôi, một sự kiếm tìm, một sự đòi hỏi cao độ. Hai cánh tay anh siết chặt lấy tôi và anh luồn một bàn tay vào mái tóc của tôi, nâng niu đầu tôi lúc anh áp miệng tôi vào miệng anh, lưỡi anh chuyển động, sục sạo và chiếm lấy. Tôi cũng trao cho anh tất cả, tôi lấy đi hơi thở của anh, cùng lúc trong sâu thẳm tôi cuốn lấy anh và xoay sở siết chặt anh, khiến anh phải thốt lên những tiếng rên rỉ kéo anh đến bờ vực của đỉnh điểm.

Anh rời miệng tôi và chuyển sang tấn công phần cổ, bàn tay anh vẫn luồn trong mái tóc giữ lấy đầu tôi ngửa ra sau để anh có thể tiếp cận hoàn toàn. Tiếng đập khoái lạc rộn ràng mạnh mẽ xuyên suốt cơ thể gần như khiến tôi lên đỉnh, gần như thôi.

“Đừng cử động,” anh rên rỉ phía dưới cổ tôi, “Đừng cử động,”

Tôi muốn ngo ngoáy cơ, tôi khao khát được chuyển động quanh cái vật mập mạp của anh, và đắm mình với sự tra tấn mạnh mẽ đầy cảm xúc ấy. Tôi sẽ cần chỉ một cái đẩy mạnh nữa thôi, chỉ một... thôi chưa, vì cuộc tra tấn này kỳ diệu quá nên tôi không muốn nó kết thúc. Tôi muốn rung mạnh ở đây, chỉ phía bên ngoài, và cảm nhận được những cái rung mình lướt qua trên cơ thể to lớn của anh khi anh cũng phải vật lộn với nhu cầu tương tự.

“Đừng cử động,” tôi thì thầm đáp trả anh và tóm lấy hông tôi một cách mạnh mẽ.

Hai cơ thể chúng tôi nóng bỏng và ẩm ướt. Khi hai làn da dán chặt vào nhau, chúng tôi toát mồ hôi nhưng khí lạnh của chiếc điều hòa phả ra đã quét vào lưng tôi một luồng gió giá buốt. Anh đang xoa nắn hông tôi trong hai bàn tay to lớn của anh, sự tương phản giữa cái nóng và cái lạnh đang làm ý thức của tôi quay cuồng mất phương hướng. Những ngón tay của anh trượt dọc hông tôi, xuống dưới nữa, cho đến khi anh tiến vào sâu nơi bên trong tôi.

Tôi sẽ gào lên mất, nhưng cổ họng tôi lại ngăn cản nỗ lực đó và từ chối hoạt động. Tôi cố không di chuyển. Tôi run lên dữ dội, đầu ngã ra phía sau trong lúc miệng anh rà trên cổ tôi. Tôi ghì chặt lấy anh mạnh mẽ, cố giữ chặt lấy anh, ghì anh vào sâu hơn, và anh cũng run lên. Tôi yêu cảm xúc đó, cảm nhận được toàn bộ sức mạnh và sự cứng rắn của anh đáp lại tôi. Tôi yêu biểu lộ sâu sắc trong đôi mắt xanh, cách anh nhìn tôi, sự buông thả hoàn toàn, tuyệt đối không hề phòng ngự khi chúng tôi lên đỉnh cùng nhau.

Và rồi tôi bùng nổ, run lên, bật khóc, toàn bộ cơ thể chuyển động lúc tôi bám chặt lấy anh trong cảm giác tan ra hoàn toàn mà tôi từng cảm nhận được. Những cơ thắt giống như các đợt sóng lan khắp người tôi. Tôi cảm thấy anh rên rỉ, cảm thấy cơn rung động xuyên qua khắp cơ thể anh, và chỉ khi tôi đổ sập mềm nhũn dựa vào anh, anh xoay người, ghim chặt tôi xuống đệm phía dưới anh cùng lúc anh cũng bùng nổ.

Chúng tôi giữ nguyên tư thế đó và lăn ra ngủ, không cần cả tắt đèn, không cần đứng dậy tắm rửa, Và nếu mà tôi có mơ mộng gì, thì tôi cũng chẳng biết gì hết.

Buổi sáng, chúng tôi lại yêu nhau dưới vòi hoa sen. Thực ra Chúng tôi phải tách nhau ra với sự trợ giúp của dòng nước ấm. Tối qua chúng tôi yêu nhau mãnh liệt thì buổi sáng hôm nay lại là vui đùa, trêu chọc ít nhất là cho đến tận phút cuối cùng. Tôi trông sắc sảo như một con vẹt lúc tôi bước âm ỉ xuống lầu.

Tôi luôn luôn mất nhiều thời gian chuẩn bị hơn, thế nên dĩ nhiên là anh đã dọn bữa sáng sẵn sàng. Anh ngoái đầu lại và nháy mắt với tôi khi tôi nhắm nhẹ món cà phê. “Hôm nay em nghĩ em ăn được một bữa thực sự à?”

Tôi nuốt ngụm cà phê đầu tiên, cân nhắc, rồi hươ tay lên thành một cử chỉ “có thể có, có thể không,”.

“Yến mạch đây,” anh lên tiếng. Đừng cố ăn những thứ làm em ho.”

Tôi gắng phát âm lên thành tiếng, dĩ nhiên là sáng nay tôi thậm chí còn nói được. Không may, âm thanh phát ra chỉ là của một con ếch sắp chết kêu rầu rĩ. Dù vậy, chỉ cần thì thầm thôi cũng là một nỗ lực phi thường rồi, vì tôi có cả một ngày dài bận rộn phía trước cơ.

Trong khi ăn sáng anh nói, vẻ giận dữ/ tự lự, “Anh không ở bên em hôm nay được, vì thể điểm dừng đầu tiên của em là chỗ mua một cái di động mới. Hiểu chưa? Em không được để mất liên lạc.”

Tôi hoàn toàn ủng hộ.

“Em phải kể cho anh nghe có chuyện gì với cái điện thoại cũ của em.”

Chỉ vì tôi thì thảo được không có nghĩa là tôi nên làm thế. Tôi càng ít nói, thì tôi càng nhanh lấy lại giọng. Thế nên tôi biểu diễn kịch cảm động tác đập chiếc di động vào thành cửa.

“Đúng là điều anh đã nghĩ đến,” một lúc sau anh mới lên tiếng, giọng căng thẳng.

Bạn sẽ nghĩ rằng từ trước đến giờ chưa ai từng đập vỡ một cái di động cả nhỉ.

“Nào. Việc anh muốn em làm ngày hôm nay là yên vị ở chỗ làm. Đừng đi bất cứ chỗ nào quen, những nơi mà cô ta có thể tìm được em. Đừng đến nhà bố mẹ. Đừng đến chỗ Siana. Em cần mua sắm nhiều thứ thì cứ đi. Anh sẽ đưa em đến hãng cho thuê xe, em có thể lái thứ gì đó hoàn toàn khác so với cái xe nhỏ bắt mắt/ gây chú ý của em ở ga ra ngoài kia.” Giờ anh hoàn toàn biến thành một gã cảnh sát từ đầu tới chân, đôi mắt anh hẹp lại, trí óc anh thì hoạt động như điên. “Anh sẽ lấy chiếc Mercedes, bọn anh sẽ để một cảnh sát nữ tóc vàng lái xe đi lòng vòng tới Great Bods, tới ngân hàng, tới chỗ em hay ăn trưa ở đó. Người này có thể đợi cơ hội/ một lúc, một ngày hoặc hơn, nhưng rồi cô ta sẽ lại theo dõi/ đi theo em thôi. Nhưng sẽ không phải là em. Không điều đình/ đàm phán gì hết.”

Tôi với lấy cuốn sổ và viết nguệch ngoạc, “Em không tranh cãi về chuyện đó đâu.” Yeah, tôi đã có cơ hội bắt được cô ta vào cái đêm đám cháy xảy ra, tôi điên tiết, nhưng đến sáng ra bình tĩnh lại, một thực tế to lớn đập ngay vào trước mắt tôi: tôi cần quan tâm đến đám cưới và không thể để xảy ra bất cứ một sự trì hoãn nào nữa cả. Tôi nay, dù là tôi phải viết ra từng chữ một, Wyatt và tôi sẽ thỏa thuận với nhau tôi đang lảng tránh/ lẩn lữa, nhưng tôi không đủ sức chờ đợi thậm chí là cho đến lúc ấy.

Nhờ sự khéo léo giao tiếp lễ tân đầy hứa hẹn của JoAnn, cô ấy cùng với Lynn có thể xử lý mọi chuyện cho đến khi cô ả điên rồ này được quan tâm đến. Trong khi chờ đợi thì tôi sẽ chạy đua với thời gian để chuẩn bị hoàn tất cho lễ cưới. Tôi đã mất bao nhiêu ngày vì cô ả này rồi nhỉ, phải công nhận cô ả cũng là kẻ đã cố tình đâm xe vào tôi ở bãi đỗ xe siêu thị. Có thể là không, nhưng mà này, cô ta có gan đốt nhà thì tôi cũng

Tôi sẽ cảm thấy an toàn tuyệt đối trong một chiếc xe thuê vô danh, lái đến cửa hàng Sticks and Stones để đối mặt với Monica Stevens ở sào huyệt của cô ta, đi mua vải, mua quần áo mới – dù chỉ ở một siêu thị nhỏ nào đó – và tới gặp dì Sally. Những việc này không phải là công việc hàng ngày của tôi, và tôi đang bắt đầu tiến hành từ một nơi hoàn toàn khác, một nơi an toàn. Cô ta không thể biết được tôi ở đâu hay làm cách nào tìm ra tôi, và cảm giác điều này thật tuyệt.

Sau bữa sáng, Wyatt đưa tôi đi mua một cái di động mới. Trước sự ngạc nhiên của tôi. Anh không đưa tôi đến nhà cung cấp dịch vụ của tôi mà là của anh, và thêm tôi vào hóa đơn thanh toán tiền cước của mình. Dĩ nhiên tôi vẫn giữ nguyên số cũ, nhưng cộng cả hai hóa đơn vào thanh toán cùng thì cảm giác mối quan hệ lâu dài đáng ngạc nhiên vậy.

Chuyện này gợi cho tôi nhớ đến những chi tiết khác mà tôi phải lưu tâm đến, như là việc hủy những dịch vụ công cộng cho căn hộ của tôi. Tôi khá chắc là cả công ty điện thoại lẫn công ty dịch vụ truyền hình cáp đều sẽ tiếp tục gửi hóa đơn đến cho tôi, thậm chí là ở đó bây giờ chả có căn nhà nào tồn tại nữa/ bây giờ căn nhà không còn ở đó nữa.. Và tôi sẽ cần lập một bản kê tài sản cho công ty bảo hiểm. Ôi trời, tôi đã nghĩ là tôi đã sắp xếp xong xuôi thời gian trong ngày của mình, thế mà càng ngày càng nhiều việc ào đến bắt ngợp ngốn vào thời giờ của tôi.

Điểm dừng tiếp theo của tôi là gần với sân bay, nơi tất cả các hãng cho thuê xe đều ở đó. Tôi lấy một chiếc hiệu Tanrus – các xe hiệu này thường có bộ phận giảm xóc tốt – nhưng đoán xem gì nào? Nó màu trắng. Màu trắng dường như là màu được chọn nhiều nhất của các xe cho thuê. Tôi không thích màu trắng cho lắm, nhưng Wyatt kịch liệt phản đối màu táo đỏ. “Quá dễ bị chú ý,” anh nói.

Tôi chắc vậy.

Rồi anh hôn tôi và chúng tôi chia tay nhau trong ngày.

Chỉ mới 9 giờ sáng, còn quá sớm mới tới giờ Sticks and Stones mở cửa. Để giết thời giờ, tôi vào một cửa hàng bán vải khác. Thật không may., nhưng vào lúc tôi tìm trong một cửa hàng phía bên trên, tôi đã tốn mất gần như cả giờ đồng hồ và cực kỳ thất vọng, thế là tôi lái xe đến Sticks and Stones.

Một phụ nữ gầy như que củi tiến đến chào đón tôi, nụ cười của bà ta nhếch lên hơi chút lạnh lùng khi bà ta nhìn thấy tôi trong bộ quần jeans và một cái áo len mỏng. “Vâng, tôi giúp gì được cô nào?”

Không cách nào thoát được, tôi phải mở miệng thôi – tôi thì thảo, thà vậy còn hơn.” Tôi là Blair Mallory. Tôi đã để lại danh thiếp ngày hôm kia, nhưng Cô Stevens không gọi.” Tôi nhìn thấy vẻ mặt của bà ta khi bà ta hơi giật lùi ra đằng sau như thể tôi bị bệnh truyền nhiễm vậy. “À, tôi bị viêm thanh quản nặng. Không, bà không bị lây đâu. Sáng qua lửa thiêu rụi căn nhà của tôi, do tôi hít phải khói nên tôi không được khỏe cho lắm, tôi thật sự cần gặp Monica. Nào, nếu được phép.”

Thật là nói quá nhiều, thậm chí cả thì thảo không thôi cũng quá sức. Lúc tôi dừng lại tôi quắc mắt lên cau có. Tôi không thích bà này tí nào.

Bà ta tỏ ra tươi tỉnh với thông tin nhà tôi bị cháy, thật quá đủ lập dị rồi. Tôi mất cả một lúc trước khi tôi nhận ra rằng bà ta coi một ngôi nhà mới và tất cả đồ đạc mới đồng nghĩa với việc trang hoàng lại. Tôi tự hỏi liệu bà ta có lòng sự các tờ báo tìm tin tức các vụ cháy nhà, cách mà những luật sư ám muội tìm kiếm các vụ tai nạn xe cộ thường làm.

Bà ta đưa tôi đi qua cửa hàng đến khu đằng sau, nơi đặt các văn phòng làm việc. Cảm nhận về khu đằng sau này hoàn toàn khác lạ; những cuốn sách lớn chứa những mẫu vải sưa tập được xếp chồng lên nhau hỗn loạn, những phần đồ đạc khác nhau lẫn lộn lung tung, các khung ảnh nghệ thuật xếp dựa vào các bức tường. Tôi thực sự thích cái này hơn, chính nơi này công việc mới được hoàn tất. Ở đây đây sức sống thay vì cảm giác cách điệu lạnh lẽo của phòng trưng bày phía trước.

Bà ta gõ vào một cánh cửa phòng, một lời mời phát ra từ phía trong, bà ta đẩy cửa bước vào. “Thưa cô Stevens, đây là Blair Mallory,” Bà ta cất lời như thể đang giới thiệu tôi với Nữ hoàng Elizabeth vậy. “Cô ấy mắc chứng viêm thanh quản vì hôm qua căn nhà của cô ấy cháy – nuốt phải khói, bà biết đấy.” Với mẫu tin tức trên người đó, bà ta quay lại phòng trưng bày và để chúng tôi lại với nhau.

Tôi chưa từng gặp Monica Stevens trước đó cho dù tôi đã nghe thấy tiếng tăm về cô ta. Tôi mừng tượng ra kiểu người như cô ta, nhưng thực tế hoàn toàn không giống vậy. Cô ta khoảng gần 40, mái tóc đen bóng mượt như mơ, tía so le hai bên, kiểu cách rất chuẩn mực, và các loại vòng tay sắc sỡ/ lờ lợt ở cả hai cổ tay. Nếu tôi đeo những kiểu vòng đó thì tôi mới thích chúng. Mà này, khi bạn là người gây khó chịu thay vì bị người khác gây khó chịu là hai việc hoàn toàn khác nhau nhé.

“Tôi rất lấy làm tiếc về căn nhà của cô, “Cô ta lên tiếng, tông giọng ấm khiến cô ta có vẻ dễ gần hơn. Thứ mà tôi đã không mong đợi ở phía cô ta là biểu hiện thân thiện trong ánh mắt.

“Cám ơn,” tôi thì thảo, và lời xấp hóa đơn của dưỡng Jazz từ giỏ xách, đặt chúng ngay trước mặt cô ta rồi mới ngồi xuống.

Cô ta bối rối ngó vào xấp hóa đơn, rồi đọc cái tên ghi trong đó. “Ngài Arledge,” chất giọng của cô ta nghe thật ấm áp. “ Ông ấy là người dễ mến, quá lo lắng với việc làm cho vợ bất ngờ. Tôi thích làm việc với ông ấy.”

Không có bất cứ công việc nào “với” dưỡng Jazz nào hết, người có khả năng bằng con số không tròn trĩnh về kiểu dáng hay trang hoàng. Dưỡng Jazz đã trao cho cô ta toàn quyền quyết định, dưỡng chỉ mỗi việc là ký vào quyển séc, thế thôi. “Cuộc hôn nhân của ông ấy tan vỡ vì chuyện này đấy.”

Cô ta sững sờ. “Nhưng... tại sao?”

“Vợ ông ấy yêu căn phòng ngủ cũ. Bà ấy căm ghét phong cách mới và thậm chí còn không chịu ngủ trong căn phòng đó nữa. Bà ấy giận chồng vì đã tống khứ đám đồ đạc cũ, bà ấy còn cố tình đâm xe vào chồng.”

“Ôi trời ơi. Cô đang đùa hả. Bà ta không thích căn phòng đó ư? Nhưng nó thật lộng lẫy cơ mà.”

Cô ta thậm chí còn không thèm nháy mắt khi nghe chuyện dì Sally cố tình làm cho dưỡng Jazz bị thương, nhưng thật ra cô ta đang không tin nổi rằng lại có ai đó ghét những tác phẩm mà cô ta tạo ra.

Oa. Tôi ngưỡng mộ cái thực tế so le đó nhiều như bất kỳ ai, nhưng nếu như thế thì lại quá xa rời với mục đích ban đầu của tôi.

“Tôi đang cố cứu vãn cuộc hôn nhân này,” tôi nói. Toàn bộ những lời thì thào thực sự, thực sự khơi mào cho một cơn đau buốt. “Sau đây là Những việc mà tôi muốn cô thực hiện: đến mang hết toàn bộ đồ đạc và đem về cửa hiệu ủy thác của cô; hoặc là; vì chúng chưa bao giờ được sử dụng, hãy bán chúng như đồ mới. Có thể về mặt kỹ thuật thì không, nhưng vì cô chưa bao giờ được sự chấp thuận cuối cùng để tiến hành công việc này, ý tôi là vẫn đang tiến hành.”

Cô ta cứng người lại. “Ý cô là gì?”

“Ý tôi là khách hàng không hài lòng với việc này.”

“Tôi đã nhận thanh toán đủ, tôi khẳng định là ông ấy hoàn toàn hài lòng.” Hai má cô ta bắt đầu đỏ lên.

“Jazz Arledge là một kẻ cả tin/ khờ khạo khi tiến hành trang trí lại căn phòng. Ông ấy chẳng biết tí gì hết. Có khi cô đã đóng đinh giấu vào tường ông ấy cũng chẳng biết mà phản đối nữa. Tôi không nghĩ là cô cố tình lợi dụng ông ấy, tôi tin chắc cô là một thương gia đủ thông minh/ khéo léo để nhìn ra lợi thế trong việc trang trí lại căn phòng ngủ đó, nhưng lần này cô đang hợp tác với Phu nhân Arledge, người đang cực kỳ không hài lòng.”

Cô ta nhìn tôi vẻ tự lự, “Vui lòng giải thích rõ.” Tôi vẫy tay về phía phòng trưng bày. “Danh tiếng của cô đi trước con người cô. Người nào thích nền nghệ thuật mới hiện đại và tiên phong sẽ thích tác phẩm của cô, nhưng các khách hàng tiềm năng giữ cái nhìn truyền thống không đến với cô vì họ nghĩ cô không làm kiểu công việc như thế.”

“Dĩ nhiên là tôi có,” cô ta buột miệng ra, “Bề ngoài/ phong cách không phải là thứ tôi thích, cũng không phải là phong cách dấu ấn của tôi, nhưng mục tiêu cuối cùng là để cho khách hàng vui lòng.”

Tôi cười rạng rỡ với cô ta. “Rất vui khi nghe vậy. Mà này, tôi không tin là mình đã nhắc đến chuyện mẹ tôi là bạn thân của Bà Arledge. Mẹ tôi làm trong ngành bất động sản, chắc cô cũng đã nghe đến bà ấy. Tina Mallory?”

Mắt cô ta ánh lên vẻ hiểu biết. Mẹ là cựu Hoa hậu Bắc Carolina, mẹ đã bán được rất nhiều căn nhà. Nếu mẹ được giới thiệu cho Monica thì tiềm năng kinh doanh có thể là rất lớn.

Cô ta với lấy cuốn sổ nháp, và với trí nhớ đáng nể cô ta nhanh chóng phác họa lại căn phòng ngủ của Sally. Cô ta làm việc cực nhanh, những nét bút chì màu bay trên bề mặt giấy. “Cô nghĩ cái này thế nào?” cô ta xoay cuốn sổ về phía tôi để tôi nhìn được những gì mà cô ta vừa vẽ.

Bức phác họa cực kỳ ấm cúng dễ chịu/ thoải mái, nhiều màu sắc và sử dụng nội thất gỗ gây nên cảm giác ấm cúng. “Tôi nhớ những món đồ cổ này,” cô ta lên tiếng, “Chúng là những món đồ chất lượng tuyệt vời, tôi không thể trả lại y hệt, nhưng tôi có thể tìm được một hoặc hai thứ nhỏ hơn, những món đồ đem lại những cảm giác y hệt như trước.”

“Bà Arledge sẽ rất thích,” tôi nói, “Nhưng tôi cảnh cáo cô trước là Jazz sẽ không sẵn lòng trả thêm một đồng nào nữa đâu. Ông ấy rất chua xót/ đau khổ/ cay đắng về tổng chi phí đã trả đấy.”

“Ông ấy sẽ thấy khác khi tôi hoàn thành xong,” Cô ta mỉm cười, “Còn tôi cũng sẽ không tốn một xu nào với việc này đâu, đảm bảo đấy.”

Khi đã nhìn vào khoản tiền lãi ròng sau khi trừ đi hết chi phí (cộng vào giá vốn) trong hóa đơn, tôi tin cô ta chắc.

Hai phần ba nhiệm vụ của tôi đã hoàn thành. Giờ đến phần khó khăn nhất là đi Sally.

## 25. Chương 25

Mặc dù theo logic thì kẻ theo lén hẳn không thể biết được tôi đang ở đâu song tôi vẫn cẩn thận ngó trước ngó sau khi rời khỏi Sticks and Stones. Tôi không chắc liệu mình có nhìn thấy một chiếc Chevrolet màu

trắng mà không cảm thấy nỗi sợ hãi vô thức trong lòng hay không, khi bạn nghĩ đến nó, nó sẽ như một cơn đau nhói ở móng vậy. Giống như Wyatt đã chỉ ra thì có hàng ngàn hàng vạn chiếc xe Chevrolet màu trắng chạy khắp nơi. Tôi có thể lúc nào cũng sẽ ở trong tình trạng sợ hãi như thế.

Tôi cần một thức uống nóng để làm dịu cổ họng bỏng rát của mình, và tôi cũng cần mua cho được loại vải may váy cưới. Chết tiệt là tôi cũng cần phải gọi đến công ty điện thoại và truyền hình cáp – ôi không, chết tiệt nữa, tôi chắc sẽ phải đích thân đến đó để chứng minh danh tính, vì tôi không đăng ký số tài khoản. Tôi cũng vẫn phải đi mua quần áo mới. Còn giày nữa chứ. Đôi giày mới màu xanh của tôi! Chúng sẽ không giao được đến đúng nơi nhận, song tôi vẫn muốn chính đôi giày đó cơ. Thật không may, tôi không còn số nhà vì tất cả mọi thứ đều cháy rụi cùng với căn nhà, vì thế tôi thậm chí còn không liên hệ được với cửa hàng Zappos và để lại địa chỉ mới cho họ.

Tôi bình tĩnh. Tôi có thể đặt một đôi khác từ máy tính của Wyatt cơ mà.

Siana gọi đến trong lúc tôi đang trên đường tới siêu thị ưa thích thứ hai của tôi. “Mẹ bảo chị không nói được tí nào hết. Hãy gõ một cái vào điện thoại nếu đúng nhé.”

“Ngày hôm qua thì đúng như vậy đấy,” tôi thì thào.

“Em nghe rồi. Chị thấy thế nào?”

“Tốt hơn rồi.” Tôi đã tìm ra một cửa hàng McDonald. Một tách cà phê chắc cải thiện hơn được tình hình đây.

“Em giúp gì được chị không?”

“Chưa.” Đến tận giờ phút này tôi vẫn lưỡng lự chưa biết phải xử lý vụ này ra sao.

“Chị đoán ai đốt nhà?”

“Chị nhìn thấy khuôn mặt của cô ta.” Tôi cố gắng thều thào. “Trông cô ta quen lắm, nhưng chị không nhớ nổi.”

Siana tự nhiên thốt lên, “Ồ, từ khi tất cả chuyện này xảy ra gần đây thì cô ta hẳn phải có liên hệ với một nơi nào đó trong số những nơi chị hay đến chứ. Hãy nghĩ lại xem nào, tự nhiên lại ra đây.”

“Chị cũng nghĩ vậy, nhưng chị rà đi rà lại lịch trình của mình rồi mà vẫn không nhớ ra là gặp cô ta ở đâu cả.”

“Thì phải có nơi nào không ở trong lộ trình quen thuộc hàng ngày của chị chứ.”

Tôi suy tính về điều này khi tôi lướt lơ qua các cửa hàng trong khu trung tâm mua sắm. Chắc chắn là mọi chuyện phải bắt đầu ở một khu mua sắm khác, nơi tôi thường vào. Có phải đó là nơi tôi gặp cô ta không nhỉ? Tôi cố nhớ xem có điều gì khác thường xảy ra trong bất kỳ một cửa hàng nào đó mà tôi bước chân đến để dẫn đến nhớ ra khuôn mặt cô ta. Tư tưởng đó làm tôi sao lãng trong lúc thử giày, và thật không đúng đắn lắm vì mua giày dép là một trong những niềm vui lớn của cuộc sống. Tôi nên cống hiến toàn bộ sự chú ý của mình cho nghi lễ này mới phải.

Tôi không cố thay thế toàn bộ tủ quần áo của mình bằng một cú đột kích hủy diệt – nhiệm vụ này hoàn toàn bất khả thi- nhưng tôi cực kỳ cố gắng mua sắm đủ cho những nhu cầu tối thiểu: đồ công sở, đồ đi chơi, và các bộ trang phục trang trọng. Tôi chắc chắn phung phí tiền bạc vào những bộ đồ lót mới tinh, vì đó cũng là một điểm yếu trong con người tôi. Giữa bộ đồ lót đã bị cất bỏ ra khỏi người tôi lúc ở bệnh viện và những bộ đồ đã cháy mất thì ...

Hơi thở của tôi đúng là nghẹn ngay giữa ngực.

Bệnh viện. Đó chính là nơi tôi đã gặp cô ta.

Cô ta là y tá với cái đầu nhuộm, người đã tán gẫu với tôi rất lâu trong lúc cô ta tháo băng ra khỏi những vết xây xước cho tôi. Do tôi bị đau nhiều vì vết chấn thương đầu nên không thực sự để ý đến thời gian, nhưng cô ta đã thô bạo đến mức không cần thiết với các dải băng đó, như thể cô ta đang cố làm tôi đau vậy.

Mái tóc màu nâu xấu xí của cô ta đã chuyển sang màu vàng chói khi tôi nhìn thấy cô ta trong đám đông ở hiện trường đám cháy, nhưng chắc chắn là cùng một người. Có thể màu vàng hoe là màu tóc nguyên bản của cô ta, và màu nhuộm tẻ ngắt đó là vì cô ta đã nhuộm mái tóc của mình trong một buổi sớm vội vàng nào đó như một kiểu nguy trang. Nhưng mà nguy trang vì cái gì cơ chứ? Tôi hẳn không hề quen biết cô ta trước đó. Nhưng phải vì lý do nào đó cô ta mới không muốn tôi nhận ra mái tóc thật của mình.

Trong trường hợp ấy, sao cô ta lại tẩy tóc của mình đi? Vì sao cô ta không để lại màu nâu xỉn xấu xí đó nhỉ?

Tôi lôi di động trong túi xách và kiểm tra độ phủ sóng; chỉ có mỗi một vạch sóng, vì thế nên tôi gom các túi đồ của mình lại và đi đến lối ra gần nhất. Ngay khi tôi bước ra ngoài ánh nắng mặt trời số vạch lên thành ba và hai giây sau lên thành bốn. Tôi nhấn số của Wyatt.

“Em ổn chứ?” anh quát lên như một câu chào đón ngay vào hồi chuông thứ hai.

“Em nhớ ra cô ta,” tôi nói lớn và rõ ràng hết mức có thể, vì xung quanh tôi rất ồn ào vì dòng xe cô lưu thông qua lại. Giọng tôi kêu lên quàng quạc kinh khủng, đứt quãng giữa từng từ một và sau đó thì hoàn toàn chìm ngấm. “Cô ta là y tá ở bệnh viện.”

“Nói lại đi, anh không hiểu. Em nói bệnh viện phải không?”

Tôi thử lại lần nữa, lần này câu thì thảo với âm thanh lớn nhất mà tôi xoay sở được. Ít nhất thì giọng nói của tôi không bị đứt đoạn khi làm vậy. “Cô ta là y tá ở bệnh viện.”

“Một trong số các y tá? Em chắc không?”

“Chắc.” tôi gân cổ nói một cách dứt khoát. “Không phải trong phòng cấp cứu mà là ở trên tầng, cô ta vào phòng em, trò chuyện, tháo băng cho em...”

“Bair, em ở đâu?” anh ngắt lời.

“Khu mua sắm khác.” Giờ tôi phải nghĩ rằng sự cố tại một khu mua sắm kia hoàn toàn là một tình huống ngẫu nhiên, vì đó là trước khi tôi gặp Cô Y Tá Điền Rồ này.

“Hãy đến nhà ga, ngay bây giờ. Bọn anh cần lấy lời khai kỹ hơn. Anh sẽ đón em ở đó.”

Thần Định mệnh quay lưng lại với tôi. Điều này hoàn toàn không nằm trong dự tính, tôi đã định đi tìm vải may áo cưới, hoàn tất mấy công việc lặt vặt, và hàn gắn để dì Sally và dượng Jazz quay về với nhau. Mặt khác thì việc không để bản thân mình bị người khác sát hại chắc chắn phải là ưu tiên số một.

Để bắt được sóng điện thoại, tôi phải ra chỗ cửa gần nhất thay vì chỗ tôi bước vào 2m thế nên tôi quay trở vào khu mua sắm và tiến đến một lối ra khác. Khi tôi bước đến chỗ đỗ xe, tôi bắt mình phải chú tâm đến những chiếc Chevrolet màu trắng lần nữa. Tôi chuẩn bị nổi giận với chính mình, và rồi hiểu rằng cô ta vẫn ở ngoài đó thì tôi không đủ khả năng thừa nhận không lý gì mà cô ta lại tìm mình. Nếu như cô ta đủ quyết tâm, chuyện gì cũng xảy ra được hết.

Tôi lái xe đến sở cảnh sát, và theo thang máy lên lầu. Wyatt đang ở trong văn phòng của anh, cửa mở. Anh đang nói chuyện điện thoại, song vẫn nhìn lên, bắt gặp tôi, anh liền vẫy tay ra hiệu tôi vào trong. Anh cũng ra hiệu cho Forester, người cũng vào cùng để đóng cửa lại. Wyatt dập máy điện thoại, và chuyển ánh nhìn sắc nhọn màu xanh lục về phía tôi. “Bắt đầu từ đâu nào.”

Tôi hít một hơi thật sâu. “Cuối cùng em cũng nhớ ra được cô ta rồi. Cô ta là y tá phụ trách ở tầng trên. Cô ta vào phòng em trò chuyện một lúc, thực sự rất dễ mến, nhưng cô ta cứ giật những dải băng cứu thương ra khỏi người em, và cô ta làm thô bạo lắm.

ANH nhìn đầy giận dữ, quai hàm hơi siết lại. “Còn ai trông thấy cô ta không?”

“Siana đã ở đó.”

“Tả cô ta xem nào.”

“Tầm tuổi em, có thể già hơn một chút. Rất khó tả cho đúng. Rất đẹp, mắt xanh đậm. Tóc nâu, nhưng đó là một mái tóc nhuộm tẻ ngắt. Chắc hẳn cô ta đã tẩy màu nhuộm ngay sau đó, việc này khó làm lắm, và cô ta nổi bật ở hiện trường đám cháy với một mái tóc vàng rực.”

“Cao bao nhiêu?”

Tôi nuốt xuống để làm dịu cổ họng của mình. “Em không biết. Lúc đó em đang nằm nên em không ước lượng được. Nhưng cô ta có mảnh dẻ, dáng người rất đẹp. Và cô ta...” Tôi bắt đầu tả rằng cô ta có một đôi lông mi dài cong vút nhưng hình ảnh khó hình dung sượt qua trong tâm trí của tôi, một khuôn mặt khác đang hiện rõ lên. Tôi thở hổn hển. “Em cũng nhìn thấy cô ta trong cửa hàng vải sau khi em ra viện. Lúc đó Em đã nghĩ trông cô ta rất quen. Lần đó mái tóc cô ta cũng khác. Mái tóc đó màu đỏ, em cho là màu đỏ sậm. “ Cô ta đã theo sát tôi, không chỉ bằng một chiếc xe Chevrolet. Liếc nhìn Wyatt, tôi đọc được từ vẻ mặt trầm tư của anh rằng một suy nghĩ giống vậy cũng hiện ra trong đầu anh.

“Tóc giả,” Forester thốt lên.

Wyatt gật đầu. “ Có vẻ như vậy.”

“Mái tóc vàng cũng có thể là tóc giả.” Tôi nói. “Cái mũ trùm vào mái tóc nên em không chắc. Nhưng màu tóc nâu ở bệnh viện thì không phải là tóc giả đâu, đó chính là mái tóc của cô ta, và nó được nhuộm. Tin em đi.” Tôi thì thào, bắt đầu ho ở cuối bài phát biểu.

“Tôi sẽ liên hệ với bệnh viện,” Forester lên tiếng, “để xem liệu chúng ta có thể lấy được ảnh của tất cả nhân viên đang làm việc hay không – ca nào?”

“Ca đầu tiên, thứ sáu tuần trước,” Wyatt cung cấp thông tin. “Tầng bốn, khoa thần kinh.”

“Chúng ta chưa cần phải xin lệnh của tòa án.” Forester nói, tuy nhiên không hy vọng lắm. “Nhưng bệnh viện này thường không muốn công bố thông tin riêng tư của nhân viên.”

“Tôi cũng đâu muốn dính líu với những âm mưu giết người,” Wyatt lên tiếng, giọng anh lạnh như băng.

Tôi tự hỏi liệu anh sẽ làm gì nếu như ban quản trị bệnh viện từ chối cung cấp ảnh vì thiếu giấy phép của tòa án, và rồi tôi nhớ ra rằng, với sự ưu đãi đối với tình trạng nổi tiếng trước kia của mình, anh hoàn toàn có thể nhắc điện thoại lên và nói chuyện với thống đốc bất kỳ khi nào anh muốn. Wyatt có ảnh hưởng đến việc gây quỹ, các cuộc hẹn gặp, bất kỳ lĩnh vực nào liên quan đến bệnh viện. Theo chiều hướng tích cực.

Forester bước ra ngoài để gọi đến bệnh viện còn Wyatt thì hướng sự chú ý của anh tới tôi. “Lần đầu tiên em gặp cô ta là khi em ở bệnh viện phải không?”

“Theo như em biết thì đúng vậy”

“Em có nhớ mình nói gì gây sự chú ý của cô ta không, bất kỳ điều gì cô ta nói để cho bọn anh lần ra manh mối chuyện đã xảy ra?”

Tôi ngẫm nghĩ lại cuộc đối thoại rồi lắc đầu. “Em đã nói là em sắp kết hôn trong vòng một tháng thiếu nữa và em không có thời giờ dành cho vụ chấn thương đầu này. Cô ta kể cái gì đó về lúc cô ta lập kế hoạch cho đám cưới của chính cô ta, và tháng cuối cùng trôi qua điên cuồng như thế nào.”

CÔ ta hỏi xem em có quý mẹ anh không, và nói rằng chắc hẳn là vui vì có một người mẹ chồng mà mình mến, từ đó em đoán là cô ta không thích mẹ chồng của chính cô ta lắm. Cô ta tưởng em bị tai nạn xe máy, vì những vết rướm máu do chà xuống mặt đường. Cuộc nói chuyện chỉ thế thôi. Em than mình đói, cô ta bảo cô ta sẽ báo người mang thức ăn lên, nhưng cô ta đã không hề làm thế. Cô ta cũng thân thiện lắm.” Tôi ho nhiều hơn, và nhìn quanh quần kiếm một tờ giấy để viết. Tôi hành hạ cổ họng của mình thế đủ rồi. Nếu tôi cứ tiếp tục nữa, thì tôi sẽ quay lại ngay về điểm xuất phát ban đầu mất.

“Đó là tất cả câu hỏi.” Anh đứng dậy lên tiếng và vòng qua bàn để kéo tôi đứng lên, tay anh vòng quanh người tôi thật chặt. “Hãy để cho cổ họng em được nghỉ ngơi. Giờ bọn anh sẽ tóm cô ta; bọn anh cần thông tin vậy thôi.”

“Chả nghĩa lý gì hết,” tôi thì thào. “EM đâu quen cô ta.”

“Những kẻ rình rập đều không tỉnh táo, chấm hết. Chúng hình thành những ám ảnh phi lý chớp nhoáng, và rất nhiều trường hợp nạn nhân chẳng làm gì ngoài chuyện tỏ ra lịch sự. Đây không phải lỗi tại em, và em cũng không thể ngăn chặn việc đó lại được. Đây là một trường hợp rối loạn nhân cách. Nếu cô ta thay đổi diện mạo thường xuyên thì hẳn cô ta đang theo đuổi một việc gì đó, em có thể là tất cả mọi thứ mà cô ta muốn trở thành hoặc là không phải như thế.”

Thật là một nhận xét tâm lý khá cô đọng. Tôi cực kỳ ấn tượng. “Hey, anh không chỉ có một khuôn mặt đẹp,” tôi nhìn thẳng vào anh, “ai cũng nói các cầu thủ đều ngốc nghếch.”

Anh cười phá lên và phát vào hông tôi, mặc dù tay anh có thể lần lữa hơi lâu ở đó nên khó mà xếp vào động từ “phát” được. Một tiếng gõ nhanh ngoài cửa, anh liền bỏ ngay tay xuống và quay lại.

Forester ló đầu vào, trán cậu ta nhăn tít. “Tôi đã nói chuyện với người quản lý tầng, “cậu ta báo cáo. “Bà ta nói không có bất kỳ ai biết một người có mô tả giống cô ta.”

Wyatt cau mày, lấy tay chà môi dưới lúc anh ngẫm nghĩ. “Còn ai ở phòng cấp cứu thấy Blair khi cô ấy được đưa vào không. Hiện giờ hầu như tất cả các bệnh viện đều có hệ thống băng an ninh ghi hình ngoài sảnh.”

“Tôi sẽ liên lạc với bộ phận an ninh bệnh viện xem sao.”

“Rắc rối lắm phải không?” tôi hỏi Wyatt lúc Forester quay trở ra gọi điện thoại.

Nụ cười của anh nhạt đi. “Còn tùy thuộc vào các ngày mà đội trưởng phụ trách an ninh quản lý. Phụ thuộc cả vào việc bệnh viện quy định liệu anh ta có cần phải báo cáo rõ với ban quản lý trước khi để chúng ta xem đoạn phim hay không. Phụ thuộc vào liệu bọn anh có tìm được một thẩm phán đồng ý ký giấy phép hay không nữa, thường thì vào chiều thứ sáu thì hơi khó, đặc biệt còn khó hơn nếu như ban lãnh đạo bệnh viện lại chơi golf với một số các thẩm phán.”

Lạ chúa long lạnh. Thế mà anh lại muốn làm cảnh sát cơ đấy.

“Em có cần phải ở lại không?”

“Không, em cứ làm việc của em. Anh biết cách liên lạc với em. Chỉ cần cẩn thận thôi.”

Tôi gật đầu về hiểu biết. Khi tôi bước vào thang máy tôi thở dài. Tôi mệt mỏi với việc tìm kiếm mấy cái xe Chevrolet màu trắng này lắm rồi, dù sao đi nữa, nếu như cô ta tinh quái, cô ta xuất hiện đúng với vẻ ấy đấy, tại sao cô ta lại không thay phương tiện khác chứ? Thuê một chiếc xe đầu có khó khăn gì. Biết đâu giờ cô ta lại đang lái một cái Chevrolet khác màu xanh thì sao.

Một cơn ớn lạnh chạy dọc lưng tôi.

Hoặc một cái Buick màu be.

Hay thậm chí là một cái Taurus màu trắng.

Tôi bắt mình phải lờ đi ý tưởng rằng tôi sẽ nhận ra cô ta nhờ phương tiện mà cô ta đang sử dụng. Cô ta có thể lái bất cứ loại xe gì. Cô ta đã theo dõi tôi hàng sáng, còn tôi thì không thể biết được vì tôi mãi tìm một cái xe sai màu.

Cô ta có thể ở bất cứ nơi đâu.

## 26. Chương 26

Tôi có sự lựa chọn. Tôi có thể chạy sang nhà Wyatt, sử dụng kỹ năng mà anh đã dạy cho tôi tối hôm trước để lẩn tránh những kẻ rình rập, và trốn chui trốn lủi ở đó như một chú thỏ sợ hãi, hoặc là tôi sử dụng chính kỹ năng đó để thoát ra khỏi rắc rối này và rồi tiếp tục những công việc hàng ngày của mình. Tôi chọn tiếp tục những công việc hàng ngày.

Tại sao lại không nhỉ? Tôi đang phải sửa soạn cho lễ cưới. Có gì sai nào? Còn điều gì phức tạp nữa thêm vào danh sách những việc cần thực hiện của tôi? Không những tôi phải sẵn sàng cho một lễ cưới trong vòng ba tuần nữa – một lễ cưới mà tôi thậm chí còn chưa chuẩn bị được váy mặc cho tử tế - người ta đang cố giết chết tôi, căn hộ của tôi thì bị cháy rụi đến tận ngọn, tôi không thể há miệng thốt lên dù chỉ một từ, tôi phải quyết định xem người đàn ông mà tôi yêu có thực sự yêu lại tôi không hoặc tôi có nên trì hoãn lễ cưới mà tôi đã trù tính xong xuôi đến hết cả nửa chặng đường, và bằng mọi giá tôi phải hàn gắn cuộc hôn nhân giữa hai con người mà những đứa con của chính họ còn chẳng thể nào bắt họ nói chuyện với nhau. Tôi cảm giác mình giống như một con ong mất trí, không thể ngừng bay đi bay lại từ bông hoa này đến bông hoa khác bất chấp gió bão nổi lên thổi bạt cây cối và có khi còn bứt cả gốc quăng lên khỏi mặt đất.

Để xong được hết đồng việc này thì các cửa hàng đã bán hết đồ trang trí cho Lễ giáng sinh năm nay mất rồi. Tôi cần bắt đầu sắm sửa cho lễ Giáng sinh của mình vào khoảng thời gian chen vào giữa, vì đồ trang trí là một tín hiệu cho tất cả những người hàng hải mua hàng sớm, những người mà sà vào các cửa hàng như một đàn châu chấu và quơ sạch những món đồ tốt nhất, đẹp nhất, chỉ để lại cho những kẻ từ tốn đến sau thích sắm sửa Giáng sinh sau ngày Lễ Tạ ơn các món hàng dư thừa xấu xí - thế là bạn biết đến lúc mùa Giáng sinh thực sự bắt đầu. Thậm chí nếu bây giờ tôi không sửa soạn mua sắm cho Lễ Giáng sinh của mình thì không khí gấp gáp vẫn còn nguyên đó, những quả cầu rực rỡ và những cái cây nhỏ nhỏ treo đầy trong những cửa hàng là bằng chứng rõ ràng rành rành ra đấy.

Tôi không thể xử sự như là mình an toàn và phơi mặt ra ngoài đường tung tăng như không có chuyện gì xảy ra hết. Quá nhiều thứ phải làm. Tôi thậm chí có thể hợp lý hóa chuyện này và cho rằng kẻ gần đỡ ngoài kia sẽ mong chờ tôi xử sự như thể mình an toàn, vậy thì tôi thực sự an toàn hơn bằng cách không xử sự như mình an toàn, hay điều gì đó tương tự như thế.

Thế là tôi ghé vào thăm dì Sally.

Dì ấy đã bắt đầu đi làm tại một cửa hàng đấu giá đồ cổ khi vừa tốt nghiệp cấp ba. Về cơ bản thì dì Sally lái xe quanh quanh để môi giới bất động sản, các nhà xưởng, đồ vật vãn, tìm kiếm những món đồ cổ mà dì mua được với giá rẻ, sau đó cửa hàng đấu giá sẽ tân trang lại và bán kiếm lời. Những buổi đấu giá được tổ chức vào các tối thứ Sáu hàng tuần, có nghĩa là vào các ngày thứ sáu mọi người sẽ tìm được dì Sally ở cửa hàng đấu giá trợ giúp cho việc dán nhãn, liệt kê danh mục và sắp xếp các món đồ. Bốn ngày còn lại trong tuần, và đôi khi vào cả ngày thứ Bảy, dì ra ngoài làm việc của dì.

Hàng loạt xe ô tô và xe tải loại nhỏ, không mui, cộng thêm một chiếc xe tải cỡ trung đang đỗ đầy ở bãi chát hàng phía ngoài cửa hàng đấu giá, nhưng cửa ra vào thì khóa vì vẫn chưa đến giờ làm việc. Tôi tản bộ quanh bãi và thấy một lối cầu thang dẫn lên, thế là tôi bước tới qua cánh cửa mở (open bay door).

Một anh chàng gầy nhom trung tuổi có đôi mắt bé tí và cặp kính dày chai dầy cộp đang đẩy một chiếc xe cút kít rỗng cất tiếng hỏi. “Tôi giúp gì được, thưa bà?”

Anh ta có khi còn già hơn tôi cả hai chục tuổi, nhưng đây là miền Nam, thế nên anh ta “thưa bà” với tôi. Thật là cách cư xử lịch thiệp.

Tôi đưa tay ra hiệu anh ta dừng lại, vì làm sao anh ta nghe được tôi nói gì từ nơi anh ta đang đứng, “Tôi đang tìm Sally Arledge,” tôi thì thào bằng giọng khàn khàn.

“Đi thẳng ra kia,” anh ta trả lời và chỉ về hướng một cánh cửa ở cuối khoảng đất nhỏ chát hàng. “Một chứng viêm thanh quản nặng, nếu cô không phiền khi tôi nói vậy. Cô nên nhấp chút mật ong và chanh pha vào một ly trà nóng, nếu còn không hiệu quả thì hãy xoa chút dầu thoa hiệu Vicks vào cổ họng, quấn khăn ấm, và uống một thìa đường pha với vài giọt dầu hỏa. Cũng kinh lắm, nhưng hồi nhỏ mẹ tôi thường pha cho chúng tôi uống mỗi khi chúng tôi bị viêm họng, nó thật sự có hiệu quả. Cũng không chết ai đâu,” anh ta nói, đôi mắt tí hí càng híp lại trông tức cười hơn.

“Anh đã uống dầu hỏa thật à?” tôi mở miệng hỏi. Hừ. Nghe có vẻ như tôi cần phải hỏi lại Bà ngoại mới được. Chiêu thức bôi dầu và ủ khăn nóng thật ra nghe có vẻ tác dụng đấy, nhưng tôi đảm bảo sẽ không dốc cái thứ dầu hỏa đó vào cổ họng mình đâu.

“Chắc cú luôn. Nhớ là đừng uống nhiều quá nhé. Một ngụm lớn có thể giết cô chết lần quay hay ít nhất cũng làm bụng dạ cô loạn xà ngầu, nhưng chỉ một chút xíu thôi thì không làm tổn hại gì nhiều đâu.”

“Tôi sẽ ghi nhớ điều đó.” Tôi hứa. “Cám ơn anh!” Tôi vội vàng tiến thẳng ra phía cửa mà anh ta vừa chỉ, cố mừng tượng cái phương thức đó dần dần hiệu quả như thế nào. Một ai đó ở nơi nào đó rên rỉ. “Ồi trời đất ơi, cổ họng tôi đau quá! Tôi nghĩ mình nên lấy một ít dầu hỏa để uống. Cứu vớt đời tôi với. Tôi sẽ pha thêm đường vào cho dễ nuốt trôi hơn.”

Viễn tưởng đó làm tôi sững sốt.

Người đầu tiên tôi thấy khi băng qua cửa là dì Sally đang vắt vẻo trên một cái thang lau phần trên cùng của một tấm ván đầu giường khổng lồ được khắc chạm công phu dựa sát vào tường. Đó là một tạo vật lộng lẫy, thớ gỗ thắm lại theo thời gian, và nếu nó mà đổ xuống người ai đó thì chết chắc. Không đời nào tôi ngủ trên cái vật lù lù hiện ra ngay phía trước đầu mình này, dù tôi đoán là việc ra đi vào cõi vĩnh hằng sau một tiếng đổ rầm chẳng phải là cách ra đi hay ho gì.

Dì không hề nhìn xuống nên tôi phải quay người lại và gõ cộc cộc vào tấm ván để dì chú ý vào mình. “Blair.” Khuôn mặt dễ biến đổi của dì diễn tả cả vẻ hài lòng lẫn lo âu, khó mà làm được gì khi bạn nghĩ về khuôn mặt đó, dì Sally vắt cái giẻ lau lên trên tấm ván và trèo xuống thang. “Tiny đã kể cho dì nghe về chuyện căn hộ, thanh toán của con, và tất cả mọi chuyện. Em bé tội nghiệp, con chắc đã phải trải qua một tuần khổ sở lắm đây.” Dì ôm tôi thật chặt với sự cảm thông chân thành.

Dì Sally khoảng tầm 52 tuổi và nặng khoảng 100 pound, một chiếc máy phát điện nhỏ xinh không bao giờ chịu dừng. Mái tóc đỏ thắm của dì xù lên một cách sành điệu phía dưới còn phần chân tóc phía trên thì giữ nguyên, dì uốn những lọn tóc quăn vàng ôm lấy khuôn mặt. Cái mũi gãy vẫn còn dấu tích khi dì tông xe vào hông nhà trong lúc cố tình đâm dượng Jazz đã để lại một vết sưng nhỏ trên sống mũi trông cũng khá ồ. Dì lúc đó đã đeo kính, nhưng gọng kính gãy đã làm vỡ mũi dì khi túi khí bung ra; từ ấy thì dì đeo kính áp tròng.

Tôi vòng tay ôm lại dì. “Có chỗ nào chúng ta nói chuyện được không? Con muốn chỉ cho dì thứ này.”

Dì lộ vẻ thích thú. “ Chắc rồi. Ra phía kia ngồi nào.”

Dì chỉ về phía mấy chiếc ghế gấp nằm ngổn ngang ở giữa sàn đấu giá. Chút nữa chúng sẽ được sắp xếp gọn gàng thành từng dãy phục vụ cho từng nhóm người tại cuộc bán đấu giá. Hai chúng tôi dựng hai cái ghế trong số chúng, rồi tôi lục trong cái giỏ xách to tướng của mình lôi ra xấp hóa đơn của cửa hàng Sticks and Stones và đưa tận tay cho dì.

Bối rối, dì nhìn chúng một lúc lâu trước khi xem xét chúng, sau đó đôi mắt dì mở lớn vì sững sốt và giận dữ. “Hai mươi ngàn đô!” Dì ré lên. “Ông ấy đã trả...trả hai mươi ngàn đô cho cái cửa nợ đó!”

“Không,” tôi lên tiếng, “dượng đã không thanh toán cho cái cửa nợ đó mà là thanh toán cho dì, vì dượng yêu dì.”

“Ông ấy phái con đến đây hả?” dì điên tiết hỏi.

Tôi lắc đầu. “Tự con can thiệp vào mọi chuyện.”

Ồ, cũng là vì Wyatt đã bắt tôi làm thế, nhưng không cần đề cập đến làm gì vì đây là chuyện riêng giữa hai chúng tôi mà thôi.

Dì nhìn trừng trừng xuống tờ hóa đơn, cố tập trung tư tưởng của mình vào số tiền ghi trên đó. Đối với dì thì đám đồ đạc và các tác phẩm nghệ thuật mà Monica Stevens đã dùng để thay thế cho những đồ vật cổ cực kỳ có giá trị của dì Sally chỉ đáng giá khoảng hai ngàn là hết cỡ.

“Ông ấy thừa biết là ta quý đám đồ cổ đó của mình đến nhường nào.” Dì nói, giọng của dì hơi lạc đi. “Còn nếu ông ấy không biết, thì ông ấy đã phải nên làm như vậy! Tại sao ta phải mất bao nhiêu công sức vào việc sửa chữa và tân trang lại chúng như thế ? Không phải như thế chúng ta không mua nổi được những đồ khác nếu như ta muốn.”

“Nhưng dượng không hiểu được.” tôi chỉ ra. “Vì một điều rằng dì đã không làm những công việc đó trong lúc dượng ở nhà. Và hơn nữa, con chưa bao giờ thấy trong đời một người đàn ông thiếu con mắt thẩm mỹ hơn dượng Jazz Arlerge. Cái đi vắng màu cam ở văn phòng dượng...” Tôi ngừng phát lại, rùng mình.

Dì Sally nhấp nháy mắt và xao lãng đi. “Con đến văn phòng ông ấy rồi hả? Không phải nơi đó kinh khủng lắm sao?” Rồi dì giữ sạch hình ảnh chen vào quấy rầy ấy ra khỏi đầu. “Không thành vấn đề. Nếu ông ấy lắng nghe ta một chút sau ba mươi lăm năm cưới nhau, nếu ông ấy quan tâm đến ngôi nhà mà ông ấy đã sống, thì hẳn ông ấy sẽ không thể nghĩ là...”

“Thì thế đấy, theo đúng nghĩa đen thì dường chẳng mấy may biết chút gì về các kiểu cách trang trí khác nhau hết. Dượng còn không hề biết là chúng tồn tại nữa kia. Với dường thì đám nội thất trong nhà chỉ là mớ đồ đạc đơn thuần, chấm hết. Con nghĩ giờ dường đã hiểu khái niệm đó phần nào rồi, nhưng chỉ về phương diện chung chung nhất thôi, kiểu như dường hiểu có nhiều cách trang trí khác nhau nhưng dường chẳng có ý tưởng là chúng thể nào hay chúng là cái gì. Đó không phải là thứ ngôn ngữ mà dường ấy dùng, thế nên dường chẳng hiểu chúng ta đang nói gì khi chúng ta trò chuyện về các tác phẩm mỹ thuật cổ.”

“Chắc như bấp là ông ấy hiểu “đồ cổ” có nghĩa là cũ rích.”

“Chắc vậy,” tôi lưỡng lự lên tiếng. “Xem nào, dường có tả được sự khác biệt giữa màu xanh đen và màu đen không?”

Dì lắc đầu.

“Gần như tất cả đàn ông đều thế hết. Họ chẳng hình dung được trong đầu các bảng màu cơ bản để tả được điểm khác nhau giữa chúng nên cho dù dì có đặt một cái tất màu xanh đen bên cạnh chiếc tất màu đen tuyền thì với đàn ông cũng như nhau cả thôi. Chẳng phải vì dường Jazz không quan tâm, mà vì dường đã bỏ qua những thứ mà dì thích, là vì đầu óc dường không nắm bắt được kiểu trang trí. Dì làm sao yêu cầu một con chim không có cánh lại phải bay được, đúng không?”

Những giọt nước mắt lấp lánh dâng lên trong mắt và dì nhìn xuống xấp hóa đơn trong tay. “Con đang buộc tội dì sai ư.”

“Con không nói dì sai trong việc buồn khổ vì đồng giường tủ. Con cũng sẽ cảm thấy giống như dì trong trường hợp đó.” Rõ là một cách nói cho nhẹ nhàng bớt. “Nhưng dì hoàn toàn sai khi cố tình đâm xe vào dường.”

“Đó là những điều mà Tina cũng nói với dì.”

“Mẹ con hả?” Mẹ đã giấu tôi! “Chuyện đó xảy ra lúc nào vậy?”

“Khi còn còn đang ở bệnh viện,” Dì Sally trả lời như thể gì đọc được suy nghĩ ấy trong đầu tôi, “Bà ấy nói rằng việc nhìn thấy con đau đớn đến thế nào ngay cả khi con chưa thực sự bị xe ô tô đâm phải đã làm bà ấy đổi ý. Bà ấy nói rằng bị tổn thương tình cảm là một chuyện, nhưng những vết thương trên thân thể còn đáng sợ hơn.”

Tôi thở dài. Tôi không phải là người chùn bước vì những tổn thương, nhưng xem xét lại những chuyện đã xảy ra hai tháng lại đây thì tôi hoàn toàn đồng ý. “Mẹ đúng đấy. Dì đã không buộc tội ông ấy tội ngoại tình. Dượng chỉ mỗi tội mua phải đám đồ đạc mà dì không thích thôi.”

“Vậy thì đem bỏ hết đi.”

Tôi gật đầu.

“Rồi xin lỗi nữa.”

Đầu tôi gật thêm một cái.

“Chết tiệt, dì ghét xin lỗi! Không chỉ có thế thôi đâu. Dì dường đã nhắc đến nhiều thứ mà đáng ra không nên nói từ khi chuyện này xảy ra...”

“Vậy bỏ qua hết đi.” Tôi thậm chí chỉ dám thì thào vào lúc đó. Thật sự sốt khi nói thì thào cũng làm cho cổ họng của bạn bỏng rát như thế nào.

“Quý tha ma bắt, dì đâu có ý định đâm xe vào ông ấy. Hai chúng ta đã cãi nhau và cả hai đều điên tiết, nhưng dì đến giờ hẹn và phải đi. Ông ấy vẫn theo sau tranh luận. Con biết dường Jazz bướng bỉnh thế nào rồi đấy. Ông ấy đã muốn giải thích cặn kẽ và định đi ra vườn. Dì bắt đầu vào sổ còn ông ấy vẫn đứng đó vẫy tay và hét tướng lên, dì bực quá liền phanh xe lại định bước ra ngoài và quất vào mặt ông ấy, nhưng dì

lại đụng vào chân gas, trời, ngay lúc đó dì còn không dám nghĩ mình đã đâm phải ông ấy, nhưng dì hoàn toàn không cố ý. Sau đó dì chỉ biết là túi khí bung ra, gọng kính của dì vỡ tan, mũi thì đang chảy máu.” Rầu rĩ, dì đưa tay lên sờ vào vết gỗ nhỏ trên sống mũi. “Một cái mũi gãy vào tuổi của dì. Giờ thì dì sẽ phải sống chung với vết xấu xí này.”

Mỉm cười, tôi lắc đầu. “Con nói chuyện với Monica rồi. Cô ta sẽ đem trả đồ lại và bàn bạc với dì để sắp xếp căn phòng ngủ theo cách mà dì thích. Dì biết đấy, cô ta cũng có nhiều phong cách trang trí khác nữa. Con nghĩ thậm chí dì còn sẽ thích cô ta cơ. Thêm nữa con đã bảo với cô ta là Mẹ sẽ quảng bá với các khách hàng bất động sản của mẹ là Monica còn làm được nhiều thứ ngoài thép và kính ra.”

“Nếu cô ta như thế thì dì chưa bao giờ được chứng kiến,” Sally lên tiếng vẻ đầy hoài nghi.

“Đó là vì hầu hết những khách hàng của cô ta toàn là những người thích phong cách cổ hữu ấy. Cô ta muốn mở rộng thêm để thu hút những người khách khác. Bài trí lại phòng ngủ cho dì sẽ là thương vụ tốt cho cô ta.”

“Dì sẽ không trả thêm một xu nào nữa đâu. Những hai mươi ngàn đô la!”

“Cô ta không đòi thêm tiền. Cô ta đâu phải người xấu. Trong chuyện này chả ai xấu cả.”

“Ôi dào, vớ vẩn.”

Nếu tôi mà cười được thì tôi đã phá lên cười ầm ĩ rồi, chúng tôi nhìn nhau bằng sự hiểu biết tuyệt đối.

“Tôi nay dì sẽ gọi cho ông ấy,” dì nói rồi thở dài. “Dì sẽ xin lỗi. Dì là đại bàng còn ông ấy chỉ là con chim cánh cụt. Ông ấy còn chẳng vỗ cánh bay nổi. Hiểu chưa nào.”

“Con đã đưa dượng đi xem món đồ mà Ngài Port đang phục chế lại, một cái bàn sắt tuyệt đẹp. Ngài Potts kể cho dượng nghe ông ấy đã mất gần 60 giờ đồng hồ với cái bàn đó. Jazz chưa bao giờ hiểu biết về đồ nội thất, nhưng giờ thì dượng sẽ đánh giá cao hơn giá trị công việc mà dì dành cho phòng ngủ của mình.”

“Chúa ơi, Blair, cảm ơn con” dì thốt lên, túm lấy tôi và ôm ghì tôi lần nữa. “Dì mong cuối cùng thì dì dượng cũng sẽ tự giải quyết êm thấm với nhau, nhưng con đã đẩy nhanh hơn mất rồi.”

“Thì cũng cần tác động bên ngoài chứ,” tôi khiêm tốn trả lời.

## 27. Chương 27

Tôi tạt vào một hiệu thuốc mua tuýp thuốc mỡ Vicks, định thử xem. Tôi sẽ bốc mùi như một hộp thuốc ho, nhưng nếu loại này mà trị khỏi được thanh quản cho tôi thì người có bốc mùi gì đi chẳng nữa tôi cũng cóc thêm quan tâm. Tôi dự tính sẽ Thảo Luận Lớn với Wyatt tối nay nên nó sẽ phải hỗ trợ tôi nếu như tôi có thể, ờ, nói chuyện được.

Tôi đang trên đường đến cửa hàng vải thứ ba thì Wyatt gọi vào di động của tôi và bảo tôi quay trở lại sở cảnh sát. Anh đang trong tâm trạng của một gã trung úy; cất giọng mệnh lệnh bắt người ta phải thi hành ngay lập tức, chứ không hề yêu cầu xin xỏ gì hết.

Thất vọng, tôi quành xe lại. Tôi nhớ xem xem liệu có bất kỳ cái xe nào phía sau tôi cũng đổi hướng hay không. Không có gì đặc biệt cả.

Tôi sẽ không thể xoay sở nổi cho đến tận ngày cưới mất. Số mệnh đang chống lại tôi. Giờ tôi phải chấp nhận thực tế đó. Tôi sẽ không tìm nổi vải may chiếc áo cưới, còn thợ làm bánh sẽ không nhận lời, người cung cấp sẽ thất hứa, và tất cả các loại hoa lụa tính để kết cổng hoa sẽ mọc ra một cách khó hiểu và rơi rụng từng cánh một. Wyatt thậm chí còn không phun cát và sơn lại cái cổng hoa đó nữa. Tôi chắc cũng khỏi cần phải trưng diện làm gì và sẽ héo mòn từng dây thần kinh rồi bỏ cuộc cũng nên.

Với con mắt mở to, tôi sẽ bị như thế đấy. Phần thưởng quá xa vời. Hoặc là phải hành động, hoặc là tự thấy mình trong một cái nhà nguyện nhỏ xíu ở Las Vegas. Đấy là nếu chúng tôi cưới được nhau cơ.

Chuyện này đang khiến tôi phát điên lên mất.

Khi tôi đến sở cảnh sát, Thám tử Forester gặp tôi ở bãi đỗ xe. Anh ta hẳn phải đang chờ tôi đến, vì anh ta nói luôn “Cô sẽ đi cùng tôi đến bệnh viện. Chúng tôi có giấy phép kiểm tra ảnh và băng ghi hình, nếu hiện giờ chúng vẫn còn được lưu lại. Trưởng an ninh bệnh viện hiện đang kiểm tra việc đó khi chúng tôi đưa ra yêu cầu.”

Ghế trước xe của anh ta chất đầy những cuốn sổ ghi chép, tài liệu, báo cáo, một cái máy tính xách tay, một chai thuốc sát trùng, và những đồ văn phòng linh tinh khác. Tôi tự hỏi tại sao anh ta lại phải cần đến thuốc sát trùng làm gì, nhưng tôi không hỏi. Tôi nhắc các thứ ra khỏi chỗ ngồi, trượt người vào, và giữ chúng trong lòng khi tôi cài thắt lưng an toàn. Các tập tài liệu cực kỳ gây chú ý, nhưng tôi đâu đủ thời gian mà đọc chúng. Có thể khi nào anh ta dừng xe lại để đổ xăng hay làm gì đó; lúc đó tôi sẽ nhích nhanh qua vậy.

Ở bệnh viện anh ta hỏi tên người trưởng ban phụ trách an ninh, và trong vài phút đồng hồ chúng tôi được diện kiến một người đàn ông thấp bé độ bốn mươi tuổi với mái tóc cắt sát đầu và tư thế đứng thẳng tắp của người đã ở trong quân đội một thời gian rất dài.

“Tôi là Doug Lawless, trưởng ban an ninh,” ông ta chìa tay ra với một cái bắt tay lắc lên lắc xuống nhanh nhẹn, mạnh mẽ khi Forester giới thiệu cả hai chúng tôi. “Hãy đến văn phòng tôi. Trước tiên Cô Mallory sẽ phải xem ảnh trước, rồi sẽ đến băng ghi hình nếu còn cần đến nữa.”

Chúng tôi theo Lawless đến văn phòng của ông ta, một căn phòng mang tính chất ôn hòa – không lớn đến độ gây cảm giác ghen tị, nhưng cũng không quá nhỏ khiến ông ta có cảm giác mình không được đánh giá cao. Tôi nghe nói các chính sách của bệnh viện rất gay gắt.

“Tôi tự lập các file tài liệu,” ông ta cất lời, “và dán các bức ảnh vào một file riêng, vì thế những thông tin riêng tư sẽ được bảo mật. Vui lòng ngồi xuống đây.” Ông ta chỉ vào cái ghế ngay phía trước màn hình LCD và tôi ngồi xuống. “Đây là ảnh của tất cả các nhân viên mà cô tiếp xúc tối hôm bị tai nạn,” ông ta nói. “Bao gồm nhân viên chụp X-quang, cũng như các nhân viên phòng thí nghiệm. Tất nhiên là những nhân viên chính thức.”

Tôi đã tiếp xúc với nhiều người ở bệnh viện hơn là tôi tưởng. Tôi nhận ra vài khuôn mặt, bao gồm cả Bác sĩ Tewanda Hardy, người đã làm thủ tục xuất viện cho tôi. Vì mái tóc có thể thay đổi được nên tôi không thêm để ý vào mái tóc mà chỉ chú tâm vào khuôn mặt, và đặc biệt là đôi mắt. Tôi nhớ rằng cô ta có một đôi lông mi rất dài, thậm chí không chuốt mascara thì đôi mắt cô ta cũng đã rất nổi bật rồi.

Cô ta không có hình trong này. Tôi tỏ ra tin chắc, nhưng vẫn nhìn lại toàn bộ các khuôn mặt một lần nữa theo sự nài nỉ của Forester, rồi lắc đầu một cách kiên quyết y như lần đầu tiên.

“Chúng ta sẽ tiến hành kiểm tra băng ghi hình ở các tầng.” Lawless lên tiếng. “Tôi lấy làm tiếc vì tầng này vẫn chưa có hệ thống giám sát kỹ thuật số, nhưng tôi hiện đang tiến hành. Còn phòng cấp cứu và các khu hậu phẫu thì có, và một số các tầng khác, nhưng không phải là tầng này. Tuy nhiên, chất lượng băng thì khá tốt.”

Ông ta kéo rèm các cánh cửa sổ để làm tối căn phòng. Cuốn băng đã có sẵn trong đầu máy, vì ông ta chỉ việc bấm vào một cái nút và màn hình thứ hai sáng lên.

“Cuốn băng này có thiết bị bấm giờ,” ông ta nói. “Cô có nhớ được khoảng thời gian mà cô y tá đó vào phòng không.” Với một cây bút ông ta chỉ vào căn phòng mà tôi đã nằm. Vì các máy quay được treo trên trần nhà, nên tỷ lệ mọi thứ có vẻ nhỏ đi, nhưng hình ảnh vẫn rõ ràng và sắc nét.

Tôi ngẫm nghĩ lại sự việc. Sáng đó Sinana vào tầm tám giờ ba mươi, song thậm chí Mẹ có hẹn thì nó cũng chưa rời đi, vì vậy...”Khoảng từ 8h30 đến 9 h sáng.” Tôi lảo nhào.

“Tốt. Góc quay tương đối hẹp. Để xem chúng ta tìm thấy gì nào.” Ông ta tua nhanh cuốn băng, và mọi người bắt đầu đi qua đi lại ở hành lang và vào ra các phòng giống như những chú Chihuahua đang đua tốc độ. Ông ta dừng băng hai lần để kiểm tra thiết bị bấm giờ, rồi bị vượt quá một chút lên phải tua lại. “Đến rồi.”

Các cuộn băng giám sát thật thú vị. Tôi thấy Sianan đi vào phòng, và để cho Forester và Lawless một lúc để hồi lại nhận thức cam lạng của họ. “Cô ta sẽ vào theo bất kỳ thời điểm nào kể từ bây giờ.” Tôi

thì thảo. “ Cô ta đang mặc một bộ đồ màu hồng.”

Và rồi cô ta xuất hiện vào lúc 8 giờ 47 phút.

“Cô ta kìa.” Tôi chỉ. Tim tôi bắt đầu đập thành thịch, nhanh và mạnh. Không còn nghi ngờ gì nữa: bộ đồ màu hồng, cao dong dong, không hề do dự, cô ta đi thẳng đến phòng của tôi và bước vào. Mái tóc thẳng màu nâu xuôi xuống hai bờ vai trông thiếu tự nhiên trên màn hình. Cô ta cầm theo bìa kẹp hồ sơ, cái mà tôi không để ý lúc đó, nhưng mà này, lúc đó tôi vẫn còn choáng váng cơ mà. Góc máy quay bắt được hình ảnh cô ta từ phía sau. Vì thế khuôn mặt không nhìn rõ được cho lắm,, chỉ thoáng qua được hình ảnh từ một bên cằm mà thôi.

Cả hai người đàn ông đều đang dí sát mắt vào màn hình để nhìn chăm chú như hai con mèo chờ chuột chui ra từ cái lỗ trong tường.

Mẹ ra khỏi phòng và tôi nghe thấy tiếng thở nhanh gấp gáp của cả hai. “Đó là mẹ tôi,” tôi lên tiếng, trước khi một trong hai người bọn họ buột miệng bình luận theo kiểu đàn ông khiến tôi phải phản ứng lại.

Rồi vào lúc tám giờ năm mươi lăm, cô ta rời đi, nhưng một lần nữa một bên mặt của cô ta cũng không lộ rõ. Hoặc là do tấm bìa kẹp hồ sơ chắn ngay tầm nhìn, hoặc là đầu cô ta đang cúi xuống, hoặc do vai cô ta bị khuỳnh lên.

“Cô ta tránh máy quay,” Lawless lên tiếng. “Cô ta đang dấu đi khuôn mặt của mình. Tôi không biết hết tất cả các nhân viên làm việc trong bệnh viện, nhưng tôi không nhận được ra cô ta. Tôi mong cô nhớ được tên người nhân viên này, Cô Mallory...”

“Cô ta không đeo biển tên.” Tôi thì thảo. “Ít nhất thì tôi cũng không nhìn ra được. Tôi nghĩ có thể biển tên bị giấu trong túi áo khoác, hoặc là cặp quần của cô ta.”

“Như thế là trái với quy định của bệnh viện.” ông ta phản đối ngay lập tức. “Thẻ nhận dạng phải nhìn thấy rõ, yêu cầu dán ảnh chứng minh, hoặc đính hoặc ghim ở phía trên ngực trái. Tôi sẽ phải điều tra kỹ hơn trước khi tôi có thể khẳng định chắc chắn, nhưng tôi không nghĩ cô ta lại là nhân viên ở đây. Vì rằng cô ta không gõ cửa phòng cô mà bước ngay vào trong. Tất cả các nhân viên làm việc tại đây đều gõ cửa trước khi bước vào phòng bệnh nhân. “

“Ông có thể chỉnh một góc khác của cô ta không?” Forester hỏi. “Cô ta phải lộ mặt ở chỗ nào đó suốt tầng bốn chứ, cô ta không chỉ có mặt ở mỗi chỗ này thôi.”

“Có lẽ,” Lawless lên tiếng. “Thời điểm này là một tuần trước. Một vài cuốn băng ghi hình, vừa đĩa vừa băng hình đã được ghi xong hoặc bị xóa. Nếu không có chuyện gì xảy ra thì chúng tôi lập một file cố định rồi thôi. Cũng có khả năng là cô ta trà trộn vào bệnh viện bằng quần áo bình thường, mang theo túi xách và thay đồng phục bệnh viện trong nhà vệ sinh công cộng, do đó ngay cả khi chúng tôi có ghi được hình ảnh cô ta vào ra thì chúng tôi cũng không thể phát hiện ra được.”

Cô ta chắc có thể buộc tóc lên, hay đội mũ lưỡi trai nữa. Những hi vọng của tôi vừa tăng lên, nhưng giờ chúng xẹp lép xuống như giấm. Cô ta quỷ quyệt, hiểu biết, và cô ta vẫn đi trước chúng tôi một bước. Tôi không biết cô ta, và cũng không lần ra được manh mối nào ngay cả khi xem lại những đoạn băng. Tôi đáng lẽ phải nhận ra rằng bất cứ nhân viên nào trong bệnh viện cũng phải trình biển tên ở chỗ dễ nhận ra nhất vì những mối lo ngại về an ninh chứ.

“Tôi lấy làm tiếc không cung cấp được hơn,” Lawless nói. “Tôi sẽ xem lại những gì chúng tôi có từ ngày đó, nhưng không lạc quan cho lắm.”

“Ít nhất thì tôi cũng đoán được chiều cao và cân nặng,”Forester lên tiếng, đoạn ghi chú ngắn gọn vào một cuốn sổ tay nhỏ mà mọi cảnh sát thường đem theo bên mình. “Mô tả chi tiết hơn trước đó. Chiều cao ....từ 5 feet 8 đến 5feet 10. Cân nặng, khoảng từ 1- 25 đến 1-40.” (cái vụ cân nặng này chưa nghiên cứu kỹ à nha)

Chúng tôi cảm ơn Lawless và rời bệnh viện. Những suy nghĩ của tôi đang chạy đua trong đầu, vì dường như có nhiều khả năng là cô ta không phải là nhân viên bệnh viện – vậy thì dĩ nhiên khả năng cô ta làm việc ở nơi khác là rất cao.

Ngay khi tôi yên vị trong xe ô tô của Forester, thì đám giấy tờ của anh ta cũng yên vị trong lòng tôi, tôi nhặt lên một cuốn sổ, lật đến một trang trống và bắt đầu hí hoáy viết vì tôi nghĩ tốt hơn hết là nên chia sẻ suy nghĩ của mình về những chiếc xe thuê với cảnh sát, nhưng tôi cũng muốn giữ giọng cho mình.

“Thanh quản không khá hơn tí nào à?” anh ta hỏi khi loay hoay thắt dây lưng an toàn.

Tôi gật đầu và giơ tay trái lên, ngón cái và ngón trỏ sát hướng vào nhau, cách xa khoảng 1 inch.

“Một chút thôi, hử?”

Tôi lại gật đầu, và tiếp tục viết. Khi hoàn thành xong xuôi tôi xé tờ giấy và đưa cho anh ta. Anh ta vừa đọc vừa lái xe, nhãn mặt nhìn vào tờ ghi của tôi còn tôi không hiểu tại sao vì tôi viết cực kỳ rõ ràng không hề có chút tẩy xóa hay sử dụng bất kỳ hình trái tim nào để thay cho dấu chấm trên âm I cả. Mà dù sao chẳng nữa tôi cũng chẳng bao giờ làm thế.

“Cô cho là cô ta có thể đổi qua một chiếc xe thuê hử? Sao cô nghĩ vậy?”

Tôi viết thêm một tờ nữa rồi đưa cho anh ta.

Anh ta đọc những gì tôi vừa viết, cái nhìn chăm chăm của anh ta liếc qua liếc lại tới lui giữa con đường phía trước và tờ giấy. “Hừm,”

Giả thuyết của tôi là, nếu cô ta không làm việc trong bệnh viện, và theo logic thì cách duy nhất để biết được tôi thậm chí còn nằm trong bệnh viện lúc ấy là cô ta sẽ phải gọi tới hỏi xem tôi đã nhập viện hay chưa. Nhưng tại sao cô ta lại nghĩ ra điều đó, trừ khi cô ta chính là người đã theo tôi đến đó. Vì thế, theo logic thì cô ta phải chính là kẻ đã lái chiếc xe Buick.

Tôi viết thêm một tờ giấy nữa. Tôi nhớ rõ ràng đã nói với cô ta rằng Wyatt là một cảnh sát và rằng anh đang xem xét những cuốn băng an ninh ghi hình ở bãi đỗ xe siêu thị để lấy thông tin về biển số chiếc xe suýt đâm vào tôi. Không, tôi đã không kể cho cô ta anh là cảnh sát, không hoàn toàn chính xác như thế, nhưng còn ai khác được phép lục lại băng ghi hình và biển số xe ngoài cảnh sát ra, và khi cô ta kể gì đó về việc có bạn trai làm cảnh sát thì thật tuyệt, tôi đã không đính chính lại, như thế tôi đã gián tiếp công nhận điều đó với cô ta rồi còn gì.

Dù gì thì Wyatt cũng không thể lấy được bất cứ thông tin nào từ cuộn băng, nhưng cô ta không thể biết được chuyện ấy. Thế nên cô ta đã đổi sang lái một cái Chevrolet màu trắng. Và trong suốt khoảng thời gian vừa qua tôi đã không còn nhìn thấy chiếc Chevrolet ấy nữa, vì thế hoàn toàn có khả năng cô ta đang đi một loại xe khác, loại mà theo tôi hoặc là một cái xe đã qua sử dụng hoặc là một cái xe thuê.

Forester cười ngoác đến tận mang tai khi anh ta đọc xong những tờ giấy mà tôi viết. “Tôi nghĩ cô phải là cảnh sát mới đúng,” giọng anh ta đầy vẻ hài long, còn tôi thì quá tự hào với lời khen đến nỗi đỏ hết cả mặt mũi.

Khi chúng tôi trở về sở cảnh sát thì anh ta khẳng khái đòi tôi phải vào trong, thế là chúng tôi kéo nhau vào thang máy đến một nơi mà tôi nghĩ giống như một phòng họp lớn. Tôi đoán theo một cách máy móc thì trừ những chỗ để tổng giám ra các tầng đều là của cảnh sát hết, nhưng tầng này có vẻ là nơi những vụ án nghiêm trọng đều được giải quyết ở đây.

Tôi tự động mò vào phòng của Wyatt trong lúc Forester tiến về phía bàn của anh ta. Cánh cửa phòng Wyatt mở toang và anh vẫy tôi vào. Anh còn đang nói chuyện qua điện thoại, đi qua đi lại trong căn phòng bé tẹo, áo khoác đã cởi ra và hai ống tay áo xắn lên như thường lệ. Tôi dừng một chút ngay trước cửa phòng, ngấm ngĩa đôi móng của anh khi anh đi qua đi lại, vì Wyatt có một đôi móng vĩ đại và tôi đánh giá cao về nghệ thuật bất cứ nơi nào tôi tìm thấy. Trong trường hợp này thì nó đang ở bên trong cái quần dài của anh.

Anh trông hơi đỏ mồ hôi, như thể anh vừa mới về đến văn phòng. Hôm nay là một ngày tiết trời khá ẩm áp, đủ để khiến cho người ta toát mồ hôi nếu như phải vận một cái áo khoác, vì thế chắc hẳn anh vừa đi đâu đó. Đây là lý do tại sao Forester lại tháp tùng tôi đến bệnh viện thay vì là Wyatt; anh ta thì đã sẵn sàng, còn Wyatt thì không. Thực ra bình thường thì Forester cũng sẽ phải đi, nhưng Wyatt trong những việc liên quan đến tôi thì anh cực kỳ quan tâm đến.

Anh nhận thấy tôi vẫn còn đang đứng ở cửa, anh liền giải quyết bằng cách đặt điện thoại vào hõm vai và nghiêng đầu giữ lấy nó rồi anh kéo tôi vào trong phòng bằng một tay, tay kia với ta đóng cửa lại. Tôi nghe được tiếng đàn ông phát ra từ ống nghe đều đều liên tục. Vẫn giữ chặt tôi bằng tay trái, Wyatt chộp lấy điện thoại bằng tay phải và thả nó xuống đùi trong lúc anh vít đầu tôi xuống và hôn tôi rất mạnh mẽ.

Người anh toàn mùi mồ hôi, hơi nóng ẩm ướt toát ra từ người anh, và đủ để tôi thoáng nhớ đến hình ảnh của cả hai chúng tôi đêm trước, với mức độ nóng bỏng và làn da ẩm ướt y như vậy. Tôi chọc tay vào xương sườn của anh và áp sát vào anh, tự động lần tìm thấp xuống dưới một chút. Anh giật lùi ra khỏi tôi, hơi gằm gừ, dừng quần anh phồng lên. Cái nhìn chăm chăm xanh biếc của anh đầy hứa hẹn, kiểu như là “Lát nữa đã.” Rồi anh phát vào hông tôi và quay trở lại với ống nghe điện thoại trên tai. Sau khi lắng nghe thêm một hoặc hai giây gì đấy, anh thở ra. “Vâng, thưa Thị trưởng,” anh quay lại yên vị ở chiếc ghế của mình.

Tôi ngồi nghiêm chỉnh một bên ghế còn Wyatt thì tựa người vào thành ghế khi Forester gõ cửa một giây sau đó. Ồ, tôi không biết lại là Forester cho đến khi tôi đứng lên mở cửa, nhưng đúng vậy đấy. Wyatt cũng vậy anh ta vào phòng. Đôi mắt Forester long lanh sáng rực.

Cuối cùng Wyatt cũng dập máy điện thoại xuống và sự tập trung của anh hướng hoàn toàn vào Forester. “Bạn tìm thấy được gì rồi?”

“Cô ta có ở trên cuốn băng, nhưng không có trong tập ảnh toàn thể nhân viên bệnh viện. Do cách cư xử nhất định, cộng thêm ảnh nhận dạng, Lawless, trưởng ban an ninh bệnh viện, đã cho rằng cô ta không phải nhân viên trong bệnh viện. Chúng ta không có nhận dạng Vì thế cuộc điều tra trở về con số không.” Forester nháy mắt với tôi. “Blair đưa ra giả thuyết rất có ý ích với tôi, dù thông tin của chúng tôi hơi ít nhưng tôi nghĩ là cũng đủ để rà soát lại.” Anh ta đưa tập giấy mà tôi viết qua bàn cho Wyatt.

Wyatt nhanh chóng lướt qua những tờ ghi chú, liếc nhanh qua tôi và lên tiếng. “tôi đồng ý, cô ta có thể đã lái chiếc Buick, nghĩa là không phải một vụ đua xe bất ngờ mà là hành vi cố ý giết người. Nhưng chúng ta sẽ rà soát lại ngày tháng. Các đại lý cho thuê xe thường cho thuê rất nhiều loại xe, nhưng không phải tất cả chúng đều hiệu Buick. Hãy tìm những chiếc xe hiệu đó. Nếu cô ta sử dụng, thì chiếc Buick màu be sẽ phải được trả vào thứ Sáu tuần trước. Cô ta sẽ thuê chiếc Chevrolet trắng cùng ngày hôm đó, nhưng tôi rất nghi ngờ việc cô ta thuê lại cùng một đại lý. Tôi nghĩ cô ta có thể sẽ đến một hãng khác, rồi lại trả chiếc Chevrolet trắng và mượn một cái khác vào thứ Tư, ngay trước khi cô ta phóng hỏa căn nhà. Kể từ khi Blair thoát được khỏi đám cháy tôi cho là cô ta hẳn đã trả xe vào ngày hôm qua. Giờ cô ta lái một chiếc xe khác, còn chúng ta không hề nắm được manh mối nào về việc tìm kiếm này.”

Forester ghi tóm tắt lại thật nhanh, chỉ dừng có một lần để gỡ gỡ cầm. “Tôi có thể liên hệ với các hãng cho thuê xe để lấy danh sách tên những phụ nữ thuê xe vào thời điểm nhất định. Nếu bất kỳ ai đó thuê lại lần hai, chúng tôi sẽ điều tra thêm.”

Wyatt gật đầu. “Cứ vậy đi. Chúng ta sẽ cố gắng hoàn tất ngày hôm nay, nếu bất kỳ hãng xe nào cản trở và yêu cầu giấy phép của tòa án. “ Với cuộc điều tra đúng theo thủ tục như thế này thì hầu hết các thẩm phán sẽ không giải quyết ký giấy phép vào cuối tuần; sẽ phải đợi cho đến tận thứ Hai.

Forester liếc về phía cửa, và ở đó xuất hiện một nữ thám tử, đôi mắt cô ta mở to đầy hứng thú và tập trung vào tôi.

“Cô Malorry,” cô ta nói lớn đến nỗi đủ để thu hút sự chú ý của tất cả mọi người trong tầng. “Tôi rất vui mừng được gặp cô! Cho tôi xin chữ ký được không? Tôi muốn dán nó trong phòng thay đồ nữ!” cô ta đưa ra một tờ giấy các cạnh rách tả tơi, trong lúc một đám đông đổ xô tới ngay đằng sau cô ta nhìn chăm chú với thái độ trịnh trọng. Tôi gần như cảm nhận được niềm hân hoan chất chồng.

Tôi tự động cầm lấy tờ giấy và nhìn xuống, ngay lập tức tôi nhận ra nó chính là một trong những tờ giấy mà tôi đã viết lúc bị nhốt trong chiếc xe cảnh sát của DeMarius Washington, tôi đã dán nó lên cửa sổ bằng bã kẹo cao su. Nhưng chuyện gì đang xảy ra ở đây thế này?

Trong chớp nhoáng tôi nhớ ra DeMarius đã liếc mắt vào những tờ giấy và cười toét đến tận mang tai, Forester cũng vậy. Một người trong số họ chắc hẳn đã giấu biến đi một tờ, thay vì nhét tất cả chúng vào túi xách của tôi cùng với những đồ vật khác.

“Để xem nào,” Wyatt lên tiếng với vẻ nhẩn nhện, hơi cảnh giác khi nhìn thấy tờ giấy.

Forester giật ngay lấy tờ giấy khỏi tay tôi và đưa tận bàn cho Wyatt, trong lúc mọi người túm tụm ngoài cửa cười tung tóe.

Với hàng chữ to cộ viết rời nhau mà tôi đã tô đi tô lại để cho đậm hơn, là những gì tôi muốn nhằm một phát súng kết liễu vào tất cả những gã đàn ông chết dăm đã không cho tôi ra khỏi cái xe cảnh sát bốc mùi đó:

KÍCH CỠ MỚI LÀ QUAN TRỌNG.

## 28. Chương 28

“Kích cỡ mới thành vấn đề, hử?” Wyatt miệng găm giữ tay kéo giật tôi vào eo anh ngay lúc bước vào nhà sau tôi chưa đầy năm phút buổi chiều muộn. Tôi đã lĩnh ra khỏi phòng làm việc của anh giữa những tiếng rú lên cười ngặt nghẽo và giông thẳng một mạch đến cửa hàng bán vải thứ ba, nơi mà – bla bla bla – tôi đã tìm được loại vải mà mình thích. Tôi cực kỳ vui sướng đến độ thậm chí còn không thèm hỏi đến giá cả, nói không ngoa, đắt đến mức khó mà tin nổi, nhưng bạn sẽ không thể nào nhận được một loại vải đẹp mà chỉ phải trả có 1 đôla 99 cent một yard thôi đâu. Món chiến lợi phẩm của tôi giờ nằm ngoan ngoãn trong cốp chiếc xe thuê, và sáng ngày mai tôi sẽ mang ngay đến nhà cho dì Sally. Dì định may xong chiếc áo cưới trong suốt cả những ngày cuối tuần.

Giờ thì tôi phải giải quyết cho xong với Wyatt.

“Ồ,,,” Tôi thở hổn hển giữa những nụ hôn ngẫu nhiên. Bạn mong tôi phải nói dối cái gì đây?

“Thật tốt là anh có đủ để đổi đãi với em.” Anh đã kéo phẳng khóa quần jeans của tôi và đang tuột chúng xuống.

Ôi trời, anh làm thế. Anh cũng biết và anh chứng minh thêm một lần nữa. Ít nhất thì anh đặt tôi nằm ở trên chiếc ghế dài thay vì chỉ đơn giản kéo tôi xuống sàn nhà.

Và rồi anh nấn ná vuốt ve tôi, nhìn vào thân thể tôi khi anh siết chặt hông tôi bằng hai bàn tay khỏe khoắn. “Điều khác biệt,” anh thở ra gay gắt. “Không biện pháp ngừa thai nào hết.”

Hắn rồi. Không phải chỉ là sự khác biệt về mặt thể chất, mà còn là khác biệt về tinh thần. Vì trí óc là nơi nhạy cảm kích thích nhất... wow. Mọi thứ đều mãnh liệt, dữ dội, và tình dục giữa hai chúng tôi đã thật mãnh liệt vô cùng.

Rồi anh nặng nề nằm đè lên tôi, siết chặt lấy hông tôi như một thói quen. Sững sốt, tôi bắt đầu ý thức được rằng anh vẫn chưa cỡi hết đồ, cho dù anh đã xoay sở tuột hết nửa người dưới của tôi. Chiếc huy hiệu của anh vẫn còn ở thắt lưng, ép chặt vào nơi mà tôi không hề muốn tí nào, cảm ơn rất nhiều, cái vật đen sì bụi chẳng đó lỗ mông ấn vào phía bên trong bắp đùi trái của tôi.

Tôi vặn vẹo phía dưới anh. “Anh vẫn còn mang vũ khí.” Tôi phàn nàn.

“Ừ, nhưng anh tháo đạn ra rồi.”

Tôi đẩy mạnh hai vai anh ra. “Cái huy hiệu... ui!”

Dừng lại vài lần vì những cái hôn, anh chống hai bàn tay lên cái nệm mà tôi đang nằm và cẩn thận nhấc người lên. Thật ra chuyện này đã không được lên kế hoạch kỹ càng, còn giờ chúng tôi phải đối mặt với những vấn đề thực tế. Bạn hiểu ý tôi là gì rồi đấy. Cảm ơn trời vì chiếc ghế làm bằng da

Sau khi tắm rửa xong xuôi chúng tôi cùng nhau nấu bữa tối. Trước đó thì anh hẳn sẽ ăn ở ngoài, nhưng vì tôi dọn đến ở cùng nên tôi đã nhồi nhét vào chiếc tủ lạnh nhà anh toàn những đồ chế biến sẵn nên chỉ cần hâm nóng lại thôi. Tôi nay chúng tôi chọn món lasagna (món bột với cà chua và nước sốt và phó mát hấp chung) ăn cùng với salad. Salad trộn là món mà tôi thêm vào thực đơn trong tủ lạnh. Tôi chắc phải giăng giải cho anh về những đồ ăn dành cho con gái mới được.

Sau bữa tối, tôi nhần nhục chịu đựng. Tôi đã suy đi tính lại và lẩn tránh nghĩ về buổi tối thứ Ba ấy, và tôi không thể nào mà hòa hoãn thêm được nữa. Chúng tôi sẽ yêu nhau mà không cần bất cứ biện pháp tránh thai nào cả, vì chúa.

“Tất cả những điều mà anh đã nói...” tôi bắt đầu ngay khi chúng tôi thu xếp chén đĩa.

“Anh đã bị kích động. Đàn ông sẽ phát ngôn bất cứ điều gì để có được sex.”

Tôi nhìn chòng chọc anh. “Tối thứ Ba cơ. Lúc anh điên tiết ấy.”

Anh trở nên căng thẳng, và tập trung mọi sự chú ý vào tôi. “Em nghĩ về chuyện đó nhiều quá rồi, hử? Thôi được, giải quyết nào, vì anh có thể xin lỗi thêm một lần nữa và cho qua đi.”

Đó hoàn toàn không phải là giọng điệu nghiêm trọng mà tôi cần. Cái nhản mặt của tôi biến thành cái nhìn giận dữ. “Đây không phải là vấn đề đưa ra để mà xin lỗi, mà là chúng ta cần phải đối mặt, thành thực và đưa ra quyết định cuối cùng.”

Anh khoanh tay lại và chờ đợi.

Tôi hy vọng là giọng nói của mình sẽ phản ánh phần nào sự giải thích. Cái cổ họng đã được nghỉ ngơi suốt một buổi chiều đã khiến tôi trở lại được với chất giọng ồm ộp dễ sợ như ếch kêu của mình, ít nhất thì cũng còn phát ra tiếng được. Tôi thở phà ra và bắt đầu.

Anh đã nói rằng em dở trò thủ đoạn, rằng em đòi hỏi anh phải lo cuống lên và làm phiền đến anh lúc anh không có thời gian, và rằng em gọi anh vì bất kể điều gì hiện ra trong đầu em và bắt anh phải kiểm tra. Anh cũng nói em hợm hĩnh khó chiều. Còn những ý khác đều cùng trong chủ đề này hết. Em hợm hĩnh khó chiều, em luôn hợm hĩnh khó chiều, và em sẽ luôn hợm hĩnh khó chiều đấy. Điều đó sẽ không thay đổi được đâu. Còn em cũng sẽ không thay đổi.”

“Anh không hề muốn em thay đổi, “ anh tiếp lời, với tay về phía tôi nhưng tôi bước ra xa khỏi anh và vẫy vẫy tay bắt anh phải im lặng.

“Để em nói hết đã, vì em không biết mình còn nói được đến khi nào nữa. Em không giở trò thủ đoạn nào ra cả, vì thế ở đây có sự khác biệt về mặt quan điểm. Em không nghĩ em đòi hỏi anh phải lo cuống lên, nhưng em coi anh là người quan trọng nhất và em mong anh cũng thế - vì bất kỳ lý do gì, dĩ nhiên là phải cả từ hai phía. Nếu anh đang ở hiện trường, ví dụ thế nhé, thì em sẽ không mong anh nhảy bổ đến chỗ cái ô tô của em chỉ vì mỗi chuyện là ắc quy hỏng. Em đã có Hiệp hội xe hơi Mỹ lo cho rồi.”

“Và em không gọi anh đến để kiểm tra từng những thứ cởn con. Thật đấy. Nhưng em sẽ rất mong anh làm những điều đó vì em, giả như thu xếp thẻ đỗ xe mà em tình cờ lấy được, nhưng em sẽ không nhờ anh bỏ vé phạt vì tội đi quá tốc độ cho phép hay làm giả hồ sơ hay bất kỳ thứ gì đó, vì thế em nghĩ là hoàn toàn hợp lý. Nhưng rốt cuộc đây là quyết định của anh, có hoặc không tiếp tục cuộc hôn nhân này nữa. Nếu bản tính hợm hĩnh khó chiều làm phiền đến anh nhiều quá, nếu em chẳng đáng đối với anh, thì anh nên kết thúc ngay bây giờ luôn đi. Chúng ta sẽ vẫn sẽ chung sống cùng nhau một thời gian nữa, nhưng chúng ta nên hủy đám cưới này...”

Anh đưa tay lên miệng tôi. Đôi mắt anh ánh lên những tia lấp lánh. “Anh không biết có nên cười hay không nữa.”

Cười? Trái tim tôi tan vỡ ra từng mảnh, và tôi đã phải lấy hết cam đảm để đứng giải bày tất cả trước anh, còn anh thì muốn cười?

Đàn ông thật không thể nào cùng chung một loài với phụ nữ được. Rõ là không thể nào.

Bàn tay kia của anh trượt quanh eo của tôi, kéo tôi vào sát lại bên anh. “Thỉnh thoảng em khiến anh điên tiết đến độ muốn cắn nát cả mười đầu ngón tay, nhưng từ khi chúng ta chung sống với nhau, chẳng có ngày nào anh thức giấc mà lại không mỉm cười hết. Khi thật, em đáng để phải vướng vào rắc rối lắm. “

Tôi cúi kính định đẩy phắt anh ra, nhưng anh cười phá lên và nắm chặt lấy hai tay tôi, kéo chúng lên sát ngực. ‘Anh yêu em, Blair Mallory sắp trở thành Blair Bloodsworth. Mọi thứ về em, thậm chí cả tính hợm hĩnh khó chiều- cả những tờ ghi chú mà em viết nữa, mà này, những thứ đó hoàn toàn đã làm khoây khoả nỗi oán giận của những gã đàn ông thâm niên hơn anh ở chỗ làm đấy. Anh không biết bằng cách nào mà

gã khốn Forester lại xoay sở giấu đi mảnh giấy đó đi được mà không bị anh phát hiện , nhưng anh sẽ điều tra ra sớm thôi,” anh lầm bầm.

“Em không viết ra chỉ để chọc cười,” tôi ngắt lời, hoặc là cố để mà ngắt lời. “Lúc đó em muốn giải thích cho cậu kìa.”

“Ồ, anh hiểu ý rồi. Em đang diên tiết như quỷ với tất cả bọn anh, còn sau khi bọn anh biết được lý do thì bọn anh lại phải thừa nhận rằng em đã đúng. Nhưng anh sẽ vẫn làm thế, để giữ cho em được an toàn. Anh sẽ làm bất cứ điều gì để giữ cho em an toàn. Giờ thì làm thế nào để bậc đại trượng phu thể hiện được điều này đây? Đám cưới vẫn sẽ được tiến hành. Anh trả lời xong các câu hỏi của em rồi nhé.

Tôi không biết liệu có nên bĩu môi, cào cẩu hay thụi cho anh một quả không nữa. Tôi hoàn toàn trông chừng sủa. Ôi trời, tôi lại thấy cực kỳ nhẹ nhõm. Anh thừa biết tôi sẽ không bao giờ thay đổi, và anh vẫn muốn cưới tôi? Tốt thôi.

“Dù gì thì cũng làm rõ một việc nữa cho anh.”

Tôi ngược lên, và anh lợi dụng cử chỉ đó để hôn tôi đến những hai lần.

“Sao em lại muốn một thẻ đỗ xe cố định mà không phải là thẻ đỗ xe nhanh? Một thẻ đỗ nhanh tốn nhiều tiền hơn, bất lợi hơn cho bằng lái xe, và làm cho chi phí bảo hiểm tăng lên.”

Tôi khó mà tin nổi là anh không nhận thấy điểm khác biệt ở đây. “Thẻ đỗ xe nhanh sẽ là thứ em chọn. Nhưng thẻ cố định ư? Xin lỗi! Ai sở hữu đất đai của thành phố nào? Các đối tượng nộp thuế chứ sao. Em là người duy nhất còn nghĩ rằng chẳng cần phải bận lòng khi có người bị tính phí đậu xe ở chính phần đất của họ, và rồi bị phạt nếu như họ đỗ xe quá lâu. Thật chẳng Mỹ một chút nào. Chuyện này nói thẳng ra là... cực kỳ phát xít...”

Lần này anh không dùng tay để tôi im đi nữa. Anh dùng chính miệng của anh.

## 29. Chương 29

Trời trở lạnh vào ban đêm, và bắt đầu mưa vào buổi sáng. Thường thì vào thứ Bảy tôi sẽ đến chỗ làm sớm vì ngày hôm ấy rất bận, nhưng khi tôi nói chuyện với Lynn, cô ấy cho biết JoAnn đang giải quyết rất tốt, lại còn gợi ý xin chuyển hẳn sang làm công việc đó nữa. Tôi đồng ý ngay vì nếu không thì ba tuần tới tôi sẽ chết toi.

Wyatt ngủ dậy muộn, anh nằm ườn vắt người ngang giường, còn tôi tự tiêu khiển bằng cách viết một bản danh sách các vi phạm của anh. Mong tôi quên đi điều quan trọng đó hả? Không đời nào đâu nhé. Tôi cuộn bằng tròn trong cái ghế to lớn của anh, hoàn toàn định ăn không ngồi rồi đến hết sáng. Mưa dường như cứ rả rích chẳng vội vàng gì. Tôi thích nghe tiếng mưa, nhưng ít có cơ hội làm việc đó vì tôi rất hay bận rộn. Tôi cảm thấy an toàn và vui sướng vì được Wyatt bao bọc, và để cho các thám tử tiến hành công việc mất thời gian là đi tới đi lui theo dõi kẻ bám theo tôi. Họ đang lần theo những chiếc xe thuê, tôi chỉ biết đến thế thôi.

Tôi có thể nói ra thành tiếng. Trước sự vui sướng của mình, tôi thực sự đã nói được. Giọng tôi vẫn còn khàn khàn, nhưng ít nhất thì nó cũng đã hoạt động lại. Tôi chưa bao giờ có thể trở thành một nữ tu tuân theo lời thẻ câm lặng của mình. Hãy nghĩ đi nào, tôi không thể là một nữ tu sĩ, xong.

Tôi gọi cho Mẹ và nói chuyện với bà. Mẹ đã gặp dì Sally và dì bớt căng thẳng đi rất nhiều; dì Sally đã gọi cho dượng Jazz để xin lỗi, và họ tính gặp mặt giải quyết riêng với nhau cho xong vào sáng nay. Tôi bán khoản liệu tôi có nên đến ngày mai mới mang vải áo cưới của mình sang cho dì không, Mẹ thì nói có. Tôi đã lấy mẫu áo, làm sao để có thể hài hòa khi đi bên cạnh Wyatt trong lễ cưới.

Rồi tôi gọi cho Siana tán gẫu một lúc. Sau khi cúp máy, tôi mang tất cả quần áo của mình lên lầu và quăng hết lên chiếc giường trong phòng ngủ phụ. Tôi thử lại những đôi giày mới lần nữa, đi đi lại lại trong phòng

để đảm bảo chúng không bó chặt vào ngón chân. Cũng lúc đó Wyatt đi lên; tôi nghe tiếng anh xuống dưới nhà lấy cà phê, rồi quay trở lên và tựa người vào khung cửa vừa uống vừa quan sát tôi với nụ cười nửa miệng ngái ngủ của mình.

Vì lý do nào đó mà anh cảm thấy lúng túng trước những đôi giày mới của tôi. Tôi mua những thứ mà mình đã cân nhắc kỹ càng: giày tập thể thao – ba đôi – cộng thêm giày cao gót, vài đôi xăng đan, vài đôi giày đế mềm màu đen, một đôi giày đế bằng đen nữa, à, danh sách này còn nữa đấy.

“Chỉ mỗi loại giày đen thôi thì em cần bao nhiêu?” cuối cùng anh buột miệng hỏi, mắt nhìn chằm chằm vào một dọc những đôi giày đặt ngay ngắn trên sàn nhà.

Thôi được, giày dép không phải là vấn đề đáng cười. Tôi lạnh lùng liếc trả lại anh. “Em cần hơn một đôi.”

“Rồi sao em không đi hết?”

“Bởi vì em sẽ vẫn cần hơn một đôi.”

Anh thốt lên, “Hừm,” và khôn ngoan bỏ qua chủ đề này.

Lúc ăn sáng tôi bảo với anh là tình hình dương Jazz và dì Sally đã được giải quyết xong. Anh hơi có vẻ sững sốt. “Sao em làm được thế? Em còn đang phải trốn kẻ theo lén đốt rụi nhà của em cơ mà. Em lấy thời giờ vào lúc nào?”

“Em tạo ra. Sự tuyệt vọng là động cơ thúc đẩy tốt.” Bản thân tôi cũng hơi lấy làm sững sốt. Anh thực sự là chẳng biết gì về việc tôi đã tuyệt vọng đến thế nào.

Sau khi ăn sáng xong tôi trở lên lầu và lảng xảng với đồng quần áo mới, cất nhãn, giặt những thứ cần phải giặt trước khi mặc chúng vào, là mượt những nếp nhăn bướng bỉnh trên nền vải, rồi sắp xếp lại tủ quần áo của Wyatt và treo toàn bộ đồ của tôi vào đó. Giờ thì nó không còn là cái tủ của riêng Wyatt nữa rồi, nó là chung của cả hai chúng tôi, có nghĩa là  $\frac{3}{4}$  diện tích trong tủ sẽ là phần của tôi. Đến giờ thì tốt thôi, vì tủ quần áo thừa thớt chỉ dành cho những tháng cuối năm này, còn sau đó tôi phải mua đồ rét này, đồ cho mùa xuân này, rồi cả đồ cho mùa hè nữa - ờ, chắc sẽ cần phải sắp xếp tủ lại nhiều đây.

Các ngăn kéo tủ cũng cần được dọn dẹp và sắp lại. Cả bàn trang điểm trong phòng tắm nữa. Anh lại dựa người vào cửa và quan sát tôi trong lúc tôi xỏ tung tất cả những thứ trong các ngăn kéo ra giường. Anh cứ cười mãi như thể nhìn thấy cảnh tôi cứ phải phơi cái mông trần ra trong khi anh chỉ đứng quan sát này lại khiến anh hoàn toàn thỏa mãn. Tôi chả biết tại sao lương tâm của anh lại không giết chết anh đi cho rồi.

“Có gì buồn cười hả?” Cuối cùng tôi cũng lên tiếng hỏi với giọng hơi cáu kỉnh

‘Chả có gì đáng cười hết.’

“Anh đang cười nhe răng kia kìa.”

“Ừ.”

Tôi chống nạnh và quắc mắt với anh. “Thế sao anh lại cười?”

“Anh đang xem em làm tổ - trong ngôi nhà của anh.” Anh đưa cái nhìn sụp mí lúc nhăm nháp từng ngụm ly cà phê của mình. “Có chúa mới biết được anh đã phải cố gắng nhiều mới tóm được em về đây.”

“Hai tháng,” tôi giễu cợt đáp trả, “Làm như ghê gớm lắm ấy,”

“Bảy mươi tư ngày mới chính xác, từ lúc Nicole Goodwin bị bắn còn anh tưởng nhầm là em. Bảy mươi tư ngày dài, bức bối,”

Giờ tôi mới thực là giễu cợt. “Chả có lý nào mà một người đàn ông lại coi sex là thứ gây bức mình hết.”

“Không phải là sex. Thôi được, chỉ phần nào thôi. Nhưng vẫn gây bức mình, vì em phải sống ở một nơi nào đó khác cách xa anh.”

“Giờ em ở đây rồi. Tận hưởng đi. Cuộc sống mà anh đã sống giờ hết rồi.”

Anh cười phá lên rồi đi lấy thêm cà phê. Tiếng chuông điện thoại reo lên lúc anh xuống dưới lầu, anh nghe máy, sau đó vài phút anh leo lên chỉ để lấy súng và huy hiệu. “Anh phải đi,” anh nói. Thật bất bình thường,

hoặc chẳng có gì cần phải kể cho tôi nghe hoặc là anh đã kể rồi. Sở cảnh sát chắc hẳn thiếu người, mà tình hình này thì còn hơn cả bệnh kinh niên. “Em biết trình tự rồi. Đừng cho bất kỳ ai vào nhà.”

“Thế nếu như em thấy có người mang bình ga và lảng vảng xung quanh nhà?”

“Em biết cách bắn súng không?” Anh hỏi, và không hề đùa một chút nào.

“Không,” tôi biểu lộ sự hối tiếc, nhưng tôi đoán đó là thứ tôi không nên tránh né làm gì.

“Tầm này tuần tới anh sẽ huấn luyện cho em, em sẽ biết.” Anh lên tiếng.

Tốt. Phải có việc gì lấp vào khoảng thời gian rảnh của tôi chứ, đây là giả sử là tôi rảnh. Tôi nên ngậm chặt miệng lại. Hơn nữa, việc biết cách sử dụng một khẩu súng sẽ thú vị lắm đây.

Anh hôn tạm biệt tôi và biến mất sau cánh cửa. Một cách lơ đãng tôi lắng nghe tiếng kéo cửa gara khi nó mở ra, và một giây sau đó lại đóng vào, rồi tôi quay trở về với việc sắp xếp và phân loại còn dang dở của mình.

Một vài thứ đồ ở trong tủ rõ ràng là đã lẫn vào, chẳng hạn găng tay bóng chày, bộ đồng phục đánh giày, một chồng sách của học viện cảnh sát, một hộp giày đầy ngập ảnh. Ngay sau lúc tôi mở hộp giày ra và nhìn thấy những thứ bên trong, tôi quên phắt đi mọi thứ khác và ngồi bắt chéo chân xuống sàn nhà bên cạnh giường, và lục tung chúng ra.

Đàn ông không quan tâm nhiều đến những bức ảnh cho lắm, đó là lý do tại sao những thứ này lại bị nhồi nhét trong một cái hộp đựng giày và bị vứt vào một xó. Rõ ràng là mẹ anh đã đưa cho anh một số: những bức ảnh thuở nhỏ của anh và chị gái, Lisa, hai độ tuổi khác nhau. Hình ảnh Wyatt hồi lên sáu khiến cho trái tim tôi tan chảy. Anh nhìn cực kỳ ngây thơ và trong sáng, không có vẻ gì giống như một người đàn ông rắn rỏi mà tôi yêu, ngoại trừ đôi mắt sáng lấp lánh. Lúc anh mười sáu tuổi, thì vẻ ngoài của anh đã hoàn toàn lộ rõ vẻ cứng cỏi và mạnh mẽ rồi. Có những bức ảnh chụp anh mặc đồng phục bóng chày thời còn học ở trường trung học và đại học, và những bức ảnh khác chụp khi anh đã là cầu thủ chuyên nghiệp, nhìn rất khác nhau. Đến giờ, bóng chày không còn là một trò chơi nữa, mà là một nghề hẩm hiu, và là một nghề nặng nhọc.

Có một tấm ảnh Wyatt chụp chung với bố, ông đã mất cách đây khá lâu. Wyatt lúc ấy khoảng 10 tuổi, và anh vẫn còn ánh nhìn ngây ngô. Bố anh chắc đã mất ngay sau khi tấm ảnh này được chụp, vì Roberta đã kể cho tôi nghe Wyatt chỉ vừa mới 10 tuổi khi chuyện đó xảy ra. Đó là khi nét ngây ngô của anh dần biến mất, tất cả những bức ảnh được chụp sau đó đã thể hiện vẻ hiểu biết rằng cuộc sống không phải lúc nào cũng bình yên và hạnh phúc.

Và rồi tôi tìm được bức ảnh anh chụp cùng với người vợ trước.

Đập vào mắt tôi là dòng chữ được ghi ở đằng sau, vì bức ảnh bị úp xuống. Tôi xoay nó lại. Nét chữ con gái khá đẹp ghi chú: Wyatt cùng tôi, Liam và Kellian Greeson, Sandy Patrick và cô bạn gái tóc vàng (bimbo) mới nhất của anh.

Tôi xoay tấm ảnh lại, nhìn vào khuôn mặt của Wyatt, Anh đang cười tươi nhìn vào máy ảnh, cánh tay choàng cầu thả lên vai của một người con gái có mái tóc hoe đỏ khá xinh.

Một nỗi ghen tuông nhoi nhói dội lên trong tôi. Tôi không muốn nhìn thấy anh cùng với bất kỳ người đàn bà nào khác, đặc biệt là người mà anh đã từng cưới. Tại sao cô ta lại không phải là người nhìn giản dị hay thô cứng, ai đó phải không hợp với anh, thay vì nhìn quá xinh đẹp và...

... là kẻ lén theo tôi.

Tôi nhìn trừng trừng vào bức ảnh, không thể tin nổi vào mắt mình. Tấm ảnh chắc khoảng 15 năm trước và cô ta nhìn trẻ măng, vẫn còn là một thiếu nữ, dù tôi đoán là cô ta chỉ trẻ hơn Wyatt một hai tuổi gì đó thôi. Mái tóc rất khác, dĩ nhiên rồi: hồi những năm 80 thì một tóc cuốn bông lên còn thời thượng cho đến tận những năm 90 cơ. Trang điểm thì quá đậm, không phải vì tôi phán xét gì cả đâu. Đôi lông mi dài cong vút khiến cô ta trông như đang dán mí giả vậy.

Chả còn nghi ngờ gì nữa.

Tôi với lấy ống nghe điện thoại trong phòng ngủ.

Đường dây câm lặng

Tôi chờ, thỉnh thoảng phải mất vài giây thiết bị không dây mới thông được tín hiệu. Vẫn không có gì xảy ra.

Cũng mấy lần như thế này xảy ra khi tôi không thể nối máy được và cũng không nghiêm trọng lắm, nhưng khi một kẻ sát nhân theo lên ngay sau lưng tôi còn tín hiệu điện thoại thì bị mất, ờ, tự nhiên tôi phải giả định điều tồi tệ nhất. Ôi trời ơi, cô ta đang ở đây! Bằng cách nào đó cô ta đã cắt đứt dây điện thoại, việc này chẳng khó một chút nào.

Đó là lúc tôi nhận thấy rằng ngôi nhà vắng lặng và yên tĩnh quá mức bình thường. Không có tiếng lò sưởi, không đèn chiếu sáng, không tiếng tủ lạnh kêu. Chẳng có tiếng động nào.

Tôi nhìn vào chiếc đồng hồ báo thức điện tử. Mặt chiếc đồng hồ trống rỗng.

Điện đã tắt. Tôi không nhận ra vì phòng ngủ đủ cửa sổ để ánh sáng ban ngày chiếu sáng toàn bộ căn phòng, thậm chí cả vào những ngày mưa, thêm nữa tôi đã bị cuốn vào những bức ảnh đang cầm trên tay.

Điện vẫn còn lúc Wyatt rời khỏi nhà, vì tôi đã nghe thấy tiếng cửa gara cuốn lên. Anh đi chưa quá 50 phút, vì thế điện mất cũng không thể lâu hơn thế được. Điều đó chứng minh cái gì nào? Cái gì ư? Rằng cô ta đã chờ cho đến khi anh ra khỏi nhà rồi mới lên vào? Cô ta làm thế nào mà biết cả nơi anh sống? Chúng tôi đã rất cẩn thận, không ai bám theo chúng tôi về đây hết.

Nhưng cô ta biết nơi anh làm việc. Để biết được địa chỉ này thì tất cả những gì cô ta phải làm chỉ là chờ ở đó và theo anh về tận nhà, thậm chí có thể trước cả khi cô ta bắt đầu theo dõi tôi. Việc theo sát anh sẽ dẫn cô ta đến với tôi.

Tôi bước bằng hai bàn chân trần không một tiếng động và tìm lại chiếc di động mà tôi đã quăng nó đâu đó trên giường. Tôi đã mang theo nó lên lầu vì rất nhiều người gọi vào di động khi họ muốn gặp tôi. Mất điện sẽ không ảnh hưởng gì đến điện thoại di động, trừ khi nó ra khỏi vùng phủ sóng hoặc hết pin, còn ở đây thì tôi hoàn toàn không cần phải lo lắng gì.

Người tôi run lẩy bẩy lúc bấm số di động của Wyatt, tóc tôi dựng ngược cả lên. Rõ ràng là tôi đang khiếp đảm. Lặng lẽ hết mức có thể, tôi lên vào phòng tắm và đóng chặt cửa lại, để tiếng nói của mình không bị vang ra ngoài.

‘Gì thế?’ Anh nói vào tai tôi.

‘Là Megan,’ tôi thốt lên. “Là Megan. Em đang xem những bức ảnh cũ của anh, chính là cô ta.”

“Megan? Anh lặp lại, giọng cực kỳ kinh ngạc. “Chuyện đó không thể...”

“Em có quan tâm là không thể cái gì!” Tôi điên cuồng thì thào. “Là cô ta. Cô ta là kẻ lén theo em. Và mất điện rồi. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu cô ta ở đây, nếu cô ta đang ở trong nhà...”

“Anh sẽ về,” anh nói sau một chút do dự mơ hồ. “Và anh sẽ gọi cho chiếc xe tuần tra gần nhất. Nếu em nghĩ cô ta đang ở trong nhà thì em ra khỏi đó ngay, bằng bất kỳ giá nào. Em hiểu chưa? Rất nhiều lần em đã đúng, rồi, và em đã có quá nhiều những cuộc gọi đến liên tục. Nếu cần phải trèo qua cửa sổ lầu nữa thì cứ làm đi.”

“Được rồi,” tôi trả lời, nhưng anh đã cúp máy và đầu bên kia điện thoại câm lặng.

Anh đang trở về nhà. Anh đã đi khoảng 50 phút rồi, vì vậy anh sẽ mất từng đó thời gian để quay trở lại đây, trừ khi anh lái xe thật nhanh. Có thể một chiếc xe tuần tra sẽ gần hơn.

Thật kỳ quặc là việc anh quả quyết rằng anh tin tưởng vào bản năng của tôi đã làm tôi bình tĩnh lại. Có lẽ đó là vì tôi không còn cảm thấy cô độc nữa, vì bên cạnh tôi đã có sự trợ giúp.

Tôi cài chế độ câm cho di động, và nhét nó vào túi áo. Ít nhất thì lần này tôi không bị bắt gặp trong bộ đồ ngủ mỏng manh không giày không tất nữa. Chiếc áo thun dài tay và cái quần len kẻ sọc đã bảo vệ tôi hơn

nhieu. Ồ, mà tôi vẫn chưa mang giày, nhưng ít nhất thì tôi cũng đang đi tất, - và thậm chí nếu tôi có đi giày đi chẳng nữa tôi cũng sẽ tháo chúng tra, vì lợi ích của mục đích cần phải yên lặng.

Tôi nghĩ Tôi có thể đang để trạng thái kích động của mình tác động, , những lần trước tôi đã tự cam đoan một điều y như h6e1, cô ta đã thiêu rụi căn nhà của tôi rồi. Tôi dường như có giác quan thứ sáu nào đó với cô ta mỗi khi cô ta lại gần bên cạnh, và tôi tin vào giác quan ấy cầu mình.

Ít nhất thì tôi không còn phải tự hỏi lý do tại sao hay tôi đã làm gì để cho người ta cố tình giết chết mình nữa. Giờ thì tôi hiểu. Đó là Wyatt. Wyatt yêu tôi, và chúng tôi sắp sửa kết hôn. Cô ta không thể nào chịu đựng được việc đó.

Roberta đã kể cho tôi lúc Megan nộp đơn xin ly hôn, Wyatt đơn giản là đã co chân chạy trốn. Anh đã không quan tâm đủ để cố gắng duy trì cuộc hôn nhân, hoặc đủ để suy xét lại về quyết định trở thành một cảnh sát của anh. Cô ta đã không đủ quan trọng đối với anh. Điều đó chắc phải ăn mòn cô ta trong suốt bao năm qua, rằng cô ta đã không đủ quan trọng với người đàn ông mà cô ta đã yêu. Tôi hiểu cảm giác ấy, không phải là tôi bày tỏ nỗi cảm thông dành cho cô ta hay bất kỳ điều gì ngu ngốc tương tự như vậy. Làm ơn đi. Á diên này đã cố giết chết tôi đấy.

Roberta kể cô ta đã tái hôn ngay sau đấy một năm. Cuộc hôn nhân thứ hai này chắc cũng thất bại thảm hại, chứ nếu không thì tại sao cô ta vẫn còn yêu Wyatt? Nhưng cô ta vẫn còn yêu, vì Wyatt đã không cưới ai khác nữa, và chắc cô ta bám lấy cái suy nghĩ rằng tận sâu thẳm trong lòng anh vẫn còn yêu và có lẽ một ngày nào đó họ sẽ quay lại với nhau – cho đến khi tôi chen vào. Thông báo đính hôn của chúng tôi nằm chình ình ngay trên mặt báo. Phải chăng cô ta có thói quen lướt mạng và đọc tờ tin tức địa phương, hay tên của anh phổ biến trên trang Google quá chẳng? Có lẽ ai đó trong vùng quen cô ta và đã kể cho cô ta nghe. Bằng cách nào mà cô ta tìm hiểu ra được thì không thành vấn đề, mà chính phản ứng của cô ta với tin tức đó mới rất thành vấn đề.

Tôi cố nghĩ đến bất kỳ loại vũ khí nào có sẵn. Dĩ nhiên là những con dao rồi, ở dưới bếp kia. Tôi đã cảm thấy an toàn khi xuống nhà tìm một con dao trong lúc tôi còn sống ở căn hộ cũ của mình, với một hệ thống báo động báo cho tôi biết liệu có ai đó đã đột nhập vào nhà hay không, nhưng ở đây Wyatt không lắp báo động. Anh có khóa cửa, then cài và những cánh cửa sổ kính dày gấp ba bình thường mà chỉ người nào hết sức chú tâm mới phá nổi. Thật không may/ Nhưng khốn nỗi, cô ta lại cực kỳ có chủ tâm.

Chẳng có thứ gì xung quanh đây có thể làm vũ khí ngoại trừ cây đèn pin to nặng nề trên chiếc tủ đầu giường của Wyatt. Tôi từ từ lần ra khỏi phòng tắm, đẩy hy vọng mặt đối mặt với một kẻ mất trí trang bị rìu trên tay, nhưng phòng ngủ vẫn im ắng và không có một bóng người nào khác. Tôi tóm lấy cái đèn pin, nắm chặt nó bằng bàn tay phải. Có lẽ tôi đã có cơ hội gỡ long đầu cô ta ra rồi. Một cú động vào đầu hoàn toàn xứng đáng.

Tôi thận trọng bước ra hành lang. Ngoài này cũng vắng lặng như tờ. Tôi đứng lại nghe ngóng một lúc, nhưng không có bất kỳ tiếng động nào phát ra trong ngôi nhà cả. Ở phía bên ngoài, tôi nghe thấy tiếng lốp xe nghiêng trên vỉa hè ẩm ướt lúc chiếc ô tô chạy ngang qua, âm thanh nhàm chán và an ủi, nhưng sẽ không bằng nếu như chiếc xe giảm tốc độ và quành lại. Wyatt vẫn chưa quay về đến nơi, nhưng một chiếc xe tuần tra cảnh sát thì hoàn toàn được nghênh đón nhiệt tình.

Tất cả mọi cánh cửa ở hành lang đều được khóa lại, ngoại trừ cánh cửa đi thẳng vào phòng ngủ chính ngay phía sau tôi. Tôi không nhớ được là tôi đã khóa cửa lại lúc tôi ra khỏi phòng ngủ phụ nơi tôi đang thử giày hay chưa nữa. Đó chỉ không phải là việc cần phải nhớ thông thường. Nhưng không ai nấp sau bất cứ một cái cánh cửa mở nào và thành linh nhảy bổ vào hành lang để tính sổ với tôi bằng một cây rìu cả, vì thế tôi thận trọng tiến từng bước lên trước, về phía cầu thang.

Tôi biết, tôi biết. Trong các bộ phim kinh dị thì ít nhất một lần ả đàn bà tóc vàng hoe xuẩn ngốc bước xuống cầu thang sau khi nghe thấy tiếng động, hay bước vào trong căn hầm tối tăm. Ồi, bạn biết những gì nào?? Nếu bạn lên gác, bạn sẽ luôn bị mắc bẫy. Ít nhất thì nếu bạn vẫn còn đứng ở tầng trệt thì luôn có hơn một đường thoát ra ngoài. Tôi đã từng bị kẹt lại ở tầng hai trong đám cháy, và tôi không hề muốn lặp lại kinh nghiệm đó một lần nữa. Tôi muốn đứng ở tầng trệt cơ.

Tôi bước thêm một bước nữa. Giờ thì Tôi nhìn thấy được một phần căn phòng tối, và lối đi dẫn đến căn bếp. Không có kẻ diên nào. Thêm một bước nữa. Một ánh sáng màu xanh lóe lên ở giữa cầu thang đập vào

mắt tôi. Bất kể thứ gì màu xanh đó không hề chuyển động, nó chỉ ở ngay đó. Từ lúc tôi leo lên những bậc thang này thì không hề có bất kỳ một vật nào màu xanh ở đó hết.

Dẫu sao trông nó hoàn toàn bình thường. Có là gì đi chăng nữa, thì tôi cũng đã thấy nó rồi. Nhưng, tôi thì là trông nó giống y như hai cái ống nước màu xanh cong lên, với kiểu dáng kì quặc...

Đôi giày cao cổ của tôi. Đôi giày màu xanh, đôi mà đã không được giao đến trước khi căn hộ của tôi bị đốt cháy thành tro.

Cô ta đã chiếm đoạt chúng. Cô ta đã quơ lấy gói đồ của tôi Và giờ thì cô ta đã thật sự ở đây, trong ngôi nhà này, tôi đã không hề tưởng tượng một tí nào hết.

Không lý quỹ nào mà tôi lại đang bước xuống những bậc thang này. Tôi sẽ tuân theo lời khuyên của Wyatt và đào thoát ra một cái cửa sổ nào đó...

Cô ta bước ra khỏi căn bếp, nắm chặt một khẩu súng lục bằng cả hai tay, khẩu súng chìa thẳng vào tôi. Cô ta đang đi một đôi giày đế thấp không gây bất kỳ một tiếng động nào hơn cả đôi tất mà tôi đang mang. Không để mục đích bị dao động, cô ta nghiêng đầu giữ lấy đôi ủng. “Cô đang nghĩ gì vậy? Rằng cô sẽ tham gia vào cuộc đua tài của những tay săn bò, hay trò nào khác nữa?”

“Xin chào Megan,” tôi thốt lên.

Về ngạc nhiên bất ngờ nháng lên trong mắt cô ta. Cô ta không tính trước được chuyện này. Cô ta đã định giết tôi và trốn đi, vì ai mà nghi ngờ cô ta được? Cô ta không sống ở đây, đã không ở đây biết bao nhiêu năm rồi, cũng không hề liên lạc với bất cứ ai mà cô ta quen ở đây hết. Không ai từng có thể nghĩ cô ta liên quan đến vụ việc này.

“Tôi đã kể cho Wyatt nghe hết rồi,” tôi nói.

Một cái nhìn nhạo báng lướt qua trên mặt cô ta. “Ồ, phải rồi. Điện mắt thì không đường dây điện thoại nào sử dụng được.”

“Đúng, nhưng cái di động trong túi tôi thì có đấy.” Tôi chỉ vào chỗ phình ra của cái áo. “Có một hộp giày đựng đầy ảnh bên trong. Tôi đang xem qua thì bắt gặp tấm ảnh chụp cô và Wyatt cùng hai đôi khác nữa. Gã đàn ông nào đó có tên là Sandy và cô bạn gái tóc vàng ngực bự mới nhất của anh ta.” Tôi thêm chuyện đó vào để cô ta khỏi cho rằng tôi đang diễn trò. Xoay sở trước một kẻ giết người là một phần quan trọng trong kế hoạch của cô ta, tôi ngờ là vậy. Biết rằng cô ta sẽ không,

Tôi nhìn thấy một thoáng đau đớn trong biểu hiện ở cô ta khi cô ta nhớ lại tấm ảnh. “Anh ấy vẫn giữ tấm ảnh đó sao?”

“Tôi không biết rằng anh ấy đã giữ nó cẩn thận đến mức anh ấy chưa bao giờ ném nó đi cả. Ngay khi tôi nhận ra cô, tôi đã gọi cho anh ấy.” Tôi nhún vai. “Dù sao đi chăng nữa thì họ cũng đã làm việc với hãng cho thuê xe rồi. Anh ấy chắc hẳn đã tìm ra tên của cô.”

“Tôi nghi ngờ cả việc anh ta thậm chí còn nhớ được tên thánh của tôi.” Cô ta cay đắng nói.

“Ồ này, đó không phải lỗi do tôi chứ.” tôi chỉ ra.

“Tôi có quan tâm có phải lỗi của cô hay không. Không phải về cô mà là về anh ấy. Đó là về chuyện sống với nỗi đau khổ suốt phần đời còn lại của mình, nỗi đau mà cô không thể bỏ đi được.”

“Hừ. Nghe giống như là cô đặt mình ra hỏi nỗi khổ sở của cô vậy.” Tôi thậm ghét những kẻ hay than van rên rỉ, phải không nhỉ? Những chuyện tồi tệ xảy đến với tất cả mọi người. Một mối quan hệ tan vỡ không phải là thứ khiến cho người ta phải sống dở chết dở, vậy thì nên quên phứt nó đi cho rồi.

“Câm mồm!” Cô ta tiến thêm một bước gần cầu thang hơn, và hai tay vẫn nắm chặt khẩu súng hơn bao giờ hết. “Cô không hiểu nó thế nào đâu. Khi chúng tôi kết hôn tôi biết anh ấy không yêu tôi nhiều như tôi đã yêu anh ấy, nhưng ít ra thì tôi nghĩ mình vẫn còn cơ hội. Nhưng tôi không bao giờ tiến xa hơn được. Một vận động viên chuyên nghiệp phải đi xa rất nhiều. Tôi phải chia sẻ anh ấy với đội bóng, cả trước và sau khi mùa bóng diễn ra. Tôi phải chia sẻ anh ấy với gia đình, vì anh ấy quay trở về đây bất kỳ lúc nào có thể.

Tôi thậm chí còn phải chia sẻ anh ấy với Sandy Patrick và những cô ả tóc vàng của anh ta, chỉ vì anh ta là bạn thân nhất của Wyatt. Cô nghĩ là được bao nhiêu bữa tối chỉ có riêng hai chúng tôi thôi?

Tôi nhún vai thờ ơ. “Hai? Chỉ đoán vậy thôi. Tôi không biết hai người kết hôn được bao lâu. Anh ấy không kể gì về cô cả.” Không, tôi không thích cô ta, cũng không hề cảm thấy thương cảm, cũng không hề nguyên rủa cô ta ngoài việc tôi muốn giữ cho tiếp tục cô ta nói mãi để Wyatt có thể kịp quay về.

“Cô sẽ thấy thế nào khi phải chia sẻ anh ấy với cả thế giới này,” cô ta bắt đầu nóng nảy.

“Để xem nào, đó là điểm khác biệt giữa hai chúng tôi,” tôi thốt lên, dựa người vào chiếc cột tay vịn cầu thang. “tôi cho là toàn bộ khái niệm chia sẻ đều được đánh giá cao. Tôi không thích chia sẻ. Tôi không và tôi cũng sẽ không.” Ngâm hiểu những câu nói này đi, cô điên rồi. Cô có nghĩ tôi đã chịu đựng việc bị lừa đi chỉ một phút đồng hồ ngắn ngủi không?

Cô ta nhìn có vẻ hơi bối rối, như thể cô ta đã mong chờ việc tôi kích động, khóc lóc và van nài ấy. Bị bối rối không tốt chút nào. Bị bối rối sẽ hành động ngu ngốc, kiểu như việc bóp cò súng chẳng hạn. Để trí óc cô ta thoát ra khỏi hành vi không tự nhiên của tôi, tôi lên tiếng hỏi, “Làm sao cô vào được đây?”

“Tôi đã theo dõi căn nhà này. Tôi đã nhìn thấy hai người ra vào ga ra hàng chục lần rồi. Cả hai người không ai chờ cho đến khi cửa gara đóng hẳn xuống. Thật ra, cô đã vòng qua nhà và khuất đi trước khi cửa hạ xuống một nửa. Lúc anh ấy rời khỏi đây, tôi chỉ việc lăn tròn vào bên trong nhà để xe. Cảm biến tự động dừng lại và nâng cửa lên. Tôi bước vào. Chuyện đó có khó không?”

Thế là cô ta đã đột nhập vào nhà lúc Wyatt vừa đi khỏi. Cô ta có thể đã bắt gặp tôi sơ ý, giết tôi và chuẩn bị, nhưng cô ta lại muốn bày ra một trò chơi nho nhỏ với đôi giày cao cổ. Cô ta muốn tôi khiếp hãi.

Tôi trả lời “Tôi đoán là không khó lắm,” rồi nhún vai. Nếu tôi sống sót qua được chuyện này, một hệ thống báo động sẽ được lắp đặt ngay tức khắc – loại mà kêu tít lên mỗi khi cánh cửa bị mở ra ấy. “Tôi đoán là cô cũng đã ném cái điều khiển từ xa đi mất rồi.”

Cô ta gật đầu. “Cái hộp vẫn ở trong nhà để xe. Tại sao lại không nhỉ?”

“Và cô đang đùa giỡn với những cái ghế ở những chiếc xe thuê, phải không nào? Và còn đeo tóc giả? Trừ bộ tóc nhuộm khùng khiếp mà cô úp lên đầu ở bệnh viện.”

“Tôi không hề dự định. OT16 thậm chí còn không nghĩ đến hệ thống máy quay an ninh ở bãi đỗ xe siêu thị. Cảm ơn vì đã bảo tôi. Tôi nghĩ đến những bộ tóc giả sát khi mất hàng giờ để xóa bỏ cái màu chết tiệt ấy ra khỏi đầu.”

“Cô có thể đã tự bảo vệ được bản thân khỏi rắc rối đó. Những cuốn băng bị mòn, không còn dung được nữa. Wyatt không lấy được thông tin nào hữu ích từ chúng cả.”

Giờ thì cô ta trông cáu bẳn, vì tôi chắc chắn cô ta đã trải qua rất nhiều phiền phức. Và cô ta đã đúng: việc gột được thứ màu nhuộm ấy ra khỏi tóc là một việc làm cực kỳ lâu và bẩn thỉu. Phải thì tôi cũng điên tiết lên mất.

“Cô đã lái xe đâm trượt tôi trong bãi đỗ, nhưng tôi không thể xem đó là một cách rất hiệu quả nếu muốn giết người.”

“Cô ta nhún vai. “Sự thôi thúc của tình thế thôi. Tôi đã theo dõi cô đi quanh và bất ngờ thấy cô đứng đó, vênh vác bước vào bãi đỗ xe cứ như nó là của cô. Cô là đích nhắm vô cùng cơ hội.”

“Vênh vác? Xin lỗi. Tôi không vênh vác.” Hết sức bất bình, tôi đứng thẳng tưng ra khỏi tay vịn cầu thang.

“Còn nghênh ngang nữa chứ. Tôi ghét cái kiểu ấy của cô. Trong bệnh viện Nếu cô mà ở một mình tôi đã bóp chết cô rồi.”

“Này, cô không giỏi trong việc giết người chút nào đâu nhỉ?”

“Lần đầu tiên. Tôi sẽ học tập lúc ra khỏi đây. Nói thẳng ra nhé. Bước đến chỗ cô, nã một viên đạn, và thoát đi. “

Trừ việc cô ta vẫn chưa học được bài học nào hết.

Đến giờ thì 50 phút vẫn chưa trôi qua; tôi chắc đấy. Tôi không nghe thấy bất kỳ tiếng xe ô tô nào cả. Wyatt sẽ lái xe nhanh đến chứ? Hay anh đã đỗ xe ở ngoài kia rồi và lên vào nhà?

Ý nghĩ ấy vừa lướt qua tâm trí tôi thì anh đã bước nửa người vào cửa bếp ngay phía đằng sau cô ta. Cây súng tự động của anh ở tay phải và chìa thẳng vào đầu cô ta. “Megan...”

Cô ta giật mình quay lại. Cô ta chắc hẳn là một tay súng tốt, thực thể thì sau đó chúng tôi đã tìm hiểu ra cô ta thực sự là như vậy, cô ta đều đặn tập bắn ở một trường bắn súng, nhưng chắc hẳn chưa bao giờ tập luyện/ thực tập trong một hoàn cảnh thực tế. Cô ta đã kéo cò khi quay lại, những viên đạn bắn tứ tung.

Súng của Wyatt thì không.

Tim tôi đứng là ngừng đập, những giây trôi qua đau đớn. Tôi không nhớ mình di chuyển thế nào nữa, nhưng tôi đã xuống cầu thang, lao đến chỗ cô ta khi cô ta nằm đó rên rỉ. Nếu cô ta không nằm xuống, thì tôi đã

Cho đến ngày chết tôi cũng vẫn nhận ra vẻ mặt anh lúc ấy, thấy cái cách mà viên đạn lao thẳng về phía sau anh, thấy dòng máu đỏ tuôn ra từ ngực, loang dần ra xung quanh. Anh loạng choạng lùi về phía sau, rồi ngã quỵ xuống hai đầu gối. Anh lao đảo đứng lên, rồi đứng bằng hai chân lần nữa, rồi nghiêng người sang một bên, Và anh vẫn còn cố đứng lên.

Tôi gào thét tên anh. Tôi biết điều đó. Tôi kêu tên anh mãi. Tôi trượt ngay trên vũng máu của anh, một biển máu tràn trên sàn, và quỵ thụp xuống bên cạnh anh.

Anh đang thở từng hơi thở ngắn, đứt đoạn. “Chết tiệt,” ANh nặng nề cầu nhàu.

Đau như quỷ ấy.”

“Wyatt, tên ngốc này!” tôi thét lạc cả giọng, trượt cánh tay xuống dưới đầu anh để nâng anh lên. “Nhận một viên đạn vì em chỉ là phóng đại thôi. Phóng đại thôi! Anh không cần phải làm thật chứ!”

“Giờ thì em nói với anh rồi,” ANh thốt lên và nhắm mắt lại.

Tôi quá xấu hổ với việc mình đã làm. Gần như thôi. Tôi đoán mà mình nên phải biết xấu hổ.

Tôi chạy đến chỗ ả khốn kia và đá vào cô ta.

## 30. Chương 30

Hai mươi mốt ngày đã qua:

Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ căn nhà tuyệt đẹp thời Victoria của Roberta, quan sát Wyatt đứng trước cổng hoa, trong khu vườn hoa tuyệt diệu của bà. “Anh ấy nên ngồi yên,” tôi lo lắng thốt lên. “Anh ấy đã đứng quá lâu rồi.”

“Ồ đây,” có tiếng Mẹ, Mẹ kéo tôi quay lại và đưa đôi hoa tai cho tôi. “Đeo cái này vào.”

Tôi xoay người về phía cửa khi tôi đeo đôi hoa tai và gài lại. “Anh ấy nhìn nhợt nhạt.”

“Anh ấy sẽ lấy chị.” Siana lầm bầm. “Anh ấy nhợt nhạt là đúng rồi.”

Robeta và Jenni đều phá lên cười. Tôi đưa mắt nhìn Siana phẫn nộ còn nó thì phá lên cười còn to hơn. Ba tuần trước, tất cả những gì tôi nghe được là những câu đùa cợt về chuyện tôi đá vào kẻ mà đã ngã xuống, và rằng tôi đã khát máu đến thế nào, toàn những chuyện đại loại thế. Thậm chí Wyatt còn tham gia vào, anh nói anh trong cuộc đời mình chưa bao giờ cảm thấy an toàn hơn trong sự canh gác của tôi dành cho anh. Bỏ kể tôi nghe với vẻ nghiêm trang rõ ràng là NFL đã nghe danh tiếng về tài năng của tôi và gọi đến muốn được biết liệu tôi có chơi ở vị trí tiền vệ hay không. Chỉ có mẹ là không hề trêu chọc gì, nhưng tôi nghĩ rằng có thể là vì mẹ hẳn sẽ tung chân lên với bất cứ kẻ nào bắn vào Bố và bà hoàn toàn hiểu được điều đó.

Wyatt trải qua ba ngày trong bệnh viện. Tôi cho là họ nên phải giữ anh ấy ở đó lâu hơn nữa, nhưng các công ty bảo hiểm đã đưa ra thời hạn nhập viện của bệnh nhân, và vào cuối ngày thứ ba thì anh về nhà. Bác sĩ phẫu thuật người đã phẫu thuật cho anh nói với tôi rằng Wyatt đang bình phục nhanh hơn bất cứ bệnh nhân nào, nhưng bạn biết đấy. khi một người có một cái lỗ khoan ở ngay trên ngực thì bạn sẽ mong anh ta nằm viện, xem nào, ít nhất là phải 4 ngày cơ. Ba ngày thật quá lố lằng. Ba ngày gần như là vô đạo đức.

Khi tôi đưa anh về nhà, anh đã không di chuyển lung tung như trước, giống như tự mình bốc hơi vậy. Anh phải luyện những bài tập thở, hít vào và thở ra với một ống thông đo lượng không khí trong phổi. Anh đau nhiều, và tôi biết vì anh thậm chí còn không tranh luận về việc dùng thuốc giảm đau.

Một tuần sau khi bị bắn, anh bắt đầu không uống thuốc giảm đau chỉ trừ khi đêm xuống, vì như thế anh mới ngủ được. Sau mười ngày, anh bỏ hết. Đến ngày thứ mười bốn, thì anh bắt đầu tập những bài thể dục. Chính xác sau ba tuần kể từ khi bị bắn, chúng tôi kết hôn.

Chúng tôi không tạo ra thời hạn cưới. Chúng tôi đã lỡ mất hai ngày, nhưng đó là do lỗi của anh vì thế anh đáng phải bị phạt.

Magan đã phải nằm trong bệnh viện lâu hơn Wyatt. Ai thêm quan tâm? Cô ta không được bảo lãnh, thế nên sẽ chuyển từ bệnh viện đến nhà tù và sẽ phải ở đó. Cô ta mục rữa ở chỗ đó cũng được thôi. Tôi có quan tâm đến nỗi bất hạnh hay cuộc đời bị hủy hoại hay bệnh rối loạn nhân cách của cô ta, hay bất kỳ cái gì mà luật sư bào chữa cho cô ta nêu ra khi phiên tòa bắt đầu. Cô ta đã bắn Wyatt, còn tôi vẫn có những giấc mơ đầy thỏa mãn về chuyện xé tan nát chân tay của cô ta từ đầu đến chân và ném chúng cho linh cẩu ăn.

Nhưng hôm nay, không điều gì đáng phải bận lòng. Một ngày tháng Mười lộng lẫy, nhiệt độ tuyệt vời, lơ lửng ở tầm khoảng 70 độ F, và chúng tôi sẽ kết hôn. Chiếc bánh cưới đang đợi chúng tôi ở phòng khách của Roberta là cả một công trình nghệ thuật. Đồ ăn thì... well, đồ ăn thức uống không phải là thứ mà chúng tôi đã tính đến, vì người nhân viên cung cấp thực phẩm đã hoàn toàn cao chạy xa bay, nhưng tất cả mọi người đều thông cảm. Rõ ràng là

Còn chiếc váy cưới của tôi, à, cái váy. Nó chỉ là thứ mà tôi đã hình dung. Chất lụa dày suôn mềm mại quanh người tôi như nước, nhưng không hề dính. Màu trắng kem ngả sang màu lông lánh của rượu sâm panh, thế nên bạn không thể quyết được đó là màu trắng pha sắc vàng hay là màu vàng lợt. Nói không ngoa, tôi nghĩ hẳn đó gần như là chiếc váy cưới gợi cảm nhất mà tôi từng thấy. Tôi chỉ không biết là liệu Wyatt có thưởng thức hết vẻ đẹp của nó hay không. Chúng tôi đã không gần gũi nhau kể từ khi anh bị bắn, quả là nỗi phiền phức to lớn đối với anh, vì tôi không muốn cơ thể đang thương tích của anh chịu quá nhiều căng thẳng và có khi sẽ gây ảnh hưởng. Anh còn hơn cả khó chịu. Anh hoàn trút giận vào việc đó.

Tôi mong anh ngạc nhiên và thích thú khi nhìn chiếc áo cưới vì sự gợi cảm của nó. Đồng thời tôi cũng hy vọng anh đừng quá căng thẳng.

Đôi giày làm tôi đau một tí. Tuy nhiên nếu tôi tránh để ngón chân biggy của mình không nhúc nhích thì khi đi lại sẽ không thấy đau gì cả. Tôi thật sự không muốn mình đi cà nhấc. Băng keo cá nhân trong suốt, và nhờ dây giày đã che phủ nó, nếu muốn nhìn thấy mảnh băng keo đó, bạn phải khom mình nhìn kỹ thì mới thấy được.

Danh sách khách mời dài hơn dự định của tôi. Hầu như tất cả những viên cảnh sát đang nghỉ – và người phối ngẫu của họ hay những người quan trọng với họ – tất cả đang ở trong khu vườn bên dưới. Kể cả Sally and Jazz, tay trong tay, và bọn trẻ cùng vợ chồng của chúng, ngoại trừ Luke là không mang theo người bạn gái nào cả như từ trước đến giờ. Great Bods đã đóng cửa một ngày vì tất cả nhân viên của tôi đã ở đó. Siana và Jenni đều quyết định là không đem theo người bạn trai của mình vì cả hai cho rằng họ không có thời gian cho bọn con trai đó. Không có nhà gái hay nhà trai, tất cả mọi người đều chung vui với nhau và ngồi bất cứ nơi nào họ cảm thấy thích.

-Nhạc bắt đầu trở lên. - Mẹ tôi nói. Bà cùng nhìn xuống khung cửa sổ bên dưới – và Wyatt vừa kiểm tra đồng hồ mình thêm một lần nữa đấy.

Trước khi anh ấy bùng nổ vì sự thiếu kiên nhẫn, chúng tôi đã tề tựu đông đủ ở căn phòng rộng trước nhà, với Siana và Jenni phía sau nâng cao đuôi áo cưới để tiê khỏi phải vấp ngã xuống lầu. Những vết bầm và

thạo đã lành, tôi thật không muốn có thêm nữa.

Mọi người hôn tôi, cả bốn người - mẹ tôi, người mẹ chồng “hựt” của tôi và hai người chị của mình - tất cả đều đi ra khu vườn và ngồi xuống. Không ai dìu tôi đi giữa những hàng ghế. Không ai trao tôi như thông lệ. Bố tôi đã làm một lần và nhưng vậy cũng đã đủ cho bất kỳ người đàn ông nào. Tôi đi đến với Wyatt trong sự mơ màng, một mình. Và anh ấy cũng đang chờ tôi, vẫn một mình!

Nhạc trỗi lên, từ từ vui thêm và tôi bước ra. Chiếc áo cưới ôm choàng lấy tôi, nả hiện khi khoe đôi chân mình chỗ này, bộ mông đầy đặn chỗ nọ, dù trông tích tất trước khi khuất đi. Cái áo che thân trên khít khao vào vòng ngực tôi như sô cô la bao bọc kẹo M&M. Không, tôi không đi cà nhắc! Nhất định không phải! Sự thật là, tôi hoàn toàn quên mất ngón chân đau của mình khi Wyatt quay lại nhìn tôi đi đến và trong đôi mắt xanh đầy say đắm và đam mê.

Sau khi hành lễ, lúc chúng tôi đang đứng tay trong tay. Mẹ tôi đến ôm chúng tôi và hôn cả hai.

Wyatt bắt lấy bàn tay phải của mẹ và hôn lên đó.

-Nếu là sự thật thì sau ba mươi năm, cô dâu sẽ nhìn như mẹ của mình thì ... tôi không thể chờ được.

Anh ấy là một người khôn ngoan, chồng tôi, có thể là quá khôn ngoan.

Chỉ với một câu nói, anh ấy đã thu phục được mẹ.

\*\*\*\*\*

Ba mươi bốn ngày còn lại.

-Anh không thể nào mà tin nổi là em đã làm chuyện đó.” Wyatt hét vào tai tôi.

-Không tin em làm cái gì? - Tôi ngây thơ hỏi. Anh đang ở chỗ làm việc và tôi cũng vậy. Cuộc sống vợ chồng trôi qua cũng tốt thôi, cảm ơn, ngoại trừ vài sự kiện nho nhỏ.

-Nó đã được chứng thực!

Tôi chờ, nhưng chẳng thấy nói gì thêm. “Và?” - Cuối cùng tôi đành phải gợi ý.

-Và chỉ các văn bản pháp luật mới có nghĩa vụ phải chứng thực! Cái này là một danh sách mà!

-Nhưng anh có quan tâm đến nó đâu! - Lúc bản danh sách các vi phạm của anh nằm thờ ơ trên bàn cả hơn một tuần, thì tôi phải làm gì đây?

Nó đã được chứng thực và gửi qua cho anh theo đường chuyển phát bảo đảm, thế là xong.

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/drop-dead-gorgeous>*